

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

பூர்வாசார்யர்களின்
வைபவங்களைத் தொகுத்துக் கூறும்

ஆசார்ய வைபவமஞ்ஜரி (இரண்டாம்பாகம்)

தொகுப்பாசிரியர் & கிடைக்குமிடம் :
ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்
[ஸுதர்சனர்]

ஆசிரியர் : ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்
5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. வி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப தர்ம
சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

டி.ரஸ்டிகள் :

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், M.A., B.L., அட்வகேட்
S. ராமய்யங்கார், B.Sc., B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 2002 [தபஸ்கூலி த வி]

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பூர்வாசார்யர்களின்
வைபவங்களைத் தொகுத்துக் கூறும்

ஆசார்ய வைபவமஞ்ஜரி (இரண்டாம் பாகம்)

கிடைக்குமிடம் & தொகுப்பாசிரியர்

ஸுதர்சனர்

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

ஸ்ரீ.ரா.ஸ்ரீ.கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப தர்ம
சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

டிரஸ்டிகள்:

S.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L., அட்வகேட்

S.ராம அய்யங்கார், B.Sc., B.L., அட்வகேட்

விலை ரூ.

தபாற்கூலி தனி

2002

ஸ்ரீநிவாஸம்பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 17.

வரிசை எண்.	விஷயம்	பக்கங்கள்
23.	மிளகாழ்வான் வைபவம்	225-227
24.	கணியனூர் சிறியாச்சான் வைபவம்	227-230
25.	ஈச்சம்பாடியாச்சான் வைபவம்	230-235
	ஈச்சம்பாடி ஜீயர் வைபவம்	
26.	திருமலை நல்லான் வைபவம்	235
27.	ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர் வைபவம்	235-239
28.	பெரிய கோயில் வள்ளலார் வைபவம்	239-240
29.	மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டான் வைபவம்	241-242
30.	காராஞ்சி ஸோமயாஜியார் வைபவம்	242
31.	தொண்டனூர் நம்பி வைபவம்	243-246
32.	மருதூர் நம்பி வைபவம்	246-247
33.	வங்கிப்புரத்து நம்பி வைபவம்	247-252
34.	அம்மங்கியம்மாள் வைபவம்	252-256
35.	ஸ்ரீபராங்குசநம்பி வைபவம்	257
36.	பருத்திக்கொல்லை அம்மாள் வைபவம்	257-266
37.	கோமாண்டுர் இளையவில்லி வைபவம்	266-267
38.	உக்கலாழ்வான் வைபவம்	267
39.	உக்கலம்மாள் வைபவம்	267
40.	மாருதிப் பெரியாண்டான் வைபவம்	267
41.	ஆசூரிப்பெருமாள் வைபவம்	267-268
42.	முடும்பைநம்பி வைபவம்	268

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரீ

இரண்டாம் பாகம்

[எம்பெருமானார் சிஷ்யர்கள் தொடக்கமாக உள்ள
ஆசார்யர்களின் பெருமையை விளக்கும் பகுதி]

கூரத்தாழ்வான் வைபவம்

கூரத்தாழ்வான் தனியன்

ஸ்ரீவத்ஸசிவநமிஸ்ரேப்யோ நம உக்திமதிமஹி |

யதுக்தயஸ்த்ரயிகண்டே யாந்தி மங்குளஸுத்தரதாம் ||

[ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 1-1]

[எவருடைய ஸூக்திகள் வேதத்தின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட
தாலிபோல் விளங்குகின்றனவோ, அத்தகைய ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ர
ரைக் குறித்து 'நம:' என்னும் சொல்லை ஒதுகிறோம்.]

எம்பெருமானுடைய சிஷ்யர்களில் முதல்வராக எண்ணத்
தகுந்த கூரத்தாழ்வான், எம்பெருமானார் அவதரிப்பதற்கு எட்டு
வருஷம் முன் ஸௌம்ய வருஷத்தில் தைமாதம் ஹஸ்தநகைத்
திர்ம் க்ருஷ்ண பக்ஷ பஞ்சமி திதி வியாழக்கிழமையில் 'அநந்தர்'
என்னும் திருநாமமுடைய கூரத்தாழ்வாருக்கும், அவருடைய
தேவியான பெருந்தேவி நாயகிக்கும் குமாரராய் யஜுர்ஸாஸ்தையில்
ஆபஸ்தம்பு ஸுத்தரத்தில் ஹாரீத கோத்திரத்தில், 'ஸ்ரீவத்ஸாங்
கர்' (திருமறுமார்பன்) என்னும் திருநாமத்துடன் காஞ்சிக்கு
அருகிலுள்ள "கூரம்" என்னும் அக்ஷரஹாரத்தில் ராமபிரானு
டைய அம்ஸமாக அவதரித்தவர், இவருடைய வைபவம் வாக்
குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதது என்பது

"அர்வாஞ்சோ யத்பத்யஸரஸிஜத்வந்த் வமாய்ரித்யபூர்வே
மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபக்யதா தேஸிகா முக்திமாபு: |
ஸோஸியம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம்
யதஸம்பந்தாத் அமருத கதம் வர்ண்யதே கூரநாதா: ||"

[பின்னுள்ள ஆசார்யர்கள் எவருடைய திருவடித்தாமரையினையோடு ஸம்பந்தம் பெற்றும், முன்னுள்ள ஆசார்யர்கள் எவருடைய திரு முடியோடு ஸம்பந்தம் பெற்றும் மோஷும் அடைந்தனரோ அந்த ராமானுஜ முனிவரே எவருடைய ஸம்பந்தத்தாலே தனக்கு மோஷும் கைப்பட்டதாகக் கருதினரோ, அத்தகைய கூரத்தாழ்வான் எப்படி வர்ணிக்கப்படுவார்?] என்னும் ஸ்லோகத்தில் பூர்வர்களால் அனுஸந்திக்கப்பட்டது. இவருடைய தேடி ஆண்டாள். குமாரர்கள் ஸ்ரீபராஸர பட்டரும் ஸ்ரீவேத்யவ்யாஸபட்டர் என்கிற ஸ்ரீராமப்பிள்ளையும். க்ரிமிகண்டனுடைய ஸத்யஸ்டீலே பரதத்வநிர்ணயம் செய்து நம் துர்ஸநத்திற்காகத் (மதத்திற்காகத்) தம் துர்ஸநத்தைக் (கண்ணைக்) கொடுத்த மஹாநுபுவா இவர். எம்பெருமானாலே தமது பவித்ரமாக அபிமானிக்கப்பெற்றவர் இவர். காஸ்யீரம் சென்று பேராத்யநவ்ருத்தியை எம்பெருமானாரோடு சேர்ந்து ஸேவித்து, ஸ்ரீபூஷ்யம் பட்டோகைகொள்ள எம்பெருமானருக்கு உசாத்துணையாயிருந்தார். ஆசார்யலக்ஷண சிஷ்யலக்ஷணங்களுக்கு எல்லைநிலமாயிருந்தவர் இவர் ஒருவரே. “பஞ்சஸ்தவம்” எனும் ஐந்து துதிநூல்கள் இவர் அருளியவை. இவர் வைபுவத்தின் விரிவு யதிராஜவைபுவத்திலும், பட்டர் வைபுவத்திலும் காணலாம்.

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் இளையாழ்வாரை ஆஸ்ரயித்தல். — முதல் பாகம் பக்கம் 212 காண்க.

2. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். — (முதல் பாகம் பக்கம் 159 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 3 தொடக்கம்) அந்தந்தரம் ராமானுசனும், கூரத்தாழ்வானுக்கும், முதலியாண்டானுக்கும் மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரயுக்யமஸ்ரமம் பண்ணுவித்துக் கொண்டிராநிற்க.

3. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 108, 110, 111 பகுதிகள் காண்க.

4. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 233, 234 பகுதிகள் காண்க.

5. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 241, 242, 243 பகுதிகள் காண்க.

6. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்.— முதல் பாகம் பக்கம் 249, 250 பகுதிகள் காண்க.

7. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 263 முதல் 272 வரை பகுதிகள் காண்க.

8. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 278 முதல் 284 வரை பகுதிகள் காண்க.

9. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 304, 2 வது பாரா.

10. பெரியதிருமுடியடைவு:— ராமாயணபூதரான கூரத்தாழ்வானுக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் தொண்டை மண்டலத்தில் பெருமாள்கோயில். ப்ரதேசம்-பூரஹ்ம தேசுஸத்தில் கூரமென்கிற அக்ரஹாரம். திருநகைத்ரம் ஸௌம்ய வருஷம் வை மாஸம் பஞ்சமி வியாழக்கிழமை ஹஸ்தம். திருத்தகப்பனார் அநந்தர். திருத்தரயார் பெருந்தேவி நாயகி. குலம் வடமாள். குடி கூரம். ஹாரீதகோத்ரம். யஜுர்ஸாகை, ஆபஸ்தம்ப ஸுல்த்ரம். திருநாமங்கள் கூரத்தாழ்வான், கூரேஸர், கூராதிபர், கூராதிபதி, கூரநாதர், ஸ்ரீவத்ஸசிஹநர், ஸ்ரீவத்ஸாங்கர். தேவியார் ஆண்டாள். குமாரர் பட்டரும், ஸ்ரீராமப்பிள்ளையும், ஆசார்யர் எம் பெருமானார். திருவாராதனம் அழகிய சிங்கர். இருப்பிடம் கோயில். இவருக்கு வேதஸாஸ்த்ர ப்ரபுந்த்ரங்கள் ஸாதித்தருளினவர் திருத்தகப்பனார். ஸ்ரீபூஷ்யாதி க்ரந்த்ரங்களும் ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களும் ஸாதித்தருளினவர் எம்பெருமானார். இவர் செய்தருளின க்ரந்த்ரங்கள் வரத்யராஜஸ்தவம், ஸுந்த்யராபூஷஸ்தவம், அதிமானுஷஸ்தவம், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம், யமகரத்தநாகரம், க்ரத்யத்ரய வ்யாக்யானம். இவர் மந்த்ரார்த்தத்துத்துக்காக மாஸோபவாஸம் பண்ணினார். மூன்று குழிகளுங்கடந்து விஹிதவிஷயத்யாக்யம் பண்ணினார். எம்பெருமானாருக்கு ஸகோத்ரருமாய், பவித்ரமுமாயிருப்பர். பூட்டர் திருவம்ஸத்துக்கெல்லாம் டஸ்த்ரர். இவருக்கு நம்பெருமாள் ஏழுதரத்துக்கு ஸபானாக்ரஹ ஸாமர்த்த்யம் ஸாக்ஷித்தருளினார். ஸிஷ்யர் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானும், திருவரங்கத்தமுதனும், நாலூரான் முதலானவர்களும். இவர் நூற்றெட்டு திருநகைத்ரமெழுந்தருளியிருந்தார்.

11. வார்த்தாமாலை:— 59 c. ப்ரபத்தியை ஸக்ருத் என்பர் ஆழ்வான். [விவரணம் — பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் தனிஸ்லோகத்தில் “ஸக்ருதேவ” [ரா-யு 18-33] என்னும் ஸ்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தொடக்கத்தில் வாக்யங்களோடு ஸமந்வயப்படுத்திப் பின்வருமாறு பொருள் கொள்ள வேணும்—“ஸஹஸா” என்னும் ஸப்ஜத்துக்கு பதிலாக “ஸக்ருத்” என்னும் ஸப்ஜம் வருவதுண்டாகையாலே, ஸக்ருத் என்றதை ஸஹஸா (உடனே) என்று பொருள் கொண்டு “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்றது சடக்கென ஸரணம் புகுந்தவனைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ள வேணும். அதாவது-தன்னுடைய தகுதியின்மையைப் பார்த்துத் தயங்காமல், எம்பெருமானுடைய சூணத்தை நம்பிச் சடக்கென ப்ரபந்நனானான் என்று கருத்து. இது கூரத்தாழ்வான் நிர்வாணம்.

12. வார்த்தாமாலை:— 114 வார்த்தை 6 விவரணம். நம்பி ஸ்ரீகேசுவர்த்துநாயுடைய, “அர்ஜுநன் ப்ரஸ்நம் பண்ண, ஸர்வஜ்ஞனுமாய், ஸர்வஸக்தியுமாயிருக்கிறவன் பண்டுபோல் சொல்ல மாட்டேனென்றதென்?” என்று கூரத்தாழ்வானைக் கேட்க; “தூரெளபதி குழல்முடித்த பின்பு பண்டு போலே அவன் வாய் புறப்படுமோ? என்று திருவுள்ளக்கருத்து” என்றருளிச்செய்தார். §[கீதையைக்கேட்டு நெடுநாளைக்குப்பின் அர்ஜுனன் கீதார்த்தங்களை மறுபடியும் உபதேசிக்கவேண்டும் என்று கண்ணனைக் கேட்க, கீதையில் தான் சொன்ன பொருள்களெல்லாம் மறந்துவிட்ட அர்ஜுனனைப் பார்த்து “தூர்மேதாஸ சாஸி” முதலான வார்த்தைகளால் நிந்தித்து, கண்ணன் சுருக்கமான அநுகீதையை உபதேசரித்ததைப் பற்றியது இவ்வார்த்தை. “ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியுமாயிருக்கும் கண்ணன் முன்போல் விரிவாக கீதையை ஏன் உபதேசிக்கவில்லை?” என்பது கேள்வியின் கருத்து. “அர்ஜுனனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக” [ஸ்ரீவசனமூஷணம் 22] என்கிறபடியே தூரெளபதியின் குழல் விரிந் திருப்பதைப் பார்த்து, அதை எப்படியாவது முடிக்கவேண்டும் என்ற ஊற்றத்தாலேயே உபநிஷத்துக்களில் ஆங்காங்கு கிடந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை யெல்லாம் யுத்தங்களத்திலே கண்ணன் வெளிப்படுத்தினான். அவன் குழல் முடித்தபின்பு அர்ஜுனன் கேட்டாலும் கண்ணனுடைய திருவாய் முன்போல் விரிவாகப் பேசாது” என்பது பதின் கருத்து.]

§ [இவ்வடைப்பில் உள்ளவை விவரணம் எனக் கொள்க.

13. வார்த்தாமாலை:—116 b 'விட்டுப்பற்ற' என்று அருளிச் செய்வார் ஆழ்வான். [விவரணம்:— “முந்துறவுரைக்கேன் விரைக் குழல்மடவார் கலவியைவிடு ... மாவிராஞ்சோலை வணங்குதும் வா மட நெஞ்சே” [பெரியதிரு 9-8-1] என்கிறபடியே விஷயாத்ரங்களை விட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேணும் — என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்வார்.]

14. வார்த்தாமாலை:— 168 வார்த்தை சி விவரணம். அந் தரம், பிள்ளை கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீபாத்யத்திலே சென்று தண்ட னிட்டு ‘ஆசார்யலக்ஷணமிருக்கும்படி எங்ஙனே?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வான் அருளிச்செய்தபடி; “ஸீஷ்யன் விஷயத்தில் ஆசார்யன் பூர்த்தருஸமனுமாய், ஸீரிஸமனுமாய், தூர்மிஸமனுமாயிருக்கக்கடவன்; அதாவது - ஏவிக்கொள்ளுகையும், எடுத்து இடுவிக்கையும். அதாவது - அசேதநத்தைக் கொண்டு நினைத்தபடி விநியோகங்கொள்ளுமாபோலே விநியோகங் கொள்ளுகையும், எடுத்துக்கொள்ளுகையும்” என்று அருளிச் செய்தார். [ஸீஷ்யன் விஷயத்தில் ஆசார்யன் பத்னியை பூர்த்தா நியமித்துக் கார்யங்கொள்வது போலே ஏவிக்கார்யங் கொள்ளுமனாய், ஸீரத்தை ஸீரி (ஆத்மா) நிற்பது இருப்பது கிடப்பது முதலான நிலைகளிலே தான் நினைத்தபடி விநியோகம் கொள்வது போலே விநியோகம் கொள்பவனாயுர், தூர்மியான ஆத்மா தன் தூர்மமான அறிவை எப்போதும் தன்னிடத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு கார்யங்கொள்வது போல் ஸீஷ்யனை எப்போதும் தன்னுடனே வைத்துக் கொண்டு கார்யங் கொள்ளுபவனாயும் இருப்பான் என்று கருத்து.]

15. வார்த்தாமாலை:— 182. முதல் பாகம் பக்கம் 367 ஐதிறய திர்வாஹம் 16 காண்க.

16. வார்த்தாமாலை 184. முதல்பாகம் பக்கம் 368 ஐதிறய திர்வாஹம் 18 காண்க.

17 வார்த்தாமாலை:— 196 வார்த்தை சி விவரணம் — ஆழ்வானுக்கு பூரமித்ரனாயிருப்பானொரு பூராஹ்மணனுக்கு அநேகங்காலம் பிள்ளையின்றிக்கேயிருந்து பின்பு ஒரு பிள்ளை பிறந்தவாறே, கோயிலிலே ஆழ்வானுக்கு வார்த்தையாய்க்கேட்டு அப்போதே பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சென்று அ

பின்னாக்கு ஹிதத்தை அருளிச்செய்தருளி, வருவாரையெல்லாம்
 “அந்தப்பிள்ளை செய்வதென்?” என்று வினவுவர்; ஒருநாள்
 ஆண்டாள் ‘போனத்தை வாவென்றழைத்து உறவுகொண்டாடா
 நின்றீர்; இதுக்கு ஹேதுவென்?’ என்ன: ‘நான் அவனுக்கொரு
 நல்வார்த்தை சொன்னேன் காண்’ என்ன; & ‘அவனெங்கே
 நீரெங்கே? இப்படி சொல்லுவதொரு வார்த்தையுண்டோ?’ என்ன,
 b ‘ஒருவன் விலங்கிலே கிடந்தால் விலங்கு விடுவிக்கும்போது
 விலங்கில் கிடக்கிறவனுக்குச் சொல்லுமோ விலங்கையிட்ட ராஜா
 வுக்குச் சொல்லுமோ?’ என்றருளிச்செய்தார். அந்தப்பிள்ளை,
 உபநயனம் பண்ணின ஸமநந்தரத்திலே கோயிலிலே வந்து
 ஆழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து சேர்ந்தான்.
 [a பிறந்த குழந்தையை நீர் பாராமலேயிருக்கும்போது அவ
 னுக்கு நீர் நல்வார்த்தை சொல்லுவது எப்படி? என்பது ஆண்
 டாள் கேள்வியின் கருத்து. b “விலங்கிடப்பட்டவனை விடுவிக்கும்
 படி அவனுக்கு வேண்டியவன் ராஜாவிடம் நல்வார்த்தை சொல்
 வதுபோலே நான் ரங்கராஜாவிடம் அவனை ரக்ஷிக்கும்படி
 சொன்னேன்; விலங்கிடப்பட்டிருப்பவனை நேரில் பார்க்க
 வேண்டிய அவசியமில்லை” என்பது ஆழ்வான் பதிலின்கருத்து.]

18. வார்த்தாமாலை: — 218 வார்த்தை & விவரம் —
 அப்பன் ஆழ்வானுடைய அந்திமதூரையிலே “ஸ்ரீபாதத்திலே
 ஸேவிக்கப்பெற்றிலேன்; எனக்கு ஹிதாம்ஸம் அருளிச்செய்ய
 வேணும்” என்று பட்டடர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; “ஊரையும்
 ஸ்வாஸ்த்யத்தையும் விட்டு மேற்குநோக்கி ஓரடியிட்டபோதே
 ஹிதாம்ஸமற்றது; சொல்லவேணுமோ?” என்று அருளிச்செய்தார்.
 [திருவரங்கத்துக்குக் கிழக்கே ஓர் ஊரில் செல்வத்துடன்
 ஸௌகர்யமாக வாழ்ந்து வந்த அப்பன் என்பவர் ஆழ்வானை
 ஆஸ்ரயிக்கவேணுமென்று திருவரங்கத்துக்கு வந்தவனவ்வில் ஆழ்
 வானுக்கு அந்திமதூரையாயிடுங்க, பட்டரைப் பார்த்து “ஆழ்
 வானிடம் ஆஸ்ரயிக்க முடியவில்லை; என்னுடைய ஹிதத்துக்கு
 உறுப்பான வார்த்தையை தேவரீர் அருளிச்செய்யவேணும்”
 என்று கேட்டார். அதற்கு பட்டர் “இருந்த ஊரையும் ஸௌகர்ய
 மாயிருந்த இருப்பையும் விட்டு, ஆழ்வானை ஆஸ்ரயிக்கவேணும்
 என்னும் எண்ணத்துடன் திருவரங்கத்தை
 நோக்கி மேற்கே ஓரடியிட்டபோதே உம்முடைய
 ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டியதை நீர் செய்துவிட்டீர். இனி

நான் ஹிதத்துக்காக எதுவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை” என்று அருளிச்செய்தார். இந்நிலைந்து “ஒரு ஸதாசார்யனை ஆஸ்ரயிக்க வேணும்” என்னும் எண்ணம் ஏற்பட்டவுடனே ஹிதத்துக்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்தாய் விட்டது; மற்ற செயல்களெல்லாம் காலகோஷ யத்துக்கு (போதுபோக்குக்கு) உறுப்பானதே” என்று தேறுகிறது.]

19. வார்த்தாமாலை:— 214 வார்த்தைவிவரணம்:— முதலியாண்டான் a ‘ஸ்வாநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யராலே மோக்ஷம்’ என்ன, கூரத்தாழ்வான், b ‘க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராலே மோக்ஷம்’ என்ன; ஆண்டான், c “குற்றமின்றிக்குணம்பெருக்கிக் குருக்களுக்கு அநுசூலராய்” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்கையாலே ஸ்வாநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யராலே ஆக வேணும்—என்ன; ஆழ்வான்,—அங்ஙனன்று, d “பயனன்றிலும், பாங்கலராகிலும், செயல் நன்றாகத் தருத்திப் பணிகொள்வான் குயில் நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி” என்று ஸ்ரீமதுர கவியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே அவருடைய அடிப்பாட்டிலே நடக்கிற நமக்கு எல்லாருக்கும் ஸ்வாநுவ்ருத்தி கூடாமை யாலே, க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராலே மோக்ஷமாக வேணும்—என்று அருளிச்செய்தார்; ஆண்டானும் “அப்படியாம்” என்று மிகவும் ப்ரீதரானார். [a ஸிஷ்யர்களுடைய ஸம்ஸ்கிருஷை முதலானவற்றைக்கண்டு அருள்புரியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி போல்வாரான ஆசார்யர்கள். b “ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறும்” [உபதேச 37] என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, ஆசையுடைய ஸிஷ்யர்களுக்கு அருள்புரியும் எம்பெருமானார்போல்வாரான ஆசார்யர்கள். c [பெரியாழ்வார் திரு 4-4-2] d [கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு 10].

20. வார்த்தாமாலை 234. முதல் பாகம் பக்கம் 97, 98 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 13 காண்க.

21. வார்த்தாமாலை 269 வார்த்தை & விவரணம். ஆண்டான் வார்த்தை. ஆசார்யன் விஷயத்தில் அபசாரம் பண்ணின நாலுரானும் ஈடேறினான். [நாலுரான் க்ருமிகண்டூனிடம் மந்திரியாயிருந்து ஆசார்யனான கூரத்தாழ்வான் கண்ணிழக்கக் காரணமாயிருந்தவன். “நான் பெற்றலோகம் நாலுரானும் பெறவேணும்” என்று கூரத்தாழ்வான் எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கையாலே இவனும் ஈடேறினான்]

22. வார்த்தாமாலை 372 வார்த்தை. ஆழ்வான் காலத்திலே ஸந்த்யாவந்தமும் பண்ண எழுந்தருளாநிற்க, இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அருளிச்செயல் துவநியைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்க, கூட எழுந்தருளினவர்கள் 'அருஷ்டாநத்துக்குக் காலம் தப்புகிறதே' என்ன, 'ஸந்த்யாவந்தமும் வைகல்யம் பிறந்தால் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளலாம்; புகுவதபுவ வைகல்யம் பிறந்தால் ப்ராயஸ்சித்த ஸாத்தியமன்று' என்றருளினார்.

23. வார்த்தாமாலை 398 வார்த்தை. ஸர்ப்பாஸ்ய க௃தமான மண்டகத்தினுடைய ஆர்த்தநாதத்தைக் கேட்டு ஆழ்வான் மோஹித்தார் என்று பின்னை அருளிச்செய்தார். இத்தால்-பரது:க்க௃ஸஹிஷ்ணுத்வமும், பரஸம்ருத்தாயேக ப்ரயோஜநத்வமும் வைஷ்ணவனுக்கு ஸ்வபாவம் என்றபடி.

24. வார்த்தாமாலை 441 வார்த்தை சி விவரணம் "பிதற்றென்றே இருந்தேன்" என்றார்- கூரத்தாழ்வான், ["புலையறமான்" [திருமாலை 7] என்னும் பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் ஆழ்வான் 'இஷ்டஸித்தி' என்றொரு புறமதனால் வாசிப்பதைக் கேட்டிருந்ததாகவும், அவருடைய திருத்தகப்பனாரான ஆழ்வார் அதற்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக ஸ்ரீபாதசீர்த்தம் ஸாதித்ததாகவும் ஓர் ஐதீஹ்யம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது; இவ்வைதிஹ்யத்தில் 'நீஅந்த இஷ்டஸித்தியை என் நினைத்திருந்தாய்' என்று ஆழ்வார் கேட்க, "பிதற்றென்றே இருந்தேன்" என்று ஆழ்வான் பதில் உரைத்திருக்கக்கூடும்.]

25. வார்த்தாமாலை 445. முதல் பாகம் பக்கம் 380 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 34 காண்க.

26. பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யா. 3-8-4. முதல்பாகம் 385 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 38 காண்க.

27. பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யா. 4-1-4. (மாயக் குழவியத்தனை) சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிகடகடநா ஸாமர்த்த்யத்தால் வந்த ஆஸ்சர்யத்தையுடைய அந்தக்குழுவியை, "முக்ததயஸ்சிஸூர் வடதஸே ஸயிதோதிதந்வாதந்வா ஐதீந்தி பிப்தருஷே ஸனிகாஸமேவ, ஐஸீம்மந்நுதவ ஸக்திம் அதர்க்கித வ்யாம் அவ்யாஜத: ப்ரதயஸே கிம்ஹாவதீர்ண:" என்றாரிறே ஆழ்வான்.

28. பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யா. 4-2-5. (கருவாரணம்திரியும்) அழகர் திவ்யாஜ்ஞைக்கு இளைத்துப் போகமாட்டாமல் மீளும். “ஸுந்தரதேவரீர் திவ்யாஜ்ஞாலம்புந (லங்குந) காதரவஸாநுயாயிதி கரிணி | ப்ரணயஜகலஹஸமாதிரீர் யத்ர வநாத்ரிஸ் ஸ ஏஷ ஸுந்தரதேவரீஷ்ண: ||” என்று இந்த வ்ருத்தரீந்தத்தை அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வான்.

29. பெரியாழ்வார் திருமொழி. வ்யா. 4-4-7. (இருந்தவூரில் இருக்கும் மானிடர்) ஆழ்வானுக்கு “ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருவடிச் சார்ந்தார்” என்று விண்ணப்பம் செய்ய, “புகாது வத கைங்கர்யமே யாத்ரையாய்ப் போந்தவரை அப்படி சொல்லலாகாது; ‘திருநாட்டுக்குப் போனார்’ என்று சொல்லவேணுங்காணும்” என்று அருளிச்செய்தாராம்.

30. பெரியாழ்வார் திருமொழி. வ்யா. 4-4-7. முதல் பாகம் பக்கம் 386 ஐதிறய நிர்வாஹம் காண்க.

31. திருப்பாவை ஆரூயிரப்படி (இளஞ்சிங்கர்) “சிங்கக்குருகு” என்று ஆழ்வான் வார்த்தை. [விவரணம்:— குட்டி குருகு என்பன இளமைப் பெயர்கள். குட்டி என்று விலங்கின்கன்றுக்கும், குருகு என்று பறவைக்குஞ்சுக்கும் கூறவேண்டும். இங்கு “சிங்கக்குருகு” என்றதால், “பறவைபோலே மேலெழும் பறந்துபாயும் சிங்கக்குட்டி.” என்றபடி.]

32. திருப்பாவை 2 (நாலாயிரப்படியிலும் ஆரூயிரப்படியிலும்) — ஆழ்வானை “தேவரீர் தேவதாந்தரபுஜநம் பண்ணு தொழுகிறதென்?” என்ன, “எங்கள் பூர்வர்கள் செய்து போந்திலர்கள்” என்று(ர்)னும்.

33. திருப்பாவை 4—(ஆ) “அவைதான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநுவர்த்தியாதொழிவதென்? என்று கேளாய்” என்று ஆழ்வான். [விவரணம்:— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தேவதாந்தரங்களை அநுவர்த்தியாதொழிவது ஏன்? என்று ஒரு பட்டன் ஆழ்வானைக் கேட்டதற்கு இது ஆழ்வான் இறுத்த விடையாகும். நாலாயிரப்படியில் இது பின் வருமாறு தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது:— ஆழ்வானை ஒரு பட்டன், “தேவதாந்தரங்களை நீங்கள் கண்டால் பண்ணும் ஆசாரமென்?” என்று கேட்க, “ஸாஸ்த்ர விரோதமாகக் கேளாதே கொள்ளாய்! தேவதாந்தரங்கள் உங்களைக் கண்டால் பண்ணுமாசாரமென்? என்று கேளாய்” என்றார். (ஆசாரம்-பணிவிடைகள்)] ஆச்-2

34. திருப்பாவை 9 (ஆ) — “ஹிதாம்ஸத்துக்கு ஒரு வைஷ்ண வனுடைய க்ருஹயாத்ரையை அநுஸந்திக்க அமையும்” என்றும் போலே.

35. திருப்பாவை 15 (மு)— “நீ ஒருவர்க்கும் விரோதியல்ல; நீ புக்குத் திருவடி தொழு” என்ன, ஆழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது. [விவரணம்.— கிருமிகண்ட சோழன் உபத்திரவத்தாலே எம்பெருமானார் மேலக்கோட்டைத் திருநாராயணபுரத்துக்கு எழுந்தருளினபோது ஆழ்வான் நம்பெருமானை ஸேவிக்க எழுந்தருள; ராஜஸேவகர்கள் திருவாசலிலே இருந்து ‘ராமாநுஜஸம் பந்தமுடையார் புகரவொண்ணது’ என்று தடுக்க; வேறுசிலர் “ஆழ்வான் ஆத்மகுணபூர்த்தியுடையவர்; உள்ளே போகவிடுங்கள்” என்று கூற, இதைக்கேட்ட ஆழ்வான் ‘ஆத்ம குணங்கள் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்துக்கு உடலென்று சொல்லுவார்கள்; ஆனால் என்னுடைய ஆத்மகுணங்கள் எம்பெருமானார் ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொள்ளுகைக்குடலாயிற்று’ என்று புறப்பட்டருளி, ‘நமக்குப் பெருமான் வேண்டாம்; எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமே அமையும்’ என்று மீண்டெழுந்தருளினார்.]

36. திருப்பாவை 20 — முதல் பாகம் பக்கம் 70 ஐதிறிய நிர்வாஹம் 27 காண்க.

37. திருப்பாவை 27 (மு) (நா) — “பதிஸம்மாநிதா ஸீதா” என்று பெருமாள் தோளில் மாலையை வாங்கியிட்டார்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

38. நாச்சியார் திருமொழி 10—2. அங்ஙனன்றிக்கே ஆப்பான் பணிக்கும்படி. ஆழ்வான் பணிக்கக் கேட்டிருக்கவுமாமிறே. “அவன் கொடுவரச் சொன்னவர்களைத் தவிர்த்து ‘மாற்றேலைப்பட்டோம்’ என்றவர்கள் திரளிலே என்னை வைக்க வல்லையே என்கிறான்” என்று. [விவரணம்:—கூரத்தாழ்வானுடைய ஸிஷ்யரான ஆப்பான் வேறுவகையாக நிர்வஹிப்பர். ஆழ்வான் இப்படி நிர்வஹிக்கக் கேட்டிருக்கக் கூடியவரன்றோ அவர். அவரது நிர்வாஹமாவது—ஸர்வேஸ்வரன் என்னை நலிவதற்காக உங்களை அனுப்பியிருக்கிறான். சிலரைத் தானே நேரே நலியவேண்டும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே அவர்களை அழைத்து வரச்சொல்லியும் உங்களை அனுப்பியிருப்பான். உங்களால் நலியப்படவேண்டியவர்கள் கூட்டத்திலிருந்து என்னை எடுத்து, ஸர்வேஸ்வரன் நேரே நலியவேண்டும் என்று அழைத்துவரச் சொல்லப்பட்டவர்கள்

கூட்டத்திலே என்னைச் சேர்த்து அவன் முன்னே கொண்டு செல்லுங்கள். அவன் “அவனைவிட்டு இவனை ஏன் கொண்டு வந்தீர்கள்” என்று கேட்டால் “ஓலைமாறிப் போய்விட்டது” என்று சொல்லுங்கள். அவன் நேரே என்னை நலிந்தானாலும் அவனை நேரில் பார்த்த திருப்தி எனக்கு ஏற்படும் என்று கருத்து. அரும்பதவுரையில் இந்த நிர்வாஹத்துக்கு மற்றும் சில பொருள்கள் உரைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.]

39. நாச்சியார்திருமொழி 12-2. முதல் பாகம் பக்கம் 18 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 19 காண்க.

40. திருமாலை 7. — (கலையறக்கற்ற மாந்தர்) ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி இतिஹாஸபுராணாதிசுகளில் நிலைநின்றவர்களாய், வேததாத்தப்யம் கைப்பட்டவர்கள். அவர்களாகிறார்—கூரத்தாழ்வான் போல் வாரிறே. (காண்பரோ கேட்பரோதான்) ... ஆழ்வான் இஷ்ட ஸித்தி வாசிக்கிறவர்களோடே இருந்து தாழ்த்துவர, ஆழ்வார் ஆழ்வானுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது. [விவரணம்:—கூரத்தாழ்வான், இஷ்டஸித்தி என்னும் புறச்சமய நூலை அச்சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் வாசித்து வரும்போது அதைச் சிறிது நேரம் கேட்டுக்கொண்டிருந்து வீட்டுக்குத் தாமதமாக வர, அவரது திருத்தகப்பனாரான கூரத்தாழ்வார் “ஆழ்வான்! ‘கலையறக் கற்ற மாந்தர்’ காண்பரோ கேட்பரோ தான்” என்று ஆழ்வார் அருளியிருக்க, நீ இதைக்கேட்கலாமோ?” என்று சொல்லி, ஸ்ரீபாதசூர்த்தி தூதரிகள் ஸாதித்துப் பரிஸுத்திப்படுத்தி அவரைச் சேர்த்துக்கொண்டார் என்னும் ஐதிஹ்யம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.]

41. திருமாலை 41. (ஏலும்) பிறகுடைய ஆர்த்தி காணில் மோஹிக்கில் மோஹிக்குமத்தனை. ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட மண்டூகத்தினுடைய ஆர்த்தியைக்கேட்டு, இது ஆரறிந்துவிடுவிக்கக் கூப்பிடுகிறதென்று ஆழ்வான் மோஹித்தான்; இப்படிப்பட்ட இவன் பரஹிம்ஸையிலே இழிந்தானாகில் ஈஸ்வரன் பண்ணுகிற ஹிம்ஸையோபாதி ஹிதருபமாயாயிற்றிருப்பது.

42. திருமாலை 43. (தாம்புலையர்) ஜாதிசண்டாளனுக்கு ஒரு காலத்திலே வைஷ்ணவனாகைக்கு அதிகாரமுண்டு. இவன் உயர ஏறித் தகரவிழுந்தவனாகையாலும், பாக்யவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப்பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலும் தண்ணியன்; கர்மசண்டாளனிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதம்

சொன்ன ஸமந்தரத்திலே ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. [விவரம்:- பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் கூரத்தாழ்வானை ஆஸிரயித்தவன்று, இவர் பிறப்பு முதலானவற்றில் தமக்குள்ள பெருமையைப் பார்த்து பூாகுலதாபசாரப்படுவதைக் கண்ட கூரத்தாழ்வான் இவரைப் படுகுழியில் வீழ்த்திவிடக் கூடிய பூாகுலதாபசாரத்தில் ஈடுபடாமல் வேலியிட்டு வைக்க வேணும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு புண்ய தினத்திலே “நீர் எனக்கு ஒரு தூானம் செய்யவேணும்” என்று கேட்க, “எல்லாம் தேவரீருடையதாயிருக்க அடியேன் எதை தானம் பண்ணுவது?” என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் பதில் சொல்ல, “முக்கரணங்களாலும் பூாகுலதாபசாரம் பண்ணாமல் வாழக் கடவேன் என்று நம் கையில் நீர்வார்த்துத் தரவேணும்” என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்ய, இவரும் அப்படியே செய்து கொடுத்தார். பிறகு ஒருநாள், நெடுநாள் பழக்கத்தாலே ஒரு பூாகுலதருடைய தோஷத்தைப் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் நினைத்து விட்டார். உடனே நடுங்கி முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு தம் திருமாளிகையிலேயே இருந்தார். இவர் வரக்காணாத ஆழ்வான் இவரிருக்கு மீடம் எழுந்தருளி, ‘ஏனிப்படிக்கிடக்கிறீர்?’ என்று கேட்டார். தாம் மனத்தாலே பூாகுலதாபசாரப்பட்டதை விண்ணப்பம் செய்து “மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பூாகுலதாபசாரம் வராதபடி பார்த்துக்கொண்டு இவ்வுடம்போடு வாழ்வது அரிதாயிருக்கிறதே!” என்று ஆழ்வான் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதார். “இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாகப்பெற்றதே!” என்று உகந்த ஆழ்வான் “மனத்தாலே உண்டான அபராதத்துக்கு அநுதாபம் பிறந்து விட்டதால், நேரே எம்பெருமான் ஸ்மித்துவிடுவான். மேலே தண்டனை ஏற்பட்டு விடும் என்னும் புயத்தாலே நீரே உடம்பைக்கொண்டு பூாகுலதாபசாரம் செய்யமாட்டீர். வாய் ஒன்றை மாத் திரம் அதிஜாக்ரதையாகப் பாதுகாத்துக்கொண்டு பூாகுலதவிஷயத்தில் அபவாதம் சொல்லித் திரியாதேயிரும்” என்று அருளிச்செய்தார் என்னும் ஐதிற்யம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.]

43. கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு 4 முதல்பாகம் பக்கம் 389 ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 50 காண்க.

44. கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு 4. (நன்மையாலித்யாதி) நன்மையால் மிகுதியாவது-“அபகாரிஷ்வபிஸதூஸாதுஸ்ஸாத்வேவ வர்த்ததே” என்கிறபடியே - அந்த அபகார பரரளவிலும்

உபகாரகனாய்ப் போருகை. அதாகிறது-அவர்களளவில் குறைகாணு தொழிகையிறே. இப்படியிருக்கிறவர்களாகிருர்-பிராட்டி கூரத்தாழ்வான் போல்வார்களிறே. [விவரணம்:- “அபசாரம் பண்ணின நாலூரானும், நான் புக்கலோகம் புகவேணும்” என்றிறே ஆழ்வான் அபேஷித்தது]

45. பெரியதிருமொழி 8-8-1. (அளத்தற்கரியாய்) “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம [தை-ஆந] என்கிருர் காண்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். [விவரணம்:- “நந்தா” [அழியாத] என்று ஸத்ய ஸப்ஜதார்த்தத்தையும், “விளக்கே” என்று ஸ்வயம் ப்ரகாஸம் எனக்காட்டும் ஜ்ஞாந ஸப்ஜதார்த்தத்தையும், “அளத்தற்கரியாய்” என்று அளவிடவொண்ணாமையாகிற அநந்த ஸப்ஜதார்த்தத்தையும் அதே கிரமத்தில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிருர் என்று கருத்து.]

46. பெரியதிருமொழி 6-7-4. முதல்பாகம் பக்கம் 89 ஐதிய்ய நிர்வாகம் 54 காண்க.

47. பெரியதிருமொழி 6-9 ப்ரவேஸம்—“ஸக்ருதேவ”வுக்கு “ஸஹஸைவ” என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிப்பதொரு பொருளுண்டிறே.

48. பெரியதிருமொழி 7-5-2. [தேரில் பாகனுயர்ந்த] ஆழ்வானுக்கு மூலம் வாசித்துப் போந்தார் சிலரிலே ஒருவருக்கு க்ரந்தம் பார்க்கவேண்டி, ஆழ்வானோடே திருமுடிக்குறையிலே யிருந்து பாராநிற்கச்செய்தே, அரையன் வந்தானாய், அவ்வளவிலே, அவர்களையில் க்ரந்தத்தை ஆழ்வான் தான் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தானும். [விவரணம்:- வாசிப்பவர் ஆழ்வானிடத்தில் தாம் வாசிப்பதாகப் பிறர்க்குத் தெரியக் கூடாதென்று கருதியிருந்தவராதலால் அவருடைய கருத்திற்கிணங்க, ஆழ்வான் (அரையன் வந்த ஸமயத்திலே) அவர்களையினின்று ஸ்ரீகோஸத்தைத் தாம் வாங்கிக்கொண்டு அவரை ஆசாரியராகவும் தம்மை சிஷ்யராகவும் அபிநயித்து விட்டாரென்றபடி.]

49. பெரியதிருமொழி 8-1 (சிலையிலங்கு பொன்னாழி) சாஜேந்த்ர சோழனிலே ஒரு ப்ரஹ்மணன் மகன், ப்ரதாரோடே

ஸம்ப்ரதாயமுண்டாய், பூணு நூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப்
பொகட்டான்; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவனவிலே, சீக்ஷா
யஜ்ஞோபவீதங்களை தூரித்துக்கொண்டு வந்து புருந்தான்; பிதாவா
ளவன் “கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?” என்று கேட்டான்;
புறம்புள்ளார், “நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே?” என்று கேட்க,
“ஆழ்வான் ஸந்நிதியில் தமோயிபூதமும் ஸத்வஸ்து
ராவர்கள் காண்!” என்றான்.

50. திருவிருத்தம் 8-5 வ்யா 5 ஈடு. முதல் பாகம் பக்
118 ஐதி 20 காண்க.

51. திருவிருத்தம் 99 வ்யா 5 ஈடு. ஆழ்வான் திருவாய்
மொழி நிர்வஹிக்கப்பட்டால் பிள்ளையுறங்கா வில் விதாஸர்
கண்ணுங்கண்ணீருமாய் அத்தையித்தை ப்ரஸங்கித்து சீதிஸ்ரர
வார்; அத்தைக்கண்டு “கூரத்தாழ்வானாய் மஹாபூஷ்யங்கற்று சது
ரஸ்ரமாக ஒன்றை நிர்வஹிக்கிற எங்களைப்போலன்றிக்கே பூகூவத்
குணப்ரஸங்குத்திலே சீதிஸ்ரரம்படி பிறந்த உம்முடைய ஜந்ம
மொரு ஜன்மமே!” என்றானும். ஆழ்வான்தான் வீராணத்திலே
ஒரு பெண்பிள்ளை புக்காளாய் மடியிலே வைத்துக்கொண்டிருந்து
“கள்வன் கொல்யானறியேன் கரியானொரு காளைவந்து” என்று
சந்தைசொல்லுனியாநிற்க மேற்சந்தையிடமாட்டாதே மோஹித்து
விழுந்தான். இப்படியிருக்கிறவனிறே தன்னை வன்னெஞ்சுக்குக்
வார்த்தை சொன்னான்.

52. திருவிருத்தம் 99. வ்யாக்யானம் 5 ஈடு. முதல் பாகம் பக்
கம் 398 ஐதிஹய நிர்வாகம் 67 காண்க.

53. திருவாய்மொழி ஈடு 1-1-1 — (உடையவன்) ஆழ்வான்
பிள்ளைப் பிள்ளையைப் பார்த்து, “நிர்க்குணமென்பார்பிடற்றைப்
பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் ‘நலமுடையவன்’ என்றபடி கண்
டாயே” என்று பணித்தான்.

54. திருவாய்மொழி ஈடு 1-2-10 (எண் பெருக்கந் நலத்து)
இப்பாட்டாலே திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தம்மாக அருளிச்செய்கிறார்.
ஆழ்வான் இப்பாட்டளவுமவரப் பணித்து இப்பாட்டளவிலே வந்த
வாரே “இத்தை உந்தம்மாசாரியர்கள் பக்கவிலே கேட்டுக்கொள்
ளுங்கோள்” என்ன, பட்டரும், சீராமப்பிள்ளையும் எழுந்திருந்து

போகப் புக்கவாரே அவர்களை அழைத்து “ இன்னபோது இன்னார் இருப்பார், இன்னார் போவார் என்று தெரியாது; இருந்து கேளுங்கோள்” என்று திருமந்திரத்தை உபதேசித்து, இப்பாட்டை நிர்வஹித்து “இப்பாட்டை இதுக்கு அர்த்தமாக நினைத்திருங்கோள்” என்று பணித்தான்.

55. திருவாய்மொழி 1-5-11 ஈடு. (பாலேய் தமிழர்) ஆழ்வான் ஒருருனிலே “ஸ்ரீபராங்குஸநம்பியை ‘பாலேய் தமிழர்’ என்கிறது; ‘இசைகாரர்’ என்கிறது ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரையரை; ‘பத்தர்’ என்கிறது பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரை” என்று பணித்தானாம்.

56. திருவாய்மொழி 2-10-4 ஈடு. முதல்பாகம் பக்கம் 396 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 85 காண்க.

57. திருவாய்மொழி 3-5-7 ஈடு. முதல்பாகம் பக்கம் 100 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 22 காண்க.

58. திருவாய்மொழி 4-4-10 ஈடு. (வல்லினையேனே) இவளை இப்படி காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். ஆழ்வான் திரு நயனங்கள் நோவுபட்டபின்பு எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் நோவுபட்டாற்போலேகாணும் திருத்தாயார் திருவுள்ளமும்படுகிறது.

59. திருவாய்மொழி 4-6-1 ஈடு. (தீர்ப்பாரை—ஓர்ப்பால்) இவள்தான் ஒரு கூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும்.

60. திருவாய்மொழி 4-7-5 ஈடு. முதல்பாகம் பக்கம் 398 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 93 காண்க.

61. திருவாய்மொழி ஈடு 4-9 ப்ரவேசம். ஆழ்வான்தான் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க ஒருஸர்ப்பம் தவனையைப்பிடித்து, (அது) கூப்பிடாநிற்க, “இது ஆரறியக் கூப்பிடுகிறது” என்றுமோஹித்தானாம். இவ்வாழ்வான் ப்ரக்குதிக்குச் சேருமே இவர்நிர்வாஹமும்.

62. திருவாய்மொழி ஈடு 4-9 ப்ரவேசம் அரும்பதவுரை. ஆழ்வான் திருக்காவேரியிலே குடம் எடுத்து விடுவாரின்றியிலே க்லே சிக்கிற ஒரு ஸ்திரீக்குத் தண்ணீர்க்குடம் எடுத்துவிட்ட கதையையும் அருளிச் செய்வார்.

63. திருவாய்மொழி ஈடு 5-3-7. (தலையில் வணங்கவு மாங்கொலோ தையலார் முன்பே) இத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ராஜேந்த்ரசோழனில் ஸந்த்யாஸத்யஸ்ஸிலே நிர்வஹியாநிற்க, ஆமருவிநிரைமேய்த்தான் நம்பியார் என்று நூறு வயஸ்ஸு போந்திருப்பாரொருவர்நடுங்கநடுங்க எழுந்திருந்து நின்று “ஆழ்வான்! தலைமகள் தலையாலே வணங்கப்பெறுமோ?” என்ன; பெறும், சிஷ்டாசாரமுண்டு காணும், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அநுஷ்டித்தான் காணும்:— “ஸ்ரீஸா சாபிவாத்ய”

64. திருவாய்மொழி 5-5-1 ஈடு. கூரத்தாழ்வார் ஓரளவிலே நங்கையார் திருவடிச்சார்ந்தவாறே இன்னமுமொரு விவாஹம் பண்ணுவோமோவென்று விசாரித்து இதுதான் க்ரமத்தாலே வந்து ஆழ்வானுக்கு விரோதமாய்த் தலைக்கட்டும்; இனித்தான் 'அநாஸரமீ ந ஸந்திஷ்டேத்' என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது; இச்சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஷ்டிப்போமோ? புகழ்வதபரிசாயை பண்ணுவோமோ? என்று விமர்சியா, அந்த ஸாமான்ய தார்மத்திற்காட்டில் இந்த விஸேஷதர்மமே ப்ரபலம் என்று தவிர்த்தார்.

65. திருவாய்மொழி 5-5-7. [நிறைந்தவித்யாதி] ஆண்டாள் ஒருநாள் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி. 'இவர்கள் விவாஹப்ரப்தரானார்கள், பேசாதே இருக்கிறதென்?' என்ன, 'ஆகில் நாளைப் பெருமாள்பாடே போனவாறே வரக் காட்டு' என்ன, அவர்களுையுங் கொண்டு திருமுன்பே நிற்கச் செய்தே பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு 'ஒன்று சொல்லுவாய் போலேயிருந்தாய்!' என்று திருவுள்ளமாக, 'இவர்கள் விவாஹப்ரப்தரானார்களென்று சொல்லாநின்றார்கள்' என்ன, 'நாமே ஸத்ருஸமான இடத்தில் ஸம்பந்தித்துத் தருகிறோம்' என்றருளிச்செய்து, பிறற்றநாள் மன்னியைக்கொண்டு வந்து நிர்வார்த்தார்கள். ஆக, அத்தலையாலே வருமதொழிய, தாந்தாம் ஒன்றை ஆசைப்படுகையுங்கூடப் பழியென்றிருக்கும் குடிகாணும்.

66. திருவாய்மொழி இருபத்து நாலாயிரப்படி 5-10ப்ரவேசம். அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்மபேக்ஷிதம் பெறநினைத்தவர், அங்குக் கிடையாமையாலே அவதாரங்களிலே போகிறார். விபாவங்களிலு மிழந்தார்க்கு இழவு தீர்க்கிறவிடமாயிருக்க, அவதாரங்களிலே போருகையாவதென்? என்னில் - அர்ச்சாவதாரத்தில், அதீந்த்ரியான தன்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும் ஸர்வபேக்ஷிதங்களையுங் கொடுக்கையுமொழிய, குளிர்நோக்குதல், வினவுதல் செய்யக் கடவதன்றாக ஸங்கல்பித்திருக்கையினாலே, "ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பங் குலையும்படி - அதிநிர்பந்தம் பண்ணக்கடவோமல்லோம்" என்று "ஸம்ஸ்ப்ருஸ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகூடாம் பரிஷஸ்வஜே" என்ற க்ருஷ்ணவதாரத்திலே போந்தார் ப்ரத்யாஸத்தியாலே. அதுவும் தீர்த்தம் ப்ரஸாதிக்கையாலே, "பல்லிலே பட்டுத் தெறித்தது" என்று கூப்பிடுகிறார். இது ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

67. திருவாய்மொழி ஈடு 5-10 ப்ரவேசம். இவர் அவனுடைய அவதாரங்களையும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் “தாயர்மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்த” என்கிற படியே ஆஸரிதரை வாழ்விக்கவும் அநாஸரிதரை அழியச் செய்யவும் அடியிட்டு அப்படி வளர்ந்தருளின க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்து மிகவும் ஸித்திலரானவிவர், ‘தூரித்து நின்று உண்ணையநுஸந்திக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணும்’ என்று அவனை ஸரணம் புகுகிறார் என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

68. ஷெஅரும்பதனரை. “கூரத்தாழ்வான் ஆர்த்தராய் ஸரணம் புக, பெருமாளு மிரங்கி ‘மூன்று நாளைக்கு வீடு தந்தோம்’ என்ன, ஆழ்வான் திருமதிளுக்குப் புறம்பானார்” என்று கேட்டு உடையவரோடிச் சென்று, “ஆழ்வான்! நாமங்கேயிருக்க உமக்குப் பரமபதத்தே போகவேண்டிற்றே” என்ன, ‘அடியேன், ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே மறந்தேன்’ என்ன, ‘ஆகில் நாமும் ஸரணம் புகுந்தால் இன்னஞ் சிலநாள் ஆழ்வாளை இங்கே வைக்கவிரங்குவர்’ என்று திருவாசலளவுஞ் சென்று, ‘ஸத்ய ஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பத்தைக் குலைக்கவேண்டா’ என்று மீண்டருளினார் — என்று ப்ரஸாதிப்பர். அதாவது ‘நானொருவன் தோன்றிப் பெருமானை இரண்டு வார்த்தை சொல்லுவாராகப் பண்ணலாமோ’ என்று கருத்து.

69. திருவாய்மொழி ஈடு 6-8-1. [பொன்னுலகாளீரோ, புலனிழுதுதாளீரோ] அருளாளப்பெருமானெப்பெருமானார் நோவிலே பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரைக்கொண்டு ஆழ்வான் புக, “ஆழ்வான் பண்ணின நெஞ்சாறல் ஆறுவது ஆளவந்தார் ஸ்ரீ பாதத்தேறப் போனாரே” என்ற வார்த்தையை நினைப்பது. (அதாவது—ஆழ்வான் பெருமான் திருவடிகளிலே ஒரு வார்த்தை விண்ணப்பஞ் செய்தாராகில் அபிமதஸித்தியும் என்கை) [விவரணம்:—ஆழ்வான் பண்ணின நெஞ்சாறலாவது:—ஆழ்வான் தானே எனக்குப் பரமபதம் அருள ஸக்தியுடைய ராயிருக்க, அப்படி அருளாமல் என்னுடைய மரணவுஸ்தையைக் கண்டு கொண்டிருந்ததால் ஏற்பட்ட மனத்துன்பம்.]

ஆச்—8

70. திருவாய்மொழி ஈடு 7-2 ப்ரவேசம். ஆண்டான் ஒரு நாள் ஆழ்வானுக்கு 'பிள்ளைகள் விவாஹப்ரப்தரானூர்கள்; இவ் விடையாட்டமொன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதென்?' என்ன; 'ப₄க₃ வத்தும்புத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து கரையச்சொல்லுகிறாயே? நானே நான் வாசித்துச் சமையக்கொள்ள அங்கே வரக்காட்டு' என்ன, பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப்போக விட, வாசித்துச் சமைந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே நிற்க, 'ஒன்று சொல்லுவாய் போலேயிருந்தாயி!' என்று திருவுள்ளமாக, 'இவர்கள் விவாஹப்ரப்தரானூர்களென்னுந்நினூர்கள்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, 'எல்லாம் செய்கிறோம்' என்று திருவுள்ளமானார்; பிற்பை நாளே மன்னியைக்கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

71. திருவாய்மொழி 7-5 ப்ரவேசம். இருபத்து நாலாயிரப் படிஈஈடு. ஆழ்வான் பத்துப்பாட்டையும் ராம விஷயமாக நிர்வஹித்து போரும், ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே, "பேரெயில் குழ் கடற்றென்னிலங்கை செற்ற பிரான்' என்றும், 'மாறுநிரைத் திரைக்கும் சரங்கள்' என்றும் ப்ரஸ்துதமான ராம வ்ருத்தாந் தத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வலதாரத்தில் உண்டான குண சேஷிதாதிசுளிலே ஒரே நீர்மைகளையுடைய மற்றையவதாரங் களையும் இக்குணப்ரஸங்குத்தாலே அநுஸந்தித்தும், இப்படியாலே ராமவ்ருத்தாந் தத்தைப் பேசுகிறார்" என்று ஆழ்வான் நிர்வாஹம். ஈடு-ஆழ்வான் ஒருகால், இத்திருவாய்மொழியடங் கலும் ராமாவதார விஷயமாகி நிர்வஹித்தானும். அதுக்கடி: ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும் போலே, பெருமானு டைய குணத்தில் ஏகதேசங்களிறே அல்லாத அவதாரங்கள் எல்லாவற்றிலுமுள்ளதென்று.

72. திருவாய்மொழி ஈடு 7-10-5. முதல்பாகம் பக்கம் 100 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 23 காண்க.

73. திருவாய்மொழி ஈடு 8-8-2. முதல் பாகம் பக்கம் 100 ஐ நி 25 காண்க.

74. திருவாய்மொழி ஈடு 8-9 ப்ரவேசம். "ப்ரீதியில் அந்யா பதேசம் உள்ளது இத்திருவாய்மொழியொன்றுமே" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும்படி.

75. திருவாய்மொழி ஈடு 8 10-3. (சிநுமாமனிசராய்) "சிறுமை பெருமையாகிற விருத்தி துர்மத்துவத்துக்கு ஏகதுர்மியில் ஸமா

வேளம் கூடினபடி எங்ஙனே?" என்று பட்டர் பூல்யத்திலே ஆழ்வானைக் கேட்க, "நம்மோடொக்க அந்நபாநாதிசுள் தாரகம் என்னலாய், புகுவத்புவிஷயத்தில் அவகூஹநம் பார்த்தால் நித்ய ஸூரிகளோடொப்பர்கள் என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான், அரு ளானப்பெருமாள், ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள் இவர்கள் காண் சிறு மாமனிசராகிருர்கள்" என்று பணித்தான்.

76. திருவாய்மொழி ஈடு 9-1 ப்ரவேசர். ஆப்பான் திரு வழுந்தாரையைர் ஆஸ்ரயித்ததும் திருவாய்மொழி கேட்டதும் ஆழ வானோடேயிறே. "சயமே அடிமை உலையினுர்" என்றது ஸ்ரீபுரதாழ்வான் போல்வாரை; 'நீக்கமின் லாவடியார்' என்றது இளைய பெருமாள் போல்வாரை; 'கோதிலடியார்' என்றது ஸ்ரீ சதருக், நாழ்வான் போல்வாரைக்காணும்" என்று ஆழ்வான் பணித்தா னாகப் பணிப்பர்.

77. திருவாய்மொழி ஈடு 10-10-1. இருபத்துநாலாயிரப்படி. (என்கள்வா) "நிர்ஹேதுகமாக உன் வடிவழகைக் காட்டி என்னை விஷயீகரித்தவனே!" என்று ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

78. திருவாய்மொழி 4-7-5 (ஏழையேன்) என்னுமிடத்தில் அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரை:- எம்பெருமானுரித்யாதி:- அதாவது — எம்பெருமானார் ஆழ்வானுக்கு வந்த ஆபத்தைக்கண்டு திருவுள்ளம் மிகவும் புண்பட்டு ஆழ்வானைப் பார்த்தருளி, 'ஆழ்வான்! நான் உம்மை இப்படி காணமாட்டுகிறேனில்லை; ஸ்வரூபவி ருத்தாமானாலும் ஆகியிருக்க. நீர் பெருமாள் ஸந்திதியிலே சென்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி நம் அபீஷ்டத்தைப் பெற்றுவாரீர்' என்ன, இவரும் சென்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணித் திரும்பியெழுந்தருள, 'இரங்கியருளினாரே?' என்று கேட்டருள, 'இரங்கியருளினால்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'உம்முடைய அபேஷைதோற்ற விண்ணப்பஞ் செய்தீரே?' என்ன, 'அப்படியே விண்ணப்பஞ் செய்தேன்' என்ன, ஆனால், அதிலே ஒரு ஸ்லோகஞ் சொல்லி ரென்று அத்தைக்கேட்டருளி 'இப்பாசரம் கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையிலை; ஆழ்வான்! முகத்தைக்காட்டிக்காணும்' என்று பார்த்தருளினாராம். இது சாபலாதிசயமிறே. விண்ணப்பஞ் செய்த ஸ்லோகமாவது- 'த்வாமுதரபுஜம்' [வரத-11] என்ற இதுவும்.

79. ஸ்ரீவசநபூஷணம் 413. "வடுகநம்பி ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரையர் என்பர்" இதன் மாமுனிகள் வ்யாக் யானம்:- அதாவது-ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகளிருந்

தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கும் வடுகநம்பி, எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிகளாய்ப்போலே அவிநாபூதராய் “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே” “ராமாநுஜார்யவஸக்ய: பரிவர்த்திஷ்ய” என்று உபாயோபேயங்கள் அவர்திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென்றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாத்துருஸரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பில் அடிக்கொதிப்பாலே வந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதுசிக்கமாகப் பெருமாள் பக்கவிலும் சென்று பற்காட்டுவது, தத்துவவஸுண்யங்கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப்போருவதாமிவ்வளவைக்கொண்டு, ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்க வேண்டாவோ! அங்ஙனன்றி டிகே சரமாவதியிலும் ப்ரத்யுமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவிவர்கள் இருகரையரென்றருளிச்செய்வார்’ என்றபடி.

80. பரந்தபடி (திருமந்த்ர) “‘ராஜ புருஷ:’ என்கிற விடத்தில் ராஜாவும் ப்ரஸ்துதனாய், புருஷனும் ப்ரஸ்துதனாயிருக்கச்செய்தே, ஸப்ததத்தாலே புருஷன் ப்ரதானனாய், அர்த்ததத: ராஜா ப்ரதானனாயிருக்கும். அப்படியே இவ்விடத்திலும் ஸப்ததத்தாலே சேதனன் ப்ரதானனாய், அர்த்ததத்தாலே ஈஸ்வரன் ப்ரதானனாயிருக்கும்” என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்யும்.

81. பரந்தபடி (சரமஸ்ஸோக) “‘அநாதிகாலம் அனுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணிப் போந்தோம்’ என்று லஜ்ஜா புரஸ்ஸரமான த்யாக்யத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

82. தனித்வயம்-அவ. ஆழ்வான் பரமபத்யத்தேறப் போகைக்குப் பெருமாள்பாடே விடுபெற்றுக் கூட்டத்திலே வந்திருக்கசெய்தே “இனிப்பெருமானை நம்மால் விலக்கப்போகாது. இனி அந்திமகாலத்திலே என்னை அழைத்து வாருங்கோள்” என்று அந்திமஸமயத்திலே எழுந்தருளி ஆழ்வானுக்குச் செவியில் த்வயத்தை அருளிச்செய்தார். அருகிருந்த முதலிகள் “இஸ்ஸமயத்திலே த்வயத்தைச் சொல்லவேண்டுமோ” என்று கேட்க, “ஆழ்வான் ப்ரக்ருதி அறியீர்களோ? இத்தஸ்யயிலே த்வயத்தைச் சொன்னால் கர்ப்பூர நிகரத்தை நானிலேயிட்டாப் போலே இருக்குங்காண்” என்றருளிச்செய்தார்.

83. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 17. “பூத்ஸ்த்வா ச நோ ச” [வரதராஜ 79]...” இத்யாதிப்படியே.....

84. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 78. திருக்கோட்டியூர் தம்பி ஸ்ரீ பாதூத்திலே ஆழ்வான் ஆறுமாஸம் ஸேவித்து நின்று மஹாதிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிதே இது.

85. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 145. “யத் த்வத்ப்ரியம் தத்ஸஹ புண்யமபுண்யமந்யத்” [அதிமாநுஷ 53] என்றிறே புண்யபாபலக்ஷணம்.

86. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 203. பிள்ளைப் பிள்ளை யாழ்வானை (ஆழ்வான்) அங்கீகரித்த நாளிலே இவர் ஆபிஜாத யாதிசுளாலே உத்க்ருஷ்டராகையாலே பூகூவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு “இவர்க்கு இப்பூகூவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டா னங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தி, தானே மேலாய் விநாச பர்யந்தமாக்கிவிடும். அதுக்கு வேலி இட்டுவைக்கவேணும்” என்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஓரயனத்தின்று தீரடியேறினவள விலே இவரைப்பார்த்து “எல்லாரும் தூானம் பண்ணுகிற காலத் திலே நீரும் நமக்கொரு தூானம் பண்ணமாட்டீரோ” என்ன, ‘அடியேன் எத்தை தூானம் பண்ணுவது? எல்லாம் அங்குத்தை யாயிருந்ததே’ என்ன, “அர்த்தஸ்திதியன்றோ அது, அவ்வளவு போராது. ‘கரணத்ரயத்தாலும் பூகூவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்’ என்று நம் கையிலே உதகம் பண்ணித் தரவேணும்” என்ன; அப்படி இவருமுதகம் பண்ணிக்கொடுத்த வனந்தரம் ஒருநாள் பூகூவததோஷத்தைப் பூர்வவாஸனையாலே நினைத்து ‘நாமினி முடிந்தோம்’ என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தம் திருமாளிகையிலே கண்வளர, இவர் முன்பு வருகிற காலத் தில் வரக்காணாமையாலே ஆழ்வான், இவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, ‘என்தான்? முசிப்பென்?’ என்று வினவியருள, தாம் மனஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பம் செய்து ‘‘கரணத்ரயத் தாலும் அபசாரம் புகுராதபடி இத்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதாயிராநின்றது. என் செய்யக்கடவேன்?’’ என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேசிக்க, ‘இத்தனை அனுதாபமிவர்க் குண்டாகப்பெற்றேமே’ என்று உகந்தருளி, ‘மனஸ்ஸாலே நினைத் ததுக்கு அனுதாபமுண்டாகவே ஈஸ்வரன் ஷமித்தருளும்; ப்ரத் யக்ஷதண்டூ பூயத்தாலே காயிகமாக ஒருவரையும் நலியக்

கூடாது, ஆன பின்பு அவையிரண்டுமுகக்குக் கழித்துத்தந்தோம். இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வந்தித்துப் போகும்' என்றருளிச்செய்தது.

87. ஷு 291 "ஸத்கர்ம நைவ கில கிஞ்சந ஸஞ்சிநோம்" [வைகுண்ட 88] இத்யாதிபிற்படியே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிசுக்ருதா என்றும் தனக்கில்லாமை யாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தைப் புரஸ்கரிக்கை.

88. ஷு 358 "ஸித்ஸேஷமாதமதூராக்ய விலோபடி யோஹாத்ஸாஜாநபூமி:" [வரதூரஜ 76] இத்யாதிசுகளில் சொல்லுகிற படியே.....

89. தத்வத்ரயவ்யாக்யானம் (சித் 89). இவ்வர்த்தத்தை "இச்சாத ஓஷ தவ விஸ்வபதார்த்தஸத்தா" [வைகுண்ட 3 ஸ்தவம் 86] என்கிற ஸ்லோகத்தாலே அபிபூயக்தர் விவேகித்தார்.*

90. தத்வத்ரயவ்யாக்யானம் (சித் 45) "வநாத்ரிநாதஸ்ய ஸுஸுந்தரஸ்ய வைப்ரபுக்தஸிஷ்டாஸ்யத 2 ஸைந்யஸத்பதி:" [ஸுந்தரபூஹு 74] என்று ஆழ்வானுமருளிச்செய்தார்.

91. தத்வத்ரயவ்யாக்யானம் (அசித் 8) ஸீமையில்லாததொன்றுக்கு ஸீமையறியாமை ஸர்வஜ்ஞதைக்கு அநுஞ்ஞமென்னுமிடம் "தேவீ! த்வந்மஹிமாவதி, ந ஹரிண" [8] என்று ஸ்ரீஸ்தவத்திலே ஆழ்வானுமருளிச்செய்தார்.

92. தத்வத்ரயவ்யாக்யானம் (ஈஸ்வர 8) "யேஷ்வேகஸ்ய குணஸ்ய விப்குடபி வை...வநாத்ரிஸ்வரம்" [ஸுந்தரபூஹு 26] என்கிற ஸ்லோகத்திலே குணங்களினுடைய நித்ய நிஸ்ஸமே நிஸ்ஸங்க்யத்வங்களை அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வான்.

93. ஷு (ஈஸ்வர 9). 'ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம்...' [வரதூரஜஸ்தவம் 15] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவற்றுக்கு ஊற்று வாயாயிருக்கை.

94. ஷு (ஈஸ்வர 11) "வரதூர ஸகலமேதத் ஸப்சரிதார் த்தம் சகர்த்த" [வரதூரஜ 88] என்கிறபடியே.....

* இது ரஹஸ்யத்ரயஸாரமேற்கோள். ஐ. நி 100 காண்க.

95. ஷெ (ஈஸ்வர 22) “ருபப்ரகாஸ.....” [வைகுண்ட 55] என்கிறபடியே.

96. ஷெ (ஈஸ்வர 33) “ஸுரநரதிரஸசாமவதரத்” [வரதராஜ 17] “எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” [திருவிருத்தம் 1] என்கிறபடியே அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி...

97. ஷெ (ஈஸ்வர 45) “குணைஷ்ஷட்டிபிஸ்த்வேதை: ... அக்யனித மஹாமங்குள குணை:” [வரதராஜ 16] என்று இதுதன்னை ஆழ்வானருளிச்செய்தாரிறே.

98. ஷெ (ஈஸ்வர 54) “இயம்வையுஷ்யிவை” [வரதராஜ 17] என்றும், “ஏவம் ஸ்திதே...” [அதிமாநுஷ 9] என்றும் அவதார வேறு இச்சையென்னுமிடத்தை ஆழ்வான் சிஸதமமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

99. ஷெ (ஈஸ்வர 55) “யே யுத்தாபயுவதேகபேபாக்ய மநஸ:.....” [ஸுந்தரபாஹு 86] என்றிறே ஆழ்வானும் அருளிச்செய்தது.

100. ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்—ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ராதிகாரம் — இவ்வர்த்தகத்தை “இச்சாத ஏவ தவ விஸ்வபதார்த்தஸத்தா” [வைகுண்ட 36] என்கிற ஸ்லோகத்தாலே அபியுக்தர் விலே கித்தார்.

101. ஷெ தத்வத்ரயசிந்தநாதிகாரம். இப்பாசுரத்தை “குணைஷ்ஷட்டிபிஸ்த்வேதை:.....” [வரதராஜ 16] என்கிற ஸ்லோகத்திலே ஸங்க்ரஹித்தார்கள்.

102. ஷெ பரதேவதாபாரமார்த்த்யாதிகாரம். இந்நியமங்க ளெல்லாம் “ஸ்வாதந்த்ரயமஸ்வரமப்யயுயோஜ்யமாஹு:” [வைகுண்ட 55] என்கிற நிரங்குஸஸச்சந்தையாலே எரித்தாங்கள் என்று ப்ரமாணபரதந்த்ரர்க்கு எரித்தாம்.

103. ஷெ அதிகாரிவிபாகாதிகாரம். இவ்வர்த்தகத்தை “பாபியஸோபி ஸரணாகதிஸப்தபாஜ: [அதிமாநுஷ 61] என்றும், “ஸரணவரணவாகியம் யோதிதா ந பாவதி யுத ஸாஸி திபூர்ணிகா” [வரதராஜ 84] என்றும், “ப்ரபத்திவா சைவ நிக்ஷிதம் வ்ருணே” [வரதராஜ 92] என்றும் அபியுக்தர் பேசினார்கள்.

104. நெ உத்தரகிருத்யாதி₄காரம். “யத்ப்ரஹ்மகல்ம நிய தா நுபதவேதப்யநாஸ்யம்...” [வைகுண்ட₂ 61] என்றும்.....

105. ஷெ புருஷார்த்தகாஷ்டாதி₄காரம். இப்புகுவத ஸேஷத்வம் ஸ்வாபகாவி₄மோ ஓளபாதி₄கமோ என்னில்: கர்மாத்த் யுபாதி₄களற “நித்யாபி₄வாஞ்சி₄த பரஸ்பர நீசபகாவை:” [வைகுண்டஸ்தவம் 77] என்கிறபடியே யாவதூத்மபகாவியாய்க்கொண்டு முக்ததஸையிலும் அநுவர்த்திப்பதொன்றாகையாலே ஸ்வாபகாவிகம் என்னவுமாம்; புகுவத் ஸம்பந்த₄ ஜ்ஞானவிஸேஷ நிபந்த₄ன மாகையாலே ஓளபாதி₄கம் என்னவுமாம்.

106. ஷெ ஸித்தேதாரபாயபோத₄நாதி₄காரம். இவ்வர்த்தத்தை “இச்சரத ஏவ தவ விஸ்வபதார்த்தஸுத்தா” [வைகுண்ட₂ 86] என்று அபி₄யுக்தர் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்.

107. ஷெ-நெ கூரத்தாழ்வானும் “ஸ்வஸ்திநீ:...[ஸ்ரீஸ்தவம் 1] என்று ஸங்க்ரஹித்த அர்த்தத்தை “தேவி! த்வந்மஹிமா வதி:.....” [ஸ்ரீஸ்தவம் 8] என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார்.

108. நெ சரமஸ்ஸேகாதி₄காரம். உக்தமான ஸரண்யகுணங் களில் ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநதமங்கள் “ஸர்வஜ்ஞோ₂பி ஹி விஸ்வேஸ: ஸதூ காருணிகோ₂பி ஸந்” [லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-78] என்று புகுவச்சூஸ்தரத்திலும், “த்வத் ஜ்ஞாநஸக்தி கருணாஸு ஸதீஷு” [அதிமாநுஷ 61] என்கிற அபி₄யுக்த வாக்க்யத்திலும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன.

109. ஷெ-ஷெ “கரிஸி தேஷாமபி தாவகீ தயா தத₂ த்வக்குத் ஸைவ து மே பாலம் மதம்” [வரதராஜ 94] என்றும் இப்ரகாரங்களிலே இக்ருபாக்ருணத்தைத் தஞ்சமாக அநுஸந்தி₄த்து, ஸம்பந்த₄த்தையும், குணந்தரங்களையும் காருண்யத்திற்குச் சொல்லிற்றுச் செய்வனவாக்கி, தாங்கள் காருண்யைகாந்திக ளாய்ப் போந்தார்கள்.

110. நெ-நெ ஆகையால் இவன்தான் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்று “வரத₂ தவ க₂லு ப்ரஸாதாத்த்ருதே ஸரண்மிதி வசோ₂பி மே நோதி₂யாத்” [வரதராஜ 88] என்று சொல்லுகிற படியே அவன் கடாஷமடியாக வருகையால்.....

111. ஷே ஷே “யே நு கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம்” [ஸரணாகூதிகூத்யம்] என்றும், “ப்ரபத்தி வாசைவநிரீகஷி தும் வ்ருணே” [வரதராஜஸ்தவம் 92] என்றும் சொல்லுகிறபடியே பூர்ணப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதமான தெளிவு இல்லாவிடிலும் யதா கதாஞ்சிததுஷ்டாநத்தாலே கார்யம் செய்கிற இவ்வுபாயத்துக்கு வேறொரு பரிகரத்தைத்தேட ப்ரஸங்குமில்லையிறே.

112. ஷே ஷேஸ்வாத்மாநுபூதிநிதி யா கில முக்திருக்தா” [வர தராஜஸ்தவம் 81] இத்தயாதிகளிலே ப்ரயுக்தமான [முக்திஸப்தகமும், “விசுதேச்சாபயக்ரோத₄: ய: ஸத₃: முக்த ஏவ ஸ:” [கீதை 5-28] இத்தயாதிகளிற்போலே நிர்வாஹம்.

113. பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய பரந்தரஹஸ்யம்— த்வயப்ரகரணம். “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்கிறது. “ஸஹ- ஸைவ ப்ரபந்நாய” என்கிறபடி” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அதாகிறது ஸம்ஸாரத்தில் ப₄யாதியயத்தாலும், ப₄கூவத்₃விஷயத் தில் ருச்யதியயத்தாலும், “ஸ்ரத்₃ த₄யா ஸரணம் யதி₃” “ஆஜகாம முஹுர்த்தேந” என்று சொல்லுகிறபடியே ஸத்வனாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கை.

114. தனிச்சலோகம்—அப₄யப்ரதானஸாரம் [ரா-யு 18-33] (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) ஸக்ருச்ச₂ப்தகத்துக்கு ‘ஸஹஸா’ ஆதே₃ ஸமாய் “ஸஹஸைவ ப்ரபந்நாய” என்கிறபடி. அதாவது—தன் அயோக்யதைபைப் பார்த்துத் தேங்காதே, நம் குணத்தை விஸ்வ ஸித்து ப்ரபந்நனாகை. இது ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

115. பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய மாணிக்கமாலை. கூரத்தாழ்வான் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே சீறியருளினு ரென்று கேட்டு “இவ்வாத்மா அவருக்கே சேஷமாயிருந்தாகில் அவருடைய இஷ்டவிநியோகப்ப்ரகாரம் கொண்டு கார்யமென்?” என்றார். தன்னை ஆஸ்ரயித்துவைத்துத் தன் திறத்திலே தீங்கு நினைத்து த்₃ரோஹியான நாலாராணப் பெருமான் “ந ஷமாமி” என்று முனிந்தருள, பெருமாளோடே எதிரிட்டு “அவன் நான் பெற்ற லோகம் பெறவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்தார். ஆக, இவ்விருண்டர்த்தத்தாலும் சிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமா பூ₄மி கூரத்தாழ்வான் என்று அருளிச்செய்வார்.

116. ப்ரமேயரத்னம்—முதல்ப்ரகரணம் தொடக்கம். “த வ த்ராஸ்ய மஹாரஸஜ்ஞ:” [வரதராஜஸ்தவம் 81] என்று ஆழ்வான் அநுஸந்தாநம்.

117. ப்ரமேயரத்னம் முதல்ப்ரகரணம். முதல் பாகம் பக்கம் 102 ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 30 காண்க.

118. ப்ரமேயரத்னம் - முதல்ப்ரகரணம் இறுதிப்பகுதி— ஆழ்வானும் ஆண்டாளுந் கோயில் நின்றுத் தேவாரத்தரத்துக்குப் போய் மீண்டும்வருகிறவளவிலே வழியில் அவஸரிக்க இடமில்லாமல் கோயிலுக்கணித்தாக உபவாஸத்தோடே வந்து புகுந்து ஒரு மௌண்டிகன் வாசலிலே சடக்கென அமுது செய்தார். ஆண்டாளை அழைத்துப்ரஸாதூர் கூடச்சொன்னவளவில் “அவருடைய ரூபநாமம் கொண்டு அமுது செய்தீர். அவர் எதிலே நிஷ்டுரென்று தெரியாது. நானதுசெய்வ தில்லை” என்றான். ஆழ்வான் “உம்முடைய வ்யவஸாயத்தைப் பெருமாள் எனக்குத் தந்தருள வேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். ஆகையாலே கேவலரூபநாம முடையாரான ஸாதூனத்தரநிஷ்டுரகங்களில் ப்ரஸாதூப்படுவானன்று.

119. ப்ரமேயரத்னம் 2 வது ப்ரகரணம் தொடக்கம். சிஷ்யாசார்ய க்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமி கூடத்தாழ்வான். எங்ஙனெயென்னில்: தபமளவிலே உடையாவர் நிக்ரஹம் பண்ணினாரென்று கேட்டு ‘இவ்வாத்தா அவருக்கே ஸேஷமாயிருந்ததாகில் விநியோகூப்ரகாரம் கொண்டு கார்மமென்?’ என்று அருளிச்செய்கையாலே சிஷ்யர்க்கு ஸீமாபூமி. ஸாபராதூனான நாலாராணை ‘நான் பெற்ற லோகம் நாலாராணும் பெறவேணும்’ என்கையாலே ஆசார்யர்களுக்கு ஸீமாபூமி.

120. ப்ரமேயரத்னம் 2 வது ப்ரகரணம். இப்படி தேவாரம் பாராமல் ஹிதப்ரவர்த்தகத்வம் உள்ளது பிராட்டிக்கும் கூரத்தாழ்வானுக்குமிதே.

121. ப்ரமேயரத்னம் 2 வது ப்ரகரணம். முதல் பாகம் பக்கம் 424 ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 208 காண்க.

122. ப்ரமேயரத்னம் 3 வது ப்ரகரணம். “கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்கள் ஸாதூயங்களாயிருக்கும்; இது எதிதூதூமாயிருக்கும். அவை அசேதனங்களாயிருக்கும்; (இது பரமசேதனமாயிருக்கும், அவை பலவாயிருக்கும்);? இது அத்ஸுவிதீயமாயிருக்கும். அவை த்யாஜ்யங்களாயிருக்கும்; இது த்யாகூவிஷ்டமாயிருக்கும்” என்று ஆழ்வான் பணிப்பர்.

123. ப்ரமேயரத்னம்— 3 வது ப்ரகரணம். “புக்தி ப்ரபத்தி
கள் இரண்டும் துலய விசல்பங்கள்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

124. ப்ரமேயரத்னம்— 4வது ப்ரகரணம். உபாயவ்யவ
ஸாயத்துக்குப்படிமா கூரத்தாழ்வான், ஆண்டான். எங்ஙனே
யென்னில்—பட்டர் ஓர் ஆர்த்தி விசேஷத்திலே பெருமாளே சரண
மென்ன வேண்டியிராநின்றதென்ன ‘இக்குடிக்கு இதுதான்’
என்று.

125. ப்ரமேயரத்னம்— 4 வது ப்ரகரணம். “க்ருபாமாத்ர ப்ர
ஸன்னாசாயங்கீகாரத்துக்கொழிய உபயஸித்துதியில்லை” என்று
ஆழ்வான் பணிப்பர்,

126. நாயனாராச்சான்பிள்ளை அருளிய சரமோபாயநிர்
ணயம். கூரத்தாழ்வானும்—உடையவருடைய நியோகத்தாலே
பேரருளாளன் விஷயமாக வரதூராஜஸ்தவம் அருளிச்செய்து
நிறைவேற்றினவுடனே, ஆழ்வானும் உடையவர் ஸன்னிதியிலே
ஸமர்ப்பித்து, “தேவரீருடைய நியமனப்ரகாரத்திலே வரதூராஜ
ஸ்தவத்தை தேவப்பெருமாள் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்
தேன். திருவுள்ளமுதந்து, அவர் பெருவிசம்பருளும் பேரருளாள
ராகையாலே அடியேன் கேட்டபடியே, ‘வைகுண்டே து பரே
லோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:| ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்
த்யாத்மா புக்தைர் பாக்யவதைஸ் ஸஹ||’ என்று சொல்லுகிற
பரமபதத்தை ப்ரஸாதிகத்தோமென்று அருளிச்செய்து, ‘நாம் *வானி
ளவரசாகையாலே நமக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் மட்டமாயிருக்கும்; நம்
முதன்மையிலே அடிமை செய்வாரில் தலைவரிலே ஒருத்தரான
தர்மிராமாதுசனை அநுமதிகொண்டு அவர் தந்தோமென்றால்
போய்வாரும்’ என்றருளிச்செய்தார். “அப்படியே தேவரீரும் திருவுள்
ளம்பற்றியருளவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்ய, உடைய
வரும் ஆழ்வான் திருவுள்ளத்தையறிந்து அவருடைய வலத்திருச்
செவியிலே த்வயத்தையும் ப்ரஸாதிகத்தருளி, “நலமத்தமில்ல
தோர் நாடு புதுவீர்” என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வானும் ‘நான் பெற்ற
பேறு நாலூரானும் பெறவேணும்’ என்று விண்ணப்பம்செய்ய,
“க்ருஷ்ணன் க்யண்டாகர்ணன் பக்கல் பண்ணின விஷயிகாரம்
அவனுடன் பிறந்தவனளவுச் சென்றப்போலே, நாம் உம்முடைய
பக்கல் பண்ணின விஷயிகாரம் நாலூரானளவும் செல்லத் தட்
டில்லை காணும்” என்று அருளிச்செய்தார். பின்பிறே * கலங்கப்
பெருநகரை ப்ராபித்தது

127. நாலுராச்சான்பிள்ளை அருளிய சரமோபாய தாத் பர்யம். முதல் பாகம் பக்கம் 852 ல் பட்டருடைய குருப்ரபுவ தீபிகாவாக்யம் காண்க.

128. பரவஸ்து பட்டர்பிரான் ஜீயர் அருளிய அந்திமோபாய நிஷ்டை. வடுகநம்பி ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இரு கரையர் என்பர்,

129. பரவஸ்து பட்டர்பிரான் ஜீயர் அருளிய அந்திமோபாய நிஷ்டை. உடையவர் எழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே அரு ளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் ஒருகால் திருமேனி பாங்கள் றிக்கே கண்வனருகிற போது கூரத்தாழ்வான் அவரை அப் போதைக்கப்போது எழுந்தருளி ஆராயாமல் நாலுநாள் விளம் பித்து எழுந்தருளி 'தேவர் திருமேனியில் பாங்கல்லாமை செய்த படி எப்படி' என்று கேட்டருள, அருளாளப்பெருமானும் பெருமானார் ஆழ்வானைப் பார்த்து 'தேவரும் அடியேனும் இத்தனை நாளும் இருந்த ஸ்நேஹத்துக்கு அடியேன் ஒரு நாள் உலை நொத்திருந்தேனென்று கேட்டால் அப்போதே எழுந்தருளி க்ருபை பண்ணியருளாமல், ஆழ்வான்! தேவரீர் இவ்வாத்மாவை உபே ஷித்திருந்த நெஞ்சாரல், அடியேன் போய் ஆளவந்தார் திரு வடிகளிலே ஸேவித்தவான்று தீரும்' என்று அருளிச்செய்தார் இந்த ப்ரஸங்கம் 'பொன்னுலகாளிரோ' என்கிற திருவாய்மொழி ஈட்டில் ஸுஸ்பஷ்டம். [ஐ. நி 69ல், அருப்பதவுரையை அனுஸரித்து ஈட்டு ஐதிறயம் வேறுவகையாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.]

130. அந்திமோபாய நிஷ்டை. ஐதிறய நிர்வாஹம் 14, 19ல் எடுக்கப்பட்ட வார்த்தாமாலை வாக்யங்களும், ஐதிறய நிர்வாஹம் 115 ல் எடுக்கப்பட்ட மாணிக்கமாலை வாக்யங்களும் இதிலும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

131. அந்திமோபாய நிஷ்டை. ஆகையாலேயிறே, "ந சேத்ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷீர் | நாமவஸ்துயம் ப்ரபத்ய மந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருஸ:" என்று கூரத்தாழ்வான் நாராயண ராமாநுஜ என்கிற திருமந்த்ரங்கள் இரண்டுக்கும் வாசி பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயும் மோகைகஹேது வாயும் இருக்குமென்னுமிடத்தோற்ற (சதுரா சதுரக்ஷீர்) என்று அருளிச்செய்தார்.

132. அந்திமோபாயநிஷ்டை. ஆகையாலே தம்முடைய சிஷ்யனான நாலுரானும் க்ரிமிகண்ட்ரோடே கூடித் தம்முடைய விஷயத்திலே மஹாபரதத்தைப்பண்ண, பெருமாள் அவனை 'ந ஸுமாமி' என்று முனிந்தருள, அவரோடே மறுஉலைத்து 'நாம்

பெற்ற லோகம் நாலாரானும் பெறவேணும்' என்று கூரத்தாழ்வானும்.

133. திவ்யஸூரிசரிதம். பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் 77 முதல் 82 வரை க்ருமிகண்டன் கூரத்தாழ்வானுக்குச் செய்த அபராதமும், 92, 93 ஸ்லோகங்களில் ஸ்ரீரங்கநாதன் கூரத்தாழ்வானுக்குப் பரமபதம்மளித்ததும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

134. பன்னிராயிர்ப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (அடிக் குறிப்பு) [கூரத்தாழ்வானுடைய மூர்வவ்ருத்தாந்தம்]:-இவர் பெருமாள் கோவிலுக்கடுத்த திருக்கூரமென்கிற நகரத்துக்கு அதிபதியாகி அரசு செலுத்திக்கொண்டிருந்த ஹாரீத ஷூத்ரம் யஜுஸ்ஸாகை, ஆபஸ்தம்பு, ஸுதித்ரத்தையுடைய நந்தூர் என்கிற வடம ப்ராஹ்மணருக்கும் அவர் பத்னியாகிய பெருந்தேவி நாயகியம்மையாருக்கும் புத்ரராக அவதரித்துத் திருமறுமார்பன் என்னும் அபிதானம்பெற்று ஸகலஸூத்ரங்களிலும் மஹா நிபுணராய் வர்த்திக்கும் நாகையில, பிதாவானவர் இவருக்குத் திருக்கல்யாணஞ் செய்வதாக எத்தனிக்க, அதை நிராகரித்து ப்ராஹ்மசர்ய வ்ரதியாய் அதிதி அப்யாகுதர்களை ஸத்கரித்து அனவரதம் அருளாளன் திருவடிகளில் அந்தரங்கு புக்தியாயிருக்கும் திருக்கச்சிறம்பிகளின் அபிமானத்தைப் பெற்று நாளுக்குநாள் ஜ்ஞானாதிகராகிப் போருகையில், இவருடைய பிதா இவருக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்துவைத்துத் தாம் திருமலையையடைந்து உஜ்ஜீவிக்கவிரும்பி பத்நீஸஹிதராய்ப் புறப்பட்டுப் போய்விட, அனந்தரம், இவர் விரைவாஸனமேறிச் சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி நியதி தவருமல் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்து போந்தார்.

ஒருநாள், நள்ளிருளில் மத்யராத்திரியில் நகரஸோதானூர்த்தமாசத் தன்னந்தனியே எழுந்தருளி வீதிகள்தோறும் புக; அக் ப்ராஹ்மணியில் ஒரு க்ருஹத்தில் தலைவாசற்கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு ஒரு அறைக்குள்ளே நாவிரண்டுபேர் சேர்ந்து பேசத் தொடங்க; இவர் அவ்வரவங்கேட்டுச் சுவர்ப்புறத்திலிருந்து செனிகொடுத்து நிற்கையில்; அவர்களில் ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்கு ஒரு பெண்குழந்தையுண்டாக, அதற்கு ஜ்யோதிஷர்களைக் கொண்டு ஜாதகங்கணித்துப் பார்க்கையில், 'அந்தப் பெண்ணை மணம்புணர்பவனுக்கு அப்போதே நிர்யாணம் ப்ராப்தமாம்' என்றிருந்ததால், அவள் தனக்கு ருதுப்ராய மடையுங்காலம் வந்தும்

ஒருவர்க்கும் பேச்சுப்பட்டாதவளாக; அவளுடைய தாய் தந்தையரும் உற்றார் உகந்தாருமாகச் சேர்ந்து, 'இப்படி பேச்சுப் பட்டாத பெண்ணைக் குடியில் வைத்திருந்தால் உலகம் பழிக்குமே! இதற்குச் செய்யப்படுவதென்?' என்று ஆலோசித்து அவளை முடித்து விடுவதே உத்தமமென்று தங்களுக்குள்ளே தீர்மானித்து அவ்விதம் முடிப்பதற்கு நாளும் வேளையுங் குறிப்பிட்டுக் கொண்டார்கள். இவ்விவையனைத்துங் கேட்டு 'ஓஓ உலகினதியல்லே' என்கிறபடியே உலகத்தியல்புக்கு பயந்து ஒன்றுந்தோன்றாதவராய்ப் படைவீட்டுக்கு வந்து, ஜீவஹி (சைசெய்ய யத்னித் திருப்பவர்களுடைய தைரியத்தை நினைந்து), 'அந்த ஜீவன் இவர்களிட்ட வழக்காய் முடிவதோ?' என்கிற ஐயத்தையடைந்தும், அவ்விருவெல்லாம் படுக்கையிற் பொருந்தாதவராய் உலாவிக் கொண்டே, அந்த ஸ்திரீரத்னத்தினுயிரைக் காப்பதற்கு விரகே தென்று தம்மிடையே யோசிக்கலானார்.

அனந்தரம் 'அப்பெண்மணியைத் தற்காலத்தில் அவ்வாபத்திலிருந்து மீட்டுவதெல்லாம், அவளுடைய ஜாதகத்தைப்பற்றி ஒருவரும் அவளை அண்டக்கொடாதவர்களாகி, மற்றொரு காலத்தில் வேறெந்தவிதத்திலாவது முடித்துவிட வகை தேடாதொழியார்களன்றோ' என்றும், 'அவ்வித இடர் நேர்ப்பாடதபடிக்கும் காக்க வேண்டுவதானால் தாமே அப்பெண்ணைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்து கொண்டு காப்பதுதான் கூடிவரும் காரியமாமென்றும் எண்ணி ஸலிஷ்யோத்யமாமனவாரே அதிகைக்காரர்களை ஏனிட் அப்பெண்ணின் தாய்தந்தையரை அழைப்பித்து 'நேற்றை இரவில் உங்கள் அகத்தில் நடந்த சேதியை ஒளிக்காமல் சொல்லுங்கோன்' என்ன; அவர்கள் பயந்து, நடந்ததை விண்ணப்பஞ் செய்துவிட்ட; இவர் நகைத்து, 'ஈஸ்வராந்தர்ப்பூத ஜீவர்களில் ஹிதமில்லாத உங்களுக்கு பூராஹ்மணத்வமும் ஸத்வகுதியும் எங்ஙனமுண்டாகுமென்றெண்ணுகிறீர்கள்' என்றுரைத்து, 'அப்பெண்ணை நாமே பாணிக்ரஹணம் பண்ணிக்கொள்ளவிரும்பியிருக்கிறோமாயினால், உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டருள; அவர்கள் திடுக்கிட்டுக் கையை முறித்துக் கொண்டு, 'ஒரு பெண்ணைப்பற்றி உத்க்ருஷ்ட ஜாதகராயிருக்கிற எங்கள் அரசை இழப்பதானால் நாட்டங்க இழவு படாதோ' என்று மறுத்தார்கள்.

இவர் தாம் 'விஷயாரோக்யம் வேண்டி க்ரஹிக்கவெண்ணி லன்றோ அங்ஙனம் அமையும்; அப்படிக்கின்றி, ஈஸ்வர முகேசால் லாஸத்திற்காகக் கைப்பிடிக்குமத்தனைமாத்ரமே நாம் நினைத்தி ருப்பதுகிடர்' என்ன, அதற்கு அவர்கள் ஸம்மதிக்க; அனந்தரம் மூலமே தம்மிட்டுப்பாணிக்ரஹணம்பண்ணிக்கொண்டு, தேவியாரி டத்தில் ஸ்தீபுத்திபண்ணி அவரிவென்று வார்த்தையாடும் மர்யாதைகொண்டிருக்க, தேவியாரும், இவரைத் தன்பகஷத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகச் சரூபியாய்வந்து (கஜேந்த்ரனை ரக்ஷித்துபோலே) ரக்ஷித்தருளின ஈஸ்வரனே யென்றும் ஆசார்யனே என்றும் பூர்வித்து விஷயவைவராக்யம் பூண்டு ரிஸுருஷைசெய்து கொண்டு வர்ழாநாளாயில். ஒருநாளில் ஸூர்யன் அஸ்தமித்த ஒரு ஜாமப் பொழுதுக்குமேல் இவருடைய ஸ்பாமண்டபத்தின் தலைவாசற் கதவு சாததப்படுகையில் அதிலிருக்கும் வெண்கலமணிகள் கண கணவென்று ஒலிக்க, அவ்வோசையைப் பெருந்தேவித் தாயார் கேட்டுப்பேருளாளனைப் பார்த்து 'இவ்வோசை எங்குநின்றும் எழு ந்தது?' என்று கேட்டருள, அருளாளன் ஸந்தோஷத்துடனே, 'திருக்கூர்த்து அரண்மனைத் தலைவாசலிற் கதலிலுள்ள வெண்கல மணி ஒலியாகும்; நன்கூரேசன் இந்நேரமளவும் நியதி நடக் தினாற்போல் காண்கிறது' என்றருளிச்செய்ய, பிராட்டி மகிழ் வெய்தியிருந்தாள்.

அதை மற்றைநாள் நம்பிகள் ஒரு ப்ரஸ்தாவத்தில் இவருக் கருளிச்செய்ய, இவர் நெஞ்சங்குழைந்து எண்ணுதனகொண்ணி, "நம் அருளாளனுடைய செல்வத்தை ப்ரஹ்மாதிகளும் அளவிட அஸக்தர்களாயிருக்க, அகிஞ்சனாய் அவனுடைய படைப்பில் ஒரு கீட்ப்ராயமாயிருக்கிற இவனுடைய செல்வத்தைக் கண்டு அஹும் பிராட்டியும் மெச்சினார்களென்பது கூடுவதோ! இது இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபஹானியையுண்டாக்காதோ?" என்று உடனே தம்முடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் நாட்டையும் அருளாளன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் புண்யகோடி விமானச்சூர யையில் வாஸஞ்செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு தேவியாரும் தாமு மாய் உடுத்த வஸ்திரங்களோடு புறப்பட்டுப் பெருமான்கோயிலை நோக்கி வாராநிறக, ஸந்த்யாவேளையானவாறே, தேவியார் இவரை நோக்கி, வழியில் கள்ளர்பயமுண்டோவென்ன, 'மடியில் ஏகேனும் கனத்திருக்குமோ வழியில் புயமுண்டோவென்று கேட் கைக்கு?' என்ன, அவர் தம்முடைய மடியிலிருந்ததொரு மொன் வட்டிலையெடுத்துக்காட்டி 'இதைத் தேவீருக்குப் பாலமுதுசெய்

விக்கைக்காக எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதையும் வாங்கி விட்டெறிந்து, 'இனி பயமின்றி நடக்கலாகும் வா' என்று கூட்டிக்கொண்டு பெருமாள் கோயிலைச் சேர்ந்து, திருக்கச்சி நம்பியைத் திருவடி தொழுது, "அடியோங்கள் செய்ய அடுப்பதொரு கைங்கர்யத்தை நியமித்தருளி ஹிதஉபதேசங்கள் செய்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்த, அவர் இவருக்கிரங்கிக் 'கூரேஸரே! நமக்கும் நமக்கு முற்பாடருக்கும் பிற்பாடருக்கும் நாயகரத் நமாய் வீற்றிருக்கிற ராமாநுஜரை ஆஸ்ரயித்து வழிபடுவதே உமக்கு அடுத்தது' என்றருளிச்செய்ய, 'ஆகில் தேவரீரே புருஷோத்தமர் செய்ய வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தது அவரை முன்னிட்டுக் கொண்டு யதிரேகரரான ராமாநுஜரிடத்தில் ஆஸ்ரயித்துக் கூரத்தாழ்வானென்றும் கூரத்தாண்டாளென்றும் தூஸ்யநாமங்கள் பெற்று வாழ்ந்தார்கள்.

135. பட்டர் அருளிய புகழ்வுத்தரண தர்ப்பணம் (ஸஹஸ்ரநாம புகழ்யம்) மங்களஸ்லோகம்.

வந்தே க்ஷோனிந்தர்தாதென முநிமத மநவை

லக்ஷ்மணாயம் மஹாந்தம்

த்யாயேயம் யாமுநார்யம் மஹ ஸ்ருதி தநவை

ராமமேவாபியாயாம் |

பத்ரமாக்ஷம் ப்ரேக்ஷிஷ்ய ப்ரதமமபிமுநிம்நாதமீடே ஸடாரிம் ஸ்தெளம் ப்ரேக்ஷ்ய லக்ஷ்மீம் ஸரணமஸரண:

ஸ்ரீதரம் ஸம்ஸரயேயம் ||

[அடியேனது ஆசார்யரான க்ஷோனிந்தர் என்னும் எம்பரையும் திருத்தகப்பனாரான கூரத்தாழ்வானையும் வணங்குகிறேன். (அவர்களது ஆசார்யரான) ஸ்ரீராமாநுஜமுநி என்னும் மஹாத்மாவை மனனம் செய்கிறேன். (அவரது ப்ராசார்யரான) யாமுநாசார்யரை தியானிக்கிறேன். (அவரது ஆசார்யரான) ராமன் என்னும் மணக்கால் நம்பியை நெஞ்சில் கொள்கிறேன். (அவரது ஆசார்யரான) புண்டரீகாக்ஷர் என்னும் உய்யக்கொண்டாரைச் சரணமடைகிறேன். ப்ரதமாசார்யரான நாதமுனியை புகத்தியுடன் ஆஸ்ரயிக்கிறேன். (அவரது ஆசார்யரான) நம்மாழ்வாரைத் துதிக்கிறேன். (அவரது ப்ராசார்யரான) லக்ஷ்மீதேவியை புகத்தி செய்து துதிக்கிறேன். (ஸர்வாசார்யனாய்) லக்ஷ்மீநாதனுன எம்பெருமானைப் புகலற்ற அடியேன் புகலாகக் கொள்கிறேன்.]

136. இராமாநுசநூற்றந்தாதி—7—ம் பாட்டு.

மொழியைக் கடக்கும் பெருந்புகழான் ஞ்சமுக்குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நம்கூரத்தாழ்வான் சரண் கூடியபின்
பழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடி யல்லா
வழியைக்கடத்தல்* எனக்கினி யாதும் வருத்தமன்றே.

137. ஆளுயிர்ப்பாடி குருபரப்பரப்பரபாவம் (கூரத்தாழ்வான் தனிச்சிறப்புகள்). ப்ராப்யதேஸுத்திலும் ஆசார்யஸேஷத்வம் முறைதவறவொண்ணுதென்னும் த்வரையும், சரமதஸையிலும் ப்ராண ப்ரயாண பாதேயமாக ஸ்வாசார்யன் தானே த்வயத்தை விடாய்கெட உபதேஸிக்கப்பெற்ற தன்னேற்றமும், புகாசுவதாபி மாநஸ்தலத்திலும் தகீயாபிமாநஸ்தலமே சரமதேஸமாகப்பெற்ற தன்னேற்றமும், சரமாதிகாரபாக விஸேஷமும் ஆழ்வான் பக்க லிலே அதுஷ்டாந ஸேஷமாகக் கண்டதிறே.

138. கூரத்தாழ்வான் அருளிய பொதுத் தனியன்கள், “லக்ஷ்மீநாத” “யோதித்யம்” என்று தொடங்கும் தனியன்கள்.

139. கூரத்தாழ்வான் அருளிய பெரியதிருமொழித் தனியன் தெஞ்சுக்கிதுள்கடிதீபம் அடங்காநெடும் பிறவி நஞ்சுக்குநல்லவமுதம் *தமிழநன்னூல் துறைகள் அஞ்சுக்கிலக்கியம் ஆரணசாரம் * பரசமயப் பஞ்சுக்கனலின்பொறி * பரகாலன்பனுவல்களே.

140. கூரத்தாழ்வான் வாழித்திருநாமம்.
சீரருந் திருப்பதிகள் சிறக்கவந்தோன் வாழியே *
தென்னரங்கர் சீரருனைச் சேருமவன் வாழியே *
பாராரு மெதிராசர் பதர்பணிந்தோன் வாழியே *
பாடியத்தி னுட்பொருளைப் பகருமவன் வாழியே *
நாராயணன் சமயம் நாட்டி னான் வாழியே *
நாலாரான் தனக்கு முத்தி நல்கினான் வாழியே *
ஏராகுந் தையிலத்தத் திங்கு வந்தான் வாழியே *
எழில்கூரத் தாழ்வான் தன் விணையடிகள் வாழியே *

141. கூரத்தாழ்வான் திருநகைத்ரத் தனியன்.
மகரே ஹஸ்தநகைத்ரே ஸர்ப்பதேத்ரம்ஸ ஸர்ப்பாவம் |
ஸ்ரீமத் கூரகுலாதீஸம் ஸ்ரீவத்ஸாங்க முபாஸ்மஹே ||

[தை மாதத்தில் ஹஸ்தநகைத்ரத்தில் ‘ஸர்ப்பதேத்ரர்’ என்னும் நித்ய ஸூரியின் அம்சமாகப் பிறந்தவரும், சிறப்புமிக்க கூரகுலத்திற்குத் தலைவருமான ‘ஸ்ரீவத்ஸாங்கர்’ (திருமறுமார்பர்) என்னும் கூரத் தாழ்வானை உபாஸிக்கிறோம்]

ஆசு—5

முதலியாண்டான் வைபவம்

பாதுகே யதிராஜஸ்ய கத்யந்தி யதூக்யயா|

தஸ்ய தூஸரதி₂: பாதுௌ ஸிரஸா தூரயாயஹம் ||

[யதிராஜருடைய பாதுகைகள் எவருடைய பெயராலே (முதலியாண்டான் என்று) வழங்கப்படுகின்றனவோ, தூஸரதி₂ எனும் திருநாமமுடைய அந்த முதலியாண்டானின் திருவடிகளை யான் தலையாலே தாடுக்கிறேன்.]

எம்பெருமானார் அவதரித்துப் பத்துவருடங்களுக்குப்பின் ப்ரபுவ வருஷத்தில் (கி. பி. 1027) பூவிருந்தவல்லிக்கும் திருமழிசைக்கும் இடையே ‘புருஷமங்குலம்’ ‘வரதூராஜபுரம்’ என்னும் பச்சைப்பெருமாள் கோயிலில் சித்திரை மாதம் புனர்வஸு நஷைத் திரத்தில். ஆனந்ததூதி₃ஷிதருக்கும், ஸ்ரீராமாநுஜரின் ஸஹோதூரியான நாச்சியார் அம்மனுக்கும் திருக்குமாரராய், யஜுஸ்ஸாகை, ஆபஸ்தம்புஸூத்ரம் வாதூல கோத்தரத்தில் எம்பெருமானாருக்கு மருமகனாகவும், பூரதனின் அம்ஸமாகவும், “தூஸரதி₂” என்னும் திருநாமத்தோடு அவதரித்தவர் முதலியாண்டான். எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யர்கள் அனைவருக்கும் நிர்வாஹகராயிருந்தமையால் “முதலியாண்டான்” என்று அழைக்கப்பெற்றார். எம்பெருமானாருடைய திருவடி ஸ்தூனமாயிருந்து அவருக்கு அந்தரங்கு கைங்கர்யங்கள் செய்தமையால் எம்பெருமானாருடைய திருவடிநிலை இன்றனவும் “முதலியாண்டான்” என்றே அழைக்கப்படுகிறது. எம்பெருமானார் நியமனத்தாலே, பெரிய நம்பிகள் திருக்குமாரத்தியான அத்துழாய்க்குச் சீதன வெள்ளாட்டியாகி தூஸவ்ருத்திகள் செய்த பெரியவர் இவர். எம்பெருமானார் இவரைத் தமது த்ரிதூண்டாமாக அபிமானித்தார். இவருடைய குமாரரான கந்தாடையாண்டான்

ஸ்வாவதாரஸ்துலேட்சாபூத ஸ்ரீரங்கே ச யதீஸ்வர:|

யாந்நிதே தம் குணவாஸம் ராமாநுஜகுரூம் புகே||

[தம்முடைய அவதார ஸ்தூலமான ஸ்ரீபெருங்குதாரிலும், ஸ்ரீரங்குத்திலும் எவருடைய உகப்புக்காக யதிராஜர் அர்ச்சாவதாரமாக எழுந்தருளினாரோ, குணங்களுக்கு இருப்பிடமான அந்த ராமாநுஜாசாரியர் என்னும் கந்தாடையாண்டானிடம் புகிச் செய்கிறேன்.] என்னும் தனியனை உடையவர்; ராமாநுசன் என்னும் திருநாமமுடையவர்; ஸத்ருக்₄நனின் அம்ஸமானவர்; ஸ்ரீபெரும்புதூ

நிலும், ஸ்ரீரங்கத்திலும் எம்பெருமானுருடைய அர்ச்சாவிக்கிரஹத்தைப் பரதிஷ்டை செய்தவர் இவரே. இவருடைய குமாரரே நம்பின்கையின் சிஷ்யரான கத்தாடை தோழப்பர். திருவாய்மொழி (8-8-5... 6) பாசுரங்களுக்கு முதலியாண்டான் செய்திருக்கும் நிர்வாஹம் பஞ்சாக்ஷநிவித்யா நிஷ்டைனே கைவல்யநிஷ்டை என்று பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட கலக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 212 காண்க.
2. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 157 ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 3 காண்க.
3. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் முதல் பாகம் பக்கம் 106—111 ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 1 காண்க.
4. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 246, 247 காண்க.
5. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 255 காண்க.
6. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 278 காண்க.

7. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதலியாண்டான் திருநாடகம், சித்திரையில் புனர்வஸு. அவர் தனியன்-
 “பாதுகே யதிராஜஸ்ய கத்யமந்தி யதூக்ஷயயா | தஸ்ய தூஸரதே: பாதுகே ஸ்ரஸா தூரயாப்யஹம்||” “அஜஹத்: பூரகி:நேயத்வம் பாதுகாத்வம் த்ரிதூண்டூதாம் | ஸம்ப்ராப்தோ யதிராஜஸ்ய குணைஸ்தத்ப்ரிதீஹேதுயி: || ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம் தூஸத்வம் ஸ்வாமீத்வம் ப்ரபூதாம் ஸ்வயம் | வாதுல குலதௌரேயம் வந்தே: தூஸரதிம் குருப்||” [எம்பெருமானுருடைய உகப்புக்கு உறுப்பான குணங்களாலே அவருக்கு விடவொண்ணாத மருமகனுயிருக்கும் மேன்மையையும், பாதுகையாயிருக்கும் பெருமையையும், த்ரிதண்டமாயிருக்கும் தன்மையையும், பெற்றவராகவும், (தம் திருவுள்ளத்தால்) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு தாஸனாயிருக்கும் தன்மையையும், (அவர்கள் திருவுள்ளத்தால்) ஸ்வாமியாகவும், தலைவனாகவுமிருக்கும் சீர்மையையும் தாம் ஒருவரே பெற்றவராகவும், வாதுலகுலத்தின் தலைவராகவும் உள்ள தூஸரதியாகிற முதலியாண்டானை வணங்குகிறேன்]

8. பெரிய திருமுடியடைவு. பரதாம்ஸ பூதரான முதலியாண்டானுக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் தொண்டைமண்டலத்தில் பெருமாள் கோயிலுக்குப் பூர்வபுராகுத்தில் ஸ்ரீ புருஷமங்கலம். திருநாக்கத்தரம் ப்ரபுவ வருஷம் மாசிமாஸம் இருபத்தஞ்சாந்தேதி க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் துஸமி வியாழக்கிழமை புனர்பூசம் ஸௌபுராக்ய நாமயோக்யம் கரஜாகரணம் கும்புலக்ஷணம். திருத்தகப்பனார் ஆந்தர்துக்ஷிதர். திருத்தாயார் நாச்சியாரம்மன், குலம் வடமாள். வாதுலகேதரம் யஜுஸ்ஸாகை. ஆபஸ்தம்புஸுலிதரம். திருநாமங்கள் துாஸரதி, ராமாநுஜன் பொன்னடி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ துாஸர், திருமறுமார்பன், முதலியாண்டான். குமாரர் கந்தாடையாண்டான்; ஆசார்யர் எம்பெருமானார். இவருக்கு வேதுஸாஸ்தர ப்ரபுந்துரஹஸ்யம், ஸ்ரீபுஷ்யாதி ஸகல ரஹஸ்யார்த்ததங்கனம் ஸாதித்தருளினவர் எம்பெருமானார். திருவாராதானம் அழகிய சிங்கர். இருப்பிடம் கோயில். ப்ரபுந்துங்கள் அருளிச்செய்தருளினவர் திருத்தகப்பனார். இவர் எம்பெருமானாருக்குத் திருமருமகனாராய், திருவடிகளுமாய், த்ரிதுண்டமுமாயிருப்பார். இவர் மந்தரார்த்தத்துக்காக அத்துமாயம்மன் திருமானிகையிலே ஸகலவிதகைங்கர்யங்களும் செய்தருளினார். இவர் அருளிச்செய்தருளின ப்ரபுந்தும் ரஹஸ்யதரயம். இவர் கந்தாடை திருவம்ஸாத்துக் கெல்லாம் கூடஸ்துர். இவர் நூற்றைந்து திருநாக்கத்தரம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

9. வார்த்தாமாலை (18) வார்த்தை 6 வீவரணம். உபய விபூதியும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமாயிருக்கும்; இதிலிருக்குமவர்கள் பூத்யதாரும், நித்யரும், முத்தரும்; பூத்யதார இரண்டுபடி:- முமுக்ஷுக்களும், ஸம்ஸாரிகளும். இவர்கள்தான்-அஹங்கார மமகாரம் கழிந்திருப்பாரும், 'அஹங்கார மமகாரங்களிலே அகப்பட்டோம்' என்றிருப்பாரும், அஹங்கார மமகாரங்களோடு உடன்பட்டிருப்பாரும்பாருமாயிருக்கும், இதில் கழிந்திருப்பார்-நித்யரும், முத்தரும்; அகப்பட்டோம் என்றிருப்பார்-முமுக்ஷுக்கள்; உடன்பட்டிருப்பார்-நித்ய ஸம்ஸாரிகள். இதில் கழிந்திருப்பாரை எம்பெருமான் தன் இனிமைக்கு விஷயமாக்கும்; 'அகப்பட்டோம்' என்றிருப்பாரைத் தன் இரக்கத்துக்கு விஷயமாக்கும்; உடன்பட்டிருப்பாரைத் தன் லீலைக்கு விஷயமாக்கும்-என்று முதலியாண்டான். [இனிமைக்கு விஷயமாக்கும்-நித்யமுத்தர்களை எம்பெருமான் தனக்கு பூராக்ய பதார்த்தங்கள்போலே அநுபூவிப்பான். இரக்கத்துக்கு விஷயமாக்கும்-முமுக்ஷுக்களை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே முத்தர்களாக்குவான்.

லீலைக்கு விஷயமாகும் - ஸர்ஸாகிகளை, படைத்தல், அளித்தல், அழித்தல் முதலான செயல்களுக்கு உட்படுத்தித் தான் லீலாரச மறுபுவிப்பான்]

10. வார்த்தாமாலே (15) வார்த்தை ஏ விவரணம். ஸ்வஸ்வரூபம் - ஜ்ஞாநப்ரதோநம்; உபாயம் - வ்யவஸாய ப்ரதோநம்; ப்ராப்யம் - அபேக்ஷாப்ரதோநம்; விரோதி - அருசிப்ரதோநம் - என்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்வர். [ஸ்வஸ்வரூபம் ஜ்ஞான ப்ரதோநம் - ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னனுடையஸேஷத்வபாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அதிவதை முக்யமாகக் கொண்டிருக்கும். உபாயம் வ்யவஸாயப்ரதோநம் - உபாயமாகித எப்பெருமான் தன்னையே உபாயமாக உறுதிபூண்டவர்களுையே நிர்ஹேதுகமாக ரஷித்தருள்வான். ஆகையால் உபாயத்துக்கு வேண்டியது உறுதியே என்று கருத்து. ப்ராப்யம் அபேக்ஷாப்ரதோநம் - ப்ராப்யமான கைங்கர்யம் "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" [திருவாய் 3-3-1] "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" [திருப்பாவை 29] என்கிறபடியே ஸர்வதேசுஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உசிதமான ஸகலவிதப்ராபர்த்தை கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேணும் என்ற ப்ராபர்த்துகளையே முக்யமாகக் கொண்டதாயிருக்கும் என்று கருத்து. விரோதி அருசிப்ரதோநம் - விரோதிகளான அவித்யா, கர்ம, வாஸநா, ரூசி, ப்ரக்ருதி ஸர்ப்பந்தம் என்னும் ஐந்திலும் சேதனனுக்கு ரூசி (விருப்பு) இல்லாமலிருக்கை விரோதி விரோதியாகாமைக்கு முக்யம் என்று கருத்து]

11. வார்த்தாமாலே (36f) வார்த்தை ஏ விவரணம். ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தியையும், 'ஸ்வரூபணத்தில் அஸக்தியையும், எப்பெருமானைப் பேணுகையையுஞ் சொல்லுகிறதென்று முதலியாண்டான் அநுஸந்தித்தருளுவர். [திருமந்தரத்தில் முதற்பதமான ப்ரணவம் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடைமையையும், இரண்டாம் பதமான நம: பதம் தன்னை ரஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு அஸக்தியையும், மூன்றாம் பதமான நாராயணயபதம் எப்பெருமானுக்குப் பரிந்து கைங்கர்யம் செய்வதையும் சொல்லுகிறது என்பது முதலியாண்டான் நிர்வாஹம்.]

12. வார்த்தாமாலே (50) வார்த்தை ஏ விவரணம். அடிக் கடைந்த மாணிக்கத்தை நேர்சாணையிலே ஏறிட்டுக்கடைந்தால் பளபளக்கை வடிவாயிருக்குமாபோலே, அஜ்ஞான சேதனனுக்கு திரோதோநநிவ்ருத்தியிலே அடியெனென்கை வடிவாயிருக்குமென்று

முதலியாண்டான். [ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞானமாகிற சாணையிட்டுக் கடைவதாலே- ஸரீரஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட அஜ்ஞானம், கர்மம், வாஸனை, ருசி முதலானவை கழிந்தால், ஜீவனாகிற ரத்னத்துக்கு புகுவச்சேஷத்வமாகிற ஒளி பரகாஸிக்கும என்று கருத்து]

13. வார்த்தாமாலை (59c) வார்த்தை சி விவரணம். 'ஸதா' என்பர் முதலியாண்டான். [“ஸக்ருதேவ” என்றதில் “ஸக்ருத்” என்பதற்கு ‘ஒரு தரம்’ என்றே பொருள்கொண்டு “இதற்கு முன் அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கியிருந்தவன் இனிமேல் முடிவில்லாத காலம் புகுவததுபவமாகிற பௌத்தை அநுபூனிக்கப் போகிருனாகையாலே, ஆயுள் உள்ளவரை எப்பெருமானை ஸரணம் புகுந்துகொண்டேயிருந்தாலும் ஒரு உடலையே என்று சொல்லலாமாகையாலே, நாம் எப்போதும் துவயத்தை அநுஸந்திப்பதற்கும், ஸ்ராம சரமஸ்லோகத்தில் ஒரு தடவை என்று சொன்னதற்கும் முரண்பாட்டில்லை என்று முதலியாண்டான் நிர்வாஹம்]

14. வார்த்தாமாலை (116) b வார்த்தை சி விவரணம். ‘பற்றி விட’ என்றருளிச்செய்வர் முதலியாண்டான். பிச்சந்தெளிந்து கண்விழிக்கை என்று ஆண்டான். [“விட்டுப்பற்றுவது ஆழ் வானைப்போன்ற வைராக்யயஸீலர்க்குக் கூடுமெயொழிய ஸாமான்யர்களுக்குக் கூடாது” என்று திருவுள்ளம் பற்றிய முதலியாண்டான் “விஷயாந்தரங்களை விடாவிடிலும், எப்பெருமானைப் பற்றினால் ‘மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு’ [மூன்-திருவ 14] என்கிறபடியே, அன்னுடைய இனிமை இவனைப் படிப்படியாக விஷயாந்தரங்களை விடச்செய்துவிடும். பால் குடித்துப் பித்தத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதுபோன்றது இது. ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு விஷயாந்தரங்களைவிட்டே எப்பெருமானைப் பற்றுவது என்பது பால் முதலான மருந்துகளைக் குடிக்காமலே பைத்தியம் தெளிந்து அறிவு ஏற்படுவதுபோல இயலாத கார்யம்” என்று அருளிச்செய்வர்.]

15. வார்த்தாமாலை (186 |) வார்த்தை சி விவரணம். குருபரம்பரையையொழிந்த ப்ரபத்தியும் ஸாதாநாந்தரத்தோடொக்குமென்றருளிச்செய்வர் முதலியாண்டான். [“குருபரம்பரையை அநுஸந்திக்காமல் ப்ரபத்தி மந்த்ரடிான துவயத்தை உச்சரிப்பது ஸாதாநாந்தரானுஷ்டானப்போல ஸ்வரூபவிரக்த்யமானது” என்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.]

16. வார்த்தாமாலே (160) வார்த்தை சிவ வரணம். ஸஸ்வனாகிற கர்ஷகன், சேதநனாகிற திருப்பள்ளித்தாங்கன்றை ஸேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற ஸேஷத்ரத்திலே ஊன்றி, தத்யாபராதமும் விபரீதஜ்ஞாநமாகிற புழுக்கடியாமல்நோக்கி, கைங்கர்யாநுவர்த்தநமாகிற மடையாலே ஆசார்யனானாகிற நீர்பாய்ச்சி, அஹங்காரமமாகிற களை மண்டாமே, புகுவத்துவிஷயமாகிற களைக்கொட்டாலே சேற்றையெடுத்து, விபரீதாங்கீகாரமாகிற மாடும், சப்யத்யாதிவிஷயமாகிற பேய்க்காற்றும் புதராமே ப்ரபந்த்வமாகிற ஸேஸ்யயிட்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிற வர்ஷத்தையுண்டாக்கித் தளிரும் முறியும் மொட்டும் செலுந்துமாய் அதின் ஒளிமொட்டெடுத்துக் கட்டின மாலையிறே பரமைகாந்தி. [கர்ஷகன் - "பத்தியுழவன்" [நான திருவ 28] என்கிறபடியே சேதனை விதையாயிருக்கும் நிலையிலிருந்து படிப்படியாக முயற்சி செய்து, தான் அணிந்துகொள்ளும் மாலையோன்ற பரமைகாந்தியாகும் நிலைக்கு மாற்றும் உழவன், திருப்பள்ளித்தாங்கன்று - விதை. ஸேஷத்ரம் - நிலம். விபரீதஜ்ஞானம் - தேஹாத்யாபிமானம், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம், அந்யஸேஷத்வஜ்ஞானம் முதலானவை, கைங்கர்யாநுவர்த்தனம் - ஆசார்யவிஷயத்தில் கைங்கர்யமும் அவனைப் பின்செல்லதும். விபரீதாங்கீகாரம் - முற்கூறிய விபரீதஜ்ஞானமுடையவர்களோடு ஸஹவாஸம். செலுந்து - கொழுந்து.]

17. வார்த்தாமாலே (161) வார்த்தை சிவ வரணம். பரமசேதநனாகிற பசியன், ஆசார்யமுகுத்தாலே அனாகாதனய் சேதநனாகிற சிறுதெல் பொறுக்கி, வேதாந்தமாகிற உரவிலே உபதேஸமாகிற உலக்கையாலே ஸ்ரவணமாகிற தலைத்துகை துகைத்து, உடர்பாகிற உமிகழித்து, மனனமாகிற அடுக்கலிட்டு, நிதித்யாஸநமாகிற சுளகாலே விவேகமாகிற கொழி கொழித்து, அஹங்காரமகாரமாகிற அடிக்கழித்து, அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமாகிற நுனிக்கொழித்து, ருசிவாஸனையாகிற தவிடறக்குத்தி, ஸேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற வெருப்பையுண்டாக்கி, அத்யவஸாயமாகிற அரிக் குஞ்சட்டியிலே ப்ரபத்தியாகிற நீரை வார்த்து, ஸாதாநாத்ரமாகிற தவிடறக்கழுவி, ப்ரயோஜநாத்ரமாகிற கல்லற அரித்து, பரபுக்தியாகிற பாணியிலே பரஜ்ஞாநமாகிற உலைகட்டி, அநுபூவமாகிற அடுப்பிலே விஸ்வேஷமாகிற நெருப்பையிட்டு, இருவினையாகிற விறகை மடுத்து, தவரையாகிற ஊத்தூதி, ஆற்றமையாகிற கொதி கொதித்து, பரமபுக்தியாகிற பொங்கினாலே, ஸுஷ்ணம் ஸரீரமாகிற

கரிக்கலத்தோடே ஸுஷுப்நையாகிய வாசலாலே புறப்பட்டு அர்ச்சிராதியாகிற படியொழுங்காலே மாகவைகுந்தமாகிற மச்சிலேந்நி. அப்நாக்ருதமாகிற பொற்கலத்தோடே 'அஹமந்தா' என்கிற சோற்றையிட்டு, 'அஹமந்தா' என்று புஜியாநிற்கும் இவையிரண்டும் முதலியாண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை [முந்தின வார்த்தையும் இதுவும் முதலியாண்டான் வார்த்தை. முந்தின வார்த்தையில் - ஸர்வேஸ்வரன் சேதனைப் பரமைகாந்தியாகத் திருத்துவதை ஓர் உழவன் விதையை ஊன்றி, பாதுகாத்து, நீர் பாய்ச்சி, லேலியிட்டு, பூப்பறித்து, மானை கட்டி அணிவதாக உருவ கப்படுத்தினார். இவ்வார்த்தையில் சேதன லாப்யமாகிற பசியை யுடைய பரம சேதனை. சேதனனாகிற நெல்லைப் பொறுக்கி உரலி வீட்டுக்கு குத்திப்புடைத்துக் கொழுத்துக் களைந்து கழுவிக்கல்லரித்து, பாணையிலிட்டு உலைகட்டி அடுப்பிலிட்டுப் பொங்கவைத்து அன்ன மாக்கி, கரிப்பாணையோடே படிஏறி மச்சுக்குச் சென்று பொற்கலத்திலிட்டு புஜிப்பதாக உருவகப்படுத்துகிறார். ஆசார்யோபதேஸாதலே குத்தினபின்பு அறிவுடைய சேதனனாகிற அரிசியாகும் சிறு நெல் ஆசார்யனிடமிருந்து முதலில் கேட்பதாகிற ஸ்ரவணம் நெல்லை முதலில் உரலிவிட்டுக் குத்தும் குத்தலாகிறது. அதனாலே தேஹாத்மாபிமானமாகிற உயி கழிகிறது. ஸ்ரவணத்துக்கு அடுத்த படி சேதனை பல முறை செய்யும் மனனம் முற்கூறிய நெல்லை அடுத்தபடி பல முறை குத்தும் அடுக்கலாகிறது. மனனத்துக்குப் பிறகு சேதனை செய்கிற நிதித்யாஸனமாகிற த்யாஸனம் சுளகாகவும் அதனால் பிறக்கும் விவேகம் (பகுத்தறிவு) கொழுத்தலாகவும் உருவகப்படுத்தப்படுகிறது இப்படி சுளகெனப்படும் முறத்திலேயிட்டுக் கொழிக்கும்போது, முறத்தில் அடியிலேயிருக்கும் நெல்லைக் கழித்து நுனியிலே இருக்கும் குருணையைக்கொழித்து நடுவில் அரிசியை எடுப்பதுபோலே, அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அடிப்பகுதியைக் கழித்து, அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களாகிற நுனிப்பகுதியைக் கொழித்துவிட்டு, சேதனனாகிற அரிசியை எடுத்துக்கொள்ளுகிறான் என்று கருத்து. அந்த அரிசி தவிடோடு சேர்ந்திருக்குமாகையாலே சிவந்திருக்கும். அதை மறுபடி குத்தி வெளுப்பாக்குவது போலே இந்தச் சேதனனாகிற அரிசியையும் ருசி வாஸனைகளாகிற தவிடு போரும்படி மறுபடியும் வேத்யாந்தமாகிற உரலிலே ஆசார்யோபதேஸமாகிற உஷக்கையாலே குத்தி புகுஷ்சேஷத்வ ஜ்ஞானமாகிற வெளுப்பை உண்டாக்குகிறான் என்று கருத்து.

இப்படித் தவிடறக்குத்தி வெளுப்பான அரிசியை அரிக்குஞ்சட்டியிலே இட்டு நீர் வார்த்துக் களைந்து அதில் ஸுஷ்ணமாக ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் தவிடுபோம்படி கழுவி, அரிசியோடு சேர்ந்திருக்கும் கற்களை முழுதும் அரித்தெடுப்பதுபோலே, 'எம்பெருமானே உபாயமாயும் உபேயமாயுமிருப்பவன்' என்னும் உறுதியாகிற அரிக்குஞ்சட்டியிலே இச்சேதனனாகிய அரிசியை யிட்டு, ஈரணுகுதியாகிற நிரைவார்த்து, ஸாதாநாத்ரங்களாகிற ஸுஷ்ணத் தவிடு போம்படி கழுவி, ப்ரயோஜநாத்ரங்களாகிற கற்களை முழுதும் அரிக்கிறான் என்று கருத்து. அரிக்குஞ்சட்டியில் கழுவிக்கல்லரித்த பின்பு அரிசியைப்பாணையிலே உலைகட்டி, அடுப்பிலே நெருப்பையிட்டு விறகையடுக்கி, ஊதுகுழலால் ஊதி, உலையிற் கொதிவந்த பின்பு மெல்லக் கொண்டு பக்குவமாகும். அதுபோலே சேதனனாகிற அரிசியை, பரபுக்தியாகிற பாணையிலே பரஜ்ஞானமாகிற உலைகட்டி, புகுவதூறுபுகுமமாகிற அடுப்பிலே தன்னை (எம்பெருமானைப்) பிரிவதாகிற நெருப்பையிட்டு, புண்யபாபங்களாகிற விறகையடுக்கி, 'எம்பெருமானைப் பெறவேணும்' என்னும் த்வரையாகிற ஊதுகுழலைக் கொண்டு ஊதி, பிரிவாற்றாமையாகிற கொதிக்கொதித்து, பரமபுக்தியாகிற பொங்கின நிலையை (பக்குவ நிலையை) சேதனனாகிற அவ்வரிசிக்கு விளைக்கிறான் என்று கருத்து. பொங்கின சோற்றைக் கரிக்கலத்தோடு சமையல் அறை வாசல் வழியாக வெளியில் கொண்டு வந்து மச்சுப்படி வழியாக மச்சிலேறி அழகான கலத்திவிட்டு, பசியுடைய சக்ரவர்த்திகள் நிலாச் சாப்பாடு சாப்பிடுவார்கள். அது போலே, சேதனலாபுகளாகிற பெரும் பசியையுடைய முற்கூறிய ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தியான எம்பெருமான், இச்சேதனனாகிற பக்வாந்நத்தை ஸுஷ்ண ஸரீரமாகிற கரிக்கலத்தோடே எடுத்துக் கொண்டு ஸுஷ்ணநாநாடியாகிற வாசலாலே புறப்பட்டு அர்ச்சிராதிசுகுதியாகிற மச்சுப்படி வழியாக "மாகவைகுந்தம்" [திருவாய்-8-7] எனப்படும் வைகுண்டமாகிற மச்சிலேற்றி அப்ராக்குத ஸரீரமாகிற பொற்கலத்திலே "அஹமந்நம்" [தை-புருகு 10] [நான் பரமாத்மா புஜிக்கும் அன்னமாயிருக்கிறேன்] எனப்படும் இச்சேதனனாகிற அறுசுவை அன்னத்தையிட்டு "அஹமந்நாத்" [தை-புருகு 10] [நான் சேதனனாகிற அன்னத்தை புஜிக்கிறேன்] என்று அநுபுகுதிக்கிறான் என்று கருத்து.

18. வார்த்தாமாலே (167) வார்த்தைசெவிவரணம். பிள்ளையுறங்காவில்லிதூரஸ், முதலியாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று தண்டனிட்டு 'ஸிஷ்யலக்ஷணமிருக்கும்படியென்?' என்று விண்ணப்பம் செய்ய; ஆண்டானருளிச்செய்தபடி;— “ஆசார்ய விஷயத்திலே ஸிஷ்யன் பூர்வாஸமனுமாய், ஸரீரஸமனுமாய், துர்மஸமனுமாயிருக்கும்; அதாவது-சொன்னதைச் செய்கையும், நினைத்ததைச் செய்கையும், நினைவாயிருக்கையும்” என்றருளிச்செய்தார். [ஆசார்யன் விஷயத்தில் ஸிஷ்யன் பதிவ்ரதையான பூர்வையையப்போலே சொன்னதைக் கேட்பவனாகவும், ஸரீரம் போலே நினைத்ததைச் செய்பவனாகவும், அறிவு போலே நினைவாகவேயிருப்பவனாகவும் இருப்பான் என்று கருத்து]

19. வார்த்தாமாலே [170] முதல்பாகம் பக்கம் 366 ஐதிஹ்ய நிர்வாகம் 13 காண்க.

20. வார்த்தாமாலே (196c) போசலராஜ்யத்து ஸ்ரீஸாளக்ராமத்துக்கு உடையலரெழுந்தருள, ஊரடைய ஸைவராகையாலே ஆதாரியாதேயிருக்க, உடையவர், முதலியாண்டானைப்பார்த்து 'இவ்வூரார் நீர்முக்குமிடத்திலே உன்னுடைய ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கி வா' என்றருளிச்செய்ய; அரும் அப்படியே செய்ய, பிறற்றைநாள் அவ்வூராரடைய உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தை ஆர்மயித்தார்கள்; அதுக்குப்பின்பு ஸ்ரீஸாளக்ராமமென்று பேராய்த்து.

21. வார்த்தாமாலே (205) முதல் பாகம் பக்கம் 116 ஐதிஹ்ய நிர்வாகம் 13 காண்க.

22. வார்த்தாமாலே(211) முதல் பாகம் பக்கம் 97 ஐதிஹ்ய நிர்வாகம் 12 காண்க.

23. வார்த்தாமாலே (214) கூரத்தாழ்வான் வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாகம் 19 காண்க.

24. வார்த்தாமாலே (225) வார்த்தைசெவிவரணம். முதலியாண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை; ப்ரபந்தன் யாவச்சுரீரம் காலயாபநம் பண்ணும்படி எங்ஙனையென்னில்;-தேஹத்தில் ஆத்ம புத்தி தவிர்கையும், a தேஹாநுபூந்தீகளானபதூர்த்தங்களிலே மமதாபுத்தி தவிர்கையும், b தேஹாப்பரண ஆத்மாவைத் தானாக நினைத்திருக்கையும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பாரதந்தீர்டமே ஸ்வரூபமென்றிருக்கையும். பாரதந்தீரயத்துக்கு எல்லை

ஏதென்னில், ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமென்றிருக்கையும், உத்₃ தே₃ஸ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலும், மஹோபகார கனான ஆசார்யன் விஷயத்திலும், ஸர்வப்ரகார ரக்ஷைகனான எம்பெருமான் விஷயத்திலும், கரணத்ரயத்தாலும் ஆனவளவும் அநுகூலனாய்ப் போரவும், c வருந்தியும் ப்ராதிகூல்யம் தவிரவும், ஆசார்யருசி பரிக்குறுழிதமான த்₃வயார்த்தத்₂ம் நெஞ்சிலே பட அறுஸந்தி₄க்கவும், உகந்தருளின நிலங்களிலே பலகாலம்புக்கு முகங்காட்டவும், அருளிச்செயலைக்கொண்டு போதுபோக்கவும், d ந்யாயார்ஜிதமான த்₃ரவ்யத்தாலே ஷுந்திவ்ருத்திமாத்ரத்திலே பர்யாப் திபிறக்கவும், தே₃ஹாத்மாபி₄மாந நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸம்ஸாரபீ₄தனாகவும், பரதே₃வதா ப்ரதிபத்தியும், ப்ரயோஜ நாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ப்ராய்யருசியும், e ஸாத்₃நாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக எரித்₃தே₄பாய வ்யவஸ்த்தையும், இவை இத்தனையும் ஆசார்யகடாஷைத்தாலும், எம்பெருமான் விஷயீகா ரத்தாலும் எரித்₃தி₄க்குமென்று அத்யவஎரித்திருக்கையும், f ஆசார் யஸந்தி₄யில்லாதபோது, விடாய்த்தவன் தண்ணீர்பெற்றானாகிலோ என்னுமாபோலே இருக்கவும், ப₄குவத்ஸந்தி₄யில்லாதபோது நடுவழியிலே பசித்தவன் ஊரைச் சேரப்போமாபோலேயிருக்கவும்.

இவ்வதி₄காரிக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாத₃தீர்த்தத்₂ம் 9 ஜாத மான ப்ரஜைக்குத் தாய்முலைப்பால்போலே; எம்பெருமானுடைய தீர்த்தத்₂ம் பசுவின் பாலும் நெய்யும்போலே; ஆழ்வார்கள் அரு ளிச்செயல் அங்குதபாநம்போலே; ஸாமாந்ய ஸாஸ்த்ரஸ்ரவணம் h அநபி₄மதபே₄ஜநம்போலே; i விவித₄ப₂லங்களான நாநாவித₄ ப₄குவநம்நத்ரஜபாதி₃கள் வாஸநா ப₃லத்தாலே வந்ததாகில், ஸம்ஸாரத₄ர்மானுவர்த்தநம் போலே; j த்₃வயார்த்தத்₂ாநுஸந்த₄நம் ப்ராய்யதே₃ஸவாஸ ஸுக₂ஸமாநம் என்னலாமித்தனையிறே; மற்றுச்சொல்லலாவதில்லை. [a தே₃ஹத்தோ₃டு தொடர்பு கொண்ட பெண்டிர், பிள்ளைகள், வீடு, வயல், பணம் முதலியவற்றில் என்னுடையவை என்ற எண்ணம் நீங்குகையும். b தே₃ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு ஜ்ஞானானந்த₃ ஸ்வரூபமாயிருப்பது ஆத்மா என்று நினைத்திருக்கையும். c வருந்தியும் - மிகமுயன்றவது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசார்யன் எம்பெருமான் விஷயங்களில் மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் அபசாரங்களைத் தவிரவும். d ந்யாயமான வழிகளிலே தேடப்பட்ட பொருளைக் கொண்டு பசியில்லாமல் வாழுமளவோடு த்ருப்திபெறவும். e மற்ற

ஸாத்யனங்களாகிற கர்மஜ்ஞானபுக்தியோக்யங்களை வாஸனையோடு கைவிட்டு வித்₃தே₄பாயமான எம்பெருமானே உபாயமென்று உறுதிபூண்டிருக்கையுடையது. f ஆசார்யனைவிட்டுப் பிரிந்தபோது தாகத் தால் வருந்தினவன் ஒருவன் தண்ணீர்பெற்றால் உயிர் த₄ரித் திருக்கலாம் என்று கண்டார் நினைக்கும்படி இருப்பதுபோலே ஆசார்யனோடு கூடுவதில் பேரவாக்கொண்டவனாய் இருக்க வேணும்; எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் போது நடுவழியில் பசித்தவன் விரைந்து ஊர் சென்று பசியாற நினைப்பதுபோலே எம்பெருமானை விரைவில் அடைய நினைக்க வேண்டும் பசியைக் காட்டிலும் தாகம் அஸஹ்யமாயிருப்பதுபோலே எம்பெருமானைப் பிரிந்திருப்பதைக்காட்டிலும் ஆசார்யனைப் பிரிந்திருப்பது மிகவும் பொறுக்கவொண்ணாதது என்று கருத்து. g ஜாதமான ப்ரஜை - அப்போது பிறந்த குழந்தை. h அநபி₄மதபே₄ஜனம்-வேண்டாத சாப்பாடு. i ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வத கைங்கர்யங்களையொழிந்த ப₂லங் களின் பொருட்டு அஷ்டாஷ்டரஸுத₃ர்ஸனமந்த்ர ஜபஹோமாதிகள் முதலான ப₄க₃வந் மந்த்ரஜபஹோமாதிகள் அநாதியாஸனா ப₃லத்தாலே ப்ரபந்நனுக்கு ஏற்பட்டதாகில், தினப்படி வாழ்க் கையில் பெண்டுள்ளனாகளைப் பின் சென்று வாழ்வதுபோலே இதுவும் தவிர்க்கவொண்ணாமல் வந்துவிட்டது என்று நினைக்க வேணும். j த₃வயமந்த்ரத்தைப் பொருளோடு அநுஸந்திப்பது ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாழ்ந்து ப்ரஹ்மநந்த₃த்தையநுப₄விப்பதை ஒக்கும் என்று நினைக்கவேண்டும். ஆக, இவ்வார்த்தையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் உயிருள்ளவரை பொழுதுபோக்கும் வழி சொல் லப்பட்டது.]

25. வார்த்தாமாலை 824. வார்த்தைஃஸிவரணம். முதலியாண் டான் மினாகழவானுக்கு அருளிச்செய்தவார்த்தை; கனகைகள்ளர் நால்வர். அவர்களைப்பரிஹரித்து வர்த்திக்கவேண்டும். அவர்களா ரென்னில். ஆத்மாபஹாரி. விபூ₄த்யபஹாரி, கு₃ணித்வாபஹாரி, பரத் வாபஹாரி. ஆத்மாபஹாரியாகிருன்-திருமார்பில் கௌஸ்துப₄த்தைக் களவு கண்டவன்; எங்ஙனையென்னில்-ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கை. விபூ₄த்யபஹாரியாகிருன் ஏகாயநன்; எங்ஙனையென்னில்;-மாத்த்ருஹீ நன். கு₃ணித்வாபஹாரியாகிருன்-மாயாபாதி₃; எங்ஙனையென்னில் -நிரீக்குணமென்கையாலே. பரத்வாபஹாரியாகிருன்-ருத்₃ரபரத்வ ப்ரமாண நிஷ்ட₂ன். இவர்களுக்கு அஜ்ஞாநமும், அந்யத₂ஜ்ஞாந மும், விபரீதஜ்ஞாநமும் விஞ்சியிருக்கும், [பிறர் சொத்துக்களைக்

கன்னம் வைத்துக் கொள்ளாதிடும் கள்வர்களைப்போலே எம்பெருமானுடைய செல்வங்களை துர்வாதுங்களைச் செய்து அபஹரிக்கும் கள்வர்கள் நாட்வர், அவர்களைக்கண்டால் தூரவிலகிச்செல்வவேண்டும். அவர்களாவார் (1) எம்பெருமானுக்குத் திருமார்பில் ஸ்ரீகௌஸ்துபமணி போலே விலைமதிப்பற்ற செல்வமாயிருக்கும் ஆத்மாவை அவனுக்கு ஸேஷமாயிராமல் தனக்கே உரியது என்னும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நினைவாலே அபஹரிக்கும் ஆத்மாபஹாரி, “யோ஽ந்யதாஸந்தமாத்தமாதம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே கிம் தேந ந க்ருகம் பாபம் சோரேணுத்மாபஹாநா|| [பார-உத் 42-85] [எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவை, தனக்குரியதாக நினைத்து ஆத்மாவையே அபஹரிக்கும் அக்கள்வனால் செய்யப் படாத குற்றம் எது?] என்று இவன் செய்யும் குற்றத்தின் கொடுமை கூறப்பட்டது. (2) எம்பெருமானுடைய செல்வங்களில் தலையான செல்வமான லோகமாதாவான ஸ்ரீதேவியை இல்லைசெய்து ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனையே ஸேஷியாகக்கொள்ளும் ஏகாயநன் எம்பெருமானுடைய விபுத்தியை (செல்வத்தை) அபஹரிப்பவனாகிறான். (3) ஸகல கல்யாண குணங்களும் நிறைந்தவனான நாராயணனை ஒரு குணமும் அற்றவன் என்கையாலே மாயாவாதியாகிற அத்வைதி குணங்களை அபஹரிப்பவனாகிறான். (4) சிவனுக்குப் பரத்வம் கூறும் ஸைவாகும ஸைவபுராணங்களிலே ஊன்றி நிற்கும் ஸைவன் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அபஹரிப்பவனாகையாலே பரதவாபஹாரியாகிறான். இவர்கள் அனைவர்க்கும் அஜ்ஞானமும் (ஜ்ஞாநமின்மையும்), அந்யதா ஜ்ஞாநமும் (ஸ்வபாவங்களைத் தவறாக நினைப்பதும்), விபரீதஜ்ஞாநமும் (தர்மஸ்வரூபத்தையே தவறாக நினைப்பதும்)—மிகுதியாயிருக்கும்.

26. வார்த்தாமாலை (840a) வார்த்தை. பாகுவதஸேஷத்வ விதுரமான பாகுவச்சேஷத்வமும், தேஹாத்மாபிமாநம் போலே பொல்லாதென்று முதலியாண்டான்.

27. வார்த்தாமாலை (373). முதல் பாகம் பக்கம் 379 ஐதிறிய நிர்வாஹம் 81 காண்க.

28. வார்த்தாமாலை (441) வார்த்தைவிவரணம். “ஸர்வம் பாலவத: பத்யம்” என்றார்—முதலியாண்டான். [‘பாலமுடையவனுக்கு அபத்யமான ஆஹாரமும் பத்யமாகும்’ என்று இந்த ப்ரமாணத்துக்குப் பொருள். இது எம்பெருமானாரைப்பற்றி முதலியாண்டான் அருளிச்செய்தது. “த்யுஷ்டோ தர்மவ்யதிக்கரம்:

ஸாஹஸம் ச ஸ்ரீவேஷாம்; தேஷாம் தேஜோ விஸேஷேண
ப்ரதயவாயே ந வித்யுதே” [கௌடமதர்ம 1-3, 4] [பூர்வர்க-
ளான பெரியவர்கள் சில ஸமயங்களில் தூர்மத்துக்கு மாறுபட்ட
கார்யங்களையும் ஸாஹஸமான கார்யங்களையும் செய்திருப்பதைக்
காண்கிறோம். மிகுதியான தேஜஸ் உண்டாகையாலே அவர்
களுக்கு அவை தவறில்லை] என்ற ஸ்மருதி வசனமும் இங்கு
ஒப்புநோக்கத்தக்கது. ஆபத்துக்காலத்தில் வெள்ளை சாத்திக்
கொண்டு எழுந்தருளியது போன்ற எம்பெருமானருடைய கார்யத்
தைப்பற்றியதாய் இது இருக்கலாம்.]

29. ஸார்த்தாமாஸை (450). முதல் பாகம் பக்கம் 380 ஐதிலிய நர்வாஹம் 35 காண்க.

30. ஸார்த்தாமாஸை 451. முதல் பாகம் பக்கம் 384 ஐதிலிய நர்வாகம் 36 காண்க.

31. நாச்சியார்திருமொழி 12-2. முதல் பாகம் 118 ஐதிலிய நர்வாஹம் 9 காண்க.

32. பெருமான் திருமொழி 5-1. (மற்றவன் தன் அருள்நினைந்தே
யழுங்குழனி) நம்பி திருவழுதி வளநாடுதாஸரை முதலியாண்டான்
கோபித்து, கையாலும் காலாலும் துகைத்து இழுத்தவாறே திண்
ணையிலேபட்டினியே யொருநாள் போகாதே கிடந்தார். ஆண்டான்
மற்றை நாள் அழுது செய்யப் புகுகிறார், “அவன் செய்ததென்?”
என்று கேட்டவாறே “பட்டினியே வாசலிலே கிடந்தான்” என்று
கேட்டு அழைத்து “நீ போகாதே கிடந்ததேன்” என்ன, “ஒரு
நாள் ஒரு பிடி சோறிட்டவன் எல்லாப்படியாலும் தண்டித்தாலும்
வாசல்விட்டுப் போகிறதில்லை; நான் எங்கே போவது” என்றார்.

33. பகவத்நிஷயம் 40 2-9-2 (ஞானக்கைதா) இங்கே எம்
பார்க்கு ஆண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.
அதாவது, “ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கு இரண்டுபேர் கை
கொடுத்தால் எடுக்குமவர்களுக்குமெளிதாய், ஏறுமவனுக்குமெளி
தாயிக்குமிதே; அப்படியே யாகிறது” என்று. [விவரணர்: ஏற்க
னவே ஆண்டான் சிஷ்யர் என்பது தெரியாமல் எம்பாள் ஒரு
வருக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்ய, தெரிந்தபிறகு எம்பாள் ஆண்
டானிடம் அபசார ஷாமணம் வேண்ட, ஆண்டான் சொன்ன
வார்த்தை இது.]

34. பகவத் விஷயம் ஈடு 3-2-10. [அலைப்துணுண்ணும்] 'அவ் வல்லல்' என்னுமித்தனை. த்ருஷ்டாந்தமில்கை. அதெல்லாம் காணக்காண விட்டுக் கடக்க நிற்க, 'அத்தோடு ஸஜாதீயமான அவ்லல்' என்று எம்பார் அருளிச்செய்வது; அவ்வோபாதி க்லேசம் போருமாயிற்று புகுவதுவிலேஷத்தால் வருமது இவர்க்கு. அன்றிக்கே, 'புகுவதுலாபமேயான பின்பு யமவஸ்யதையும் வந்ததேயன்றோ? என்று அந்த யமவஸ்யதை போம்படியாக' என்று ஆண்டான் திர்வஹிக்கும்படி. [இவ்வைதிஹ்யம் இருபத்து நாலாயிரப்படியிலும் உள்ளது]

35. பகவத்விஷயம் 3-6-9 ஈடு 6 இருபத்துநாலாயிரப்படி. (அவனாகும் தீங்கடல் வண்ணனே) "..... அங்குத்தைக்கு உகந் தருளின விடத்தை விபூதியாக நினையாதே, இங்குத்தைக்கு அவ்வி டத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்" என்று பணிக்கும் ஆண்டான்.

36. பகவத்விஷயம் ஈடு 5-6-7. [உற்றுர்க்கையழிப்பேனும்] அவர்களுக்கு ப்ரயோஜநாத்ரங்களிலே ருசியுண்டானால் அந்த ப்ர யோஜநங்களைக் கொடுத்து என்பக்கலிநின்றும் அகற்றுவேன் நானென்னும்; அன்றிக்கே, ஆண்டான் பணித்தானாக இனையபெரு மாள் 'அவர்களை ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அழிப்பேனும் நானென் னாதின்றான்' என்றருளிச்செய்வர்.]

37. பகவத்விஷயம் 5-8-4 ஈடு 6 இருபத்துநாலாயிரப்படி. [ஆகாசத்தைநோக்கி] என்னுடைய நிராலம்புநதையைப் பார்த்து' என்று ஆண்டான் வார்த்தை.

38. பகவத்விஷயம் ஈடு 6-4-10. (விண்மிசைத்தனதாமமே புக)"ஒரு தீர்த்தத்தினத்தன்று நாயிறுபாடு ஆண்டானும் எம்பாரும் தங்களிலே சந்தித்து 'அஹங்கார மமகார தூஷிதராயிருப்பார் பத்துக்கோடிபேர் நடுவே அதிஸுகுமாரமான திருமேனியைக் கொண்டு பத்துநாளெழுந்தருளி நிரபாயமாகப் புக்கருளப்பெற்ற படி கண்டதே!' என்று ஒருவரையொருவர் தெண்டனிட்டுத் தழு விக்கொள்ளாதிருக்க கண்டேன்" என்றருளிச்செய்வர் ஜீயர்.

39. பகவத்விஷயம் 6-7-5 ஆச்சானும் ஆண்டானுமாகக் கிழக்கே நடக்கிறபோது திருப்பேருக்குக் கிழக்கு போகவும் மாட்டாதே, ஏறித்திருவடி தொழவும் மாட்டாதே திருப்பேர் நகரான கோயிலைப்பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்களாம்.

40. பகவத்விஷயம் 8-8-5 ஈடு. "எம்பெம்மாநோடு' என்கிற பாட்டளவும் கேவல ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி; ஆண்டான் 'ப்ரகாரமான வேஷத்திலே சொல்லுகிறது' என்னும்.

41. பகவதீர்ஷயம் ஈடு 8-8-8 இருபத்துநாலாயிரப்படி (நல்லுறைப்பு) ஆண்டான் பணிக்ஞம்படி - “நின்றவொன்றை உணர்ந்தேனுக்கு என்னும்பாட்டுத்தொடங்கி நிஷக்ஷுடாத்மபூநுஸந்தூரனமாத்ரமேயன்றிக்கே புகழ்ச்சேஷுத்வபரியந்தமாக அநுஸந்தித்கிறது; இப்பாட்டில் ‘எப்பெம்மாளுடொத்தே சென்றங்குள்ளங்கூடக்கூடிற்றுகில்’ என்கிற அந்திமஸ்மருதியும் எப்பெருமான்தனக்குச் சேஷமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனும் அவனோடொத்து-அவன் நினைவோடொத்து அத்தசையிலே சேஷத்வபூநுஸந்தூரனம் கூடுமாகில் நல்ல வாய்ப்பு” என்று.

42. பகவதீர்ஷயம் ஈடு 8-10-8. (சிறுமாமனிசராய்) ‘சிறுமை பெருமையாகிற விருத்து தூர்மத்துவயத்துக்கு ஏகதூர்மியில் ஸம்மலேஸம் கூடினபடி எங்ஙனே?’ என்று பட்டர் பூரீயத்திலே ஆழ்வானைக்கேட்க, ‘நம்மோடொக்க அந்நபாநாதிடன் தூரகம் என்னலாய் புகழுவத், விஷயத்திலவகூறுநம் பார்த்தால் நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள் என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான், அருளாளப்பெருமாள், ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமாள் இவர்கள் காண் சிறுமாமனிசராகிறார்கள்’ என்று பணித்தான்.

43. பகவதீர்ஷயம் 9-2-8. “நூறு பிராயம் புகுவீர் பொன்னாலே பூணுநூலிடுவீர்” என்றும்போலே சொல்லுகை. வங்கிப்புரத்து நம்பி ‘விஜயஸ்வ’ என்ன. ஆண்டான் சொன்ன வார்த்தையை நினைப்பது. அடையவகூந்தானில் — அறிந்தவறிந்தவளவுகளிலே சொல்லுகையாவதே தென்ன, (அதாவது-இத்யாதி) இந்தப் ப்ரஸங்கத்திலேஐதிஹ்யம் (வங்கிப்புரத்துநம்பிஇத்யாதி) அதாவது-வங்கிப்புரத்து நம்பி பெருமானை ஸேவிக்க எழுந்தருளினவளவிலே, இடைச்சிகளண்டையிலேயிருந்து ஸேவித்தாராய், அத்தை ஆண்டான் கண்டருளி, “ப்ராப்யமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமுதூயமிருக்க அவர்களண்டைக் கெழுந்தருளுவானேன்?” என்ன, “நாம் அல்பம் விரதமாயிருப்போம். இவர்களொன்றுமறியாத கொச்சைகளாகையாலே, ‘யஞ்சராமோ ந பரீயதி’ என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுடைய கடாக்கை இவர்களிடத்திலே பள்ளமடையாயிருக்குங்காணார் என்று அங்கேயிருந்தேன்” என்ன; “அவர்கள் சொன்னதேது. தேவரீரருளிச்செய்ததேது” என்று ஆண்டான் கேட்க; “பாலுண்பீர், பழமுண்பீர், பொன்னாலே பூணுநூலிடுவீர், நூறு பிராயம் புகுவீர், அழுத்த இரட்டையுடுப்பீர்” என்கிற இது அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை. ‘விஜயஸ்வ, விஜயிபுல’ என்று நான் சொன்ன வார்த்தை” என்று நம்பி அருளிச்செய்ய, “அங்கே போயும் முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்டீரில்லையே, எங்கேயிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கே எழுந்தருளீர்” என்று ஆண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

44. ஸ்ரீவசநபூஷணம் 418. பக்கம் 19 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 79 காண்க.

45. தனிசரமம். முதல் பாகம் பக்கம் 414 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 188 காண்க.

46. ப்ரமேயரத்தம் 4-வது ப்ரகரணம். “ஸ்வாநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யாங்கீகாரத்துக்கொழியஉபேயஸித்தியிஸீ” என்று முதலியாண்டான் நிர்வஹிப்பர். [வார்த்தாமாலை 214-ம் கூரத் தாழ்வான் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 125ம் காணத்தக்கது]

47. கோயிலொழுது. முதல் பாகம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 215ல் பக்கம் 426, 427, 435 முதல் 439 வரை காண்க.

48. ப்ரமேயஸாரவ்யாக்யானம். முதல்பாகம் பக்கம் 498 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 265 காண்க.

49. ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் அதிதாரிவிபுரகாதிகாரம். முதல் பாகம் பக்கம் 465 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 256 காண்க.

50. திவ்யஸௌரிசரிதம். ஸர்க்கம் 18-69 காண்க.

51. முதலியாண்டான் பற்றிய மற்றும் சில முத்தக ஸ்லோகங்கள்

ஸ்ரீ மத்தூராரதித்ம் வந்தே து ராமாநுஜபதாஹ்வயம் |
வாதூலாநாமலங்காரம் த்ரிதூண்டூஹ்வயதேஸீதம் ||

[‘ஸ்ரீராமாநுஜருடைய திருவடி’ என்னும் திருநாமம் உடைய வரும், வாதூலகோத்தரத்தவர்களுக்கு பூஷணமானவரும், (ஸ்ரீராமாநுஜரிந்) த்ரிதூண்டூமாகச் சொல்லப்படுபவருமான தூராரதி என்னும் முதலியாண்டானை வணங்குகிறேன்]

அநந்தநாராயண கோதூராம்பிகா கார்ப்புஸம்புவம் |
புரகிதேயம் யதீந்த்ரஸ்ய பஜே தூராரதித்ம் குகும் ||
மேஷே புநர்வஸுதிதே தூராரத்யம்ஸஸம்புவம் |
யதீந்த்ரபாதுகாபிக்யம் வந்தே தூராரதித்ம் குகும் ||

[அநந்தநாராயண தீக்ஷிதருக்கும், கோதூராம்பிகைக்கும் புத்ரனாகத் தோன்றியவராய், யதிராஜர்க்கு மருமகனான தூராரதி என்னும் முதலியாண்டானை வணங்குகிறேன். சித்திரைப் புநர் ஆச்—7

வஸுவிஸ்ராமனுடைய அம்ஸமாகப் பிறந்தவராய், யதிராஜருடைய பாதுகை எனப்படுபவரான துாஸரதியை வணங்குகிறேன். ("துாஸரத்தியம்ஸ" என்பதற்கு பதில் "பாஞ்சஜந்யாம்ஸ" என்றும் பாடும் காண்கிறது.)]

ய: பூர்வம் பரதார்த்தித: ப்ரதிநிதித்வம் ஸ்ரீபாதுகாமாத்மந:
ராஜ்யாய ப்ரத்யுதேஸ ஸ ஏவ ஹி குரு: ஸ்ரீதுாஸரத்தியாண்வய:
பூத்வா லக்ஷ்மணபாதுகாந்திமயுகேஸர்வாத்மநார்ஸரேயஸேஸ
ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்வயமத்ர நிர்வஹதி நோ ததுவம்
குலஸ்யோத்தமம் ||

[எவனொருவன் முற்காலத்தில் பரதனால் பிரார்த்திக்கப் பட்டு அரசாளுவதற்குத் திருப்பாதுகையைத் தனக்குப் பிரதிநிதியாகக் கொடுத்தானோ, அந்த ராமனே துாஸரதி (முதலியாண்டான்) எனப் பெயருள்ள ஆசார்யனாய், கலிகாலத்தில் நம் குலத்திற்கு உத்தம தெய்வமான ஸ்ரீராமானுஜபாதுகையாகி எல்லா ஆத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தானே இங்கு நடத்திக்கொண்டிருக்கிறான்]

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீரேபூஷா ஸ்ரீராமாநுஜபாதுகா |
ஸ்ரீவாதூல குலோத்தமஸ: ஸ்ரீதுாஸரதிரேததாம் ||

[ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் தலைக்கு அலங்காரமாயிருக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜரின் பாதுகையாய், ஸ்ரீவாதூல குலத்திற்குச் சிறந்த அலங்காரமான ஸ்ரீதுாஸரதியெனும் முதலியாண்டான் வெற்றிபெறுவாராக]

ஸ்ரீராமம்ஸ ஸமர்ஸிஷ்டம் பாஞ்சஜந்யாம்ஸ ஸம்பவம் |
பஞ்சநாராயணஸ்தாந ஸ்தாபகம் குருமாஸ்யே ||

[ஸ்ரீராமனின் அம்ஸத்தோடு கூடியவராய், பாஞ்சஜந்யாம்ஸ மாக அவதரித்தவராய், ஐந்து நாராயண ஸ்தலங்களை ஸ்கூபித்த வரான முதலியாண்டானை ஆச்ரயிக்கிறேன்.]

யஸ்சக்ரே புக்தநகரே தூடபஞ்சக முத்தமம் ||
ராமாநுஜார்ய ஸச்சாத்ரம் வந்தே துாஸரதிம் குருமம் |

[புக்தநகரத்தில் எவரொருவர் சிறந்த தூடபஞ்சக ஸ்தோத்ரத்தை இயற்றினாரோ, ராமானுஜாசார்யரின் நல்ல சிஷ்யரான அந்த முதலியாண்டானை வணங்குகிறேன்.]

52. யதிந்த்ரப்ரண ப்ரபாவத்தில் முதலியாண்டான் வம்சப்ரபாவ ஸ்லோகங்கள்.

வித்யாச விமுக்தஜநந் விநயாதி₄கத்வம்

ஆசாரஸம்பத் அநுவேலனிகாஸஸீலம் |

ஸ்ரீஸக்ஷ்மணோய கருணா விஷயீக்ருதாநாம்

சித்ரம் ந த்₃ஸரதி₂வம்ஸ ஸமுத்₃ப₄வாநாம்||

[மோக்ஷத்துக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநம், சிறந்த அடக்கம், அநுஷ்டானச் செல்வம், மேன்மேலும் வளரும் குணம் ஆகியவை எம் பெருமானார் கருணைக்கு இலக்கான முதலியாண்டான் வம்சத்தினர்க்கு வாய்த்துள்ளதில் வியப்பில்லை.]

ஸ்ரீராமாநுஜயோகீந்த்ர கருணா பரிபுகும்ஹிதாம் |

ஸ்ரேயஸ்மநகரம் வந்தே₃ ஸ்ரீமத்₃வாதா₄ல ஸந்ததிம்||

[யதிந்த்ரரான ஸ்ரீராமானுஜருடைய கருணையால் பெருகியதும், சிறந்ததும். குற்றமற்றதுமான ஸ்ரீவாதா₄ல வம்சத்தை வணங்குகிறேன்] [51, 52 ல் உள்ள ஸ்லோகங்கள் முதலியாண்டான் திருமாளிகைப் பத்திரிகையான யதிராஜபாதுகாவில் வெளிவந்தவை.]

53. முதலியாண்டான் அருளிய முதல் திருவந்தாதித் தனியன்.

கைதைசேர் பூம்பொழில்துழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த*

பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு*—வையத்

துடியவர்கள் வாழ வருந்தமிழ்நூற் றந்தாதி*

படினினங்கச் செய்தான் பரிந்து.

54. முதலியாண்டான் வாழ்த்திருநாமம்.

அத்திகிரி யருளாளர் அடிபணிந்தோன் வாழியே*

அருட்பச்சை வாரணத்தி லவதரித்தோன் வாழியே*

சித்திரையில் புனர்பூசம் சிறக்கவந்தோன் வாழியே*

சீபாடிய மீடுமுதல் சீர்பெறுவோன் வாழியே*

உத்தமமாம் வாதூல முயரவந்தோன் வாழியே*

ஊர்திருந்தச் சீர்பாத முன்றினன் வாழியே*

மூத்திரையுச் செங்கோலும் முடிபெறுவோன் வாழியே

முதலியாண்டான் பொற்பதங்கள் ஊழிதோறும் வாழியே.

எம்பார் வைபவம்

ராமா நுஜ பதூச்சாயா கேஷாவிந்த்யாஹ்வாநபாயித் |

தத்யாயத்தஸ்வருபா ஸா ஜ்யோந்மத்யூயீஸ்ரமஸ்துஸீ ||

[ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 1-2]

[எம்பெருமானாரை ஒருபாதும் விட்டு நீங்காத திருவடி நிழல், அத்திருவடிகளால் ஸ்வரூபம் பெற்றிருப்பதாயும், 'கேஷாவிந்த்ய பட்டர்' என்னும் திருநாமம் உடையதாயும், எனக்கு இளைப்பாறு மிடமாயிருக்கிறது. அத்தகைய எம்பார் வெற்றிபெறுவாராக]

எம்பெருமானார் அவதரித்து நாலு வருஷங்கள் கழித்து துரீ மதி வருஷத்தில் (கி. பி. 1021) ஸ்ரீபெருங்குதாரையடுத்த மதுரமங்கு லத்தில் வட்டமணிக்குடியில், பூரத்தீர்த்தாஜ கேஷாதிரத்திலே எம்பெருமானருடைய சிறியதாயாரான ஸ்ரீதேவிக்கும் அவருடைய பூர்த்தாவான கமலநயனபட்டருக்கும் குமாரராக கேஷாவிந்த்யன் என்னும் திருநாமத்துடன் அவதரித்தவர் எம்பார். இவர் ஸ்ரீராமா னுஜருடன் கூட யாதுவப்ரகாஸனிடத்தில் கல்வி பயின்றவர். ஸ்ரீராமானுஜரிடம் த்யூவேஷத்தாலே அவரை கங்கையில் தள்ளிக் கொண்டுவிடுவதற்காகக் காசியாத்ரைக்கு யாதுவப்ரகாஸன் சிஷ்யர்களை அழைத்துச் சென்றபோது, தமது தம்பியான கேஷாவிந்த்யர் மூலமாகவே ஸ்ரீராமானுஜர் அச்சதித் திட்டத்தை அறிந்து யாத் திரையிலிருந்து மீண்டு, பேரருளாளன் பேரருளாலே காஞ்சிக்குத் திரும்பினார். யாதுவப்ரகாஸனோடு காசிக்குச் சென்ற கேஷாவிந்த்யர் கங்கையில் மூழ்கி எழுப்போது அவருடைய உள்ளங்கையில் ஓர் விங்கும் அகப்பட்டது. யாதுவப்ரகாஸனால் "உள்ளங்கைகொணர்ந்த நாயனார்" என்று பெயரிடப்பெற்று சைவராகி, அந்த விங்குத்தை மதுரமங்குலத்தில் ப்ரத்ஷடை செய்து காளஹஸ்திச் சிவன் கோயிலில் தொண்டுசெய்து வந்தார் இவர். ஸ்ரீராமானுஜருடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்க மாதுலரான பெரியதிருமலைநம்பி காளஹஸ்திக்குச் சென்று கேஷாவிந்த்யரை மறுபடியும் வைஷ்ணவராகத் திருத்தினார். எம்பெருமானார் முதல்முறை திருமலைக்குச் சென்ற போது கேஷாவிந்த்யரை தானமாகப்பெற்று, தம் சிஷ்யராக அழைத் துச்சென்றார். கேஷாவிந்த்யர் பரமவைராக்யமுடையவராயிருந்தபடி யாலே ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தைப் பெற்று "எம்பார்" என்னும் திரு நாமத்தை அடைந்தார். "ராமா நுஜ பதூச்சாயா" (ஸ்ரீராமானுஜ ருடைய திருவடி நிழலாயிருப்பவர்) என்று பெயர் பெற்று, எம்பெரு மானாரைவிட்டுப் பிரியாமல் இருந்து வந்தார். திருவாய்மொழி

முதலான திவ்யப்பரந்தூங்களில் இவர் அருளிச்செய்திருக்கும் நிர்வாஹங்கள் இவர் பரமரஸிகர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பூட்டர் அவதரித்தவுடன் அக் குழந்தையைக் கடைக்கிப்பதற்காக எடுத்துவரும்படி எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பெற்ற எம்பார், குலக்கொழுந்தான அக்குமாரரைத் தம் மாம்பிலே அணைத்துக்கொண்டு குழந்தைக்கு ரகசியமாக துவயாநுஸத்தானம் செய்து கொண்டுவந்து எம்பெருமானிடம் காட்டினார். எம்பெருமானும் “எம்பாரே துவயம் பரிமளியா தின்றது, என்செய்தீர்?” என்று கேட்க, அவரும் “குழந்தைக்குக் காப்பாக துவயாநுஸத்தானம் பண்ணிக்கொண்டு எடுத்து வந்தேன்” என்று கூற, “இவருடைய ஹிதத்திற்கு நீர் முற்பட்டாரா யாலே நீரே இவருக்கு ஆசார்யராகக் கட்டீர்” என்று நியமித்தார் எம்பெருமானார். அதன்படியே எம்பார் பூட்டருக்கு ஆசார்யரானார். இவர் வைபுவத்தின் விரிவு யதிராஜவைபுவத்திலும் பூட்டர் வைபுவத்திலும் காணலாம்.

ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபூவம். முதல் பாகம் பக்கம் 198, 199 காண்க.

2. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபூவம். முதல் பாகம் பக்கம் 200 காண்க.

3. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபூவம். முதல் பாகம் பக்கம் 203, 204 காண்க.

4. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபூவம். முதல் பாகம், பக்கம் 144 முதல் 150 வரை காண்க.

5. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபூவம். முதல் பாகம் பக்கம் 227 முதல் 232 வரை காண்க.

6. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபூவம். முதல் பாகம் பக்கம் 242, 243 காண்க.

7. ஆளுநர்ரீபடி சூத்திரப்பிரபர்த்துயாவும். எம்பார், உடையவர் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளும்போது அவர் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு "நாயஸ்தே! பெரியதிருமலைநம்பி, வாஃக்திகையிலே ரஜதபூத்திபன் னுனுவாரைப்போலே அபரமாதம் விஷயே பரமாத்மபூத்திபன்னி விபரீத ஜ்ஞாந நிஷ்டையுயக் காளஹஸ்திபாகிற கடுங்காட்டிலேயிருந்த என்னைப் * போதரேயென்று சொல்லிப் புத்தியில் புருந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகும்படி திருத்தி *மாயப் பற்றறுத்து, அடியேனுடைய துர்வாஸநாச்சேதநத்தைப் பண்ணியருளி,* பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமைகொண்டருளி. "தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்" என்கிற படியே ஸர்வவிதபூந்துஷும் திருஷ்டாத்துருஷ்டங்களிரண்டும் தேவரீர் திருவடிகளென்று காட்டிக்கொடுத்தருளினார்; தேவரீரும் அப்படியே அடியேன் நம்பிதிருவடிகளையகன்ற இழவெல்லாம் தீர ஸர்வவிதேதாத்நாரக பூந்துஷுமாய் நிற்க, தேவரீர் திருவடிகளே ப்ரபயமுர்ப் ப்ரபகமுமென்று அத்துவஸஸ்திதிருந்த அடியேன் "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகுல" முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மதஸ்யாவிவோத்தூருதௌ ||" [ராகவரே! உம்மைப் பிரிந்த ஸீதையும் உள்ளாகாள்; (உம்மைப்பிரிந்த) நானும் ஸத்தை பெறமாட்டேன். (ஒருகால் ஜீவித்தாலும்) ஜலத்தைப் பிரிந்த மீன்போலே முஹூர்த்தநேரமே ஜீவிப்போம்.] என்கிற படியே என் உயிர்நிலையான தேவரீர் திருவடிகளை அகன்று ஒரு ஷுண்மாதிரும் தூரிக்மாட்டேன்; தேஜஸினிட்டுப்போனால் தேஜஸும் நிற்குமோ? "நிழலும் அடிதாறும் ஆளோம்" என்கிற படியே ஸ்ரீபாதச்சாயாபந்நனை அடியேன் எங்ஙனே தூரித்திருப்பேன்?" என்று திருவடிகளிலே போர ஆர்த்தியோடே விழுந்து எழுந்திராமல் கிடக்க, உடையவரும் எம்பாரைக் குளிர நோக்கியருளி "நாம் நம்பிதிருக்கையாலே உம்மை" உதக *ஸ்ரீவகமாகப் பரிச்சுரஹித்தபின்பு நமக்கும் உம்மைப் பிரியக்கூடுமோ? நம்முடைய வைகுண்டநாதனும் அப்படியே செய்தருளுகிறான்; பதருதேகொள்ளும்" என்று எம்பாரை வாரியெடுத்து அணைத்துக் கொண்டு, நம் * பொன்னங்கழற்றாமரைப் பூக்களாலே அவர் திருமுடியை அலங்கரித்தருளித் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள, எம்பாரும் தாயைப்பிரிந்த ஸ்தநந்தய ப்ரஜையைப்போலே ஸீதி லாந்த:கரணராய்ப் பெரிய ஆர்த்தியோடே உடையவர் ப்ரஸாதித்தருளின அர்த்த விஸேஷங்களை பட்டர் முதலான முதலிகளுக்கு ப்ரஸாதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிரா நிற்க;

ஒருநாளாக உடையவர் திருவடிகளைத் திருவுள்ளத்தே * நினைத்து நைத்து உள்கரைத்துருகி, * தாய்நாடுகன்றே போல் 'எப்போது காணப்பெறுவேன்?' என்று தவரை விஞ்சி ஆசாரிய ஸிஸிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல் "அவனை விட்டகன்று உயிராற்றுகில்லா" என்கிறபடியே உடையவரையகன்று இருக்க மாட்டாத ஆற்றுகை கரைபுரண்டு மிகவும் விஞ்சி, பெரியபெரு மான் ஸந்தியுயிற்சென்று 'நாயன்தே! அடியேன் உடையவர் திருவடிகளேறப்போக நினையாநின்றேன்; தேவரீர் விடைப் ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் 'அப்படியே செய்யு' என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி, எம்பாருக்குத் தீர்த்துப் ப்ரஸாதமும் மீசடகோபனும் இரங்கி ப்ரஸாதித்தருள், 'இவரும் திருப்பொவித்தசேவடி என்சென்னியின் மேற் பொறித் தாய்' என்று அங்கீகரித்தருளி, அடலாதி பிராணிப்படியே பாதுகாதிசேவாந்தமாக அநுபூவித்தருளி, "என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணுவே" என்று கொண்டு * அணி யார்பொழில் குமுரங்கநகரப்பனைத் தம் * கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள் ளும் நீங்காதபடியாக நிறைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டருளி உடையவர் மடத்தேற எழுந்தருளி, 'யோ நித்யம்' என்று தொடங்கி 'ராமானுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே' [தனியன்] என்று அநுஸந்தித்துக்கொண்டு துண்டூன் ஸமர்ப்பித்து, மட மேயெழுந்தருளித் தம் திருவாராதநமான அரங்கநகரப்பனைத் திரு வடிகளைக்கி பட்டரையழைத்தருளி 'வாரீர் பட்டரே! நாம் ஆழ் வான்குமாரர்; அகிலஸாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்தோம்; நம் பெருமான் நம்மைப் புத்ரஸ்வீகாரம் பண்ணியருளினானென்றும் மேன்மைகளை நினைத்து இறுமாந்திராதே, நம்மாணை! 'எம்பெரு மானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்' என்று அத்யவஸித் திரும்' என்று அருளிச்செய்து, 'கணியனார்ச்சிதிரியாச்சான் சட்டம் பள்ளிச்சீயர் ஈச்சம்பாடிச்சீயர் முதலானார்க்குப் மற்றுமுள்ள முதலேகளுக்கும் உடையவர் ப்ரஸாதித்தருளின அர்த்தவிஸே ஷங்களையும் ப்ரஸாதித்துக்கொண்டு துர்யநம் நிர்வஹித்து வாழ்ந் தருளவேணும்' என்று மங்குளாஸாஸநம் செய்தருளி, அவர்களை பட்டர் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளி, 'ஸர்வாபராதங் களையும் பொறுத்தருளவேணும்' என்று துண்டூன் ஸமர்ப்பித்து, பட்டர் முதலான முதலேகளைத் தீர்த்துக்கொண்டு அமுது செய்யப்பண்ணி, * அரங்கத்துறையும் இன்றுணைவனே வழித் துணையாக நினைத்துக்கொண்டு உடையவர் திருவடிகளை த்யா னித்துக்கொண்டு திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

பட்டரும் ஆசார்ய விரிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல் மிகவும் ரோகார்த்தராய் க்வேலீக்க, அருகிருந்த முதலேகனும் 'வாரீர் பட்டரே! தேவரீர் இப்படி க்வேலீக்கலாமோ?' என்று தேற்றவிட, பட்டரும் தம்மிலே தெளிந்து கொண்டிருக்கிறவளவிலே, பெருமாள், சாத்திக்களைந்த திருமாலே திருப்பரியட்டம் முதலானவற்றையுங் கொண்டு அனைத்துக் கொத்திலவர்களும் வர, சிறிய கோவிந்தப் பெருமாள் திருக்கையாலே ப்ரஹ்மமேதவிதியிடங்கச் செய்வித்து எம்பாருடைய விமலசரம விக்ரஹத்தைப் பீடையாநத்திலே எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு போய் யதிஸம்ஸ்காந வித்துக்குத் த்ரகாரேண ஸம்ஸ்கரித்துக் க்ருதித்துப் பள்ளிபடுத்து அவப்புகுத்துக்கொண்டாடிப் பெருக்கத் திருவத்துய யநழும் நடத்தியருளினார்.

ஆசார்ய கைங்கரியமே பரமப்ரயோஜநமாய்த் தன்னைப் பேணுமையும், ஆசார்ய விஷயத்தில் க்ரபவிக்ரயாரஹராய் ஸ்வஸ்யபாரமற்றிருந்தபடியும், ஆசார்யன் திறத்தில் சூரியாவத் பாரதந்த்ரியமும் ஆசார்யணியகன்று த்ரரியாத அநுஷ்டாநமும் இவர்க்கே உள்ள தென்றிறே.

எம்பார் திருநடைத்ரம்—தையில் புநர்புசம்.

இவர் தனியன்— "ராமாநுஜபத்யச்சூயா கோவிந்தசூஹ்வா டநபாயிநீ | தத்யாயத்தஸ்வருபா ஸா ஜ்யாந்மத்யவிஸ்ரமஸ்த்யே||" "வம்பாரிமலர்க்கணை களைந்தாலுமேவுமாதரினி, அம்பாவிடரொன் றிலனெருகாலு மரிவையர்க்குத், தம்பாடொருகாலு மேகாந்தமில் லென்று தாழுரைத்த, எம்பாடி சரணென்பாடி சரண மெங்க ளுக்கே" "புட்டார்யாய ப்ரபத்திம் வ்யபதிசூத்யுலம் த்ரவிட்யாநாயமெளலேர்த்ததம் ஸ்ரீபூஷ்யமந்யாநபி ச யதி வராதேஸாதே டந்யாந் ரஹஸ்யாந் | யஸ்கோக்தோ தேஸரீகேந் த்ரோ யதிபதிசரணச்சூயநாமாரியவரியஸ்தம் கோவிந்தசூர்யமஸ்மத்ருல குருமயிதஜ்ஞாந வைராக்யமீடே||" [எம்பெருமாரருடைய ஆஜ்ஞை யுயினாலே ஸ்ரீபுட்டரின் பொருட்டு ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ரத்தையும், ஒப்பற்ற திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தையும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும், மற்ற க்ரந்தங்களையும். மற்ற ரஹஸ்யங்களையும். எந்த ஆசார்ய ஸ்ரேஷ்டர் உபதேசித்தருளினாரோ, எந்தப் பேராசிரியர் யதிராஜ ருடைய திருவடி நிழலாகக் கூறப்படுகிறாரோ, எம் குலகுருவும், அளவற்ற ஜ்ஞான வைராக்யங்களை உடையவருமான அத்தகைய கோவிந்தார்யரை (எம்பாரை) த்ருதிக்கிறேன்.] "ஹ்ருதி நாராயணம் பாயந் நாப்யக்ச்சூத்ரஹஸ்ததா | யஸ்வதாராரதௌ சாயி கோவிந்தம் த்ருபாஸ்யமே||" [எவரொருவர் தம் நெஞ்சில் நாராயணனைக் காண்கின்றவராய், தன் மனைவியோடு இன்புறவதற்கும் எப்போதும் ரஹஸ்யப்ரதேஸத்தைக் காணவில்லையோ, அத்தகைய கோவிந்தரை உபாஸிக்கிறோம்.]

8 பெரியதிருமுடியடைவு எம்பாருக்குத் திருவலதார ஸ்தலம் தொண்டை மண்டலத்தில் நிரந்தரலகரம். திருநகைத்ரம் துடிமதிவருஷம் வைகாசி மாஸம் விசாகம். திருத்தகப்பனார் கமல நயனப்பட்டர். திருத்தாயார் பெரிய பிராட்டியார். திருத்தப்பியார் சிறிய கோவிந்தப் பெருமாள். குலம் வடமாள். குடி வட்டமணி. கோத்தரம் பூரத்தூவாஜம். தூஸ்ய நாமம் ஸ்ரீகோவிந்ததூஸ்யர், ராமாநுஜபதச்சூயையார். புருஷகாரர் பெரியதிருமலை நம்பி ஆசார்யர் எம்பெருமானார். திருவாராதானம் அழகிய சிங்கர். சிஷ்யர் பட்டர், ஸ்ரீராமப்பிள்ளை, இவர் நூற்றைந்து திருநகைத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் பாஸநிர்முத்தராகையாலே இவருக்கு இருப்பிடம் எம்பெருமானார் ஸந்திதி. இவரருளிச்செய்தருளின ப்ரபுத் தங்கள் விஜ்ஞானஸ்துதி. இவர் பெரிய திருமலை நம்பிக்கு மருமகனார்.

இவருக்குத் தனியன்

ராமாநுஜ பதச்சூயா கோவிந்ததூஸ்வாநபாயிநீ |
ததூயாததஸ்வருபா ஸ ஜீயாந்மதூவீஸ்ரமஸ்தூலீ ||

சிறிய கோவிந்தப் பெருமானுக்குத் திருநகைத்ரம் ஐப்பசி அஸ்வினி.

தனியன்

ஸ்ரீபூஷ்யகார ஸச்சிஷ்யம் புண்டரீகாஷு நந்தநம் |
கோவிந்தார்யாநுஜம் வந்தே கோவிந்தார்யம்

தூயாநிதிப் ||

[ஸ்ரீபூஷ்யகாரருக்கு நல்ல சீடராய், கமலநயனப்பட்டருடைய குமாரராய், எம்பாரின் தப்பியாய், கருணைக்கு இருப்பிடமான சிறிய கோவிந்தப் பெருமானை வணங்குகிறேன்.]

9. வார்த்தாமாலை 86. (திருமந்த்ரம்) இவ்வாத்மாவின்னுடைய பாரதந்த்ரயம் சொல்லுகிறதென்று எம்பார் அநுஸந்தித்தருளுவர்.

10. வார்த்தாமாலை 88. கண்ணியனார் சிந்யாச்சான், எம்பாரைத் தண்டனிட்டு, 'திருவுள்ளத்தில் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமத்தை எனக்கு அஸ்யம் அருளிச்செய்ய வேணும்' என்ன; 'தூஸரதி! எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாததூஸ்யம் மெழியத் தஞ்சமாயிருப்பதின்கு' என்று அருளிச்செய்தார்.
ஆத்—8

11. வார்த்தாமாலை 83 வார்த்தை சி விவரணம். a. வ்யா
மோஹம் உபாயம்: b முகமலர்த்தி உபேயம் என்று எம்பார்
அருளிச்செய்வார். [a எம்பெருமானுக்குத் தன் உடைமையான ஜீவ
நிடமுள்ள பேரன்பே ஜீவனைக் கடைத்தேற்றும் உபாயமாகிறது;
அவ்வன்பினாலேயே ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலான முயற்சிகளைச்
செய்து படாதனபட்டு எம்பெருமான் ஜீவனைக் கடைத்தேற்று
கிருன் என்று கருத்து. b ஜீவனுக்குத் தான் எம்பெருமானை அநு
பூவித்துக் கைங்கர்யம் செய்தாலுண்டான ஆநந்தம் உத்
தேய்யமல்ல; தன்னைப்பெற்று எம்பெருமான் அடையும் முக
மலர்த்தியே உத்தேய்யமாகவும் உபேயமாகவும் (அடையத்தக்க
தாகவு) இருக்கிறது என்று கருத்து.]

12. வார்த்தாமாலை 102 வார்த்தை சி விவரணம். எம்பார்
வார்த்தை:- a ஸ்வரூபஜ்ஞன், ஸ்வயம் ஸ்வரூப நிருபணம் பண்
னுமதிலும் ஸ்வயம் ஸ்வதேஹே துர்யதம் பண்ணுகை ஸ்வ
ஸாமர்த்த்யம். b ஸ்வரூபஜ்ஞன் ஸ்வயம் ஸ்வரூபநிருபணம்
பண்ணினால் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனுக்குங்கூடக் கூடாதபடியான
ஸ்வபூவமுண்டாயிருக்கும்; c புஷ்ணுக்குப் புஷ்ணத்வ நிவ்ருத்தி
பூர்வகமான புருஷர்த்தநிருபணம் பண்ணுமதிலும் புருஷதேஹ
நிருபணம் பண்ணுகையே புருஷர்த்தம்; d ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு
அவித்யாஸம்பந்தநிவ்ருத்தி பூர்வகமான அப்ராக்ருத தேஹ
விசேஷத்திலும் அவித்யாஸம்பந்தத்தில் ஆர்த்தி அத்யந்தபே
க்ஷிதம். e ஸ்வரூபவையாத்ய துர்யதாவது - பரஸ்வரூப விஷயத்
தில் ஸ்வீகார ப்ரதிபத்தி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியில் அவ்யவஸித
னாய் போருகை, f ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ஸ்தூலதேஹாத்ம நிவ்
ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வதேஹபரிக்குரஹேச்சுத்தியமும் தேஹ
பேதாத்யதையும் ஸத்துருபம்; g ஸ்வஸ்வரூபவிஷய ஜ்ஞாநபூர்த்தி
நிஷ்டையாவது - பரஸ்வரூபவிஷயதுர்யதாதிப்ரகார ப்ரதிபத்தி
ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பரஸ்வரூபத்தில் ஆர்த்தி விசேஷ
ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விசேஷநிஷ்டை; h ஸ்வரூபயாத்மஜ்ஞாந
மாவது - பரஸ்வரூபவையாத்ய ஸ்மரண பூர்வகமாக பரஸ்வரூப
(விஷய) வ்யதிரித்தவிஷய கைங்கர்யருசிநிவ்ருத்தி பிறக்கை;
i ஸ்வதஜ்ஞாநம் - ஸ்வரூபம்; பரதஜ்ஞாநம்-உபாயம்; j இதர
புலபேதாக்க்ருத்வ ப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸம்யக்
புலபேதாக்க்ருத்வ ப்ரதிபத்தி விசேஷ நிஷ்டைனுனவன், ஸர்வோத்
க்ருஷ்ட ஜாதனுமாய், ஸர்வவிஸஜ்ஜீபனுமாய், ஸர்வோபாயநிவ்
ருத்தி பூர்வகமாக விந்நதேதாபாயாத்ரக்ஷணவன், ஸஜாத்யத்வ

ப்ரதிபத்தியும் ஸஜாதீயத்வவ்யாஸ்குத்தி விஸேஷ நிஷ்டையுமுண்
டென்றுபுத்திபண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்; இவ்வார்த்தை
யால் அஞ்சர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது— இதர விஷயராகு
நிவ்ருத்தியும், விஹிதவிஷயராகுப்ரவ்ருத்தியும், இதரோபாயத்யா
கூழும் ஸித்திதோபாய ஸ்லீகாரமும், ஹிதபரன்பக்கல் யதா
ப்ரதிபத்தியும். [a ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவனுடைய அறிவு அளவு
பட்டதாகையாலே அவன் தானாகத் தன்னுடைய ஸேஷத்வ
பாரதந்தர்யங்களை ஆராய்ந்து உள்ளபடி அறிவது அரிது. ஆகை
யாலே இவன் தன் ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே எம்பெருமானுடைய
க்ருபைக்கு விஷயமாவதுமரிது. ஆனால் அநாதிகாலமாக இவனிடம்
உள்ள குற்றங்கள் ஏராளமாயுள்ளன. அவற்றையறிந்து எம்பெரு
மான் திருமுன்பே விண்ணப்பிப்பது மிக எளிது; அப்படி விண்
ணப்பிப்பதால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் மிகவும் இரங்கும்.
ஆகையால் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்வதைக் காட்டிலும் தன் குற்றங்
களைக் கண்டு எம்பெருமான் திருமுன்பே விண்ணப்பிப்பதே திற
மைமிகக்வன். செய்யவேண்டியதாகும். b முன்வாக்யத்தில் சொன்ன
படி தன்னுடைய ஸேஷத்வ பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபங்களைத் தானே
ஆராய்ச்சிசெய்யத் தொடங்கினால் இப்படி ஆராய்பவன் எம்பெரு
மானிப்போலே இயல்வான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை உடையவனு
லும் இவனுடைய ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்களாகிற ஸ்வபூதம்
அளவிட்டு அறியமுடியாதபடி இருக்கும். c ஜீவனுக்கு-தன்னுடைய
ஸ்வாதந்தர்யநிவ்ருத்தியை முன்னிட்டு ஏற்படும் எம்பெருமானு
கப்புக்கேயான அநுபூவகைங்கர்யங்களாகிற புருஷார்த்தத்தை
ஆராய்வதைக் காட்டிலும், பரமபுருஷனை எம்பெருமான் உகந்து
வாழும் தேஹுங்களான பாகுபதர்களின் பெருமையைப் பற்றி
ஆராய்வதே மேலானபுருஷார்த்தமாகும். d ஸ்வரூபமறிந்தவனுக்கு-
இவ்வுலகிலுள்ள அஜ்ஞானம் நீங்கிய பின்பே அடையப்படும் அப்
ராக்ருதமான பரமபதூத்தை அடைவதில் விருப்பத்தைக் காட்டி
லும், அந்த அஜ்ஞானம் நீங்குவதில் விருப்பமே மிகவும் அவசியம்.
அஜ்ஞானமும் அதனாலே ஏற்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் நீங்கு
வதில் முழுவிருப்பமில்லாமல் பரமபதூமடைவதில் மிகவும் விருப்ப
மிதந்தாலும் எம்பெருமான் அதை அருளமாட்டானென்று கருத்து
e ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக அறியும் நிலையாவது - எம்பெருமானைத்
தான் உபாயமாகப் பற்றுப் ஸ்வகூதஸ்லீகாரம் தன்னை உய்
வீக்கும் என்னும் நினைவு இல்லாமலிருக்கையும், “உடையவன்
உடையவையே ஏற்றுக்கொண்டால் ஏற்றுக்கொள்ளும்; கைவிட

டாலும் விட்டும்; ஏற்றுக்கொள்வதும் கைவிடுவதும் பேசுக்கா
வான அவனுக்கே பொறுப்பு'' என்று எம்பெருமானுடைய ப்ர
வ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளில் தான் பொறுப்பு ஏற்காதவனுயிருக்கையு
மாகும். அருளாளப்பெருமாளேப் பெருமானார் ஞானசாரத்தில் அரு
ளியபடியே, சாதார்போல் நாதன் தனதருளே பார்த்திருக்க
வேண்டும் என்று கருத்து. i ஸ்வரூபமறிந்தவனுக்கு ப்ராக்ருதமான
மற்றொரு தேஹத்தை அடையாமல் தனது ஸ்வரூபத்துக்குத்
தகுந்த அப்ராக்ருத தேஹத்தைப் பரமபத்யத்தில் பெறுவதில்
மிகுந்த விருப்பமும், அந்த தேஹம் மிக இனிது என்னும் எண்
ணமும் ஒக்க இருப்பது தரும். g தன் ஸ்வரூபவிஷயத்தில் நிறைந்த
ஜ்ஞானத்தோடு ஊன்றியிருக்கையாவது — எம்பெருமானுடைய
ஸ்வரூபத்தை எண்ணெய்த்தாரைபோலே இடைவிடாமல் கண்
டுக்கும் அன்புத்தொடராயிருக்கும் புக்தியாகிற உபாயந்தர
ப்ரவ்ருத்தியிலிருந்து நீங்குவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரஸ்வ
ரூபத்தைப் பெறவேணுமென்னும் பெருவிருப்பத்தோடு தன் ஆநந்
தத்துக்காகத் தான் முயல்வதின்றும் நீங்குவதில் ஊன்றி
நிற்பதேயாகும். h ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிகையாவது—எம்
பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக நினைத்துக்கொண்டு,
எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்
களான ப்ராக்ருதர் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் செய்யவேணும் என்
னும் விருப்பம் நீங்கப்பெறுகை. i எம்பெருமானே உபாயம் என்னும்
தன்னிடமுள்ள அறிவு அநந்யஸரணத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தில்
சேருமே ஒழிய உபாயமாகாது; எம்பெருமானிடமுள்ள ஜ்ஞானம்
ஸக்தி முதலியவையே உபாயமாகும். j ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத
ஸப்ததூதியிஷயாநுபூலம் தொடக்கமாக மோஷத்தில் ஸ்வார்த்த
பேசுதகம் ஈருக உள்ள எல்லா அநுபூலங்களையும் அனுபூவிக்க
வேணும் என்னும் எண்ணத்திலிருந்து நீங்கப்பெற்று, பரார்த்த
நுபூலகைங்கர்யரூபமான ஒப்பற்ற அனுபூலத்தை அனுபூவிக்க
வேணும் என்று ஆசைப்படுமவன், இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாச் சேத
னர்களைக்காட்டிலும், “பிறந்தார் உயர்ந்தே” [திருவாய் 10-10-11]
என்கிறபடியே மிகச் சிறப்புற்றவன். இத்தகைய பெருமையை
உடையவனும், மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு
எரித்தோபாயமான எம்பெருமான் அபிமானத்திலே அடங்கின
இவன் எம்பெருமானும் நித்யமுக்தர்களும் தன்னைத் தங்களை
ஒரு கோவையாக நினைப்பரென்றும், தங்களைக்காட்டிலும் சிறந்த
வன் என்றும் நினைப்பீர் என்றும் அனுஸந்தித்துக்கொண்டு

வாழலாம். ஸாத்விகாஹங்காரமாகயாலே இதில் தவறில்லை. 'ஜ்ஞாநித்வாத்மைவமே மதம்' [கீதை 7-13] ["ஜ்ஞானியானவன் எனக்கே தூரகன்" என்பது என் லெத்துத்தாம்.] "வானவர்க்காவர் நற்கோவையே" [திருவாய் 4.2-11] "தீர்த்தங்களே என்று பூசித்து நல்கியுரைப்பர் தம் தேவியர்க்கே" [திருவாய் 7-10-11] "சீதனையே தொழுவர் விண்ணுள்ளரிலும் சீரியரே" [திருவிருத்தம் 79] முதலான ப்ரமாணங்களை இங்கு அனுஸந்திப்பது, K இவ்வாசத்தையால் ஐந்து அர்த்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. (1) பரார்த்தம் நுபுலங்கங்காயம் தவிர்ந்த அநுபுலங்களில் விருப்பமின்மை. (2) ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுத்தான பரார்த்தம் நுபுலங்கங்கங்களில் விருப்பி ஈடுபடுகை. (3) மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுகை. (4) எதித்தோபாயமான எப்பெருமானைப் பற்றுகை. (5) "வாளாலறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாது காதல்நோயாளன்போல்" [பெருமாள் திரு 5-4] என்கிறபடியே இச்சேதனனுக்கு நன்மையே செய்யும் எப்பெருமான் நமக்கு என்றும் ரக்ஷகனாகவே இருப்பான் என்னும் எண்ணம் மாறாமலிருக்கை]

13. வார்த்தாமாலை 136 i வார்த்தை சிவிரணம். 'ஸம்ஸாரத்தில் இவ்வுபாயவிஸேஷம் விலங்கைவிட்டவன் தலையிலே முடியை வைத்தாற்போலே' என்றருளிச்செய்வர் எம்பார். ["அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் நமக்கு எப்பெருமானை உபாயமாகத் தெளிவுபடுத்தும் இந்த த்வயம் விலங்கிடப்பட்டவனுக்கு விலங்கை வெட்டிவிட்டு அவன் தலையிலே முடியை வைத்ததுபோலே" என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர்]

14. வார்த்தாமாலை 150 வார்த்தை சிவிரணம். திருக்கச்சிதம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆஸ்ரயித்து 'அடியேனை அங்கீகரித்தருளவேணும்' என்ன; நம்பி, பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, a பெருமானும், 'நம்மை அனுகூலஞ்சொல்லும்' என்ன, b நம்பியும் பெருமாள் ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்ய, ஸ்ரீவைஷ்ணவரும், கருதார்த்தராய் ஷணகாலமும் நப்பியைப் பிரியாதே ஸேவிக்க, c இவருடைய ப்ரக்ருதிபூத்துக்கள் இதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் இவரைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய் ப்ராயசசித்தம் பண்ணவேணுமென்ன, d இவரும் 'ஆகில், அநந்த ஸரஸ்ஸில் தீர்த்தமாடிவாராநின்றேன்' என்று டோந்து, நப்பி ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு நிற்க, 'நீர் போகவிட்டதென்

அவர்கள் பொல்லாங்கு சொல்லாமே?' என்ன, 'அத்தனையோ அடியேனுக்கு' என்று ஸோகம் பொறுக்கமாட்டாமல், ஸோகார்த்தராயப் பரமபத்யத்திற்கு எழுந்தருளினார். [இவ்வாற்றை ஆசார்யவிறலேஷ ப்ரஸங்கத்தில் மூச்சடங்கப்பெற்ற ஒரு பரம ப்ராக்ஷவதரின் வருத்தாந்தத்தை விளக்குகிறது. a "ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாயிருப்பது நாமே என்று அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குச் சொல்லும்" என்று பெருமாள் அருளிச்செய்தார் என்றபடி. b திருக்கச்சிநம்பி பெருமாள் அருளிச்செய்த ராம க்ருஷ்ண வராஹ சரமஸ்ஸோகங்களை அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு அர்த்தத்தோடே கூட உபதேசித்தார் என்று கருத்து. c அந்தணர் குலத்தைச் சேர்ந்த அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய தேஹபந்தாக்கள் நம்பியினுடைய ப்ரபூவமறியாமல், அவர் வையார் என்பதையே பார்த்து, வையாரை ஆஸ்ரயித்ததற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ண முயன்றார்கள் என்று கருத்து. d அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்காக, தேவப்பெருமாள் கோவிளின் முன்புறமிருக்கும் அந்தஸரஸ்ஸில் நீராடி ப்ராயஸ்சித்தம் செய்து கொள்ள வருவதாகப் பொய்கூறி, 'நம்பி திருவடிவரத்தை அடைந்து வணங்கி, அவரை அகலமாட்டாமல்நிற்க, நம்பியும்' 'தேஹபந்தாக்களோடு விரோதித்துக் கொண்டு அவர்களிடம் போகாமல் நீர் இங்கிருப்பது தவறு' என்று நிர்யந்தமாக அவரைப் போகச் சொல்ல, நம்பியின் விறலேஷம் (பிரிவு) பொறுக்கமாட்டாமல் பெருவருத்தமுற்றவராய், அப்போதே மூச்சடங்கிப் பரம பத்யமடைந்தார் என்று கருத்து.]

15. வார்த்தாமாலே 188 வார்த்தை 6 விவரணம். "நித்யஸம் ஸாரிகளிலே ஒருவனை உபயவிட்டி விவிலக்ஷணனும் படி எம்பெருமான் ஆக்கினான்" என்று எம்பார் அருளிச்செய்தார். ["மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து" [திருவாய் 2-6-8] முதலான பாசுரங்களில், பொய்யில் பாடல்களைப் பாடிய நம்மாழ்வாரே தம்மை அநாத் காலமாகப் பல பிறவியெடுத்த நித்ய ஸம்ஸாரியாக அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையாலே "ஒரு நித்ய ஸம்ஸாரியை விண்ணுளாரிலும் சீரியராக ஆக்கினான் எம்பெருமான் என்பதே உண்மை நிலை. 'யத்யத்யுவிபு திமத்ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதாஜ்ஜிதமேவ வா | தத்ததேவாவக்யச்சத்வம் மம தேஜோம்ஸஸம்பூவம் ||' [கீதை 10-41] [எந்தெந்த ஜந்துக்கள் செல்வம், காந்தி, நற் செயல்களில் உறுதி முதலான சிறப்புக்களையுடையவையாக இருக்கின்றனவோ, அந்தந்த ஜீவராசிகள் என்னுடைய நியமன

ஸக்தியின் ஒரு பகுதியாலே உண்டானவை என்று நீ அறியா யாக.] என்கிற ரீதியிலே எம்பெருமானுடைய அம்சத்தாலுண்டானவர் நம்மாழ்வார் என்பதையிட்டுப் பூர்வாசாரியர்கள் அவரை புகழ்வதற்கு வதாரமாக அருளிச்செய்கிறார்கள்” என்பது எம்பார் திருவுள்ளம். திருவிருத்தம் ப்ரவேசத்தில் இந்த நிஷ்கர்ஷம் பின் பற்றப்பட்டுள்ளது.]

16. வார்த்தாமாலை 210 வார்த்தை எம்பார் திருமலைநம்பி திருமாளிகைக்கு ஸர்வவித தைங்கர்யங்களும் பண்ணிக்கொண்டு போருகிறபடியைக்கண்டு உடையவர் ப்ரீதராய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, ஒருநாள் நம்பிக்குத் திருப்படுக்கை படுத்து, எம்பார் முதலில் அதிலே படுத்துக்கொண்டபார்க்க, இத்தை ஒருநாள் உடையவர் கண்டு ‘இவருடைய பரிமாற்றமிருந்த பொல்லாங்கென்?’ என்று இக்ரமத்தைத் திருமலைநம்பிக்கு அருளிச் செய்ய, திருமலைநம்பி எம்பாரை அழைத்து, ‘ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமானே! நீர் நமக்குப்படுத்த படுக்கையிலே படுத்துக்கொண்டீரென்று கேட்டோம், இப்படி செய்யலாமோ? இதுக்கு புலம் ஏது?’ என்ன; ‘நரகம்’ என்ன; ‘இப்படியறிந்திருந்து செய்வானென்?’ என்ன, ‘தேவரீர் திருமேனியிலே ஒன்று உறுத்துதல் ஊன்றுதல், கடித்தல் செய்யாமல் கண்வளரப்பெற்றால் அடியேனுக்கு நரகமேயமையும்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, ‘இதொரு ப்ரதிபத்தி விளேஷமிருந்தபடியென்!’ என்று உகந்தருளினார்.

17. வார்த்தாமாலை 312 வார்த்தைஈவிவரணம். பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை a — “நீர் ஒருகாலும் உடம்போடுண்டான உறவுக்கு உளைந்து போருகிறீரில்லை; இதுக்கடி உற்றான எம்பெருமான் பக்கலில் உறுதியை உணர்ந்தோ? அன்றிய உம்முடைய பக்கலுண்டான உறுதியை உணர்ந்தோ?” என்று கேட்க; b “அடியேனுக்கு இவையிரண்டுமுண்டோ? உள்ள உறவித் தனையும் உடம்போடுண்டான ஊற்றத்தாலேயன்றோ?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; c எம்பாரும் இதுகேட்டு க்ருதார்த்ததராய், “நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்? ஆழ்வானோடுண்டான குடல் துடக்காலே அந்தரங்கமான அர்த்தங்களை ஆராயும்படியான ஆகாரங்களை யுடையீர்; உடையவராலே உண்டான ஜ்ஞாநமுடையீர், அதடியாக எங்களோடுண்டான உறவறிவீர்; இப்படியிருக்க, எங்களை நீர் இங்ஙன உறழ்ப்பிக்கலாமோ? இவ்வாகரங்களில் உமக்குண்டான உறவுறுதி சொல்லீர்” என்று உறுத்திக் கேட்க,

d பட்டர் விண்ணப்பஞ்செய்தபடி: — “என்னுடைய உயிர்க்கு உடைமையாகையன்றோ உறுதியாவது; அங்ஙனம் நிசிய இவ்வுயிருக்கு ஒரு உறுதியுண்டாகில் அவ்வுயிருக்கு உறுதியுண்டோ? ஆகையால் அவ்வுயிரை உணர்ந்த ஆநந்தத் தலே பிறந்த உறுதியன்றோ உண்டாகிலுள்ளது” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; e எம்பாரும் “இதிலொரு குறையில்கை; சொன்ன படி அழகிது; ஆனாலும் அவ்விஷய ஸ்பர்ஸத்தை உணர்ந்த ஆநந்தத்திலுங்காட்டில் இவ்விஷயத்திலே அநாதராதிரயங்க ளானும் அபேஷைதமாயிருப்பது ஆகையால் உடம்போடுண்டான உறவுக்கு உகாந்துபோரீர்” என்றறளிச்செய்ய, f பட்டரும், க்லேஸவேதுவான ப்ரக்ருதியை உணர்ந்து ஸோகிக்கத் தொடங்கினார்:—எம்பாரும், ‘அருளிச்செய்த காரியம் பூர்ப்பதே!’ என்று ப்ரீதரானார். [வெளவன வயஸ்ஸில் பட்டர் மிகச்சிறந்த ஜ்ஞான புக்திகளையுடையவராயிருந்தும், தேஹத்தில் அநாதரவாகிற வைராக்யமில்லாமலிருப்பதைப் பார்த்து, அவரைத் திருத்துவ தற்காக அவரது ஆசார்யரான எம்பார் அவரோடு நடத்திய ஸம்வாதத்தைக் காட்டுகிறது இந்த வார்த்தை. g பட்டரைக் குறித்து எம்பாருடைய கேள்வி:—“நீர் தேஹஸம்பந்தத்தைத் திகைத்து ஒருபோதும் வருத்தப்படுவதாகத் தெரியவில்லை; இதற்குக் காரணம் புகுவதஸம்பந்தத்தில் உள்ள உறுதியை உணர்ந்தமையோ, அல்லது உம்முடைய ஆத்மாவிடமுள்ள உறுதியை உணர்ந்தமையோ?” என்று, h பட்டருடைய பதில்:— “புகுவதஸம்பந்தத்தின் உறுதியையோ, ஆத்மாவின் உறுதியையோ, அடியேன் உணர்ந்தேனல்லேன்; அநாதிர காலமாக உடம்பிலுண்டான விருப்பத்தாலேயே உடம்பிலே அநாதிரமில்லாமல் உறவுபுண்டிருக்கிறேன்” என்பது. i இதுகேட்ட எம்பார் சிறிது ஸமாதானம் அடைந்து, மேலும் தெளிவுறுத்துவதற்காக மறுபடியும் கேட்கினார்:—“நீர் இப்படிச் சொல்லாமோ?” ஆழ்வான் குமாரராகையாலே ஸுஷ்ருமான ஸாஸ்திரரீதத்தங்களை ஆராயும்படியான மேதாவிஸாஸங்களை யுடையவராயிருக்கிறீர். உடையவருடைய கடாஷைத்தாலே உமக்கு ஜ்ஞானபுண்டாயிருக்கிறது. அதுகாரணமாக எங்களை ஆசார்யராகப் பற்றியிருக்கிறீர். இப்படியிருக்க, ‘தேஹத்தில் எனக்கு இன்னும் பற்று அறவில்லை’ என்று கூறி எங்களை வருத்த லாமா. ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஜ்ஞானங்களில் உமக்குண்டான உறுதியைச் சொல்லுவீராக” என்று வலியுறுத்திக் கேட்டார்.

d இதற்கு பட்டருடைய பதில்—“ எம்பெருமானுக்கு உடைமையாயிருப்பதே என்னுடைய ஆத்மாவுக்கு உறுதியாகும். இப்படியல்லாமல் என்னுடைய ஆத்மாவுக்குத் தனி உறுதியுண்டாகில் எம்பெருமானுடைய ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ஸேஷித்வாதிதிகளுக்கு உறுதியில்லாமல் போய்விடுமே. ஆகையால் என் ஆத்மாவுக்கு ஏதேனும் உறுதியுண்டு என்றால், எம்பெருமானுடைய ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ஸேஷித்வாதிதிகளை உணர்ந்த ஆநந்தத்தாலே பிறந்த உறுதியேயுள்ளது” என்று. e இதற்கு எம்பாருடைய பதில்—“இவ்வார்த்தையில் எக்குறையுமில்லை. அழகாகச் சொன்னீர். ஆனாலும், எம்பெருமானேடுள்ள ஸம்பந்தங்களை உணர்ந்ததாலுண்டான ஆநந்தத்தைக் காட்டிலும், தேஹத்தில் மிக்க அநாத்ரவு காட்டவேண்டியது ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு அவஸ்யம் தேவை. ஆகையால் தேஹஸம்பந்தத்தை நினைத்து நீர் வருத்தத்தையும் அடையவேணும்” என்று. f இதைக் கேட்ட பின்பு பட்டர் வருத்தத்துக்குக் காரணமான ஸரீரஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருத்தத் தொடங்கினார். எம்பாரும் தாம் உபதேசித்தது பயனுடையதானதைக் கண்டு உகந்தார்.

18. வார்த்தாமால 365 வார்த்தை ௪ விவரணம்: — வீரஸுந்தரனுக்குப் பயப்பட்டு எம்பாடிமையான ஜகந்நாத ப்ரஹ்மராயருடைய வேஸ்யை மடத்திலே வந்திருக்க, இவனை அவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ப்யத்தாலே உடையவர், ‘எம்பாரே! இவனை இங்கு நின்றுப் போகவிடவேண்டும்’ என்ன, எம்பாரும், “ப்யார்த்தையான இவனை ரக்ஷிக்கவே தரீமந்தானே ரக்ஷிக்கும்; எம்பெருமான் ரக்ஷகன் என்னுமிடம் ஆஸ்தரீபுரஸமும் அறியுமே; அவனே ரக்ஷகனென்கிற அவதாரணமறிகைக்கன்றோ ஆசார்யஸேவை பண்ணுகிறது” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். [வீரஸுந்தரன் என்னும் சிற்றரசன் எம்பாருடைய சீடரான ஜகந்நாத ப்ரஹ்மராயருடைய வேஸ்யையை (தூஸியை)த் தன் வஸப்படவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தித்தது வந்தான். அவன் அவனுக்கு பயந்து ஆசார்யரான எம்பாருடைய மடத்தில் தஞ்சம் புகுந்தான். ‘இவன் எங்கு போனாலும் இவனை விடமாட்டேன்’ என்று வீரஸுந்தரன் சொன்னதைக் கேள்விப்பட்ட உடையவர் ‘அவனால் மடத்துக்கு ஏதாவது தீங்குவருமோ’ என்று ப்யப்பட்டு, அவனை வெளியே போகச் சொல்லவேண்டுமென்று ஆச்—9

எம்பாரிடம் நியமித்தார். அப்போது எம்பார்சொன்ன பதிலாவது — ‘புயத்தாலே தஞ்சம் புழுந்த இவனை ரக்ஷித்தால் அந்த ஆஸ்ரிதரக்ஷணதரீமமே நமது மடத்தை ரக்ஷிக்கும். எம்பெருமானே அனைவர்க்கும் ரக்ஷகன் என்னும் விஷயம் தேவரீர் ஸம் பந்திப்பெற்ற பெண்களும் சூழந்தைகளுக்கூட அறிவார்களே. எம்பெருமான் ஒருவனே ரக்ஷகன் என்கிற ஏகரப் பொருளை யறிவதற்கன்றோ சிஷ்யர்கள் ஆசார்யர்களை ஆஸ்ரயித்திருப்பது. மடத்துக்குத் தீங்குவருமோ என்று அஸ்தானே பூயஸங்கை பண்ணவேண்டா’ என்று.]

19. வார்த்தாமாலை 374 வார்த்தை 6 விவரணம்: — ‘ஆழ் வார்கள் மடலூர்த்தும், நோன்புநோற்றும், தூதுவிட்டும் ஸ்வாமிகு அஸஹ்யமாம்படி செய்கை ஸ்வரூபவிருத்திமன்றோ’ என்று எம் பாரை முதலிகள்கேட்க, எம்பாரும் “இவர்கள் செய்வதென் ஜ்ஞாநம் தலைமண்டையிடும்படி அவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இப்படிச் செய்யு மாகில், அது அவன் ஸௌந்தர்யத்தின் குற்றமன்றோ? எங்ஙனே யென்னிஃ;-சக்ரவர்த்தி ‘வாய்திறப்பதற்கு முன்னே நீங்களெல் லாரும் பெருமானைத் திருவபிஷேகம் பண்ணவேண்டுமென் பானென்? என்பக்கல் குறையுண்டே?” என்ன, “நாங்கள் செய்வதென்? ‘புஹுவோ ந்ருப! கல்யாண குணை: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே | குணைந் குணவதோ தேவ! தேவகல்பஸ்ய தீமத: ||’ என்று இப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப் பெற்ற உன் குறையன்றோ என்றார்கள்” என்றருளிச்செய்தார். [இவ்வார்த தையில் கேள்வியின்பொருள் தெளிவாயுள்ளது. பதிலின் கருத்து பின்வருமாறு—ஆழ்வார்களின் ஜ்ஞாநமானது முற்றிப் ப்ரேமமாகப் பரிணமித்து அதனால் எம்பெருமானை வழியல்லாவழியிலாகிலும் சென்று பெற்றுவிடவேண்டும் என்னும் த்வரைவினைந்து, மடலூர் தல், நோன்புநோற்றல், தூதுவிடுதல் முதலான ஸ்வரூப விருத்திமான காரியங்களில் ஈடுபடும்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்களை ஆக்கிவிடுகிறது. இது அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தின் குற்றமேயெனிய இவர்களுடைய குற்றமல்ல. இதற்கு ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு துருஷ்டாந்தமுண்டு, அதாவது — ‘ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிறேன்’ என்று சொல்லத் தொடங்கியவுடன் அயோத்தியா வளிகள் அதைப் பேராதரவோடு ஆமோதித்தார்கள். அதைக்கண்டு, ‘நான் வாய்திறப்பதற்குமுன் நீங்கள் எல்லோரும் ராமனுக்குப் பட்டா பிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று முழுமுகுதிரீர்களே; என் ஆட்

சியில் ஏதேனும் குறையுண்டோ' என்று கேட்டான் துஸரதன். அதற்கு அவர்கள் " 'அரசனே! உன்னுடைய பிள்ளைக்குப் பல கல்யாண குணங்கள் உள்ளன. தேவனைப் போன்றவனும், பேரறிவாளனும், குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமான அவனுடைய குணங்களைச் சொல்வோம் கேட்பாயாக' [ரா-அ 2-26,27] என்று இப்படிப்பட்ட குணஸாலியான பிள்ளையை நீ பெற்றதே குற்றம்; (இது தவிர வேறு குற்றம் உன்னிடமில்லை)" என்றது இவ்விடத்தில் திருஷ்டாந்தம்.]

20. வார்த்தாமாலை 402. முதல் பாகம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 32ல் காண்க.

21. வார்த்தாமாலை 441 c வார்த்தை சி விவரணம்:— c 'ஆள வந்தார்க்கு எம்பெருமானார் ஏகலவ்யனன்றோ' என்றார் - எம்பார் [நேரில் வில்வித்தை பயிலாமல் குருபுக்தியாலேயே த்ரோணருடைய அர்ச்சையை முன்வைத்துக்கொண்டு அவருக்குத் தெரிந்த வில்வித்தை முழுவதையும் கற்ற ஏகலவ்யனைப்போலே, நேரில் ஒரு வார்த்தையும் பேசாவிடினும் ஆளவந்தார் அறிந்ததனைத்தையும் அவருடைய பத்யம்போருஹ (திருவடித்தாமரை) த்யானத்தாலே எம்பெருமானார் அறிவர் என்று கருத்து. எம்பெருமானாரே தம்மை ஆளவந்தாருக்கு ஏகலவ்யனாக அருளிச்செய்தார் என்று பல பூர்வாசார்யகூர்த்தங்களில் உள்ளது.]

22. பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம் 2-1-1. முதல் பாகம் பக்கம் 385-ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 37ல் காண்க.

23. பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம் 4-4-9. (நம்பனை நரசிங்கனை) எம்பார் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை—ஈஸ்வரனுக்கு மூன்று ஆபத்து வந்து கழிந்ததென்று அருளிச் செய்வர். அதாவது — த்ரௌபதிக்கும் ஸ்ரீ கஜேந்த்ரராழ்வானுக்கும் ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதனுக்கும் உதவிற்றிலனாகில் ஸம்ஸாரிகள் ஈஸ்வரதத்வமில்லையென்றெழுதியெழுத்திடுவர்களிறே.

24. பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம் 5-4-11. (சாயைபோலப் பாட வல்லார் தாமுமனுக்கர்களே) எம்பாரைச் சிலர் இப்பத்யத்துக்குப் பொருளென்? என்று கேட்க, "நான் உடையவர் ஸ்ரீ பாதத்தில் இதுகேட்டிலேன், ஆகிலும் நீங்கள் கேட்டவர்த்தம் போராதென்னவெண்ணுது; இப்போதே கேட்டு

உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேறவெழுந்தருளிநார்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேனும.....” என்று உடையவர் திருவடி நிலைகளையெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக் கொண்டு, “இப் போது உடையவரெனக்கருளிச்செய்தார். கேட்கலாகாதோ” என்று “பாடவல்லார், சாயைபோலத் தாமும் அணுக்கர்களே” என்றருளிச்செய்தார்.

25. திருப்பாவை 14 (ஆருயிரப்படி) முதல் பாகம் பக்கம் 150 ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 6 காண்க.

26. நாச்சியார் திருமொழி 4-11. (நீடுநின்ற நிறைபுகழாய்ச்சியர்)... நிறை புகழாய்ச்சியர் என்கிறதுக்கு எம்பார், இவர்களுக்கு நிறைபுகழாவது க்ருஷ்ணனை இன்னாள் நாலுபட்டினி கொண்டாள், இன்னாள் பத்துப்பட்டினி கொண்டாள் என்னும் புகழ்காணும் என்றருளிச்செய்வார். [விவரணம்: — “தன்னைத்தேடிவரும்போது கண்ணனுக்கு முகம் கொடுக்காமல் ஒருத்தி நாலு நாள் அவன் தன்வீட்டு வாசலிலே பட்டினிகிடக்கும்படி செய்தாள், மற்றொருத்தி பத்து நாள் அவன் பட்டினி கிடக்கும்படி செய்தாள்” என்னும் ரீதியில் அதிகநாள் கண்ணனைப் பட்டினி கிடக்கச் செய்வதே இவர்களுக்கு நிறைபுகழாகும் என்று கருத்து.]

27. நாச்சியார் திருமொழி 10-2. (மாற்றேலைப்பட்டவர் கூட்டத்து.) இதுக்குத் திருமலைநம்பி பணிக்கும்படி—தான் பிரிவாலே நொந்தபடியாலே * ஜராமரண மோக்ஷாய * என்று ஆச்ரயிக்கும் திரளின் நடுவே என்னைக் கொடுபோய் வைக்கவல்லையென்கிறாள் — என்றருளிச்செய்வார். ... கேவலர் தனித்தனியேயாய்த்து அநுபவிப்பது; திரளாயிருக்கக் கூடாது என்று எம்பாரருளிச் செய்யும்படி. மாற்றேலைப்பட்டவர் கூட்டமாகிறது—அடியார்கள் குழாங்களாய், என்னை அத்திரளின் நடுவே கொடுபோய் வைக்கவல்லையே என்கிறாளென்று. [விவரணம்:— எம்பார் இவ்விடத்தில் வேறுவிதமாக நிர்வஹிப்பார். “கேவலர் தனித்தனியே இருந்து தத்தம் ஆத்மாக்களை அனுபவிப்பார்கள்; திரளாயிருந்து அனுபவிப்பதில்லை. இங்கு ‘கூட்டம்’ என்கையாலே கேவலரைச் சொல்லுவதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. ஆகையால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஓலைமாற்றப்பட்டவர்களாகையாலே மாற்றேலைப்பட்டவர்கள் எனத்தக்க முக்தர்கள் கூட்டத்தின் நடுவே

என்னைக் கொண்டுபோய் வைக்கவல்லையே என்கிறான்” என்று. “அடியார்கள் குழைங்கள்” [திருவாய் 2-8-10] நடுவே தன்னைக் கொண்டுபோய் வைக்கச்சொல்லுகிறான் என்று கருத்து.]

28. நாச்சியார் திருமொழி 11-6. ஒரு நாள் பரதவமே பிடித்து ஸௌலப்யத்தளவும் செல்ல (எம்பெருமானார்) உபபாதித்தருள, அத்தைக்கேட்டு எம்பார், கண்ணுங்கண்ணீருமாய் வித்தாடியிருக்க, அவரைப் பார்த்தருளி, “அவனுடைய ஸௌலப்யத்தைச் சொன்னவாறே நாட்டார் ‘இத்தனை எளியவனோ’” என்று கைவிட்டுப்போனார்கள் புகாயஹாநியாலே. ‘அறப்பெரியவன் இப்படி எளியவனாவதே!’ என்று நெருங்கு கைக்குடலாயிற்று உமக்கொருவர்க்கும்” என்றருளிச்செய்தருளினாராம்.

29. பெருமாள் திருமொழி 6-8 (என் சினம் தீர்வன் நானே) உயந்தபிள்ளை பாடாநிற்க, எம்பார் பார்த்தெழுந்தருளியிருக்க, இவ்விடத்துக்கு அபிநயிக்கிறார்;—காலாலே பாய்ந்து தள்ளுவதாகக் காட்ட; அது கண்டருளி, “கெடுவாய்! அங்ஙனே செய்தாளாகில் அவனுக்குப் பொல்லாதோ? அவனுக்கு அதன்றோ தேட்டம்; அங்ஙனன்று காணும்” என்று, கையை யிட்டு முகத்தை மறைத்துத் திரியவைத்தருளிக் காட்டினார்.

30. பெரிய திருமொழி 2-3-6. “ஆண்பிள்ளைகளான பர்த்தாக்கள் ஸந்நிஹிதராயிருக்க தூரஸ்த்தனான க்ருஷ்ணன் பேரைச் சொல்லுவானென்!” என்று எம்பாரைக் கேட்க, அறிந்தோமே! முன்பே சில ஸுருஸுரு கேட்டு வைத்தாள் போலே காணும் *மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ புக்யவாத் ஹரி: * என்று.

31. பெரிய திருமொழி 6-9. “ஒரு ஜந்மமாக ப்ரபத்தி பண்ணுமது சாலவும் அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ, பெறுகிறபேற்றைப் பார்த்தால்?” என்றருளிச்செய்தார் எம்பார்.

32. திருநெடுந்தாண்டகம் 6. எம்பார் இவ்விடத்திலே “நடுவே மதுவநமொன்றில்லையாகில் முதலிகளுடைய கிளர்த்தி ராஜகுமாரர்களுடைய முதுகோடே போமித்தனை காண்” என்று அருளிச்செய்வார்.

33. திருவிருத்தம் 28. வீர ஸுந்தரானோடே எம்பார் விரோதித்திருக்க, அவ்ஹரினுள்ளானொருவன் அவனோடே எதிரியாய் அனுங்கஞ்சி எம்பார் திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புது, ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்திக்கிறவர்கள், “அவனோடே பண்டே விரோதமுண்டாயிருக்கச்செய்தே இவனையுங்கைக்கொள்ளக்கடவதோ” என்ன, “நம்மை சரணம் என்று புகுந்தவனை நாம் கைக்கொண்டால் ஸரணாகுதி துர்மமே எல்லாவையும் ரகிக்கவற்றுகாண்” என்றருளிச்செய்தார்.

34 திருவிருத்தம் 36. (இலங்கையித்யாதி—இடித்தபிரானைக் கொடுமைகளே) “ஒருத்திக்காகக் கடலையடைத்து லங்கையை ராமனென்றும் லக்ஷ்மணனென்றும் எழுத்துவெட்டின அம்புகளைப்புகவிட்டுக் குட்டிச்சுவரும் மட்டைத்தெங்குமொக்கி மூலையடிப்போகப்பண்ணின இந்த உபகாரகனுடைய இந்த நீர்மையெல்லாம் எங்கே குடிபோயிற்றதோ?” என்று எம்பாரருளிச்செய்தார்.

35. திருவிருத்தம் 38 “யோகிகள் யோகாப்யாஸம் பண்ணுப்போது யோகும் ஸாத்மிகைக்காக லோகயாத்ரையிலே ஒன்றுவர்கள். அதுபோலே இவரும் புகுவத்புதுபுவம் ஸாத்மிகைக்காக லோகங்களில் பதார்த்தங்களிலே கண்வைத்தார். அவையும் புகுவதுவிஷயத்துக்கு ஸமாரகமாய் நலிகிறபடி. மயர்வற மதிநலம்பெற்றவராகையாலே நம்மை லோகயாத்ரையினின்றும் வேத்யாத்ரையில் மூட்டுந்தனையருமைபோரும் ஆழ்வார்களை வேத்யாத்ரையிலே நின்றும் லோகயாத்ரையிலே மூட்டுகை. நம்மை ஸம்ஸாரத்திலுண்டான ருசிவாஸநையைத் தவிர்த்து புகுவதுவிஷயத்திலே உண்டாக்குக்கொள்ள அருமை போரும் ஆழ்வார்கள் பகவத் விஷயத்தில் ருசிவாசனையைத் தவிர்த்து ஸம்ஸாரத்திலே அதையுண்டாக்குக்கொள்ள” என்று எம்பாரருளிச்செய்தார்.

36. திருவிருத்தம் 62. (முகில்வண்ணனே) இத்தை எம்பாரருளிச் செய்கிறபோது இலைச் சொல்லுகிறவரைப் பார்த்து “இவ்வளவில் முகங்காட்டாதே செங்கற் சீரைகட்டவிருக்கிறவர் முதலிகளாயிருப்பர்; தலையிலே பிரம்புகள் விழிலும், ‘முகில் வண்ணனே! என்னீர்’ என்றருளிச்செய்தார். [விவரணம்:— “இந்நிலையிலும் இப்பிராட்டிக்கு இரங்காமல் பட்டுடுத்துத்திரிகிறவர் மிகப்பெரியவராயிருப்பர்; ‘முகில்வண்ணன்’ என்று ஏக

வசனத்தில் சொன்னால் நம் தலையில் பிரப்பு விழுந்தாலும் விழும; ஆகையால் 'முகில் வண்ணரே' என்று சொல்லும்" என்று எம்பார் மூலத்தைப் படிப்பவரைப் பார்த்து ரஸமாகச் சொன்னார் என்று கருத்து.]

37. திருவிருத்தம் 36 ஈடு: முதல் பாகம் பக்கம் 151 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 9ல் காண்க.

38. பகவத்விஷயம் 1-1-1. "ஆழ்வார் ப்ரபன்னரோ? புக்திநிஷ்டரோ?" என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்க, "ஆழ்வார் ப்ரபன்னர், புக்தி இவர்க்கு தேஹயாத்ராஸேஷம்" என்றருளிச் செய்தார்; என்போலவென்னில்; நாமுமெல்லாம் ப்ரபன்னராயிருக்கச்செய்தே ஆண்டாறுமாஸத்துக்கு ஜீவனம் தேடுகிருப்போலே; உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனிதே இவருக்கு.

39. பகவத்விஷயம் 1-1-6. 'ப்ரவ்ருத்தி அவனதீனையாகிறது வேனுமாகில்; நிவ்ருத்திக்கு அவன் வேனுமோ?' என்று எம்பாரைக் கேட்க; "ஸ்வர்க்குத்தில் நின்றும் விழுகிற தீரிசங்குவை ஸக்திமான் நிற்கச்சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே; அப்படியே நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேனுங்கான்" என்றருளிச்செய்தார்.

40. பகவத்விஷயம் 1-2 ப்ரவேசம். முதல்பாகம் பக்கம் 72 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 39 காண்க.

41. பகவத்விஷயம் 1-2-9. எம்பார் ஒருருவிலே "பின்னுமாக்கை விடுபொழுதெண்ணே" என்று, இங்ஙனே காரணமானது கழிந்தபோதே கார்யமும் தன்னடையே கழிந்ததேயன்றே; ப்ராப்தியு மினிக் கைபுகுந்ததேயன்றே; இனி சிந்தா விஷயமுண்டோ?" என்றருளிச்செய்தார்.

42. பகவத்விஷயம் 1-2-9. கூரத்தாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 14 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 54 காண்க.

43. பகவத்விஷயம் 1-3 ப்ரவேசம். முதல் பாகம் பக்கம் 395 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 76 காண்க.

44. பகவத்விஷயம் 2-3-2. இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமானவளவிலே எம்பார் கோஷடியிலே "இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரதம குருவார்" என்று பிறந்ததாய், இருந்த முதலிகளிற் சிலர் "ஆசார்யனன்றே" என்றார்கள்; சிலர் "ஆசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆசரயிக்கப்போரு என்று அழைத்துக் கொண்டு

போய்ச் சேரவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரத₂மகூரு” என்றார்கள்; “அங்ஙனன் றுகாண், அவனிவணையழைத்தாலும் இவன் அல் லேன் என்னைபடி ‘இசைவித்தென்னை’ என்கிறபடியே அக வாயிலேயிருந்திசைவித்த ஸர்வேச்வரன்காண் ப்ரத₂மகூரு” என்றருளிச்செய்தார்.

45. பகவத்விஷயம் 2-4-5. (தவளவண்ணர் தகவுகளே) “ஸூத்ர₄ஸ்வபூவரான உம்முடைய தகவுகளெங்கே போயிற் றின?” என்று எம்பாரருளிச்செய்யும்படி. அன்றிக்கே, பட்டர், “உம்மைப்போலே நாலு ஸீஷ்டர்களமையும்மே அபுலைகள் குடி கெட” என்று.

46. பகவத்விஷயம் 2-7 ப்ரவேசம். எம்பார் இத்திருவாய் மொழி அருளிச்செய்யப்புக்கால், “ஸ்ரீவைஷ்ணவனானேனென் கிருர்” என்பராம்; வைஷ்ணவத்வ₁சின்னமிதே திருத்₃வாத₃ஸ நாமம். ஆழ்வாருடைய நெடுமாற்கடிமையும், எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமையும், இரண்டாயிற்று நெடுமாற்கடிமை; அதில் எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமை இத்திருவாய்மொழி.

47. பகவத்விஷயம் 2-9 ப்ரவேசம். எம்பார் இத்திருவாய் மொழி அருளிச்செய்யப் புக்கால், இருந்தவர்களை “யார்” என்று கேட்டுக் கதவுகளையும்டைப்பித்து குழியமாகவாமருளிச்செய்வது.

48. பகவத் விஷயம் 2-9-2. முதலியாண்டான் வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 33 காண்க.

49 பகவத்விஷயம் 2-9-4. இத்திருவாய்மொழியில் இவர் நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யமாவது - ஸ்ரகச்சந்த₃நாதிகளோபாதி தனக் கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே என்றிறே; இவ்விடத்திலே எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி-“ஸர்வேச்வரன் த்ரிவித₄சேதநரையும் ஸ்வ ரூப₁நுரூபமாக அடிமை கொள்ளாதின்குன். நாமும் இப்படி பெறுவோமேயென்று முக்தரும், நித்யரும் தாங்களும் ஆநந் தித்து அவனையும் ஆநந்திப்பிப்பர்கள். பூத்₃த₄ர் தாங்கள் ஆநந்தியாதே அவனை ஆநந்திப்பிப்பர்கள்; இன்புறும் இவ் வினையாட்டுடையானிறே. “மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர் ‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே’ என்று ப்ராப்த்திப்பானேன், ‘திருவுள்ளமானபடி செய்கிருன்’ என்றிராதே?” என்று பிள்ளை திரு நறைபூரரையர் எம்பாரைக்கேட்க, “அது கேளீர்; முன்பு பிரிந் தன்று, பின்பு பிரிவுக்கு ப்ரஸங்க₃ முண்டாயன்று, இரண்டுமின்றி யிருக்கத் திருமார்விலேயிருக்கச்செய்தே. ‘அகலகில்லேன் அகல கில்லேன்’ என்னப்பண்ணுகிறது விஷயஸ்வபூவமீதே; அப்படியே ப்ராப்யருசி ப்ராப்த்திக்குப் பண்ணுகிறது” என்று அருளிச்செய்தார்.

50 பகவத்விஷயம் 3-2-1 (ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்)
“நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்; நான் அதின் வழியே போந்
தேன். தெப்பத்தை நூக்கிப்போய்ப் பெருமானை அநுபூதிக்கலா
யிருக்க, ‘சரீரம் பாங்கன்று’ என்று நீர்வாக்காலே போய்க்
கடலிலே புருவாரைப் போலே, இதர விஷயப்ராவண்யத்துக்கு
உடலாக்கி ‘அநர்த்தத்துதை வினைத்துக்கொண்டேன்’” என்றார்
எம்பார்.

51. பகவத் விஷயம் 3-2-8 “ஒவதலின்றி மேவுதுன்ப
வினைகளை விடுத்துமேலேன்; ஒவதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றி
லேன்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. ‘கண்ணால் பெண்
டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமிக்கலை’ என்னுமாபோலே இந்த்ரி
யங்களுக்கு இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை; எனக்கொன்றும்
ஹிதம்பார்த்திலேன். [ஒவதலின்றி என்பதற்கு ஓய்வில்லாமையி
னாலே யென்று எம்பார் திருவுள்ளப்பற்றின பொருள்.]

52. பகவத்விஷயம் 3-2-10 முதலியரண்டான் வைபவம்
பக்கம் 47 ஐதிஹ்யநிர்வாகம் 34ல் காண்க.

53. பகவத்விஷயம் 3-9-6. [நும் மெய்வருத்திக் கை
செய்து உய்ய்மினோ] இதுக்கு எம்பாரருளிச் செய்யும்படி;—
கோட்டை சுமத்தல், புல் சிரைத்தல் செய்யமாட்டீர்களோ என்று.

54. பகவத்விஷயம் 4-3 ப்ரவேசம். முதல் பாகம் பக்கம்
ஐதிஹ்ய நிர்வாகம் 13ல் காண்க.

55. பகவத்விஷயம் 4-6 ப்ரவேசம். கீழ் *வீற்றிருந்தேழல
காயிருக்க, அனந்தரம் * தீர்ப்பாரையாமினியாயிருக்கிறதிறே. எம்
பார் கீழில் திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநு
ஸந்தித்து, “மோருள்ளதனையும் சோறேயோ? அதிலே அப்படி
நிரவதிகப்பீதியாய்ச் சென்றது; இதில் இப்படி மோஹத்தோடே
தலைக்கட்டிற்று; இதுக்கு இருந்து அடைவு சொல்லுவேனோ? இதுக்கு
* அஸங்கதிரேவ ஸங்கததி:” என்று அருளிச்செய்வாராம். [விவ
ரணம்:—ஒருவன் ஒருநாழி அரிசியையும், ஒரு பாத்திரத்தில்மோரையும்
எடுத்து வந்து, ஓர் அம்மையாரிடம் அரிசியைச் சமைத்து இடச்
சொல்லி, மோர்விட்டுச் சாப்பிடத் தொடங்கியும், பசியடங்காமை
யாலே அன்னம் முழுவதையும் உண்டுவிட்டு, “மோர் மீதியிருக்
கிறது; சோறிடும்” என்றானும். அம்மையார் அலுத்துப்போய்
ஆச்—10

“மோருள்ள வரையிலும் சேர்நிடமுடியுமோ” என்று சொன்னகதை இங்கு கையாளப்பட்டுள்ளது.]

56. புகழவத்ருஷ்யம் 4-9 ப்ரவேஸம். எம்பார் “உன்னைப் பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தினளவல்ல உன்னை யொழியப் புறப்பே பேறுமிழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பால் படுகிற க்லேசம்; இத்ததைத் தவிர்த்தருளவேனு மென்கிருர்” என்றருளிச்செய்வர்.

57. புகழவத்ருஷ்யம் 4-10 ப்ரவேஸம். எம்பார் “ஸகல வேத்யுசாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துவைத்து, பரதத்வமின்ன தென்று அறுதியிடமாட்டாதே சேப்புக்குக் கூராச் சிற்றறிவா னுண்டோவென்று கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலைசாய்த்துத் தடு மாறித் திரியாநிற்க, எப்பெருமானுத்தீரநஸ்துரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீப்ரமயரும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடு கல்லோபாதிபாக நினைத்திருக்கிறது இவ்வொன்றும்தேவும் இப் பகஷத்திலேயுண்டாகையிறே” என்றருளிச்செய்வர். [விவரணம்:— சேப்புக்குக் கூராச் சிற்றறிவாளுண்டோ?—சேப்பங்கிழங்கை அறுப் பதற்கு எந்தச் சிற்றறிவாளும் போதும் அதுபோல் நம்கஷடத்தைத் தீர்க்க எந்த தெய்வமும் போதும்” என்று தேவதாந்தரபரர்களுக்குக் கூருத்து.]

58. புகழவத்ருஷ்யம் 5-1-1. [காப்பாரார்].....மித்ர ப்ரவேஸ எண்கிற ஸ்லோகத்தில், எம்பார், ‘ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஒரு அஜ்ஞானமும் விஸ்மருதியும், ஸர்வலக்திக்கு ஒரு அலக்தியும் உண்டு’ என்றருளிச்செய்வர். ஒருவன் தன்னை ஆஸ்ரயித்தால், முன்பு புகழ்த்தியுள்வம் பண்ணின குற்றத்திலே விஸ்மருதிபண்ணி ஜ்ஞாநம் பிறத்தால் ப்ரமாதிகமாய், வருமஸற்றிலே அஜ்ஞானம்; அவனை விடவேண்டி வருமளவிலே அலக்தி; இப்படி இருக்கைக்கு அடி ஸ்வபூவிகமான குடல் துடக்கு.

59. புகழவத்ருஷ்யம் 5-9-1. ஜநநாத ப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே ஒரு மரம் வெட்டப்புக, அத்தை எம்பார் கேட்டு “அல்லாளப்பெருமானே! ஈஸ்வர விபூதியை அழிக்கப் பார்த்தாயோ?” என்ன, இவர் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்காக ‘ஈஸ்வரவிபூதியில்லாத விடமுண்டோ’ என்ன, ‘அவைபோலன்று காண் இவை; ஸார்வபௌமனான ராஜாவுப் மஹிஷியுமாக முற் றூட்டாகக் குடநீர்வார்த்து ஆக்கும்சோலைபோலே பெருமானும் பெரியபிராட்டியாரும் கூடக் கைதொட்டு ஆக்குமவைகாண்’ என்றருளிச்செய்தார்.

60. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 6-2-2 “இன்னமென்கையகத்தீங்கொரு நாள் வருதியேலென் சினம் தீர்வன் நானே” என்று இத்தை உய்ந்த பிள்ளை (அரையர்) பாடாநிற்கச்செய்தே—காலாலே உதைப்பது கையாலே தள்ளுவதாய் அபிநயித்துக் காட்டினார். இத்தை எம்பார் கேட்டருளி “அங்ஙனன்று; அது பிள்ளை பெற்றருளில் அவன் நெடுநாள் பரார்த்தித்துக் கிடந்ததன்றே; ஆனபின்பு அதன்று பொருள்” என்று, முகத்தைத்திரியவைத்துக் காட்டினார்; “நீ அகல நின்று பண்ணினவையெல்லாம் உன் ஸந்திதியிலே உன்னைப்பண்ணுவேன் என்கிருள்” என்று அருளிச்செய்தார். எம்பார் தாம் ப₃ஹ்மயிஷயங்களில் ருசியில்லாமையாலே பதார்த்தஜ்ஞாநமின்றிக்கேயிருப்பர்; இப்படி இருக்கையாலே ‘ஸ்தீரிகளுக்கு அஸாதாரணமான சிஹ்நங்கள் எங்ஙனே இருக்கும்படி’ என்று சிங்கப் பிராணைக் கேட்டருளினார் என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிறவர்தாம் மின்னிடை மடவார் அருளிச்செய்யப்படிக்கால் இந்த ஸந்யாஸி மிரட்டுப்பாடத்தொடங்கினார் என்பராம் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர். இவருடைய ப₄க₃வத்₃விஷயத்தின் அவசுஹநமிருக்கும்படி; எம்பார் ‘ஈஸ்வரன் முன்னே வந்து நின்றாலும் வா’ என்பாரையும் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே அவன் அல்பம் தாழ்த்தானென்னு, ‘போ’ என்பாரைப் பெறுவதே!” என்பர்.

61. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 6-2-7, (எம்மை நீ விளையாடுதி) “இவன் சொன்ன மர்மம் எது?” என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்க, “மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவர் பாசுரமிடமாட்டாமல் ‘வன்மம்’ என்னுந்நீரும்; என்னைப் பாசுரமிடச் சொல்லுகிறீர்களோ” என்றருளிச்செய்தார்.

62. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 6-4-10. முதலியாண்டான் வைபவம் பக்கம் 47 ஐதிறய நிர்வாஹம் 38 காண்க.

63. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 6-5-9. (மரங்களுமிரங்கும் வகை) எம்பாரை ‘மரங்களுமிரங்கக்கூடுமோ?’ என்று கேட்க, “இது அருளிச்செய்த அன்று தொடங்கி எத்தனை ப₄வஸுத்₃தியில்லாதார் வாயிலே புக்கதென்று தெரியாது; இங்ஙனே இருக்கச்செய்தே 3 மநியமாதிக்கரமத்தாலே பதஞ்செய்யப் பார்த்தாலும் சுக்கான் பருக்கைபோலே நெகிழாதேயிருக்கிற நெஞ்சுகளும் இன்று அழிகிறபடி கண்டால் ஸமகாலத்தில் மரங்கள் இரங்கச்சொல்ல வேணுமோ?” என்றருளிச்செய்தார்.

64. புகழவத்ருவிஷயம் 6-7-5, (ஆவியுள்குளிர) இவ்விடத்தை பட்டர் அருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே மேலெழ அருளிச் செய்தாராய், சீராமப்பிள்ளை இருந்தவர் “ஜீயா! எப்பார் அருளிச் செய்யுப்போது ஆவியு(8) ன்குளிர என்று முகந்துகொண்டருளிச் செய்யும்படி கேட்டறிகையில்லையோ” என்றருளிச்செய்தார்.

65. புகழவத்ருவிஷயம் 7-3-1. (நெஞ்சினூடே) நஞ்சியர் கோயிலுக்கெழுந்தருளாநிற்க வழியிலே பிள்ளாலைக்கண்டு “ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்வரூப வ்யாப்தியேயோ? விக்ரஹ வ்யாப்தியும் உண்டோ?” என்று கேட்க; “புஷ்யகாரர் தோற்றவருளிச்செய்து கொண்டுபோந்தது ஸ்வரூபவ்யாப்தியாயிருக்கும்; ஆகிலும் எம் பார் ஒருநாள் ‘உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாக ஆஸ்ரிதருடைய நெஞ்சிலே விக்ரஹத்தோடே வ்யாபித்திருக்கும்’ என்று அருளிச் செய்யக்கேட்டேன்” என்று பணித்தான்.

66. புகழவத்ருவிஷயம் 7-9-4. (என்னாகியே) இவ்விடத்துக்கு எப்பாருளிச்செய்யும்படி — “தான் பாடினானாகிலும் நிரவத்யமாய்த் தலைக்கட்டும்; நான் பாடினானாகிலும் வருந்தியொருபடி தலைக் கட்டும்; என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தே யும் என்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித் தலைக்கட்டினான்” என்று.

67. புகழவத்ருவிஷயம் 8-8-5. முதலியாண்டான் வைபவம் பக்கம் 47 ஐதிறய நிர்வாஹம் 40 காண்க.

68. புகழவத்ருவிஷயம் 9-6-2. (உனக்கு) “நானுனக்காட் செய்யும் நீர்மை” என்பானென்? நீ எனக்காட்செய்யும் நீர்மை என்னுமல்? என்ன “இச்சொலவையுமிழப்பரோ பாவியார்?” என்று எம்பார்.

69. புகழவத்ருவிஷயம் 9-9-9. (இடையிடை அதுமொழிந்து) எம்பார் இவ்விடத்தேவந்தவாரே “மோருள்ளதனையும் சோறேயோ தேசிரங்கூடப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே ‘அது’ என்னு நிற்க, மத்யஸ்தரான நாம் இதுக்கு என்ன பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவது?” என்றருளிச்செய்தாராம்.

70. புகழவத்ருவிஷயம் 10-2-2, (சேர்செருந்தி) பிள்ளைஜந நாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே மரம்வெட்டுவியாநிற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. [59-வது ஐதிறய நிர்வாஹம் காண்க.]

71. பகுவத்விஷயம் 10-8-9. முதல் பாகம் பக்கம் 40 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 127 காண்க.

72. முழுக்ஷுப்படி 275 ஈ வ்யாக்யானம். (முழுக்ஷுப்படி.)
 “ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ரூசி விஸ்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தலொழிய நடுவில் நிலையிலீ” என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.
 —“அதாவது — இவ்வர்த்தத்தில் [சரமச்லோகார்த்தத்தில்] அந்நிதானவன் பகுவத்ப்ரபாவத்தால் இது ஸத்யமென்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ரூசியர், இது தப்பாதென்கிற விஸ்வாஸமுடையவனாய் உஜ்ஜீவித்தல், ‘சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும் இது ஒரு தலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ’ என்று நாஸ்திகனாய்- இத்தை அநாதரித்து நசித்தலித்தனையொழிய நடுவொரு நிலையிலீ” என்று ஸகலசாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்தமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை என்கை.

73. துரிதவயம். சிறியாத்தான் எம்பார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யம் வாசித்துச்சமைந்து போகக்காலமானவாறே தீர்த்து மாடி ஈரப்புடையோடே துண்டிட்டுக் கிடந்தான். ‘இது வென்துாஸரதி! எழுந்திராய்; உனக்கு அபேஷையென்’ என்று கேட்டருள, “மலேச்சுதேஸத்தேறப் போகப்புகாநின்றேன்; அங்கு நமக்குத் தஞ்சமாக ஒருவார்த்தை கேட்கலாவாரிலீ; திருவுள்ளத்தில் ப்ரியதமமாகவும், ஹிததமமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தத்தை எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்” என்ன, ‘(எப்பெருமானார் ஸ்ரீபாதமே. பெரியபிராட்டியார் ஸ்ரீபாதமே, பெருமாள் ஸ்ரீபாதமே)த்வயத்தில் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தத்துக்கு மேற்பட ஸ்ரேஷ்டமாயிருப்பதொரு அர்த்தமிலீ’ என்று அருளிச்செய்தார்.

சிறியாத்தானை அழைத்து “திருக்கண்ணபுரத்திலே ஆய்ச்சி ஸ்ரீபாதத்தேறப்போய் வரவல்லியே. உனக்குக் கூலிகொடுக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார். அப்படியே அவ்வருகே போய் ஆய்ச்சி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்து விடைகொண்டு போரப்புக்கவாறே சிறியாத்தானுக்கருளிச்செய்தவார்த்தை, — “எப்பெருமான் நாராயணனாயிருக்க, அநாதிகாலம் அவ்வுறவையறுத்துக் கொண்டிருந்த சேதநனை அவன் திருவடிகளிலே பிணக்கைக்குப் பற்றுக பிராட்டியுண்டென்று நிர்ப்புரனாயிரு” என்று அருளிச்செய்தார். இதைக்

கேட்டருளி எம்பார் “தட்டுக்கூலிக்கும் அவ்வருகே போய்த்து” என்றருளிச்செய்தார். “இப்படியேயிருப்பதொரு அர்த்தத்தில் ஸயாகில் ஸம்ஸாரிசேதநனுக்குள்ளதடைய எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுக்களாய்க் கிடக்க எம்பெருமானைப் பராபிக்க வேறொரு பொருளில்லை” என்று அருளிச்செய்தார்.

74. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 1. “முத்தரை பேடாக்ஷாநுகுணமாகவும், முமுக்ஷுக்களை ஸ்வரூபாநுகுணமாகவும், புக்த்ஷாரைக் கர்மாநுகுணமாகவும் ரஷிக்கும்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்வார். ஆகவித்தாவிதே ஸர்வரனுக்கு ஸர்வரஷைகத்வம்.

75. ப்ரமேயரத்னம் - ப்ரகரணம் 1. “எம்பெருமானின் தாழ்ந்தானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனில்லை” என்று எம்பார் அருளிச்செய்வார்.

76. ப்ரமேயரத்னம் - ப்ரகரணம் 1. அஜ்ஞானத்தை அகலும் படிபண்ணி, ஜ்ஞானத்தைக் குடிபுகுரும் படிபண்ணி, ருசியைக் கொழுந்தோடும்படி பண்ணுகை ஆசார்யக்குத்யமென்று எம்பார் அருளிச்செய்வார்.

77. ப்ரமேயரத்னம் - ப்ரகரணம் 2. “நவத்வாரபுரியானலங்கை யிலே ராஷைகளாலே இடிபடாநிற்கிற பிராட்டிக்குத் திருவடியினுடைய தோற்றரவுபோலே நவத்வாரபுரமான தேவஹத்திலே தாபத்ரயங்களாலே இடிபடாநிற்கிற சேதனனுக்கு ஆசார்யனுடைய தோற்றரவு” என்று எம்பார் அருளிச்செய்வார்.

78. ப்ரமேயரத்னம் - ப்ரகரணம் 2. “ப்ரபத்தியில் பூர்வவாக்ய உத்தரவாக்யபேதாத் தோபாதியிறே த்வயத்துக்கும் திருவாய் மொழிக்குமுள்ள வாசி” என்று எம்பார் அருளிச்செய்வார்.

79. ப்ரமேயரத்னம் - ப்ரகரணம் 2, முதல்பாகம் பக்கம் 135 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 36 காண்க.

80. ப்ரமேயரத்னம் - ப்ரகரணம் 2. எம்பார் திருமலைநாடு ஸ்ரீபாதத்தில் ஆஸ்ரயித்து, பூஷையகாரர் பக்கலிலே ஜ்ஞானோபஜீவநம் பண்ணினார்.

81. ப்ரமேயரத்னம் - ப்ரகரணம் 2 முதல் பாகம் பக்கம் 158 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 84 காண்க.

82. ப்ரமேயரத்னம் - ப்ரகரணம் 3. “ப்ரபத்தாவும் உபாயமல்ல; ப்ரபத்தியும் உபாயமல்ல; ப்ரபத்தவ்மனே உபாயம்” என்று இளையாழ்வாரான திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

83. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 3. “களைவாய் துன்பம் களை யாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்று எம்பாரநுஸந்தாரம்; ‘புனைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு’ என்று ஸம்ஸாரஸாக்ஷரத்துக்கு உத்தரகன் அவனே.

84. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 3. பொற்குடத்திலே தீர்த் துத்தை நிறைத்து அதில் ஸுராபிந்துபதிதமானால் அதடைய அப ஹதமாமோபாதி அந்த உபாயங்கள் ஸ்வாதந்தரிய கார்ப் பாய்களாயிருக்கும்; இந்த உபாயம் ஸ்வாதந்தரிய நிவ்ருத்திபூர்வக மான புகுவத்பாரதந்தரிய யுக்தமாயிருக்கும்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர்.

85. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 4. உபாய ப்ரார்த்தனையும் உபேய ப்ரார்த்தனையும் அதிகாரி க்ருத்யமென்று எம்பார் அருளிச் செய்வர்.

86. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 4. தானுகந்த விக்ரஹத்தை ஆரதிக்குப்போது ராஜவதுபசாரமும், புத்ரவத் ஸ்தேஹமும், ஸர்ப்பவத் பீடியும் உண்டாக வேண்டுமென்று எம்பார் அருளிச் செய்வர்.

87. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 4. முதல் பாகம் பக்கம் 186 ஐந்தாம் நிர்வஹம் 39 காண்க.

88. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 4 “உபாயத்துக்கு முற்பாடக னாகையாலும், உபேயத்துக்கு எல்லைநிலமாகையாலும், இந்த நான்கு உசர்த்துணையாகையாலும் பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேன்” என்று பூட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்வர்.

89. சரமோபாய நிர்ணயம். எம்பாரும் வடுகநம்பியும் உடையவர் ஏகாந்தத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனவிலே அவர் திருவடிகளிலே சென்று துண்டும் ஸமர்ப்பித்து, மதுரகவியாழ்வார் “தேவுமற்றறியேன்” என்று மேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங் கள் மூன்றையும் ஆழ்வாரிடத்திலே அறுதியிட்டுத் ததேயக நிஷ்டராய் ப்ரதமபர்வத்திலே கண்வையாதே எழுந்தருளியிருந்த நிலை அடியோங்களுக்கு உண்டாம்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்ன, மதுரகவியாழ்வார் ஆழ்வாரிடத்திலேபண்ணின ப்ரதிபத்தி உங்களுக்கு நம்பக்கவிலே உண்டாம்படி பண்ணினோமே. இனி உங் களுக்குச் செய்யவேண்டும் அம்சம் ஏதென்ன, இந்த ப்ரதிபத்தி யால்தூதம்பூனியாய் நடக்கும்படி பண்ணியருளவேணுமென்ன, ‘ஆசார்யாபிமான நிஷ்டை’யாக இங்ஙனிருக்க வேண்டாவோ’

என்று மிகவும் உகந்தருளி, “உபாயோபேயபுரவேந தமேவ
ஸரணம் ஸ்ரஜேத்” என்கிறபடியே நமக்கிரண்டாகாரமுண்டாகை
யாலே, இரண்டிடத்திலும் நம் பக்கனிலே இரண்டையும் அறுதி
யிட்டு, “தேஷமற்றறியேன்” என்றிருக்கக் குறையிலில்லை. இதுதான்
உங்களளவுமாத்தரமன்று; நம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்
கும் இந்தப் ப்ரதிபத்தியேயாயிற்று கார்யகரமாவதென்று அருளிச்
செய்தார்.

90. சரமோபாய நிர்ணயம். எம்பார் ஒருசாத்திரி திருவிதியிலே
குணனுபுலத்துடனே உலாவிருளாநிற்க, பட்டர் பார்த்தருள,
எம்பாரை ஸேவித்து—ஆசார்யத்திலும் த்ஷிவித்யமாய், த்ஷிஷ்ய
ஸ்வீகாரமும் த்ஷிவித்யமாயன்றே இருப்பது; எதிலே தேவரீர்
அறுதியிட்டிருப்பதென்ன, எம்பாரும்—“க்ருபா மாத்ரப்ரஸன்னு
சார்யனே முக்யன்; பரக்யஸ்வீகாரமே பேற்றுக்கு உடல். இவை
இரண்டையும் நான் எம்பெருமானிடத்திலே அறுதியிட்டிருப்பன்.
நீரும் ‘பெருமான் நம்மை புத்ரஸ்வீகாரம் பண்ணியருளினார்; ஆழ்
வானுடைய பிள்ளை; ஸகல வித்யைகளை அப்யஸித்தோர்; நமக்கு
ஏதுகுறை’ என்று இறுமாந்திராதே என்னைப்போலே எம்பெருமானு
ரிடத்திலே உத்தாரகத்வ ப்ரதிபத்திபண்ணி அவரே உத்தாரக
ரென்று நினைத்திரும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

91. எம்பார் முக்தக ம்லோகம்:—

லக்ஷ்மிநாதாநாத்யஸிந்தேன ஸடூரிபுஜஸ்து:

ப்ராப்ய காகுண்யநீரம்

நாதாநாதாநாத்யஸிந்தேன ததது

ரகுவரம்போஜஸ்குஜாப்யாயம் |

கூத்வா தாம் யாமுநாநாத்யாயம் ஸரிதமதது

யநிந்தாநாத்யாயம்முகரேந்திரம்

ஸம்பூர்ய ப்ராணிஸஸ்யே ப்ரவஹதி

புஹுதா தேஸிகேந்திர ப்ரமௌகை: ||

[லக்ஷ்மிநாதானாகிற பெருங்கடலில் சடகோபராகிய மேகம் கருணை
நீரைப்பருகி, நாதமுனிகளாகிற மலையிலே பொழித்தது; அந்நீர்
புண்டரீகாஷரென்னும் உய்யக்கொண்டார், ராமமிஸர் எனும்
மணக்கால்நம்பி ஆகிய இரு அருவிகளின் மூலம் யாமுநாசார்யர்
எனும் ஆளவந்தாராகிய பேராற்றை அடைந்து, (அதிவிருந்துபெரிய
நம்பிகள் முதலான ஐந்து ஆசார்யர்களாகிற கால்வாய்கள் மூலம்)
யதிராஜராகிற பெரிய ஏரியை அடைந்து (எழுபத்து நாலு) ஆசார்
யர்களாகிற மதுகளாலே உயிர்களாகிற பயிர்களின் பொருட்டுப்
பெருகிறது.]

92. ப்ரபந்தநாம்குதம் அத்தியாயம் 3,4,6,18,19,31,68 பகுதிகள்

93. எம்பார் அருளிய எம்பெருமானாடைய வடிவழகுப் பாட்டு

பற்பமெனத் திகழ் பைங்கழலுன்றன் பல்லவமே விரலும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்த மருங்கழகும்
முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல் தன்னழகும்
முன்னவர் தந்திடு மொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல்

நிலாவழகும்
கற்பகமே விழிகருணை பொழிந்திடு கமலக் கண்ணழகும்
காரிசுதன் கழல் சூடிய முடியும் கனநற்சிகை முடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசன் வடிவழ கென்னிரியத்துளதால்
இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி

ரில்லையெனக்கெதிரே.

94. எம்பார் அருளிய பெரிய திருமொழித்தனியன்

எங்கன்கதியே! இராமாநுசமுனியே!*
சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராசா! *—பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோனிந்தமறையாயிரமனைத்தும்*
தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா.

95. எம்பார் திருநகைத்திரத்தனியன்.

புஷ்யே புநர்வஸு^௧தே ஜாதம் கோவிந்தசுதேஸிகம் [மாஸ்ரயே] |
ராமாநுஜ பத்யா^௨ப்போஜத்துவந்த்^௩வ ப்ரவணமாநஸம் ||

[தைமாதத்தில் புநர்வஸு^௧ நகைத்திரத்தில் அவதரித்தவராய்,
ஸ்ரீ ராமாநுஜருடைய திருவடித்தாமரையில் ஈடுபட்ட நெஞ்சுடைய
வரான கோவிந்தர் என்னும் ஆசார்யரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

96. எம்பார் வாழித்திருநாமம்

பூவளரும் திருமகளாற் பொலிவுற்றேன் வாழியே*
பொய்கைமுதல் பதின்மர்கலைப் பொருளுரைப்போன்
[வாழியே*

மாவளரும் பூதாரன் மலர்ப்பதத்தோன் வாழியே*
மகரத்தில் புனர்பூசம் வந்துதித்தான் வாழியே*
தேயு மெப்பொருளும் படைக்கத் திருந்தினான் வாழியே*
திருமலை நம்பிக் கடிமை செய்யுமவன் வாழியே*
மரவையர்கள் கலவி யிருள் பகலென்றான் வாழியே*
மட்டர்தொழு மெம்பார் பொற்பத மிரண்டும் வாழியே.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் வைபவம்

த்யாவீடதா கமஸாரஜஞ்சுர் ராமாநுஜபத்யாஸரிதம் ।

ஸுத்யாயம் குநகேஸார்யம் நமாம் ஸிரஸுடத்வஹம் ॥

[திராவிடவேதத்தின் ஸாரத்தை அறிந்தவராய், எம்பெருமானான திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவராய், பேரறிவாளரான திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானைத் தினந்தோறும் தலையால் வணங்குகிறேன்.]

பெரிய திருவலைநம்பிக்கு, “பிள்ளை திருமலைநம்பி” “ராமானுஜன்” “பிள்ளான்” என மூன்று குமாரர்கள். எம்பெருமானார் நம்பியிடம் கேட்கவிந்தாரை யாசித்துப் பெற்ற போது, பெரியதிருவலைநம்பி தாமே தம் குமாரரான பிள்ளானை, அபிமான புத்திரராக வைத்துக் கொள்ளும்படி யதிராஜரிடம் அளித்தார். அவரும் பிள்ளானிடம் பேரபிமானம் கொண்டவராய்த் தமக்கு அவரை ஜ்ஞாநபுத்திரராகக்கொண்டு அவரைத் திருவாய்மொழிக்கு ‘ஆரூயிரப்படி’ வ்யாக்யானம் செய்யும்படி நியமித்தார். நம்பாழ்வாருக்கும், தமது ஆசார்யரான திருக்கோட்டியூர் நம்பிக்கும் திருநாமமான “திருக்குருகைப்பிரான்” என்னும் திருநாமத்தை அவருக்கு இட்டு, “திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்” என்று அவரை அழைத்து, அவர் அருளிய ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யானத்தையும் அரங்கேற்றி, ஆளவந்தாரின் மூன்றாவது மனோரதத்தை நிறைவேற்றினார் யதிராஜர். எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயித்து, ஆழ்வான் காலத்திற்குப்பின் ழீப்ய ஷ்ஷோதிக்களை எழுதுவதில் அவருக்கு உசாத்துணையாக இருந்து “எங்களை ழ்வான்” என்று எம்பெருமானாரால் அபிமானிக்கப்பெற்று, எழுபத்துநாலு எம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவராக நியமிக்கப்பெற்றவராய், திருவெள்ளறையில் அவதரித்தவரான ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் — எம்பெருமானார் காலத்திற்குப் பின் பிள்ளானை ஆஸ்ரயித்திருந்து, அவரிடம் திய்வயப்பரபந்தங்களுக்கு அர்த்தம் கேட்டவர். பிள்ளான் ஐப்பசியில் பூராடத்தில் அவதரித்தவர். விஷ்ணுபுராணக் கணக்கிலே ஆரூயிரம் க்ரந்தங்களுள்ளதாகத் திருவாய்மொழிக்கு இவர் அருளிய ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யானம் — ஒன்பதினாயிரப்படி தொடக்கமாக முப்பத்தாறு யிரப்படி யிருகவுள்ள திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்களுக்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தது; இவர் வேறு க்ரந்தம் எதுவும் அருளியதாகத் தெரியவில்லை.

ஐதீயிய நிர்வாணங்கள்

1 ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பராவம். முதல் பாகம் பக்கம் 293 காண்க

2. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பராவம். திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் தனியன்.

ய: பரியாபகதல: க்யாபதோ யதிராஜாப்திசந்த்ரமா: |
குஸலம் திஸதாம் மேடஸௌ குருகேஸ்வரதேஸிக: ||

[எவரொருவர் யதிராஜாகிற கடலுக்கு நிறைந்த கலைகளை (1. சாஸ்திரங்களை. 2. சந்திரகலைகளை) உடைய (பூர்ண) சந்திரனுட்பு புழம்பெற்றிருக்கிறாரோ, குருகேஸ்வரர் என்னும் திருநாமமுடைய ஆசார்யரான அந்தத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் எனக்கு நல்வழியைக் காட்டுவாராக.]

விக்யாதோ யதிஸார்வபௌமஜலதேஸு

சந்த்ரோபமத்வேநய:

ஸ்ரீ பூஷ்யே ச யதத்வயாஸ்ஸுவிதிதாஸு

ஸ்விஷ்ணுசித்தாத்யய: |

வ்யாக்யாம் பூஷ்யக்துதாஜ்ஞயோபநிஷத்யம்

யோ த்ரபமிடநாம் வ்யதாத்

பூர்வம் தம் குருகேஸ்வரம் குருவரம்

காகுன்யபூர்ணம் பூஜே ||

[எவரொருவர் யதிராஜாகிற கடலுக்குச் சந்திரனென்று புழம்பெற்றவரோ, எவருடைய சிஷ்யர்களான ஸ்ரிவிஷ்ணுசித்தரெனும் எங்களுட்வான் முதலானோர் ஸ்ரீபூஷ்யபாண்டித்யத்தில் மிக்க புழம்பெற்று விளங்குகின்றனரோ, எவரொருவர் ஸ்ரீபூஷ்யகாரருடைய ஆணையாலே தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழிக்கு முதன் முதலில் (ஆருயிரப்படி எனும்) வியாக்கியானமிட்டருளினாரோ, கருணை நிறைந்தவரான அத்தகைய திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் ஸரணடைகிறேன்]

3. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பராவம். முதல் பாகம் பக்கம் 324 ல் 'கிடாம்பியாச்சான், கிடாம்பிப்பெருமான், எங்க ளாழ்வான், நடாதூராழ்வான் முதலானவர்களைத் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளியுள்' என்னும் பகுதி.

4. பெரிய திருமுடியடைவு. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளா னுக்குத் திருவலதார ஸ்தலம் திருக்குருகை. திருநாமங்கள் குருகேஸ்ரீ, குருகாதிநாதரீ. திருவாராதனம் பொலிந்து நின்ற

பிரான், திருநகைத்ரம் ஐப்பசி மாஸம் பூராடும். திருத்தகப்பனார் பெரிய திருமலை நம்பிகள், ஆசார்யரெம்பெருமானார், சிஷ்யன் எங்களாழ்வான். இருப்பிடம் கோயில். இவர் திருவாய் மொழிக்கு ஆரூயிரம் வ்யாக்யானம் செய்தருளினார்.

இவருக்குத் தனியான்

த்யாவீடாகமஸாரஜ்கும் ராமாநுஜபத்யாஸரிதம் |

ஸுதியம் குருகேஸார்யம் நமமி ஸிரஸாந்வஹம் ||

5. சரமோபாய நிர்ணயம். உடையவர் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளனுக்குத் திருவாய்மொழி ப்ரஸாதிக்கிறபோது "பொலி பொலிக்" வந்தவாறே திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் ஹர்ஷபுலகித க்யாத்ரராய விஸ்மயாவிஷ்டசித்தராய எழுந்தருளியிருக்க, உடையவரும் அதைக்கண்டு 'இதென்ன வேறுபாடு தேற்றியிராநின்றீர்' என்று கேட்டருள, "ஆழ்வார் தேவரீருடைய திருவவதாரத்தைக் கடைக்கித்தருளி 'கலியும் கெடும் கண்டு கொண்டீர்' என்று அருளிச்செய்தார். அப்படியே தேவரீரும் உருக்கள்தோறும் நாமே இதுக்கு விஷயமென்று தொட்டுக்காட்டியருளிற்று. அதை எல்லாம் இப்போது நினைத்து ஹர்ஷபரவஸனாய், 'ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வோத் தாரகராய நாடடங்க வரமும்படி திருவவதரித்த தேவரீரிடத்திலே ஸம்பந்த்யமும் பெற்று, தேவரீர் திருப்பவளத்தாலே திருவாய்மொழிக்குப் பொருள் கேட்கும்படிக்கு ஒரு ஸுக்குதம் நேர்படுவதே!' என்று விஸ்மயப்பட்டிருந்தேன்" என்ன, உடையவர் மிகவும் உகந்தருளி, அன்று ராத்ரிகாலத்திலே பிள்ளாணை அழைத்தருளி, அவர் திருக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பேரருளாளர் ஸன்னிதியிலே அழைத்துக்கொண்டு எழுந்தருளித் தம் முடைய திருவடிகளிரண்டையும் அவர் முடியிலே வைத்தருளி, "இத்தையே தஞ்சமாஃபற்றி விஸ்வஸித்திரும்; உம்மை அடைந்தார்க்கும் இத்தையே காட்டிக் கொடும்" என்றருளிச்செய்து, "நாளை பேரருளாளர் ஸன்னிதியிலே தொடங்கி திருவாய்மொழிக்கு, ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண ஸங்க்யையிலே ஆரூயிரம் க்யரந்த்யமாக வ்யாக்யானம் பண்ணும்" என்று நியமித்தருளினார். இத்தால் தம்முடைய உத்தாரகத்வத்தை வெளியிட்டபடியிறே.

6. யதிராஜ வைபவம். முதல் பாகம் பக்கம் 187 ஸ்லோகம் 65-67, பக்கம் 189 ஸ்லோகம் 77, 78, 81, 82 பக்கம்

190 ஸ்லோகம் 83, 84 ஆகிய ஸ்லோகங்களின் பொருள் காண்க.

7. வார்த்தாமாலை 36. திருமந்திரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிற தென்று திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான்.

8. வார்த்தாமாலை 47. வார்த்தை சி விவரணம். திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்த வார்த்தை:—ப்ரணவத்தில் மத்யமா ஸ்ரீரகத்தை ஸிஷித்துவைத்தும் ராஜக்யவாரங்களிலே நுழையா நின்றார்கள்; மத்யமபத்யத்தை ஸிஷித்துவைத்தும் இடைவேலிக்குப் பிணங்கி நின்றார்கள்; த்ருதீயபத்யத்தை ஸிஷித்துவைத்தும் தாம் தாமபேஷக்தாக்களாகா நின்றார்கள். [ப்ரணவத்தில் நடு அக்ஷரமான உகாரம் அநந்யாஹஸேஷத்வத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது என்று அறிந்தும், ராஜஸேவைக்கு ஆசைப்பட்டு ராஜக்யவாரங்களிலே நுழைகின்றார்கள் பலர். மத்யமபத்யமான நமஸ்ஸு மகாரகத்தை அடியோடு அறுக்கிறது என்று உணர்ந்தும் தம் நிலத்துக்கும் அண்டநிலத்துக்கும் இடையிலுள்ள வேலையைப்பற்றிய வழக்கில் பலர் ஈடுபடுகிறார்கள். நாராயணனே பேஷக்தா என்பதை உணர்ந்தும் மூன்றாவது பத்யத்தைக் கற்றறிந்த பின்பும், பலர் தர்மபேஷக்தாக்களாக அபிமானித்து வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் என்று கருத்து.]

9. வார்த்தாமாலை 186 K வார்த்தை சி விவரணம். எலுமிச்சம்பழம் கொடுத்து ராஜ்யம் பெறுவாரைப்போலே என்று பணிப்பர் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்; [‘‘ உதாரண சக்ரவர்த்தியைப் பார்க்கச் செல்லும்போது, வெறுங்கையோடு செல்லலாகாது என்று அவன் மோந்து பார்ப்பதற்காக ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தை எடுத்துச் சென்று கொடுத்து அவனுடைய வண்மையாலே ராஜ்யத்தைப் பரிசாகப் பெறுமிடத்திற்போலே த்யவயத்தை உச்சரித்து, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறுவது வ்யாஜமென்றும் சொல்லத்தகாததாயிருப்பது’’ என்று திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்வர்]

10. வார்த்தாமாலை 336. வார்த்தை சி விவரணம். மூன்று வஸ்துவிலே புகுவதில்லாது வளருமென்று பிள்ளான் பணிக்கும்; திருவந்தாழ்வான் மடியிலும், பெரியதிருவடி திருமுதுகிலும், ஸேனை முகவியார் திருப்பிரம்பின் கீழும்; நாய்ச்சிமாரோடே எம்பெருமான் லீலைகொண்டாடா நிற்க, ‘‘லீலைபாலே ஜகதநிர்வஹணத்தை

மறக்கிறோடு என்று நியமிக்கைக்காக ஸேனைமுதலியார் எழுந்தருளினவாறே. “இந்தாணும் ஐயர் வந்தார்” என்று நாய்ச்சிமார் உள்ளே புக்கருளுவராம். [எம்பெருமான் நித்யஸூரிகளேடே பரிமாறும் போது தன்னை ஸ்வாமியாகவுடா நித்யஸூரிகளைத் தன் அடிமைகளாகவும் நினைத்துப்பரிமாறுவதில்லை; தன்னை ஓர் இளவரசனைப்போலவும், நித்யஸூரிகளை—தன்னை மடியிலும் முதுகிலும் சுமந்து வளர்க்கும் தாய்மார்களைப்போலவும், தன்னை நியமித்து ராஜ்யகாரியங்களில் புத்திமதிசெல்லி நடத்திச் செல்லும் மூதறிஞர்களான மந்திரிகளைப்போலவும் நினைத்தே பரிமாறுவான் எம்பெருமான். இதையே “வாலிவரசு” (பெரியாழ்திரு 3—6—3) என்று அருளிஞர் பெரியாழ்வார், அந்த நித்யஸூரிகளும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமறிந்து, இளவரசனை மடியிலும், முதுகிலும் சுமந்து வளர்க்கும் தாய்மார்களைப்போலவும், அவனை நியமிக்கும் மூதறிஞரான மந்திரிகளைப்போலவும் நடந்து கொள்வார்கள். ஓர் இளவரசனைப்போஷித்துக் கொண்டாடி நியமித்து வளர்க்கும் தாய்மார்களைப்போலே, எம்பெருமானைத் திருவந்தாழ்வான் தம் மடியிலே வைத்துச் சீராட்டி வளர்ப்பார்; பெரியதிருவடியான சூருடூன் குழந்தையை முதுகில் சுமந்து செல்வது போலே எம்பெருமானை முதுகில் சுமந்து சென்று கொண்டாடி வளர்ப்பார். ஸேனை முதலியார் பிரம்பும் கையுமாக நின்று உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளைப்போலே நடமித்து வளர்ப்பார்—என்று பிள்ளான் அருளிச்செய்வராம். எம்பெருமான் நாச்சிமாரோடே விளையாடி லீலாரசஸங்களை அநுபூவிக்குப் போது “லீலையாலே ஐக்யநிர்வாஹத்தை மறந்துவிடப் போகிறோடு” என்று எண்ணி அவனை நினைவுறுத்துவதற்காக ஸேனை முதலியார் அவ்விடத்திற்கு வந்தவுடன் “இதோ பாருங்காணும்; பெரியவர் வந்திருக்கிறார்” என்று அருளிச்செய்து நாச்சிமார்கள் மாமனாரைக் கண்டபனாட்டுப் பெண்களைப்போலே அடங்கி ஒடுங்கி உள்ளே புருந்தருளுவார்களாம்,]

11. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—4—1. (நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர்) கொங்கிலே திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் எழுந்தருளி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகையிலே விட்டவளவிலே பிறந்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

12. நாச்சியார் திருமொழி 10-6 : அம்மணியாழ்வான், ஒருவனுக்கு ஹிதத்தைச் சொல்லி அவன் காலிலே தண்டனாகக் கிடக்கும்படி—“நாம் ஒருவனை வைஷ்ணவனென்றன்றோ ஆதரிக் கிறது; நம் நெஞ்சறிந்த வைஷ்ணவனன்றோ இவன்” என்று,

அவன் ஜீயர் கேட்டருளி, “அது அவன் செய்தானேயாகிலும்
 ஸிஷ்யனுக்கு அநர்த்தம்!” என்றாராம்; இவன் தண்டனிடாத
 வன்மையான அவன் இன்னொருதாகத் தொடங்குமிதே அறிவேகியாகை
 யாலே “அதுவென்? இவன் விவேகியாயன்றே தன்னை அவ
 னுக்கு இஷ்ட வித்யோக்யூர்ஹமாராகுகிறது. ‘அவனுடைய விதி
 யோ க்யூபரகாரங்கொண்டு காரியமென் நமக்கு’ என்று தன்னை
 அங்கே நிலே திருத்தனதே வைப்பது” என்றானும் பிள்ளான்,
 [அதாவது-அம்மணியாழ்வான் ஒரு ஸிஷ்யனுக்கு நல்வழி காட்டிய
 பிறகு அவன் காலிலே தண்டனிட்டுக் கிடப்பராம. “நாம் ஒருளை
 வைஷணவன் என்றன்றே ஆகியிருக்கிறது. நம் நெஞ்சமறிந்த
 வைஷணவனன்றே; இவன்” என்று அம்மணியாழ்வான் திரு
 வுள்ளப். இதைக்கேட்ட நஞ்சீயர் “அம்மணியாழ்வான் அப்படிச்
 செய்தானாகிலும் அது ஸிஷ்யனுக்கு அநர்த்தம்” என்று அருளிச்
 செய்தாராம். “ஒருநாள் ஆசார்யன் தண்டனிடாவிட்டால் அறி
 வேகியாகையாலே ஸிஷ்யன் வருந்தத் தொடங்குவானன்றே”
 என்று நஞ்சீயர் திருவுள்ளம். இதைக்கேட்ட திருக்குறையைப்பிரான்
 பிள்ளான் “இது சரியல்லவே; ஸிஷ்யன் விவேகியாயிருப்பதா
 லன்றே ஆசார்யன் தன்னை அவனுக்கு இஷ்டப்படி செய்து
 கொள்ளும்படி ஆக்கிவைக்கிறான். ஸிஷ்யனும் ஆசார்யன் எப்படித்
 தன்னை ஆக்கிவைத்தாலும் நமக்கு அதில் அந்வயமில்லை என்று
 தன்னை ஆசார்யனிடம் ஸமர்ப்பித்தன்றே கிடக்கிறான்; அத்த
 கையவன் ஆசார்யன் தண்டனிடாதவன்தான் வருந்தமாட்டானே”
 என்று அருளிச்செய்தாராம்]

13. பெரியதிருமொழி 4—9—9. (சிந்தைதன்னுள் முந்தி
 திற்பிறி) “அணைக்கைக்கீடாகக் கைக்கெட்டாதேயிருக்கிற நீர்
 இத்தைப் போர வளர்க்கிற தென்?” என்று பிள்ளான்.

14. திருவிருத்தம் 80 ஈடு 6 வியாக்யானம். (எம்மைந்தது
 வந்தித்தோரரசே) “உபயாஸித₄ திக்கும் தனித்தனியே உடவ
 னாவோபாதி, என்னையாகற்றி முடிக்கைக்கும் தனிமுடிசூடியிருக்
 கிறவனே!” என்று பிள்ளான்.

15. ப₄ந₃வ₃திருவாய் 1—8—1. (மத்துறு கடைவெண்ணெய்)
 “கடையா நிற்கச்செய்தே பசியராயிருக்குமவர்கள் சோறுசமைப்ப
 பற்றாமல் வெந்தது கொத்தையாக வாயிலிருமாபோலே, கடையப்
 பற்றால் நடுவே அள்ளி அமுதுசெய்யுர்ப்படியைச் சொல்லுகிறது”
 என்று பிள்ளான் பணிக்஑ும்படி.

16. புகழவத்துவிஷயம் 1-9-10 (பெருநிலமிதயாதி) “மனோவாக்காயங்களாலே அநுபூவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. “இவற்றாலே அநுபூவிக்கப் பாரிக்கிறார்” என்று ஜீயரஞ்சிச்செய்யும்படி.

17. புகழவத்துவிஷயம் 1-4-7. (அருளாததிருமாலார்க்கு) “நகஸிந்நாபராத்தியதி யென்பாரும் அருகேயிருக்க, எங்கள் குற்றம் பார்த்து அவன் பக்கல் முகம்பெற விருக்கிறாரே!” என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி; “நானிப்படி நோவுபட வேண்டு கிறது-அவனுக்கவன் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்குகையிறே யென்று இன்னதாகிறான்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

18. புகழவத்துவிஷயம் 1-7-7. (பின்னையானொட்டுவேனோ) “எப்பகாரத்தாலுமிரேன்” என்னுமாகில், பின்னை, அவன்போக்கை இசைவேனோ? என்னுடைய கர்மபாரதந்தர்யம்போலே அவனுடைய ஆஸரிதபாரதந்தர்யத்துக்கும் ஏகேனும் கண்ணழிவுண்டோ? என்னிசைவின்றிக்கேயிருக்க, அவனாலே போகப்போமோ? அன்றியே “நான் தொங்குவேனோ” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

19. புகழவத்துவிஷயம் 2-2 ப்ரவேசம். “(மூலா முதலவா) என்று காரணத்வம் ப்ரஸ்துதமாய்கையாலே அந்தக் காரணத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்” என்று பணிக்கும் பிள்ளான்.

20. புகழவத்துவிஷயம் 2-4-1. (மல்கி) மிக்கு. (கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி ஸோகஜம்) “ஆனந்தாஸ்ரவக்ரு யோக்யமான கண்களாலே ஸோகாஸ்ரு ப்ரவஹிக்கிறது ஆர்குடி வேறா?” என்று பட்டரஞ்சிச்செய்யும்படி; அன்றிக்கே, பிள்ளான் “ஆரைச் சேதநராகக்கொண்டு” என்று பணிக்கும்.

21. புகழவத்துவிஷயம் 2-10-7. (மலமறுமநீரார்) சந்திர பத்துத்துக்கவனாகே வளர்ந்து நிற்கையாலே, அவன்போப்போது ரிகிரங்கனிலே தேயிப்புண்டு சாணையிலேயிட்டாப்போலே களங்க மருநிற்முமென்னுதல்; அன்றிக்கே, ‘திருமலையாழ்வார்தாம் ஜ்ஞாந லாபுத்தையுண்டாக்குவர்’ என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

22. புகழவத்துவிஷயம் 4-4-4, (நெடுமாலே வாவென்று கூவுர்) “வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாரே. ஜகத்தையடைய தன் திருவடிகளின் கீழே யிட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் என்று நினைத்து இங்ஙனே வாராயோவென்றழைக்கும்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

23. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 5—3—5. [அவனென்றே கிடக்கும்] இதுக்குப் பிள்ளான் பணிக்கும்படி— இத்தேயாஷங்கள் அவனின வளறே என்று. அவன் கடியனென்றால் அவன் கடுமை இப் போதே காணவேணும்; கொடியனென்றால் அவன் கொடுமை இப்போதே காணவேணும்; அவன் துஷ்ப்ராபனென்றால் அவன் துஷ்ப்ராபனானபடியை இப்போதே காணவேணும்; அவன் ஸர்வ ஸ்வாபஹாரியென்றால் அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண நான் இழந்திருக்கக் காணவேணும்; அவன் துர்ஜ்ஞேயனென்றால் அவன் துர்ஜ்ஞேயதை இப்போதேயறியவேணுமென்றும்; *அன்றிக்கே, [அவனென்றேகிடக்கும்] என்னெஞ்சுக்கு மாயாவாத ருசியுண்டாகிலுமறியேன்; அதாவது, விசேஷணம்ஸத்தில் தாத் பர்யமின்றிக்கே விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருகு அறிகிறதில்லை. இத் தால் அவன் குணநிபந்தனமன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம்; ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை.

24. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 5—7—10. (ஆறெனக்கு இத்யாதி) உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன் திருவடிகளையாம்படி பண்ணித் தந்தாயே என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

25. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 5—9—1. [மானேய் நோக்கு நல்லீர்] நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப்புகும்படி உங்கள் கண்ணாலே குளிரநோக்கி ப்ரஸாதிக்க வேணுமென்கிறுளென்று பிள்ளான் பணிக்கும். [இது இருபத்து நாலாயிரத்திலுமுள்ளது.]

26. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 5—9—3. [குடுமலர்க்குழலீர்] உங்களை குடுமலர்க்குழலாராக நான் காண்பதென்றே? என்று பிள்ளான். அதாவது:— இவன் பூவுக்கு இருயக்க, அவர்கள் பூச்சுடியிரார்களிறே என்றயிற்று அபிப்ராயம். அங்ஙனன்றிக்கே, அவன் தான் வந்து இவன் பக்கல் பூவபந்தமுறைக்கவுறைக்கக் கொண்டாடுவது இவர்களையாகையாலே, பெரிய திருநாள் ஸேவித்தா இரட்டைகள் அழுக்கானாலும் மடிகுலியாமே வைக்குமாபோலே இவர்களுர் அவன் கொடுத்த மாகையில் செவ்வியழிந்ததேயாகிலும் மாருதே வைத்துக்கொண்டிருப்பர்களிறே.

27. ப₄க₃வத்₃விஷயம் 5—9—4. (நிச்சலுந்தோழிமிரித்யாதி) “மாசறு சோதி தொடங்கி இவ்வளவும் வர ஹிதஞ்சொல்லுகிற நீங்கள் என்ன ப்ரயோஜனம் பெற்றிகோள்?” என்று பிள்ளான்.

*இது நஞ்சியர் நிர்வாணம். இருபத்து நாலாயிரம் காண்க, ஆச்—12

28. புகழவத்யுவிஷயம் 5-10 ப்ரவேசம். அங்ஙனனறிக் கே. “ஸர்வேஸ்வரன் க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணித் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளாநின்றான்” என்று கேட்டு, ‘அங்கே யத்யாமநோரதம் நமக்குக் கலந்து பரிமாறலாம்’ என்று தெற்குத் திருவாசலாலே சென்றுபுக, இப்போது இங்ஙனே வடக்குத் திருவாசலாலே புறப்பட்டுத் தன்னுடைச் சோதியேற எழுந்தருளினு னென்று கேட்டு விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறுரென்று பிள்ளான் பணிக்கும் என்றருளிச்செய்வர்.

29. புகழவத்யுவிஷயம் 5-10-2. (அதுவிதுவுது இத்யாதி) இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று—இப்பாட்டில் மூன்றர்த்தம் சொல்லா நின்றது; அதாவது—அநுகூல ஸம்ஸலேஷமும் ப்ரதிகூல நிரஸந மும் மத்யஸ்தரக்ஷணமுமான இவற்றை அதுவிதுவுது என்கிறது என்னுர் பிள்ளான்.

30. புகழவத்யுவிஷயம் 6-8 ப்ரவேசம். “இப்படி தாழ நின் றவன் ஸர்வேஸ்வரன்” என்கிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும் என்றருளிச்செய்வர்.

31. புகழவத்யுவிஷயம் 6-4-8. (அப்பன் தன் மாயங்களே காணும் நெஞ்சுடையேன்) * முடியானேயிற்கணங்ககையுடைய ஆழ்வாராகையாலே நெஞ்சுதானே நினைக்கவுமவற்றாய்க் காண வும் வற்றாயிருக்கும் என்று பிள்ளான் பணிக்கும் என்றருளிச் செய்வர். அதாவது கட்கண் என்றும், உட்கண் என்றும் சொல்லு கிறபடியே நெஞ்சுதன்னையும் கண்ணாகச் சொல்லக்கடவதினே; அதாகவுமாம்.

32. புகழவத்யுவிஷயம் 6-8 ப்ரவேசம். செல்ல வைத்தனளே என்றது செல்லுகையிலே ஒருப்பட்டாளென்றதாய் முட்டப் போகாமல் கிடந்து ஐகரஸ்யம் பற்றசாகத் தூதுவிடுகிறுள் என்று பட்டர். பல பாட்டுக்களிலும் “இதுவோ தக்கவாறு” என் கையாலே ஆத்ருஸம்ஸயம் பற்றசாகத் தூதுவிடுகிறுள் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. “புகுஜாநாடமாறுஷாந் யோக்யாந் ஸர்வகாமஸங்குத்திநீ, ஸமா த்வாத்யஸ தத்ராஹம்” என்கிற படியே பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த் துரும்பறக்கலந்து பிரிந்த பிராட்டியைப்போலே அங்கே நெடுங்காலம் அவனையநுபுவித்துப் பிரிந்து தூதுவிடுகிறுள் என்று பிள்ளான். புறப்பட்டவள் முடியப் போகமாட்டாதே நகரோபவனத்திலே கிடந்து தூதுவிடுகிறுள் என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி.

33. புகழவத்துவிஷயம் 6—8—2. (மெய்யமர்காதல்) “தம்மைப் போலே பெய்யுமாய் நிலைநில்லாத காதலன்று எங்களது என்று சொல்லுகோள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அன்றிக்கே மெய்யமர் காதல்—ஆத்மாநுபூந்தியான காதல்; மெய்யென்று ஆத்மாலாய், ஆத்மாவோடே பொருத்தினகாதல் என்றமாம். (இது இருபத்து நாலாயிரத்திலும் உள்ளது)

34. புகழவத்துவிஷயம் 6—9—9. (தடந்தாமரைக்கே) பிள்ளானுடைய அநதிம துஸையிலே நஞ்சீயர் நோவநியப்புக்கிருக்க *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ* என்று பலகால் சொல்ல, இத்தைக்கேட்டு ஜீயர் அழ, ‘ஜீயரே! நீர்கிடந்தழுகிற தென்? அங்குப்போய்ப் பெறப் புகுகிற பேறு இதிலும் தண்ணிது என்று தோன்றியிருந்ததோ?’ என்று பணித்தான்.

35. புகழவத்துவிஷயம் 7—1—1. (எண்ணிலாப் பெருமாயனே) “அஸ்மாந் மாயி ஸ்குஜதே விஸ்வமேதத்” என்றும், “மம மாயா துராத்யயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யவற்றாய் நீ வேண்டாதாரைச் சிறையிட்டு நவியக்கடவதான ப்ரக்குதியைப் பரிகரமாகவுடையவனே! என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

36. புகழவத்துவிஷயம் 7—2—7. “ஆஸ்ரிதரை வாழ்விக்கையும் அநாஸ்ரிதரை நனிகையுமன்றிக்கே இப்போது விபரீதமாயிற்றே உம்முடைய படி” என்கிறான் என்று பிள்ளான்.

37. புகழவத்துவிஷயம் 7—3 ப்ரவேசம். அங்ஙனன்றிக்கே பிள்ளான் பணிக்கும்படி—(முகில் வண்ணனடியே இவளனுகியடைந்தனள் என்றதாகையாலே) *ஸமா த்யவாதூத தத்ராஹம்* என்கிறபடியே பெரியபெருமானோடே சிரகாலம் உந்மஸ்தகரஸமான ஸம்ஸிலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், பிரிந்து கூடாவிடில் இரண்டு தலைக்கும் அழிவுவருமளவாச்சுதாய், இனியெல்லாவளவிலும் ஒரு நீராகக் கலக்கிறது துர்மியிரண்டும் கூடியிதே. ஆகையாலே பிரியாவிடில் துர்மிலோபபயந்தமாகப் புக, இவ்வளவில் நாயகனான இவன் இரண்டு தலையும் ஜீவிக்கப் பார்ப்பானெருவனாகையாலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க இவளும் விரலேஷத்தில் வாஸநையில்லாதாளொருத்தியாகையாலே, ‘இதுதானும் கலனியிலே யொருவகையோ’ என்கொண்டு அனுமதி பண்ண; அவனும் அவ்வேட்டை நிமித்தமாகப் புறப்பட இவளும் திருவனுக்கன் திருவாசலளவும் ஒருப்படுத்தியீள; எல்லாவளவிலும் பிரிவுதன் காரியம் செய்தன்றி நில்லாதிறே, அந்தரம் இவள் நோவுபட, இத்தைக்கண்ட தோழிமாரும் தாய்மாரும்

உனக்கோடுகிறதென்? என்று கேட்க; 'ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் காட்டிலே கூடப்போய் அவரிருந்தவிடம் தின்றவிடம் உலர்வின விடந்தோறும் கூடவிருந்து அநுபூவித்தாப்போலே நானும் அவ னிருந்தவிடத்தேபோய்ப் புக்கல்லது நில்லேன்' என்ன; 'உனக்கு இது தலைமைக்குப் போராது; நீ சொல்லுகிறவை வார்த்தையன்று' என்ன; அவர்களை 'நீங்கள் நிரோதிக்கிறத்தால் பெற்றதென்? நான் போகை தவிரேன்; நீங்களை என்னைக் கொடுபோய் விடுங் கோள்' என்ன; அவர்கள் 'அதுக்கு நாங்கள் வழிப்போம்' என்ன; ஆகில், நானேயாகிலும் போகை தவிரேனென்கிறாள் என்று.

38. புகழவத்3விஷயம் 7-3-1 எம்பார்வைபவம் ஐதிற்ய நிர்வாஹம் 65 காண்க. (இவ்வைதிற்யம் சில பதவேறுபாடுகளுடன் 5-5-7 ஈட்டிலும் உள்ளது)

39. புகழவத்3விஷயம் 7-8-2. (அங்கண்மலரித்யாதி3) கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே *விள்கின்ற பூந்தண்டுழாய் விரைநாற வந்து* என்று சொன்னத்தை ஸ்மரிக்கிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

40. புகழவத்3விஷயம் 7-8-4. (கள்ளவிழித்யாதி3) கீழில் திருவாய்மொழியிலே *குழவுந்தாமரை நூண்மலர் போல் வந்து கோன்றும் என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்; அதை ஜீயர் கேட்டருளி, கீழோடுகிற ரீதியின்படியே இதுவு மாகப் பெற்றதாகில் அழகிது; அங்ஙனன்றிக்கே இது ரஸாந் தரமாய் அறிவுண்டானபின்பு ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தமாட் டாது என்று அருளிச்செய்தாராம்.

41. புகழவத்3விஷயம் 7-8-7. (சுடர்நீண்முடியாய்) *முற்றவீம்மூவுலகும் விரிகின்ற சுடர்முடிக்கே யொற்றுமை கொண்டது* என்றது பின்னாட்டுகிறது என்று பிள்ளான்.

42. புகழவத்3விஷயம் 7-9-9. (தன்னை உறப்பல இன்கவி சொன்ன) என்றதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யப்பட்டது. — "(யதோ லாசோ நிவர்த்தத்தே) என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடு றுருவச்சொன்ன" என்று. அன்றிக்கே பிள்ளான் பணிக்கும்படி. "ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சாலவுற்றதென்கிறார்" என்று.

43. புகழவத்3விஷயம் 7-10-10. இதுதான் ஒருத்திமாத் தரமாய் உம்முடைய நெஞ்சு பரமபதத்தை விரும்பினாலே என்ன;

அத்தை என் தினைவுக்கு வாய்த்தலையிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வர் ஜீயர்; அன்றிக்கே, பிள்ளான் “நீர் திருவாறன்வினையே ப்ராப்யம் என்றிருக்கிறீர்; ஈஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ, அவன் பரமபதூத்தைத் தரிலோ என்ன; அவன் ஸர்வஜ்ஞனன்றோ; அறியானோ வென்கிறார்” என்று.

44. புகழவத்ருநிஷயம் 8-1-6. (இன்னேயானால் எங்கு வந்துறுகோ) ‘மங்கிய அருவாம் தேர்ப்பம்’ என்று புகழ்துஸமஷ்டி என்றும், வான்புலனிறந்ததென்று முக்தஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும் பிள்ளான். அப்போது அஸத்ஸமமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், பரமபதூத்திலேயாய் அதீந்த்ரியமான முக்தாத்ம ஸ்வரூபமென்றும் நிர்வாஹம்.

45. புகழவத்ருநிஷயம் 8-5-2 (நன்னாடு) பிள்ளான் ‘எம்பெருமானைப்பெற்று அநுபூவிக்கும் தாடுகாண்’ என்னுமாம்; இல்லையாகில் கூப்பிடாக்களோ என்று.

46. புகழவத்ருநிஷயம் 8-7-1. (அழைத்தேற்கு) ‘இவன் ப்ரணயித்வத்தையறியாதே தாழ்த்தானாகவும், நாம் அபிநிவிஷ்டராகவும் தினைத்துக்கூப்பிட்டு என்ன கார்யஞ் செய்தோமென்கிறார்களா’ என்னும் பிள்ளான்.

47. புகழவத்ருநிஷயம் 9-5-3. (தவஞ்செய்தில்லா) அவனைப் பேரிலே பிரிவுக்குச் சிகையாதபடி புகழ்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

48. புகழவத்ருநிஷயம் 9-8-8. (தென்திருநாலாயென்தேவே தெருளேதரு) என்று க்ரியை; அன்றிக்கே “மருளையின்றியுனை எந்நெஞ்சத்திருத்தும் தெருளேதரு தென் திருநாலாயென்தேவே அருளாதொழிவாய் அருள்செய்தடியேனைப் பொருளாக்கியுள் பொன்னடிக்கீழ் புகவைப்பாய்” திருவுள்ளமானபடி செய்” என்றும் பிள்ளான் பணிப்பது.

49. புகழவத்ருநிஷயம் 10-4 ப்ரவேசம். பிள்ளான் ஓருருனிலே “நீ பசுமேய்க்கப் போகவேண்டா’ என்றான். ‘ஆகில் தவிர்ந்தேன்’ என்றான். இவன்தனை ஸுலபுனில்லை கிடர்; இவன் புகத்திலப் பயனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்” என்று பணித்தான்.

50. இருபத்துநாலாயிரம் 1-4-6. (அருளாதநீர்) “அவன் பக்கல் அருளக்கடவோமல்லோம்” என்று ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர். “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று ஓரடி போகமாட்டாதே நெஞ்சுருகின இவர், ‘அருளாதநீர்’ என்னும்போதைக்கு என்ன அபஸ்மாச விஸேஷம்? அறிக்கலோம்” என்று பிள்ளான், ‘அருளாத நீர் என்று திருநாமம் சாற்று கிருள்’ என்று சீயர்.

51. இருபத்துநாலாயிரம் 2-4-5. (என) “என்னென்பின-எங்கே போயிற்று?” என்னும் பிள்ளான்.

52. இருபத்துநாலாயிரம் 5-8-5. (அவனென்றே கிடக்கும்) “இத்தேயாஷங்களை உடையவனன்றோ என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே மேல் விழாநிற்கும்” என்று பிள்ளான். (இதன் விவரணம் ஐதிஹ்ய நிர்வாகம் 23ல் காண்க.)

53. ஸ்ரீவசநபூஷணம் 122. திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி—“மகிசா பிந்தும்பிஸ்ரமான ஸாதகும்புமய சும்பு க்குத தீர்த்து ஸலிலம் போலே, அஹங்காச மிஸ்ரமான உபாயாந்தரம்”

54. ஸ்ரீவசநபூஷணம் 178. ‘தன்னால் வரும் நன்மை விலைப் பால் போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால் போலே’ — என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

55. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 1. புகழவத்யாஸ்ரயணத்துக்கு முன்பு காளராத்திரி. பின்பு ஸுப்ரபாத்தம். தாய்மடியிலே கிடந்துறங்குகிற ப்ரஜை ஸ்வப்னத்திலே புனியின்கையிலே அகப்பட்டுக் க்லேஸித்துக் கூப்பிடுமாபோலே எப்பெருமானை உணராத துஸை. தாய்மடியிலே கிடந்துறங்குகிற ப்ரஜை கண்ணிழித்துத் தாய் முகத்தைப்பார்த்து நிர்ப்படியமாயிருக்குமாபோலே எப்பெருமானை உணர்ந்த துஸை என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பர்.

56. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 2. ஆசார்யபத்ய மென்று தனியே ஒன்றுண்டு அது உள்ளது எப்பெருமானுக்கு என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பர்.

57. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 3. “தான் தனக்குப் பார்க்கும் நன்மை காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமாபோலே;

எம்பெருமானாலே வரும் நன்மை மாதாபிதாக்கள் பொன்பூட்டு மாப்போலே, தான் தனக்குப் பார்க்கும் நன்மை ஸ்தனந்தய ப்ரஜையைத் தாய் மடியினின்று பறித்து க்ஷாதுகளுள் ஆட்டு வாணியன் கையிலே கொடுக்குமாபோலே” என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பர்.

58. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 3. “பதிவ்ரதையானவன் ராத்ரி தன் பூர்த்தாநோடே ஸம்ஸலேஷித்து விடிந்தவாறே கூலி தரவேணுமென்று வழக்குப் பேசுமா போலே பூக்தியை உபாயமாக்கிக் கொள்ளுக” என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பர்.

59. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 3. “பூக்தி ஆனைத்தொழிலோபாதி. ப்ரபத்தி எலுமிச்சம் பழம் கொடுத்து ராஜ்யம் கொள்ளுமோபாதி” என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பர்.

60. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 3. “தாய் முலைப்பாலுக்குக் கூலிகொடுக்குமாபோலேயாகையாலே கொடுக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லை கொடுக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லாதாப் போலே பறிக்கவும் ப்ராப்தியில்லை. பறிக்கையாவது பூரமிக்கை. கொடுக்கையாவது பூரமம் தீருகை” என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பர்.

61. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 4. “கரைகட்டாக்காவேரி போலே பூகூவத் துணங்கள்” என்று திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பர்.

62. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 4. அங்ஙனன்றியே, உபாஸகர்க்கு ஸுபூர்வரயமான விக்ரஹத்தோடே ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலே நிற்பதொரு ஆகாரமுண்டு. அர்ச்சாவதாரங்கள் கோயில் திருமலைகள் தொடக்கமான ப்ராப்யஸ்துலங்கள், நாடழியாநிற்க மேல்நிலமாகிற நீணிலாமூற்றத்திலே இனிய சந்தனகுஸும தாம்பூலாதிசுளாலே அலங்கரித்து சூத்ரசாமராதிகள் பணிமாற அத்தேசவாஸிகளுக்கு மூகம் கொடுத்து த்ரிபூவனசக்ரவர்த்தியென்று விருது பிடிக்குமாபோலவும், பயிர் உலராதிற் கடவிலே வர்ஷிக்கும் காணமேகும் போலவும், த்ருஷார்த்தன் நாக்கு வற்றிச் சாவாநிற்க மதஸ்யத்துக்குத் தண்ணீர்வார்க்கும் தூர்மிகனைப்போலவும் பரத்வத்திவிருப்பு. பரமோதூரனாயிருப்பானொரு தூர்மிகள் ஒரு க்ஷரமத்துக்குக் கொடுத்த த்ரவ்யத்தை நாலு க்ஷரமணிகள் வாங்கி விபூஜித்துக் கொள்ளுமோபாதி கஷீரவ்யூஹமான

சூரியபூதி; குணவீனப் பரணுகளைத்தள்ளி குணவான்களைக் கைக் கொள்ளும் விதாவேசபாதிபா, மண்டல வர்ஷப்போலவும் அவ தாரங்கள். நாம் அழிக்க நினைத்தாலும் அழியாதபடி நம்மையும் தன்னையும் நோக்கிக் கொண்டு நாமாக நினைத்தவன்று அதுக் கானவிடத்திலே முகம் காட்டியும் பித்தர் கழுத்திலே கனிக்கியிட்டுக் கொண்டால் பின்னே நின்று அறுத்துவிடும் மாதாவைப் போலவும், மதம்பட்ட ஆணை கொல்லப்படுக்கால் அதின்கழுத்திலே இருந்த பாகன் அதன் செவியையிட்டு அதன் கண்ணை மறைக்கு மாபோலவும், இராமடமூட்டுவாரைப் போலவும், உணரில் கையைக்கடிக்குமென்று உறக்கத்தில் பாலுஞ்சோறும் புடிஜிப்பிக்கும் மாதாவைப்போலவும் அத்தர்யாமித்வம். ராஜமஹிஷி தன் புகீத் தானினுடைய பூம்படுக்கையிற் காட்டில் பரணையினுடைய தொட்டிற்காற்கடை போக்யமாக வந்து கிடக்குமாபோலவும் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோவில் தொடக்கமான அர்ச்சாஸ்த துலங்கன். முத்துத்துறையிலே குடில்கட்டிக்கிடக்கிற கர்ஷகனைப் போலவும், க்ருமாதிசேவதையும் க்ருஹார்ச்சனையுமென்று திருக் குருகைப்பிரான் பின்னான் பணிப்பர்.

68. ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 4. ஸம்பந்தம் ஸம்பாத்த யமன்று, தடைவிடுகை ஸம்பாத்தயம் என்று பின்னான் பணிக்கும்.

64. ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - சரமஸ்ஸோகாதிசாரம். இப்படி புக்த்தயாதிசுள் போலவே ஸரணாகுதிதர்மமும் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்படுகையால், “தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே; ஈஸ்வரனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே” என்று பின்னான் வார்த்தைக்கு புக்த்திப்பரபத்தயாதிசுள் எல்லாம் அவ னாலே வருகிறன என்று நினைக்கவேண்டும் என்று தன்னுடைய பராதிந கர்த்தருத்தவத்திலே தாத்தபர்யம்.

65. ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - சரமஸ்ஸோகாதிசாரம்.

மத்யோபஹத பாத்ரஸ்த திர்த்துத்ருஷ்டாந்தவாணநம் ||
அஹங்காரநவயே து ஸ்வாத் ப்ரபத்தாவபி புக்திவத் ||

[“மதிராபிந்துமிஸ்ரமான ஸாதகும்புமய கும்புகுத தீர்த்த ஸலீலம் போலே அஹங்காரமிஸ்ரமான உபாயாந்தரம்” என்று பின்னான் கள்ளில் ஒருதுளி கலந்த தீர்த்தத்தை புக்தி முத லான உபாயாந்தரங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்கிச் சொல்லிய குற்றம் அஹங்காரம் கலந்திருந்தால் ப்ரபத்திக்கும் உண்டாகும்.]

66. ஸ்ரீவசநபூஷணம் 122 (ஐ நி 58) மாமுனிகள் வ்யாக்
யானம். அவ:— இப்படி ஸ்வரூப நாஸகமான உபாயாந்தரத்தி
னுடைய அத்யந்த நிஷித்₃த₄த்வத்தை அபியுக்த வசந்தாலே
தூர்ஸிப்பிக்கிறார் -- (திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் என்று தொடங்கி)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி - மதி₃ரா
பி₃ந்த₃ மிஸ்ரமான சாதகும்ப₄மய கும்ப₄க₃த தீர்த்த₂ ஸலிலம்
போலே அஹங்கார மிஸ்ரமான உபாயாந்தரம்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானாகிறார் - ஸர்வஜ்ஞான பூஷ்ய
காரர் திருவடி எனிலே ஸேவித்து தத₃பி₄மதவிஷயமாய், ஸகலஸாஸ்த்
ரங்கனையும் ஆராய்ந்து அறுதியிட்டிருக்கும்வராகையாலே, ஆப்த
தமராசிருக்குமவரிதே. (பணிக்ஞாப்படி) என்றது - அருளிச்செய்யும்
ப்ரகாரமென்றபடி (மதிரையானது) - அத்யந்த நிஷித்₃த₄த்வ₃ரவ்ய
மாய் ஸ்வஸ்பர்ஸ லேஸமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே
நிஷித்₃த₄மாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்₃ருஷ்டாந்த
தமாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்தநிஷித்₃த₄த்வமும், தத்
ஸ்பர்ஸலேஸமுள்ள வஸ்துவும் தத்₃வந் நிஷித்₃த₄மென்னுமிடமும்
தோற்றுகிறது. (சாதகும்ப₄மானது) - ஸுவர்ணம். (தத்மய₃கும்ப₄ம்)
என்றது - உள்ளு த்₃ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சா
யிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாத்நாநாகப் பண்ணின குட
மென்றபடி; இத்தால் - பாத்ரஸூத்₃தி₄ சொல்லுகிறது. (தத்₃க₃த
தீர்த்த₂ ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின்
பாவநத்வம் சொல்லுகிறது (அதுபோலே அஹங்கார மிஸ்ரமான
உபாயாந்தரம்) என்கையாலே - இங்கும் பாத்ர ஸூத்₃தி₄யும் தத்₃க₃த
பாத்₃ரீத்த₂ ஸூத்₃தி₄யும் சொல்லவேணும். அதாவது "ஆத்மா
ஜ்ஞாந மயோ₃மல:" என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் ப₄க₃வ
த₃ந்யார்ஹஸேஷதையாலும் பரிஸூத்₃த₄மாயிதே ப₄க்த்யாய்ரய
மான ஆத்மவஸ்துவிருப்பது; தத்₃க₃த ப₄க்தியும் ப₄க₃வதேகா
க்₃ரதயா பரிஸூத்₃த₄யிதே; அஹங்காரம் கலசிறிதில்லையாகி
லொரு குறையிலேயே. ஆக, இத்தால் சொல்லிறயுத்தது
என்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ர₃க₃தமான தீர்த்த₂ஜலம் பாத்ர
ஸூத்₃தி₄யுமுண்டாய்த் தானும் பரிஸூத்₃த₄மாயிருக்க, ஸுராபி₃ந்து₃
மிஸ்ரதையாலே நிஷித்₃த₄மாமாப்போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்வ₃தி₃
களாலே பரிஸூத்₃த₄மான ஆத்மவஸ்து₃க₃தையாய் ப₄க₃வதேக
விஷயதயா பரிஸூத்₃த₄மாயிருக்கிற ப₄க்திதான், ஸ்வயத்த மூல
மான அஹங்கார ஸ்பர்ஸத்தாலே ஜ்ஞானிகள் அங்கீகரிப்பாபடி
நிஷித்₃த₄யா யிருக்குமென்றதாய்த்து. (பணிக்ஞாப்படி) என்றத்

துக்குச் சேர, வாக்யத்தின் முடிவிலே, என்று என்கிறவித்தனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

67. ஸ்ரீவசநபூஷணம் 177 (ஐ நி 54) மாமுனிசர் வ்யாக்யானம். அவ:— ஆக, (நன்மைதானே தீமையாய்த்து) [145] என்றும், (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்) [160] என்றும், தேயாஷ நிவ்ருத்திதானே தேயாஷமாமிதே) [176] என்றும் தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே உபாதேயமென்னுமிடம் பூஷித்ததிதே; இப்படி தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன் தேடும் நன்மை உபாதேயமென்னும் இடத்தை ஆப்த வசந்தாலே தூர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல் (தன்னால் என்று தொடங்கி)

“தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே” என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

(தன்னால் வரும் நன்மையாவது) - ஸ்வயத்தந்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக்கொள்ளும் நன்மை. (விலைப்பால் போலே) என்றது-ஒளபாதிதமுமாய் விரஸமுமாய் அப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை, (அவனால் வரும் நன்மையாவது) - நிருபாதிதஸ்வாமியான அவன்ருளே இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை, (முலைப்பால்போலே) என்றது-நிருபாதிதமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை.

68. உபதேசரத்தினமாலே.

பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை தெள்ளார் வடக்குத் திருவிதிப்—பிள்ளை மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு.

39.

முத்துறவே பிள்ளான் முதலானோர் செய்ததனும் அந்த வியாக்கியைகளன்றாகில் — அந்தோ திருவாய்மொழிப் பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல குருவர் இக்காலம் நெஞ்சே கூறு.

40.

தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் எதிரார் பேரருளால்—உள்ளாரும் அன்புடனே மாறன் மறைப் பெருளை யன்றுரைத்தது இன்பமிகுமாருமீரம்.

41.

69. ப்ரமேயரத்னம் அருளிய யாமுநாசார்யர் அருளிய தத்வ பூஷணத்தில் த்வயவைபவம். ஆகையால் இப்படி வாக்ய த்வயாத்மகமாயிருக்கிறது. ஸ்ரிய:பதி உபேயங்களுக்கு அவதியாயிருக்குமோபாதி இது உபாயங்களுக்கு அவதியாயிருக்கும். அவன் ஜ்ஞான ஸக்த்யாதி ஷட்ஸ்ருணங்களையும் உடையவனாயிருக்குமோபாதி இதுவும் கார்ப்பண்யாதி ஷட்ஸ்குத்தையும் உடைத்தாயிருக்கும். அவன் தேஜஸ்கிபுத்ரரத்னமாயிருக்குமோபாதி இதுவும் மந்த்ரரத்னமாயிருக்கும். இம்மந்த்ரந்தான் ஸ்ரீமந்த்நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி, ஆளவந்தார் என்று சொல்லுகிற ப்ரமாசார்யர்களுடைய நெஞ்சாகிற செப்பிலே வைத்துச் சேமிக்கப்பட்டிருக்கும். "அர்த்தோ விஷ்ணு:" என்று சொல்லப்படுகிற அர்த்தவான்களுக்குக் காட்டக் கடவதாய் அறப்பெருவிலைய தாயிருக்கும், ஸர்வோபாயதூரித்வரக்கு ஸர்வஸ்வம்மாயிருக்கும். இந்த உபாயம் அஜ்ஞாருக்கும் அசக்தருக்கும் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலாயிருக்கும். ஆசார்யன் ப்ரமாதா என்றும், அரிச்சாவதாரம் ப்ரமேயமென்றும் த்வயம் ப்ரமாணம் என்றும் அருளிச்செய்வர் உய்யக்கொண்டார். இது ஸம்ஸாரவிஷதஷ்டனுக்கு ரஸாயனமாயிருக்கும் என்று அருளிச்செய்வர் மணக்கால் நம்பி. அந்ததுனுக்கு மஹாநிதிபோலே இருக்குமென்று அருளிச்செய்வர் பெரிய முதலியார். ஸுதூர்த்தனுக்கு அம்ருதபானம்போலே இருக்குமென்று அருளிச்செய்வர் திருமாலையாண்டான், ஸ்தனந்தியுப்ரஜைக்கு ஸ்தனயம்போலே இருக்குமென்று அருளிச்செய்வர் திருக்கோரட்டியூர் நம்பி. ராஜகுமாரனுக்கு முடியும் மாலையுப்போலே ப்ரபந்தனுக்கு த்வயோச்சாரணம் என்று அருளிச்செய்வர் பூஷ்யகாரர். ஸம்ஸாரத்தில் இந்த உபாய விசேஷம் விலங்கிடப்பட்டவன் தலையிலே முடியை வைத்தாப்போலே என்றருளிச்செய்வர் எம்பார், வாச்யங்களில் எப்பெருமானுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே, வாசகங்களில் ப்ரபத்தியிற் காட்டில் அவ்வருகில்லை என்று அருளிச்செய்வர் நஞ்சீயர். ராஜகுமாரனுக்குக் கர்ப்பநாதிகரம்போலே இவனுக்கு ப்ரபத்தியை விடில் நாக்குவற்றும் என்றருளிச்செய்வர் நம்பிள்ளை. எலுமிச்சம்பழம் கொடுத்து ராஜ்யம் பெறுவாரோபாதி என்று பணிக்கும் திருக்குறையைப்பிரான் பிள்ளான். குருபரம்பரையையொழிந்த ப்ரபத்தியும் ஸாதூநாத்ரங்களுடொக்கும் என்று நிர்வஹிப்பர் முதலியாண்டான். பிறவி மிடியன் கையில் சிந்தாமணி புருந்தாற்போலே என்று நிர்வஹிப்பர் பிள்ளையறங்காவில்லீதாஸர். (இது பெரும்பாலும் வார்த்தாமாலை 136ல் உள்ளது.)

70. ராமானுஜார்ய திவ்யசரிதை. இவரும் 'வகுளதௌவளமாலா' என்று தொடங்கி 'சக்ரஹஸ்தேபுசக்ரம்' என்று அநுஸந்தித்துக் கொண்டு நிற்கிறவளவிலே, உடையவரும் "அவர் செய்தருளின உஹோபகாரத்துக்கு அவர் திருநாமம் சாத்துகைக்கர்ஹமான ஒருவர் லேணும்" என்று தத்துவஞானமான அதிகாரிகளை ஆராய்ந்து போருமிடத்து அப்போது அவருக்குப் பிள்ளையாம்படி பிள்ளான் திருவடிகளிலேஸேவித்து "அடியேனை அப்படி விநியோகும் கொண்டருள" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உகந்தருளி "திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்" என்று திருநாமம் சாத்தியருளி, "ஆழ்வார் திருநாமத் தோடே திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருநாமமுங் கூடப்பெற்றதே" என்று உகந்தருள்நூர். நம்பிக்குத் "திருக்குருகைப்பிரான்" என்றாய்ந்துத் திருநாமம். இப்படியான திருநாமமுடைய இவரை அன்று தொடங்கி, ஆசார்ய குமாரராக கௌரவித்துப் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக் கொண்டு போருவர் ளாய்த்து முடிவெனல்லாரும்.

அநந்தரம் "சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும் பெரியவர்" என்று ப்படி வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டருளி அவருக்கு உத்யேசையரான ஆதிப்பிரான் ஸந்திதியிலே எழுந்தருளி ஸேவித்து "ஸ்ரிய:காந்தோநந்தோ பரதூ:காலாகாஸ்பதௌபுர் ஹதாஸோஷாவத்யு:பரமதூபதேர்வாந்மநஸயோ:| அபூ:மீர்பூ:மீர் யோபதஜதத்யூ:ஸாமாதிபுருஷோமநஸ்தத்பாதூ:ப்யஜே பரிசரண ஸக்தாப்யவதுமே||" என்று ஒன்றுந்தேவுத்தொடங்கிப்பத்துப்பத்தா கப்பரேசத்ததைப்பொலியுமபடி பொலிந்துநின்ற பிராணித்திலே ஸ்தூபித்து இத்திருவாய்மொழி முகேந பாமரரெல்லாருந் திருந்தி தூர்ஸனத்தலே பிரவேசிக்குமபடி மேலும் செய்தருளுவதாகப் பராமர்சியா நிற்கிற தசையிலே பரம சேஷியானானும் அப்படி நடத்தும்படிக்குத் திருவுள்ளமாய்த் தீர்த்தம், திருமலை, திருப்பரியட்டம் சடகோபன் முதலான வரிசைகளையும் ப்ரஸாதிக்க ஸ்லீகரித்து,

71. ராமானுஜார்ய திவ்யசரிதை. விசேஷித்து ஆழ்வார் திருநாமத்தையுடையவராய்த் தமக்கு சிஷ்ய புத்ரரான திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் மீயவும் அநுவர்த்தித்து (எதிராசர் போருளால்) என்னுமபடி அருளோடே கூடின அனுமதியுடனே திருவாய் மொழிக்கு ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸங்க்ஷயையாலே ஆருயிரம் க்ரந்த தூப ஸங்க்ஷயையாப்படி ஒரு வ்யாக்ஷயானம் செய்தருளிநூர், ஒன்பதினாயிரம் க்ரந்த தூப ஸங்க்ஷயையான ஸ்ரீபூ:ஷபத்துக்கும அவரே ப்ரவர்த்தகரிதே.

72. ப்ரபந்தநாம்குதம் அத்தியாயம் 53 ஸ்லோகம் 37—40 அதன்பொருள்:- பிள்ளான் மனக்குறை தீர்த்தம்:- அப்போது பெரியதிருமலை நம்பியின் குமாரராய், பிள்ளை திருமலைநம்பி என்று பெயர் பெற்றவராய், பேரறிவாளராய், பேரொளிபடைத்தவரான ஓர் ஸிஷ்யர் அன்போடுவந்து, ஸ்ரீராமானுஜரைவணங்கி, கைகூப்பி நின்றவராய், "யதிராஜரே! தூஸனான அடியேனை தேவரீரது

குமாரனாக ஏற்றுக்கொண்டு மனோரதத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்
வீராகு' என்று விண்ணப்பித்தார். அந்த வார்த்தையாலே மிக
வும் உகந்த யதிராஜர் அவரைத் தம் பிள்ளையாக ஏற்றுக்கொண்டு
"திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்" என்னும் திருநாமத்தையும் அவ
ருக்கு அளித்தார்.

73. திருநகைத்திரத் தனியன்.

ஸிம்ஹே மருகாஸிரே துபுதம் ராமாநுஜ பதாஸந்திரம் |

த்யாவிடயம்நாய தத்தவஜ்கும் குருகாதிபமாஸ்யே ||

[ஆவணியில் மிருகசீர்ஷநகைத்திரத்தில் உதித்தவரும், ஸீராமா
னுஜருடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவரும், தமிழ் வேதத்தின்
உண்மைப் பொருளை அறிந்தவருமான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்
ளான ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

74. பிள்ளான் அருளிய இரண்டாம் திருவந்தாதித் தனியன்

என்பிறவி நீர விற்றெடுசினே வின்னமுதா*

அன்பே தகளி யளித்தானை* — நன்புகழ்சேர்

சீத்தார் மத்துக்கள் சேரும்* கடல்மல்லைப்

பூத்தார் பென்னங் கழல்.

75. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பாவத்தில் உள்ளதனியான்கள்.

யம்யாப்பதல: க்யாதோ யதிராஜாப்யுதிசந்த்ரமா: |

குஸலம் திஸதாப் மே ஸ ஸ குருகேஸ்வரதேஸூக: ||"

[எவரொருவர் யதிராஜராகிற கடலுக்கு நிறைந்த கலைகளை
(1. சாஸ்திரங்களை, 2 சந்திரகலைகளை) உடைய (பூர்ண) சந்திர
னாகப் புழ்பெற்றிருக்கிறாரோ, குருகேஸ்வரர் என்னும் திருநாம
முடைய ஆசார்யரான அந்தத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்
எனக்கு நல்வழியைக் காட்டுவாராக.]

விச்யாதோ யதிஸார்வபௌமஜலதேயஸ் சந்த்ரோபமத்வேநய:
ஸ்ரீபாஷ்யேச யதந்வயாஸ்ஸுவிதிதாஸ் ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தாத்ய: |
வ்யாக்யாம் பூஷ்யக்ருத்யாஜ்யோபநிஷத்யாம் யோ

த்யாமிடிநாம் வ்யதாத்

பூர்வம் தம் குருகேஸ்வரம் குருவாரம் காகுன்யபூர்வாம் பூஜே ||

[எவரொருவர் யதிராஜராகிற கடலுக்குச் சந்திரனென்று புழப்
பெற்றவரோ, எவருடைய சிஷ்யர்களான ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரெனும்
எங்கள் பூர்வான் முதலானோர் ஸ்ரீபாஷ்யபாண்டித்யத்தில் மிக்க புழப்
பெற்று விளங்குகின்றனரோ, எவரொருவர் ஸ்ரீபூஷ்யகாரருடைய
ஆணையாலே தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழிக்குமுதன் முகவிஷ் (ஆரு
யிரப்படி எனும்) வியாக்கியானமிட்டருளினாரோகருணை நிறைந்தவ
ரான அத்தகைய திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானை மாரணடைக்கிறேன்.]

அருளாளப்பெருமாள்
எம்பெருமானார் வைபவம்

அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார்
(பாண்டவதாதர் ஸந்நிதி காஞ்சிபுரம்)

ராமநாதபுரம் லக்ஷ்மீபுரம் வேதாளஸ்தரர் தீர்த்த ஸம்பந்தர்
சுதூர்த்தபுரம் ஸம்பந்தர் தேவராஜமடநிர் புகழ்||

[எம்பெருமானுருடைய தலை சீடராய். வேதாளஸ்தரர் தீர்த்தப்
பெருங்கோயில் செல்வமகா உடையவராய், ஸத்யஸாயரமத்தை
உடையவரான தேவராஜமடநிர் என்னும் அருளாளப்பெருமான்
எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

இவர் ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களும் வல்லவராய், அக்காலத்திலிருந்த அநுபவதிகளுக்கெல்லாம் தலைவராய் “யஜ்ஞமூர்த்தி” என்று பெயர் பெற்றிருந்தவர். எம்பெருமானார் இவரோடு பதினெட்டு நாள் வாதப்போர் புரிந்து அருளாளப்பெருமாளான ‘வரதன்’ அருளாலே இவரை வெற்றி கொண்டு அக்காரணத்தாலே “அருளாளப்பெருமாளொப்பெருமானார்” என்று இவருக்குத் திருநாமமிட்டார். இவருக்குத் தனியாக ஒரு மடமும் அமைத்துக்கொடுத்தார், “எம்பெருமானார் மடம் எங்கே” என்று வெளியூரிலிருந்து வந்த சிலர் கேட்க, “எந்த எம் பெருமானார் மடம்?” என்று உன்னாரார் சிலர் பதில் கேள்வி கேட்க, இதைக் கேட்டு “ஐயோ! எம்பெருமானாருக்குப் போட்டியாக வழங்கும்படி ஆகிவிட்டோமே” என்று மனம் தொந்து, தமது மடத்தை இடித்துவிட்டு எம்பெருமானார் மடத்திலேயே வாழத்தொடங்கிய இவரது “ஆசார்யநிஷ்டை” வியத்தற்குரியது. அந்தாழ்வான், எச்சான் (யஜ்ஞேசர்), தொண்டனார்நம்பி, பருதூர்நர்பி ஆகியவர்களை எம்பெருமானார் இவர் திருவடிகளிலே ஆஸரயிக்கச் செய்தார். இவர் ‘ஞானசாரம்’ ‘பிரமேயசாரம்’ என்னும் அத்துமீதமான இரு தமிழ்ப் பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தார். இவற்றுக்கு மணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யானம் அருளியுள்ளார். “கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே தருமத்தாலன்றி இறைதான் உள்?” [பிரமேயசாரம் 4] “உள்ளபடி உணரில் ஒன்று நமக்குண்டென்று, விள்ள விரகிலதாய்விட்டதே; கொள்ளக் குறையேதுமில்லார்க்குக் கூறுவதென் சொல்லீர் இறையேது மில்லாத யாம்” [ஐ 6] “சாதகம்போல் நாதன்தனருளே பார்த்திருத்தல் கோதிலடியார் குணம்” [ஞானசாரம் 2] என்று நிர்ஹேதுகக் கருவையின் பெருமையையும் “அற்றமுரைக்கில் அடைந்த வர்பால் அபுதயகோன். குற்றமுணர்ந்து இகழும் கொள்கை யுனோ?—எற்றே தன், கன்றின் உடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது அன்றதனை ஈன்றுகந்த ஆ” [ஐ 25] என்று வாதஸல்ய லக்ஷணத்தையும் இவர் அருளியிருப்பதையே நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான பேராசிரியர்கள் பின்பற்றினார்கள் என விளங்குகிறது. இவர் துவயவிவரணமாக வடமொழி ஸ்லோக ரூபமான ஒரு க்ஷரந்தம் அருளியிருக்கிறார் என்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிய ஏறுஸ்யத்ரயஸாரம் துவயாதிகாரத்திலிருந்து விளங்குகிறது.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்.

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 18 பக்கம் 220 முதல் 224 (2-வது பாரா ஈடுக). காண்க.

2. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 20 (பக்கம் 232 ஓ 233) காண்க.

3. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் முதல் பாகம் பக்கம் 291 காண்க.

4. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் உள்ள தனியன்கள்.

“த்யா பாலநதேஸாய ஜ்ஞாநஸாரப்ரத்யாய ச |
ப்ரமேயஸாரம் ததததே நமோஸஸ்து ப்ரமேயஸானிதே ||”

[அருளாளப்பெருமாள் (த்யாபாலனதேவரீ) என்னும் திருநாமமுடையவரும், ஞானஸாரம், ப்ரமேயஸாரம் என்னும் கிரந்தங்களை அருளியவரும், அருள் நிரம்பியவருமான முனிவர்க்கு நமஸ்காரம்.]

“யதிராஜ த்யாபாத்ரம் யதிபங்க்திவிபூஷணம் |
த்யாபாலமுநிம் வந்தே தேவரீகாக்யேஸரம் ஸதா ||”

[யதிராஜருடைய கருணைக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவரும், யதிகளின் வரிசைக்கு அலங்காரமாயிருப்பவரும், ஆசார்யர்களில் தலைவராயுள்ளவருமான அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானாரை எப்போதும் வணங்குகிறேன்.]

5. சரமோபாய நிர்ணயம். (பக்கம் 534) அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த அநந்தாழ்வானும், எச்சானும், தொண்டனார் நம்பியும், மருதூர்நம்பியும்...

6. பெரிய திருமுடியுடைய அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானருக்குத் திருநடைத் தரம் கார்த்திகை மாஸம் பூரணி. இவர் செய்த தருளின ப்ரபுத்தங்கள் ஞானசார ப்ரமேயசாரங்கள் முதலான ப்ரபுத்தங்கள்.

இவர்க்குத் தனியன்

ராமாநுஜார்ய ஸச்சிஷ்யம் வேதுஸாஸ்த்ரார்த்து ஸம்பதம் |
சதுர்த்தாயஸ்ரம ஸப்பநம் தேவராஜமுநிம் பூஜே ||

7. வார்த்தாமாலை 124 வார்த்தை சி விவரணம். விக்ரமசோழன் திருவித்யபிலே திருவரங்கச்செல்வர் எழுந்தருளாநின்றால், பிள்ளையுறங்காவிவ்லிதாஸர் நாள்தோறும் a ஆயுதம் எடாமல் ஸேவிப்பர்; அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார், 'பிள்ளாய்! உம்முடைய ஆயுதம் என்று விநியோகப்படுவது' என்று கேட்க; 'உம்முடைய அஞ்ஜலிபவித்ரம் விநியோகப்படுமன்று அடியேனுடைய ஆயுதம் விநியோகப்படும்' என்றார். [a நம்பெருமான் புறப்பாடு கண்டருளுப்போது அவர் சிறிது சாய்ந்தாலும் தம் பிராணனை முடித்துக்கொள்வதற்காக ஒரு ஆயுதத்தை (குற்றுடைவாளை) ஏந்திக்கொண்டு பிள்ளையுறங்காவிவ்லிதாஸர் நம்பெருமானைப் பின்தொடர்வர். அப்போது நம்பெருமானை ஸேவிக்கும்போதும் ஆயுதத்தைக் கைவிட்டுக்காமலே ஸேவிப்பர். அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் 'உம்முடைய ஆயுதம் என்று செயல்படும்?' என்று துஃஸரைக் கேட்க, இப்படிப்பட்ட ப்ரதிபத்தியுடன் தாம் அருகில் வரும்போது தம் உயிருக்கு ஊறு ஏற்படும்படி நம்பெருமான் விடமாட்டாராகையாலே, தம் ஆயுதத்துக்கு விநியோகம் ஏற்படாது என்று உறுதிக்கொண்ட துஃஸர் அதுக்கு துருஷ்டாந்தமாக 'உமது அஞ்ஜலிபவித்ரம் (ஜலபவித்ரம்) கேவலஸந்யாஸ தர்மத்துக்கு உறுப்பாமன்றே அடியேனுடைய ஆயுதமும் விநியோகப்படும்' என்று அருளிச்செய்தார்.

8. வார்த்தாமாலை 441. வார்த்தை சி விவரணம். அன்னக் (கே)டும் தீர்ந்ததென்றார் - அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார்; ["எந்தஎம்பெருமானார்மடம்"] என்று வழிப்போக்கர்கள் சிலர் கேட்பதைச் செவியுற்று 'லோகாசார்யரான எம்பெருமானாருக்குப் போட்டியாக நாமும் ஒரு எம்பெருமானாவதா?' என்று துணுக்குற்று அருளாளப்பெருமான் தம் மடத்தை இடித்துவிட்டு எம்பெருமானார் மடத்திலேயேவாழத்தொடங்கினார் என்றும் ஐதிற்யம் சூருபரம்பரா ப்ரபடா வாதிட்களில்ஸுப்ரஸித்தம். ஏற்கனவே எம்பெருமானார் ஸேஷப்ரஸாதம் கிடையாமலிருந்த அந்நக்கேடும் அவர் மடத்திலேயே வாழத்தொடங்கியதிலிருந்து தீர்ந்தது என்று அவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையாயிருக்கலாம். 'அன்னக்கடு' என்று பாடலானால் விஷாந்நம் என்று பொருள்படும்.]

9. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-7. வடுகநம்பி திருநாட்டுக் கூப் போனாரென்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிறிதுபோது மோஹித்துக் ஆச்-14

கிடந்து உணர்ந்தருளி அவரைப் பார்த்து, 'திருநாட்டுக்குப் போன ரென்னலாகாது காணும்; உடையவர் ஸ்ரீபாதத்துக்குப் போன ரென்ன வேணுங்காணும்' என்று அருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீசபரியும் பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தது இதுவிறே.

10. திருவிடுத்தம் ப்ரவேசம் (வ்யாக்யானம் 8 ஈடு) ஆழ்வாரை முக்தரென்பர்கள் சிலர்; அருளாளப்பெருமாளெப்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆஸ்ரயித்தார் ஒருவர் முக்தப்ராயரென்பர்; அங்குள்ளரொருவரை நீர் பேசும்பிற் பிறவுமென்னப் பிறந்தாரென்பர்கள் சிலர்; வங்கிப்புரத்து நம்பி எப்பெருமான் தான் இப்படி வந்து அவதரித்தானென்பர். இப்படி சொல்லுகைக்கு அடி ஆழ்வாருடைய ப்ரபுலவமாயிற்று.

11. பகவத்விஷயம் 6-8-1 கூரத்தாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 17 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 69 காண்க.

12. பகவத்விஷயம் 6-8-6 (கிம்புநர் மத்ஸுவிதேஃ ஜந:) என்றவிடத்துக்குச் சொல்லுவதொரு வார்த்தையுண்டிறே; "அருளாளப்பெருமாளொ பெருமானுடைய அந்நிமதசையிலே 'திருவுள்ளத்திலேடுகிறதென்?' என்ன, 'ஒரு பணி பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடியென்! என்று கிடந்தேன்' என்றார்" என்று இதுக்குக் கருத்தாகப் பின்னையருளிச்செய்யும் வார்த்தை- 'நாம் பண்ணின சரணாகதியாகையாலே ப்ரலத்தோடு அவ்யபிடி சாரிபாகமாட்டாது; இனி சம்ஸ்யன் நீர்மையிலேற்றத்தாலே நமக்கு ஒரு குறையிலே என்கிறது' என்று.

13. பகவத்விஷயம் 8-10-3. கூரத்தாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 19 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 75 காண்க.

14. மாமுனிகள் அநுளிய ஞானசார வ்யாக்யான அவதாரிகை. எப்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்து, ஸகல வேத்யஸஸ்தர தாத்ரயார்த்தங்களுள்ளாம் அவரருளிச்செய்யக் கேட்டு, தத்வஹிதபுருஷார்த்தயாதாத்ரயவித்தமராய், "தேவ பற்றறியேன்" என்று, அவர் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணி ஸேவித்திருந்த அநாஸப்பெருமாளெப்பெருமானார் தம்முடைய பரமக்குபையாலே, இவ்வர்த்தங்களுள்ளொருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று, தத்வஹிதபுருஷார்த்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸாராஸத்தைப் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் தெரியக் கடவதாக த்ரூஷிடப் பூலையாலே இப்ப்ரபுத்த்யுகேந அரு

ளிச்செய்கிறார். ஆகையாலே, இதுக்கு ஜ்ஞாநஸாரமென்று திருநாமமாயிற்று.

15. மொழவிகள் அருளிய ப்ரமேயஸார வ்யாக்யான அவதூரிகை. ஸகல ஸாஸ்த்ர நிபுணராய், தத்வஹிதபுருஷார்த்தையாத்மயவிதக்ரேஸரராய், ஸமஸ்தஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவநகாமராய், தரமம அடியிலே அங்கீகரித்தருளின எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே சிரகாலம் ஸேவைபண்ணி தத்வஹித புருஷார்த்த விஸேஷங்களெல்லாம் சரமபர்வபர்யந்தமாக அவரருளிச்செய்யக்கேட்டு தத்திஷ்டராயிருக்கும் அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸகலஸாஸ்த்ரங்களிலும் ஓரொரு ப்ரதேசத்திலே தாத்பர்யரூபேண ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே ஸகலர்க்கும் அறியவரிதாம்படி யிருக்கிற அர்த்தவிஸேஷங்களை ஸங்க்ரஹித்து ஜ்ஞாநஸாரமாகிற ப்ரபந்தமுக்கேந் அருளிச்செய்து தலைக்கட்டின வநந்தரம், ஸகலஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாகையாலே ப்ரமாணஸாரமான திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரமேயங்களில் ஸாராம்ஸத்தை ஸங்க்ரஹித்து இப்ப்ரபந்தமுக்கேந் அருளிச்செய்கிறார். ஆகையிதே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயஸாரமென்று திருநாமமாயிற்று.

16 ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் த்வயாதிகாரத்தில் அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரின் மூன்று காரிகைகள் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:—

(1) ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநமாகார ஜ்ஞாநபூர்வகம்|

தேநாகாரம் ஸரியம் ஜ்ஞாத்வ ஜ்ஞாதவ்யோ புகுவாந் ஹரி: ||

[ஓரு பொருளின் நிருபக விசேஷணத்தை அறிந்தபின்பே அதை யுடைய பொருளை அறியமுடியும். ஆகையால் நிருபகவிசேஷணமான பிராட்டியை அறிந்த பின்பே விசேஷ்யமான எம்பெருமானை அறியவேண்டும்] என்று அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

(2) அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரும்

ஸ்வாபீஷ்டே பரஸம்பந்தே ஸ்வஸக்த்யாஹிநஸாத்ந:|
தத்ப்ரபத்யுபாயம் தத்பாதொள க்ருத்வா விஸ்வஸ

பூர்வகம் ||

[தான் விருர்பும் புகுதவத்ப்பாப்திக்குத் தன் அஸத்தியாலே வேறு ஸாததனமற்றவன். அவ்வெம்பெருமானை அடைவதற்கு அவனுடைய திருவடிகளையே மஹாவிஸ்வாஸத்தோடு உபாயமாகக் கொண்டு] என்று அருளிச்செய்தார்.

(3) பரமாத்மநி நாரானும் ஸர்வபுர ஸமர்ப்பணத் |

ஸஞ்ஜாதர் தைரதேசுத்யம் து நம இத்யுச்யதே புகுதே ||
[புகுதேத்ப்ரபன்னர்கள் தங்களுடைய எல்லாப்பொறுப்பையும் எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பித்து விட்டபடியால் தம்மிடம் எந்தக் கைமுதலையும் எதிர்பாராமல் இருக்கும் தன்மை 'நம:' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாக அறிவாளிகளால் கூறப்படுகிறது] என்று இங்குற்ற நமஸ்ஸை அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் வ்யாக்ஷயானம் பண்ணினார்.

17. திவ்யஸூரிசரிதர் ஸர்க்கம் 18. ஸ்லோகம் 6 முதல் 9 வரை.

18. ப்ரபந்தநாங்குதம் 25, 26 அத்தியாயங்கள்.

19. அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார் அநுரிய திருவாசிரியத்தனியன்

காசினியோர் தாம்வாழக் கலியுகத்தே வந்துதித்து*
ஆசிரியப்பா வதனால் அருமறைநூல் விரித்தானை*
தேசிகனைப் பரங்குசனைத் திகழ்வனாத் தாரானை*
மாசடையா மனத்துவைத்து மறவாமல் வாழ்த்துதுமே.

20. திருநகைத்திரத்தனியன்

கார்த்திகே புரணீஜாதம் யதீந்த்ரஸ்ரித மாஸ்யே |
ஜ்ஞாந ப்ரமேய ஸாராபிவக்தாரம் வரதம் முநி ||

[கார்த்திகையில் பரணி நகைத்திரத்தில் அவதரித்தவராய், யதி ராஜரை ஆஸ்ரயித்தவராய், ஞானசார ப்ரமேயசாரங்களை அருளிய வரான அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

21. நித்யதனியன்

ஜ்ஞாநபுக்த்யாத்த வையாக்யம் ராமாநுஜ பத்யாஸ்ரிதம் |
பஞ்சமோபாய ஸம்பத்நம் ஸம்யகீந்த்ரம் நமாய்மாஹம் ||
[ஞானபக்திகளால் உண்டான வையாக்யத்தை உடையவரும், ஸ்ரீராமானுஜரின் திருவடையை ஆஸ்ரயித்தவரும் அவரிடம் பஞ்ச

மேபாய நிஷ்டையை உடையவருமான அருளாள மாமுனிவரை
அடியேன் வணங்குகிறேன்.]

22. வாழித்திருநாமம்

திருவாழித் தென்னாங்கஞ் சிறக்க வந்தோன் வாழியே*
தென்னாநாளர் அன்பால் திருந்தினன் வாழியே*
தருவாழிமெதிராசன் தாளடைந்தோன் வாழியே*
தமிழஞானப்ரமேஸ்வரம் தமர்க்குரைப்போன் வாழியே*
தெருளரு மதராசநிலை தெளிந்தோன் வாழியே*
தேகபெலிமடந்தன்னைச் சிறைத்திட்டான் வாழியே*
அருளாளமாமுனியாம் ஆரியன்தான் வாழியே*
அருள் கார்த்திகைப் பரணியோன் அனைத்தாழி வாழியே*

சோமாசியாண்டான் வைபவம்

நெளமி லக்ஷ்மண யோகீந்த்ர பாதுஸேவைகதாரகம் |
ஸ்ரீராமந்த்ரநாததூர்யம் ஸ்ரீபூஷ்யாப்குதஸாக்யம் ||
[ஸ்ரீராமாதுஜமுனிவரின் திருவடிக்குற்றேவையே தூரகமாகக்
கொண்டவரும், ஸ்ரீபூஷ்யாப்குதம் தங்கும் கடல்போன்றவருமான
'ஸ்ரீராமன்' என்னும் திருநாமமுடைய சோமாசியாண்டானை
வணங்குகிறேன்.]

எப்பெருமானுருடைய முக்யஸிஷ்யர்களில் ஒருவரான இவரது
இயற்பெயர் 'ஸ்ரீராமமிரர்' என்பதேயாகும். இவரது கூடஸ்தரே,
அல்லது இவரோ ஸோமடாக்யம் செய்ததால் 'ஸோமயாஜி
யாண்டான்' அல்லது சோமாசியாண்டான் என்பது இவர் குலத்த
வர்க்கெல்லாம் இன்றும் பட்டப்பெயராய் விளங்குகிறது. [இவர்
குலத்தவரே ஸ்ரீரங்கம் வாக்ய பஞ்சாங்க்யம் சுணிக்ரும் பிராச
பெற்றவர்கள்.] இவரே 'ஸ்ரீபூஷ்ய விவரணம்' என்னும் பெயர்
கொண்ட ஸ்ரீபூஷ்ய வ்யாக்யானத்தை முதலில் இயற்றினார்.
ஷடூத்ததஸங்கேபம் என்னும் இவரது நூலிலிருந்து ஸ்ரீவேத்யந்த
தேயுயர் சில பகுதிகளை எடுத்திருக்கிறார். "உபயாத்யுஷ்டாநம் ச
ரகம் ஸேஷித்வம்" [பிராட்டியும், பெருமானுமாகிற மிதுனத்தை
ஆரம்பமாகக்கொண்ட ஸேஷித்வம் ஒன்றே] என்னும் வாக்கியம்
அவற்றில் ஒன்று. ஸகல சேதநரும் மிதுநஸேஷ்டூதர்களே
என்பதை நிலைநாட்டுவ வாக்கியம். இவர் எப்பெருமானரது வைப
வத்தை விளக்கும் குருகுலாவளி என்னும் நூலை அருளிச்செய்
திருக்கிறார் என்றும், அதில்

யஸ்ஸபராதாந் ஸ்வபதப்ரபந்நாந்

ஸ்வகீயகாருண்ய குணேந பாதி !

ஸ ஏவ முக்யோ குருப்ரமேயஸ்

ததைவ ஸத்ஸுபிஃ பரிகீர்த்தயே ஹி ||
[யாவரொரு ஆசார்யர் தம் அடியடைந்தவர்களைத் தம் கருணையினாலேயே ரக்ஷிக்கிறாரோ, அவரே அளத்தற்கரிய முக்யாசார்யராவார். நல்லோர்களால் அப்படியே சொல்லப்படுகிறதன்றோ] என்று க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யரான ஸம்பெருமானின் பெருமையை அருளியிருக்கிறார் என்றும் நாயனராச்சான் பிள்ளை தம் சரமோபாயநிர்ணயத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். நாலூராச்சான் பிள்ளையின் “சரமோபாய தாத்பர்யம்”, என்றும் பிம்பப்பாவின் “சரமகுரு நிர்ணயம்” ஆகியவற்றிலிருந்து இவர் சரமோபாய விவரணம் முதலான நூல்களை அருளியிருப்பதாகவும் விளங்குகிறது. இவரது க்ருந்தத்வங்களில் எதுவுமே இப்போது இல்லாவிடினும், ஸ்ருதப்ரகாஸிகை சரமோபாயநிர்ணயம் முதலான பின்வந்த ஆசார்யர்களின் க்ருந்தத்வங்களில் அவற்றின் விவரணம் உள்ளதாக யாலேகுறையில்லை.

ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்கள்

1. ஆருயிர்ப்படி குருபதம்பரா ப்ரபாவம்:—மேல் நாட்டிலும் சோமாசியாண்டான் ... தந்தாம் ஊர்களிலே சேர்த்தார்கள் (முதல் பாகம் பக்கம் 381, 382 காண்க.)

2. சரமோபாய தாத்பர்யம்:—முதல் பாகம் பக்கம் 351 சரமோபாய விவரண ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

3. சரமகுரு நிர்ணயம்:—முதல் பாகம் பக்கம் 414, 415, 416 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 190, 191, 193 காண்க

4. சரமகுரு நிர்ணயம்:—முதல் பாகம் பக்கம் 420, 421 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 202 காண்க

5. சரமோபாய நிர்ணயம்:—யஸ்ஸபராதாந் ஸ்வபதப்ரபந்நாந் ஸ்வகீயகாருண்ய குணேந பாதி ! ஸ ஏவ முக்யோ குருப்ரமேயஸ்ததைவ ஸத்ஸுபிஃ பரிகீர்த்தயே ஹி || [யாவரொரு ஆசார்யர் தம் அடியடைந்தவர்களைத் தம் கருணையினாலேயே ரக்ஷிக்கிறாரோ, அவரே அளத்தற்கரிய முக்யாசார்யராவார். நல்லோர்களால் அப்படியே சொல்லப்படுகிறதன்றோ] என்று சோமாசியாண்டான் ஆசார்யவைபவத்தை அருளிச்செய்கிற ‘குருகுணாவளி’ என்கிற ப்ரபந்தத்திலே க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனே முக்யமாக அருளிச்செய்தாரிதே.

6. வார்த்தாமாலை 126 வார்த்தை பிவிவரணம்:—சோமாசியாண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை-2 பக்கம் வத் ப்ரவ்ருத்தி

வினோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி; b ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ப்ரபத்தி; c புக்தியு
 முபாயமன்று, ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று; ப்ரபத்தவ்யனே உபாயம்.
 [a சேதனன் தனக்காகத் தான் முயல்வது முழுவதும் எம்பெரு
 மான் இவனுக்காக முயல்வதற்குத் தடையாயிருப்பது, b ஆகை
 யால் அந்தத் தன் முயற்சி முழுவதையும் விடுவதே ப்ரபத்தி
 எனப்படும் ஸரணாகதியாகும். ஆக, தனக்காகத் தான் முயல்வதி
 லிருந்து நீங்கினால் எம்பெருமானுடைய முயற்சிகள் பூரிக் கப்பெற்று
 முற்கூறிய தடை நீங்கப்பெற்ற அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபை
 யாலே பரார்த்தாநுபூவகைங்கர்யங்களாகிற பரமபுருஷார்த்தம்
 உண்டாகும் என்று கருத்து. c இப்படி இவன் முயற்சியாயிருப்பது
 அனைத்தும் இப்பரம புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்குத் தடையா
 யிருக்கையாலே, ஸாத்யானந்தரமான புக்தியும், ஸ்வகூதஸ்வீகார
 மான ப்ரபத்தியும் இதற்கு உபாயமன்று. இவன், இவற்றை உபாய
 மாக மயங்கி அநுஷ்டித்தால், அந்த புக்திப்ரபத்திகள் முறையே
 புகூவத்யநுபூவப்ரத்யானமான ஸ்வார்த்தா மோக்ஷத்துக்கும், புகூ
 வத்கைங்கர்ய ப்ரத்யானமான ஸ்வார்த்தா மோக்ஷத்துக்கும் காரண
 மாகுமேயொழிய, பரார்த்தாநுபூவ கைங்கர்யங்களாகிற பரமபுரு
 ஷார்த்தத்துக்குக் காரணமாகமாட்டா. ஆகையால் முற்கூறிய
 ப்ரபத்திக்கு விஷயமான எம்பெருமானே உபாயமாவான் என்று
 கருத்து.]

7. வார்த்தாமால 279: வார்த்தை சிவிலரணம் a ஸோமாசியாண்
 டானுக்கு b அப்பிள்ளை அருளிச்செய்தபடி: - c 'ஆண்டான்! தேவரீர்
 ஜ்ஞாநவ்ருத்தாருமாய், வயோவ்ருத்தாருமாய், ஸீலவ்ருத்தாருமாய்,
 ஸ்ரீபுஷ்யம் திருவாய் மொழியிரண்டுக்கும் நிர்வாஹகருமாய்,
 எல்லாவற்றிலும் பெரியவராயிருந்தீர்; ஆகிலும் சாத்தியிருக்கிற
 திருப்பரிவட்டத் தலையில் புகூவதாபசாரநிமித்தமாக ஒருதுணுக்கு
 முடிந்துவையும்" என்றருளிச்செய்தார். [a ஸோமாசியாண்டான்
 எம்பெருமானுருடைய முக்கிய ஸிஷ்யர்களில் ஒருவர். ஸ்ரீபுஷ்யத்
 துக்கு முதன்முதலில் விவரணம் எழுதியவர். ஷடூர்த்தஸங்
 க்ஷேபம், குருகுலனுபவி முதலான மற்றும் பல க்ரந்தங்களை
 இவர் அருளிச்செய்திருப்பதாகப் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களுள்வருந்து
 விளங்குகிறது. எம்பெருமானார் திருநாமத்தை இவர் அநுஸந்தித்
 தும் விதமே தனிப்பட்டது என்று திவ்யப்ப்ரபந்தா வ்யாக்யானங்
 களில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இவருடைய க்ரந்தங்களை
 லிருந்து சிலபகுதிகளை இவருடைய வம்ஸஸ்தோதன மேகாநாதா
 என்பவர் தமது நயத்யுமணியிலும், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் தமது
 நயாபிஷேகத்தா ஞ்ஜனம் முதலான க்ரந்தங்களிலும், நாயனா

ராச்சான் பிள்ளை தமது சரமோபாய நிர்ணயத்திலும் எடுத்துள்ளார்கள். b அப்பிள்ளை-பரவஸ்து பட்டப்பிரான் ஜீயர் அருளிச் செய்த அந்திமோபாய நிஷ்டையில் இவ்வார்த்தை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலிருந்து இவர் பட்டர் சிஷ்பர் என்றும், இவருக்கு “கடகத்துப்பிள்ளை” என்றொரு பெயர் உண்டு என்றும் விளங்குகிறது. c அப்பிள்ளை வார்த்தையின் கருத்து பின்வருமாறு:- அறிவு, பிராயம், நல்லொழுக்கம், உபயோகமுடைய நிரவாஹகத்வம் ஆகிய எல்லாவற்றாலும், ஸோமாசியாண்டான் பெரியவராயிருந்தபோதிலும் பூக்யவதாபசாரத்திலும் சிறிது ஈடுபட்டிருந்தபடியாலே அதற்காக முந்தையிலே ஒரு முடிச்சுப் போட்டிருந்து தது நேரத்திடை ஜாக்ரதையாயிரும் என்கை. அப்பிள்ளை பரமஹித பூக்யத்தையாலே ஸோமாசியாண்டானுக்கு இப்படி உபதேசித்தார் என்றும், அதற்குப்பின் ஸோமாசியாண்டான் பூக்யவதாபசாரத்தில் ஈடுபட்டால் ஜாக்ரதையாயிருந்தார் என்றும் கொள்ளலாம்.

8. வார்த்தாமலை 304 வார்த்தை-ச விவரணம்-சோமாசியாண்டான், “ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம் தன்னை உணர்ந்தாலுங்கூடாது; தன் ஸத்தையை உணர்ந்தாலும் கூடாது; ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தாலுங்கூடாது; ஸரீரத்தை உணர்ந்தாலுங் கூடாது?” என்றருளிஞார். [எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீஷ்யரான ‘ஸ்ரீராமமிஸ்ரர்’ என்னும் ஸோமயாஜியாண்டானுடைய வார்த்தை-எம்பெருமான் விஷயத்தில் அநந்யாஹஸேஷத்வம், அநந்யஸரணத்வம் அநந்யபேதாக்க்யத்வம் எனும் ஆகாரத்யமுடைய தன்னை உணர்ந்தாலும் ஸத்தீக்ளிடம் பேதாக்க்ய பூக்யத்தினைப்பது அநந்யபேதாக்க்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படுமாக்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குத் தகாது. தன் ஸத்தைக்குக் காரணமான எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வவ்யாபகத்வம் முதலான பெருமைகளை உணர்ந்தாலும் எங்குமுள்ளவனாய் எல்லாமுணர்ந்தவனான அவன் முன்னிலையிலேயே, ஸத்தீ விஷயத்தில் ஈடுபடுவது தகாது என்று விளங்கும். எம்பெருமானுக்கும் மற்ற சேதனர்களுக்கும் உண்டான பூர்த்தருபூரீயாஸம் பூர்த்தத்தை உணர்ந்தாலும் எம்பெருமானுக்கு பூரீயையபோலே பேதாக்க்யப் பொருளான ஒரு ஸத்தீயிடம் இவன் பேதாக்க்யபூக்யத்தினை வைப்பது பொருந்தாது “ஊனிடைச் சுவர்வைத்து என்பதுதான் நாட்டி உரோமம் வேய்ந்து ஒன்பதுவாசல் தானுடைக் குரம்பை” [பெரிய திரு 1-6-8] என்று அநுஸந்திக்கப்பட்ட ஸரீரத்தின் தாழ்வை அறிந்தாலும் ஒரு ஸரீரத்துக்கு இன்னொரு ஸரீரத்தை உணவாகக் கொள்கிற ஸத்தீபேதாக்க்யம் தகாது” என்று.]

9. வார்த்தாமாலை 375. வார்த்தை சி ஹிவரணம். சோமாசியாண்டான்—அகளங்கநாட்டாழ்வான் காலத்திலே ஒரு இடையன் பால் களவுகண்டானென்று கட்டியடிக்க, பிள்ளை அதைக்கேட்டு மோஹித்துவிழுந்தாராம். [களவுகண்ட ஓர் இடையனைக் கட்டியடித்தவுடன் களவுகண்ட கண்ணன் யறோதையால் கட்டுண்டு அடிபட்டது நினைவுக்குவந்து சோமாசியாண்டான் மோஹித்து விழுந்தார் என்று கருத்து.]

10. திருநெடுந்தாண்டகம் (21) வ்யாக்யானம். (திருக்கண்ணபுரம் புக்கு) ருஷிகளும் அல்லாத ஆழ்வாரீகளும் சொல்லுமாபோலேயன்று காணும் இவர் திருக்கண்ணபுர மென்றிருக்கும் படி. அவர்களளவன்றே இவர்க்கு அவ்வூரிலுண்டானபூவபூந்தும். அனந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடையான்' என்னுமாபோலேயும், பட்டர் "அழகியமணவாளப்பெருமான்" என்னுமாபோலேயும், சோமாசியாண்டான் "எம்பெருமானார் மரணம்" என்னுமா போலேயும் இராதிதேநாம் திருநாமங்களைச் சொல்லும் போது.

11. பகவதநிஷயம் 6—5—7. [இவன் வாயனகள் திருந்தவே] பட்டர் 'அழகியமணவாளப்பெருமான்' என்றால் திருநாமம் நிறம் பெறுமா போலேயும், சோமாசியாண்டான் "எம்பெருமானார்" என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமாபோலேயும், அனந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடையான்' என்றால் திருநாமம் நிறம்பெறுமா போலேயும்.

12. ரஹஸ்யதர்யஸாரம்: ஸித்தேதூபசய ரோதநாதிக்காரம். ம்ருதிபுலத்தாலே 'தூவெளசஸதைகஸேஷி' [பாஞ்சராத்தம்] [பிராட்டியும் எம்பெருமானும் சேர்ந்தே எப்போதும் உலகுக்கு ஒரே ஸேஷி (கைங்கர்யம் கொள்பவர்)] என்கிறபடியே "உபயாதிஷ்டாநம் ச ஏகம் ஸேஷித்வம்" [பிராட்டி எம்பெருமான் ஆகிய இருவரிடத்திலும் உள்ள ஸேஷியாயிருக்கும் தன்மை ஒன்றே] என்று சோமாசியாண்டான் ஷடூத்தது ஸங்க்ஷேபத்தில் நிஷ்கர்ஷித்தபடியே இருவரும் ஏகஸேஷித்வாய்ரரணபடியாலே, ஹவிர்விரேஷங்களாலே அக்யநாவிஷ்ணுப்ரபூருதிகளுக்குப்போலே ஆத்மஹவிஸ்ஸமர்ப்பணப்ரதிஸம்பந்திகளாகைக்கும் குறையிலை.

13. ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜதம் — ஜடூத்ரவ்யாபிச்சேதும். "ததாசயாஷ்யஞ்ச ததுநுஸாரி விவரணகார வசநஞ்ச-ஆச்—15

‘ஸ்பர்ஸநமபி ந ஸந்மாத்தரவிஷயம், ஸ்பர்ஸ தத்வத்வஸ்து-
விஷயத்வாத்’ இதி |” [அதனாலேயே பூர்ஷ்யத்திலும், அதைப்பின்
பற்றிய (ஸோமாசியாண்டானின்) ஸ்ரீபூர்ஷ்யவிவரணத்திலும்
“ஸ்பர்ஸேந்திரியமும் ஸந்மாத்தரவஸ்துவைக் காட்டாது; ஸ்பர்ஸ
குணத்தையும். அதையுடைய பொருளையுமே காட்டுமாகையால்”
என்று சொல்லப்பட்டது]

14. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — ஜட்யத்ரவ்யபரிச்சேதம்
‘யத்து ஷடூர்த்து ஸங்க்ஷேபே.....ப்ரேரக்தம் ‘நிமிலநே஽பி
பூர்த்தி ந தமோத்ரவ்யம்’ இதி | தத் ஸ்ருதிஸ்மருதிபூர்ஷ்
யாதி ஸ்ரீரோதூத் மதாந்தரேண ஏகதேஸமீதேந வா உக்தம்”
[“கண்ணை மூடினாலும் தோன்றுகையால் தமஸ்(இருள்) ஒரு
த்ரவ்யமல்ல; (ஆகையால் உருவத்தை உணராமலிருப்பதே
இருளாகும்)” என்று ஷடூர்த்துஸங்க்ஷேபத்தில் (ஸோமாசி
யாண்டான்) ஸாதித்தது ஸ்ருதி ஸ்மருதி பூர்ஷ்யங்களுக்கு முரண்
பட்டதாகையால், வேறு மதத்தைத் தழுவினோ, (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களிலேயே) சிலருடைய கருத்தைத் தழுவினோ கூறப்பட்டதாகக்
கொள்ளவேண்டும.]

15. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — ஜட்யத்ரவ்யபரிச்சேதம்
‘த்வ விதீயஸ்து பக்ஷ: விவரணாகாரங்கீக்ருத: | ஷடூர்த்து
ஸங்க்ஷேபே ஸ்ருதி உக்தம் ‘நாசிதா ஜீவத்வாரா ப்ரஹ்ம
ஸீர்த்வாத்’ இதி” [‘பரமாத்மா ஜீவனையும் அசித்தையும் நேரே
யும் வியாபித்திருக்கிறான் என்னும் முதல் பக்ஷம் ஸ்ரீபூர்ஷ்யத்தி
லும், (பட்டரின்) தத்வரத்நாகரத்திலும் சொல்லப்பட்டது) (பர
மாத்மா ஜீவன் மூலமாகவே அசித்தை வியாபிக்கிறான் என்னும்)
இரண்டாவது பக்ஷம் ஸ்ரீபூர்ஷ்யவிவரணமெழுதிய ஸோமாசி
யாண்டான் ஆதரித்தது. ஷடூர்த்து ஸங்க்ஷேபத்தில்
‘அசித்து நேரே பரமாத்மவுக்கு ஸீரமாவதில்லை; ஜீவன் மூல
மாகவே அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸீரமாவதால்’ என்று கூறப்
பட்டது]

16. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — ஸ்வரவ்யபரிச்சேதம் ‘தத்
ரைவமுக்தம் ஜந்மாத்த்யதி4கரணே விவரணகாரை: - ‘வஸ்து
பரிச்சேதேன வஸ்து பரிமாணம் | தேஸபரிச்சேதஸ்தத்வதே
துக:’ இதி” [ஸ்ரீபூர்ஷ்யம் ஜந்மாத்த்யதி4கரணத்தின் விவரணத்
தில் “வஸ்துவால் அளவுபட்டிருக்கையாவது—வஸ்துவின் பரி
மாணம்; தேஸத்தினால் அளவுபட்டிருக்கை அதனால் விளைவது”
என்று ஸோமாசியாண்டானால் கூறப்பட்டது]

L7. நியாயஸித்ததாஞ்ஜநம்—ஈஸ்வரபரிச்சேதம். “அத்ர வக்தவ்யமகிலம் ஷடூர்த்ததுஸங்க்ஷேபே திவ்யஸந்தாந நிருபணநந்தரம் ஸ்ரீராமமிஸ்ரரைருக்தம் | அதௌ தத்ரத்யோத்யம் க்ஸ்ரந்தௌ: — ‘ஸமாநநயாத் மஹிஷ்யாதிஸித்ததூர்ஸ | நநு ஸேஷித்வ விதிரஸக்ய: | அந்யஸேஷஸ்ய ததந்யஸேஷத்வாயோக்யாத் | ந ச அநுபாதௌ: | அதௌ கிஞ்ச மஹிஷ்யாதிஸகம் ஸரீரம் | அந்யதௌ ‘ஏகமேவ’ இதி விருத்யதே | ஆநந்ததாதிஸத் அப்ருதௌ பரவாபரவாத் | அத: ஸமத்வாத் ந மிதௌ: ஸேஷஸேஷிதா | மைவம்; பத்யு: பதந்யா அபீதி லோகஸித்ததூம் | உபயாதிஷ்டௌநம் ச ஏகம் ஸேஷித்வம் | அவிபாக்யஸம்ருதே: | ததுக்தம் நிதிவித்தி: ‘அந்யத்ர நிச்சயாயாப்த்யாக்யௌ ந ஸம்வர்த்தேதா’ இதி | ந ஸ்யநிர்வருத்தி: ப்ருதௌக்தவ | ஏதந்ந்யாய ஸஹக்ருத வாக்யேந ச ஸேஷித்வ விஸிஷ்டபத்நி விதி: | அநாத்யவா | ந ச லோகே ஸரீரஸ்ய அபத்நித்வாத் மாதாந்தராகோசரே விரோதௌ | அசித்தவாச்ச அபத்நித்வம் லோகே | ஸ ச ஸ்வஸ்மிந் ஆத்மாயதே: | ஸேஷத்வமந்யத்ராமி, அவிரோதௌ” இதி | அநேந ச ஸ்ரீராமமிஸ்ரவசநேந த்வந்த்வம் ப்ரதிஜக்த: ஸேஷதைகரஸத்வம் உபபாதிதம் |” [இங்கு (பிராட்டிவிஷயத்தில்) விளக்கவேண்டியது அனைத்தும் ஷடூர்த்ததுஸங்க்ஷேபத்தில் திவ்யஸந்தாநத்தை நிருபித்தபிறகு ஸோமாசியாண்டானால் விளக்கப் பட்டது. அங்குள்ள வாக்யங்கள் பின்வருமாறு:— “இதே நியாயத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது பரமாத்மா மஹிஷி முதலானவர்களோடு கூடியவன் என்றும் விளங்குகிறது. இனி ஓர் ஆக்ஷேபம்:—“அஸ்யேஸாநா ஜக்த: விஷ்ணுபத்நி’ [விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாய், இவ்வுலகிற்குத் தலைனியாய் இருக்கிறாள்.] என்னும் வேதவாக்யத்தில் ஸேஷித்வத்தோடு கூடியவளாகப்பிராட்டி விதிக்கப்படுகிறாள் என்று கூறமுடியாது; ஒருவருக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் பொருள் மற்றொருவருக்கும் அடிமைப்பட்டிருப்பது பொருந்தாதாகையால். அதே காரணத்தால், ஸேஷித்வத்தோடு கூடிய பிராட்டி அநுவதிக்கப்படுகிறாள் என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. மேலும் பிராட்டி முதலானார் பரமாத்மாவுக்கு ஸரீரம். பிராட்டியை ஸரீரமாகக் கொள்ளாவிடில், ‘தன்னையொழிந்த தனைத்தையும் ஸரீரமாகக் கொண்டிப்பரம்பொருள் ஒன்றே’ என்று ஸ்ருதி கூறுவது பொருந்தாது. ஈஸ்வரனுடைய தடும்பூதஜ்ஞாநம் அவனுக்கு ஸரீரமல்லாவிடிலும் முற்கூறிய ஸ்ருதிக்கு விரோதமில்லாததுபோல் இதையும் கொள்ளலாமே? எனில்; தடும்பூதஜ்ஞாநாந்தராதிகள் ஸ்வரூபத்தினால் மட்டும் தடும்பூதரூபம்;

பிராட்டி (மற்ற ஸரீரங்களைப்போல்) ஸங்கல்பத்தாலும் தாழிக்கப் படுபவள். ஆகையால் இங்கு முற்கூறிய ஸ்ருதிவிரோதம் வந்தே தீரு'. ஆக மற்ற ஸரீரங்களோடு ஸாம்யமிடக்கையால், எர்பெரு மானுக்கு அடிமைப்பட்ட உலகம் அவனுக்கு அடிமைப்பட்ட பிராட்டிக்கும் அடிமைப்பட்டுள்ளது என்று கூறமுடியாது" என்னும் இந்த ஆக்ஷேபம்பொருந்தாது; கணவனுடைய உடைமைமனை விக்கும் உடைமை என்னும் உலகநியாயத்தோடு இவ்வாக்கேபம் முரண்படுகிறதன்றோ; ஆகையால் பிராட்டியிடமும, பெருமானிடமும் (உலகைக்குறித்து) உள்ள ஸேஷிதவம் ஒன்றே என்று கொள்ளவேண்டும். 'பதியின் உடைமை பத்னிகும் உடைமை யாகும்' என்று ஸ்ம்ருதி கூறுவது இவ்விஷயத்தில் ப்ரமானம். அதனாலேயே யாக்ய நீதியறிதவர்கள் 'பதிபத்னிகள் இருவரில் ஒருவர் இசையாவிட்டால் யாக்யத்தில் த்யவ்யத்யாக்யமே பொருந்தாது' என்று கூறுகிறார்கள். தமபதிகள் தனித்தனி த்யவ்ய முடையவரானால் இந்த வசனம் ஒட்டாது. ஆகையால் 'அஸ்யே ஸாநா' என்னும் வேதவாக்யம் ஸேஷிதவத்தோடு கூடிய பத்னியையே விதிக்கிறது அல்லது அனுவதிக்கிறது எனக் கொள்ள வேண்டும். 'உலகில் சரீரம் பத்னியாயிருப்பதில்லையே; இங்கு ஸரீரமான பிராட்டி எப்படிப் பத்னியாயிருக்கமுடியும்?' என்னும் கேள்வியும் வேதத்தால் ஸரீரமாக ஸித்திக்கும் பிராட்டி, விஷயத்தில் பொருந்தாது. அசித்தாகையாலே நம் ஸரீரம் நமக்குப் பத்னியாயில்லை; 'அப்படியானால் நம் ஸரீரத்தோடு கூடிய நம் ஆத்மா நமக்குப் பத்னியாக வேண்டியிருக்குமே' எனில்: இது 'ஆத்மாஸரயம்' என்னும் குற்றத்தின்பாற்படும். யாக்யத்துக்கு ஸேஷமான வீரஹிப்ரோக்ஷணம் முதலானவை வீரஹிமுதலான வற்றுக்கும் ஸேஷமாயிருப்பதைக் காண்கிறோம். அதுபோல் இங்கும் உலகம் இருவர்க்கும் ஸேஷமாகக் குறையிலை" என்பவை (அவ்வாக்யங்கள்), ஸோமாசியாண்டானின் இந்த வாக்யங்களால் திவ்யதமபதினைக் குறித்து உலகம் இபல்வாகவே அடிமைப் பட்டிருக்கிறது என்று விளக்கப்பட்டது]

18. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம்-புத்திபரிச்சேதம். "அதோ ஜாக்ரதிதஸாதியத - ப்ரஸரண விஷயப்ரகாஸவேளாயா மீவ புத்தி: ப்ரகாஸித, தாத்யதேதி ஸஸ்தம் | யத்து ஷடூர்த்த ஸங்க்ஷேபே ஸ்ரீராமம்ஸாரகுத்தம்—'ஸத்யா ஸ்வத: ஸித்தி: | ஸா ஸுஷுப்தாவதி நான்யூர்த்தி: | ஸ்வாஸரயாயைவ ஹி ஸா பூதி | ஸ ஏவ விஸேஷ இதி ஸ்வாஸரே வக்ஷ்யாம: அய்வ வரஹ நியதிஸ்து கரணோபரதிநியமாத்' இதி | ஏவம்ப்ரகா

ரேண விவரணேய்யுத்தம் | ததேதத் வையவவாத் இதி மந்தவ்யம் | அந்யதா 'பும்ஸ்த்வாதீவத் த்வஸ்ய ஸதோடபி வ்யக்தியோக்யாத்' [2-3-31] இதி ஸுத்தரேண தத்ப்யாஷ்யேண ச விரோதாத் |" [ஆகையால், விழிப்பு முதலான சில நிலைகளிலேயே வெளிப்படுவதாய், விஷயங்களை அறியும் வேளையிலே புத்தி (தர்மபூதஜ்ஞாநம்) பிரகாசிக்கிறதெயொழிய வேறு காலங்களில் பிரகாசிப்பதில்லை என்று நன்கு விளங்குகிறது. ஆனால் இதற்கு மாறாக ஸோம சியாண்டன் ஷடூர்த்த ஸங்க்ஷேபத்தில் "உண்மையில் (தர்மபூதஜ்ஞாநம்) தானே பிரகாசிக்கிறது; தூங்கும்போதும் அது பிரகாசிப்பதில்லை என்று கூறமுடியாது. தன் இருப்பிடமான ஆத்மாவுக்கேயன்றே அப்போதும் அது ப்ரகாசிக்கிறது. இவ்வளவே வேறுபாடு என்பதை ஸமயம் நேருப்போது விளக்குவோம். 'தூங்கும்போது அறிவு பிரகாசிப்பதாக எப்போதும் வழங்குவதில்லையே' எனில்: இந்திரியங்கள் அடங்கியிருப்பதே அதற்குக் காரணம்" என்று ஸாதித்திருக்கிறார். ஸ்ரீப்யாஷ்யவிவரணத்திலும் இவ்வண்ணமே கூறியிருக்கிறார். இது அறிவுக்குப்பெருமை கூறுவதற்காக ஸாதித்தது என்று கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில், "(எப்போதும் ஆத்மாவில்) உள்ள இந்த அறிவுக்கு, ஆண்மை முதலானவை (மனிதனுக்கு ஒரு காலத்தில் வெளிப்படுவது) போலே, (விழிப்பு முதலான சிலகாலங்களிலே) வெளிச் செறிப்பு ஏற்படுவதாகக் கொள்ளலாமாகையால் (ஆத்மாவுக்கு அறிவு நித்யகூர்மமாகலாம்)" என்னும் ஸுத்தரத்தோடும், அதன் ப்யாஷ்யத்தோடும் முரண்படுமாகையால்.]

19. ந்யாயஸித்தூஜ்ஞநம்—புத்திபரிச்சேதம். "ஏவம் ச குணோஷு கர்சித் விரோஹ: த்ரவ்யாத்மககுண: கேவல குணஸ்சேதி | பூர்வே ஜ்ஞாநாத்ய: | உத்தரே ஸத்வரஜஸ்தம: ப்ரபூதயோ வக்ஷ்யந்தே | தத்ர குணாக-ருபத்வமாத்ராதேவ ஸத்வாதீஷு குணஸப்தஸ்ய முக்யத்வம் ஜ்ஞாநாதீஷு கௌணாத்வம் | அஸ்யாஸ்ச' இதி ப்யாஷ்யஸ்ய விவரணேய்யுத்தம்- 'நித்யபாரதந்தர்யாத் கௌணே குணவ்யபதேஸ: ' இதி" [ஆக, குணங்களில் ஒரு வாசி உண்டு, (1) த்ரவ்யரூபமான குணங்கள் சில, (2) குணமாக மாத்திரம் இருப்பவை சில—என்று. தர்மபூதஜ்ஞாநம் முதலியவை முதல் வகுப்பில் சேர்ந்தவை. ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், ஸப்தகாதிக்கள் முதலானவை இரண்டாம் வகுப்பில் சேர்ந்தவை. இவற்றில் குணமாக மாத்திரம் இருப்பதால் ஸத்வம் முதலானவற்றில் குண ஸப்தம் முக்யமானது.

(த்ரவ்யமாகவும் இருப்பதால்) ஜ்ஞாநம் முதலானவற்றில் அச் சொல் அமுக்யமானது. ஸ்ரீபூஷ்யத்தில் அஹமர்த்தம் ஆத்மாவே என்று நிரூபிக்கும் பிரகரணத்தில் “இந்த அறிவு எப்போதும் ஆத்மாவை ஆஸ்ரயித்திருக்கையாலும், அதற்கு ஸேஷமாயிருக்கையாலும் குணம் என்று வழங்கப்படுகிறது” என்று ஸாதித்திருப்பதை விளக்கும்போது (ஸோமாசியாண்டானால்) “எப்போதும் ஆத்மாவிற்குப் பரதந்த்ரமாயிருப்பதையிட்டு அறிவு அமுக்யமாக குணம் என வழங்கப்படுகிறது” என்று சொல்லப்பட்டது.]

20. ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜநப்-புத்தூதிபரிச்சேதம். “உக்தஞ்ச ஷடூர்த்தஸங்க்ஷேபே ஸ்ரீராமமிஸ்ரை:— ‘ஸம்யோக்யஸ்ததூர்ஹேஷு விஷயத்வாகார:| அநர்ஹேஷு ததஸ்ததூந்வயிஷு’ இதி| அஸ்யார்த்த:— ‘ஸம்யோக்யார்ஹவஸ்துநி வர்த்தமாநத்வாதூஸிஷ்டத்ரவ்யப்ரகாஸநம் ஸம்யோக:| ஸம்யோகாநர்ஹாணம் து ரூபாதூநாம் ப்ரகாஸநம் ததூந்வயிஷு ஆஸ்ரயேஷு காரணேஷு கார்யேஷு ச யதூஸம்பாவம் ஸம்யோக: இதி|” [ஷடூர்த்தஸங்க்ஷேபத்தில் ஸோமாசியாண்டானால் “தகுதியுள்ள (த்ரவ்யம் முதலான) இடத்தில் (அறிவுக்கு) ஸம்யோகமாவது அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கையே ஆகும்; தகுதியற்ற (குணம் முதலிய) இடத்தில் (அறிவுக்கு) ஸம்யோகமாவது—அவற்றோடு சேர்ந்திருப்பவற்றோடு ஸம்யோகமே ஆகும்” என்று சொல்லப்பட்டது. இதன் பொருளாவது— “ஸம்யோகத்திற்குத் தகுதியுள்ள (த்ரவ்யம் முதலான) வஸ்துக்களில் நிகழ்காலத்திலிருக்கைமுதலானவற்றோடு கூடிய அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கையே (அறிவுக்கு அவற்றோடு) ஸம்யோகமாகும்; தகுதியற்ற (குணமான) ரூபம் முதலானவற்றைப் பிரகாசமடையச் செய்வது அவற்றோடு சேர்ந்த ஆஸ்ரயங்கள் அல்லது காரியங்கள் அல்லது காரணங்கள் ஆகியவற்றோடு ஸம்யோகமாகும்” என்கை.]

21. ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜநம் — புத்தூதிபரிச்சேதம். “உக்தஞ்ச ராமமிஸ்ரை: ஷடூர்த்தஸங்க்ஷேபே — ‘வேத்யபேததூதீபேத: ஸுகம். அந்யாதூருஷ்டே:’ இத்யாதி:|” [ஷடூர்த்தஸங்க்ஷேபத்தில் ஸோமாசியாண்டானாலும் “குறிப்பிட்ட விஷயங்களால் வரும் புத்தூதி விசேஷமே ஸுகம்; வேறு காணப்படாமை யால்” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்டது.]

22. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — அத்ஸ்ரஸ்யபரிச்சேதம்.
 “ததுக்ஞதம் அந்வயாதிஈரண பேததாபேதது விரோதநித்யர்ஸநே
 விவரணகாரை:—‘யதா ஸீதம் ந கதாசித்ய்ப்யஷ்ணம்—வாய்
 ி வளஷ்ணயம் து தத்ஸ்தாக்நே:நது தத்த்வாகாரத் பாகஜோ
 ஹி குண: பாகத் அபைதி இதி ஹி தத்வவித:| வஹ்நிருபாநு
 பாலம்ப: துல்யருபாபிபவாத், தத்ஸ்பர்ஸோபலம்புஸ்து அந்ய
 ஸ்பர்ஸாநபிபவாத் இதி உபலப்திவ்யவஸ்தாப்யம்’ இதி |”
 [அந்வயாதிஈரணத்தில் பேததாபேததுவிரோதத்தைக் காட்டும்
 போது விவரணகாரரான ஸோமாசியாண்டானால் ‘ஸீதஸ்பர்ஸமுடையது
 ஒருநாளும் உஷ்ணஸ்பர்ஸமுடையதாயிராது. (உஷ்ணமுள்ள
 இடத்தில் உள்ள) வாயுவின் உஷ்ணம் அதிலுள்ள நெருப்பினுடையதேயாகும்.
 (உஷ்ணமும்ஸீதமும் அல்லாதஸ்பர்ஸமுடைய)வாயுவின்
 இயல்வன்று. பாகத்தால் உண்டான குணமே பாகத்தால் அழியும்
 என்றும், வாயுவின் அநுஷ்ணஸீதஸ்பர்ஸம்பாகத்தால், உண்டானதாயல்
 லாமல் இயல்வானதாயிருக்கையால், அது வாயுவைச் சூடேற்றிப்
 பதால் அழியாதாகையால் முன் ஸ்பர்ஸம் அழிந்து வேறு
 ஸ்பர்ஸம் உண்டாகமாட்டாது என்றும் தத்துவம் அறிந்தவர்கள்
 கூறுகிறார்கள், அப்போது வாயுவில் இருக்கும் அக்னியின்ருபம்
 தெரியாமலிருப்பது, வாயுவினுள்ள ப்ருதிவீ நீர் முதலான
 துக்களால் அது அடக்கப்பட்டிருப்பதாலேயே; அத்துக்களால்
 வாயுவின் ஸ்பர்ஸம் அடக்கப்படாமையால் வாயுவின் ஸ்பர்ஸம்
 தோன்றுகிறது என்பது அனுபவத்தைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கத்தக்கது”
 என்று சொல்லப்பட்டது.]

23 ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — அத்ஸ்ரஸ்யபரிச்சேதம்.
 “யதுக்ஞதம் ஸமந்வயாதிஈரணே பேததாபேததிமததுஷ்ண
 ப்ரஸங்கேந விவரணகாரை: ‘.....’ இதி. தந்நாநம் துர்ம
 பூதஜ்ஞநாநஸ்ய த்ஸ்ரஸ்யத்வம் அநப்யபகச்சேதாம் மதேந
 உக்தம்| அஸ்மந்மதே து அநுபவ ஸஸ்கார ஸ்ம்குதீ
 நாம் ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷரூபத்வாத் ந கம்சித் தேதாஷ:”
 [ஸமந்வயாதிஈரணத்தில் பேததாபேததுவாதிகளின் மதத்தைக்

கண்டிக்கும்போது விவரணகாரரான ஸோமாசியாண்டான் அநுபவ ஸம்ஸ்கார ஸம்ருதிகளைப்பற்றிச் சொல்லும்போது அவை அத்ஸரவ்யம் என்று தோன்றுப்படி வாதம் செய்திருப்பது, தத்ஸரவ்யஜ்ஞாநம் த்ஸரவ்யமென்று ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களின் மதத்தைத் தழுவினதாகும். நம்முடைய மதத்தில் அநுபவஸம்ஸ்காரஸம்ருதிகள் ஜ்ஞானத்தின் நிலைகளையாகையால் தேஸ்யம்ஃ இ.]

24. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — அத்ஸரவ்யபரிச்சேதம். “அத்ஸரவ்யபரிச்சேதம் பரிமாணம் நாஸ்தீத்யேகே; அபரிமித ப்ரத்யயாத் | உக்தம் ஹி ஸ்வேதாத்ஸரவ்யாஹ்வயாக்ஸ்யானே அநந்தபதஸ்வயாக்ஸ்யாந தஸ்யஸம் ஸ்வேதாமிஸரே: — ‘வஸ்து பரிச்சேதேஸ்ய வஸ்துந: பரிமாணம் | தேஸ்யபரிச்சேதஸ்து தத்ஸரவ்ய:’ இத்யுக்த்வா, ‘அபரிச்சேதஸ்து ந குண:’ இத்யாதி: | இதஸ்ய பரிமாணக்ஸ்யம் குணந்தரம் விவரணகாராதிபி: ஸ்வீக்ருதம் | ஜந்மாந்யதி: கரணவிவரணேபி ஹ்யுக்தம் — ‘வஸ்து பரிச்சேதேஸ்ய வஸ்து பரிமாணம் | தேஸ்யபரிச்சேதஸ்து தத்ஸேதாதுக:’ இத்யாதி: |” [விபுத்ஸரவ்யங்களுக்குப் பரிமாணம் இல்லை என்று சில ஆசார்யர்கள் கூறுகிறார்கள். அளவிட இயலாததாகவன்றோ அவை உணரப்படுகின்றன. இவ்விஷயம் வேதாத்ஸரவ்யாஹ்வயாக்ஸ்யானத்தில் அநந்தபதத்தை விவரிக்கும்போது ஸோமாசியாண்டானால் ‘வஸ்து பரிச்சேதம் வஸ்துவின் பரிமாணமே; தேஸ்யபரிச்சேதம் அதன்கார்யமாகும்’ என்று கூறி, “அளவிட இயலாமை குணமன்று” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்டது...பரிமாணம் என்னும் இது விவரணகாரர் முதலானவர்களால் ஒரு தனி குணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அவர் ஜந்மாந்யதி:கரணத்தின் விவரணத்திலும் ‘வஸ்து பரிச்சேதம் வஸ்துவின் பரிமாணம்; தேஸ்யபரிச்சேதம் அதன் விளைவாகும்’ என்று தொடங்கிக் கூறினாரன்றோ.]

25. ந்யாய ஸித்ததாஞ்ஜநம். அத்ரவ்ய பரிச்சேதம் ஸாத்தூச்யவிசாரம்— “அத்ர யதுக்தம் விவரணே— ‘தத்தத்வ ஸ்து பஸ்யதாம் தத்தத்வயவவிந்யாஸ விசேஷஸைஷம் ஸம்ஸ்தாநமவபாஸதே| நநு—ப்ரதிவ்யக்திபேதூதாந் ஸம்ஸ்தாநஸ்ய கதூர் வ்யுத்பத்தி:’ அதைக்யம்; தர்ஹி நாஸாதாரணதா| நைதத் | உபாதிதோ஽பி வ்யுத்பத்தே; யதூ வாலதித: பஸுஸப்ஸ்ய | ஸாத்தூச்யம் ச உபாதி:’ இத்யாதி:” *

26. ந்யாய பரிஸுத்தி-ஸப்ஸ்தாத்தயாயம்—1— அந்விதாபிதாந—அபிஹிதாந்வயவாதங்கள். “வ்யாக்யாதம் ச பூஷ்யாதிசுகம் அந்விதபரதயா விவரணே ஸ்ரீராமமிஸ்ரை:| ததூஷ்டர்த்த ஸம்க்ஷேபே஽பி—‘ஸப்ஸ்தூஸ ஸ்வத: ஸக்யம் அந்விதயா பேதாயதி. அஸம்பாவே அர்த்தாந்தரம் இதி ஹி வ்யுத்பத்தி:’ இத்யாத்தியுக்தம் ” *

27. ந்யாயபரிஸுத்தி-ஸப்ஸ்த-1 “யத்து நலோக வ்யுத்பத்தி ஹாநி: தத்ரைவ ஸக்தே:’ இதி ஷ்டர்த்த ஸம்க்ஷேபே ஸ்ரீராமமிஸ்ரைருக்தம். ததூபி தத்ர ஸக்த்யபாவப்ரதிஷேபபரம்” *

28. ஸ்ரீதேஸீகர் அருளிய ஸ்தோத்ரபூஷ்யம்—“அத்ர ஸ்தூநவாசிநாம் ஸப்ஸ்தாநாம் பரமர்தம்ஸ்வரூபரத்வப்ரதிஷேபாயோக்தம் ஷ்டர்த்தஸங்க்ஷேபே — ‘வ்யதிரேக்—அதிசுரண — நிவாஸ ஸப்ஸ்த:’ இதி” [வேத சாஸ்த்ரங்களில் மோக்ஷ ஸ்தூனத்தைச் சொல்லும் (‘பதம்’ முதலான) சொற்கள் (ப்ராப்யம் முதலான பொருள்களைக் காட்டுகையால்) பரமர்தம் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றனவாகையால் அவற்றிலிருந்து மோக்ஷ ஸ்தூனம் எடுத்துக்காது என்னும் கூற்றைத் தள்ளுவதற்காக ஷ்டர்த்த ஸம்க்ஷேபத்தில் (சோமசியாண்டர்) “(விஷ்ணுவின் பதம் என்று ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும்) வேறுபடுத்திக் கூறுகையாலும், (விஷ்ணுவுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும்) இருக்குமிடமாகவும், வாஸஸ்தூனமாகவும் கூறுகையாலும் (இந்த வாக்யங்களை ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுபவையாகக் கூறமுடியாது.)” என்று அருளினார்.

* இனி தமிழில் பொருளை விளக்க அரிதான ஸாஸ்த்ரார்த்த விசாரங்களுக்குப் பொருள் எழுதப்படவில்லை. வித்வான்கள் அறிந்துகொள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் மட்டும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

29. ஸ்ரீதேசிகர் அருளிய சரணாகுதிக்குரிய பூஷ்யம்—“உக்தம் ச ஸ்ரீராமமிஸ்ரைய:—‘உபயாதிஷ்டாநம் ச ஏகம் ஸேஷித்வம்’ இதி” [ஸ்ரீராமமிஸ்ரரெனும் சோமாசியாண்டானாலும் (ஷடரீத்தஸங்க்ஷேபத்தில்) “பிராட்டியிடமும் பெருமானிடமும் (உலகைக் குறித்து) உள்ள ஸேஷித்வம் ஒன்றே என்று கொள்ளவேண்டும் என்று அருளப்பட்டது]

30. யாமுநாசார்யர் அருளிய தத்வபூஷணம்—“இந்த ஷிஷ்யகேடபாயத்தை விட்டு ஸாத்யோபாயங்களில் அந்நயித்தானாகில் மரக்கலத்தை விட்டுத் தெப்பத்தைப் பற்றுமோபாதி” என்று நிர்வஹிப்பர் ஸோமாசியாண்டான்.

31. யாமுநாசார்யர் அருளிய ப்ரமேயரத்னம்—“‘விநோதி கழிந்தால் கைங்கர்யம் ஸ்வரூபப்ராப்தம்’ என்று ஸோமாசியாண்டான் அருளிச்செய்வர்.

நடாதூராழ்வான் வைபவம்

நடாதூராழ்வான் தனியன்

(ஆருமிரப்படி குதபரம்பரையில் உள்ளது)

யஸ்மிந் பதம் யதிவரஸ்ய முகூத் ப்ரணேதூர்
நிஷ்க்ராமதேவ நிகுதே நிகுமாந்தபூஷ்யம் |
தஸ்யைவ தம் புகுவத: ப்ரியபூகிதேயம்
வந்தே குதம் வரதவிஷ்ணுபத்யாபித்யாநம் ||

[ஸ்ரீபூஷ்யகாரரான யதிராஜரின் திருமுத்தினின்றும் வெளிவரும் போதே, ஸ்ரீபூஷ்யமானது எவரிடம் அடியிட்டுத் தங்கிற்றோ, அந்த புகுவத: பூஷ்யகாரருக்கு இனிய மருமகனாக எவர் இருந்தாரோ, அத்தகைய வரதவிஷ்ணுவெனும் திருநாமமுடைய ஆசார்யரை (நடாதூராழ்வானை) வணங்குகிறேன்.]

ஜ்ஞானோத்தமோத்தாத்நிராகரணப்ரதுஷ்யத்
ராமாநுஜர்யகருணாபரிணஹபாத்ரம் |
வத்ஸாந்வஸ்யதிலகம் வஸதம் குணநாம்
வந்தோமஸே வரதவிஷ்ணுகுரும் வரேணயம் ||

[ஞானத்தில் சிறந்தவராயிருத்தும் கர்வத்தை விட்டொழித்தமையினால் உகந்தருளிய எம்பெருமானுடைய கருணைவெள்ளத்திற்குப் பாத்திரமாயிருந்தவராய், ஸ்ரீவத்ஸகுலத்திற்குத் திலகம் போன்றவராய், குணங்களுக்கும் கொள்வனமானவரான வரதவிஷ்ணுவெனும் சிறந்த ஆசார்யரை வணங்குகிறேன்.]

எம்பெருமானுக்கு இரு ஸதோதாரிகள். ஒருத்தியின் குமாரர் வாதூரகேசாதரத்தில் உதித்த முதலியாண்டான். மற்றொருத்தியின் குமாரர் ஸ்ரீலக்ஷகேசாதரத்தில் உதித்தவராய், “வரத விஷ்ணு” என்னும் திருநாமம் உடையவராய், காஞ்சியில் அவதரித்த “நடாதூரழ்வான்” ஆவர். இவருடைய பேரராய் ‘வரதாசாரியர்’ என்னும் திருநாமம் உடையவரான நடாதூரம்மாள் எங்களுடையவரின் சிஷ்யராய் இருந்தவர். நடாதூரழ்வான் அருளிய க்ரந்தயான மாநபாதூர்தம்யநிர்ணயத்திலிருந்து சில பகுதிகள் வேதாந்ததேசிகரால் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ளன, எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பெற்ற நாலு ஸ்ரீபுஷ்யஸிபஹாஸநாதிபதிகளுள் இவரொருவர். இவருடைய மாநபாதூர்தம்யநிர்ணயத்தில் ‘அணுவான ஆத்மஸ்வரூபம் முக்தித்யஸையில் விபுலாகிவிடுகிறது’ என்று ஷாதும் செய்திருப்பது ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முதலானவற்றுக்கு முரண்படுகையால் வைபுவவாதாமரூம் என்று வேதாந்ததேசிகர் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் காட்டினார். “கைவல்யத்தில் எல்லாக்கர்மமும் நஸீப்பதில்லையாகையால் அது அழிவற்றதொரு ஐஸ்வர்யமே” என்றும் இவர் ஸாதித்திருப்பதாக தேசிகன் அங்கு எடுத்துள்ளார். முக்யமுக்தியல்லவாகையால் இதற்கு ஐஸ்வர்யமென்று பெயர்வைக்கலாம் என்று இவர் திருவுள்ளம் பற்றினாலும், ஆழ்வார்க்கோடும், எம்பெருமானாரையும் பின்பற்றி, கைவல்யம் அழிவில்லாததே என்று காட்டியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இவற்றிலிருந்து எம்பெருமானார் சிஷ்யர்களிடையிலேயே சில விஷயங்களில் கருத்து வேற்றுமை உண்டென விளங்குகிறது தம் காலத்தில் சிஷ்யர்களிடையேயிருந்த சில கருத்து வேற்றுமைகளை எம்பெருமானாரே தடைசெய்யாமல் விட்டிருந்தார் என ஸ்ரீதேசிகனும் அருளியுள்ளார். இவர் வைபுவத்தின் விபிஷ எங்களுடையவான் வைபுவத்தில் காணலாம்.

ஐதீஹ்யநிர்வாஹங்கள்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபாவம். வைபுவத்தின் தொடக்கத்திலுள்ள இரு தனியன்கள் ஆரூயிரப்படியில் உள்ளன.

2. வார்த்தாமாலே 283, வார்த்தை ௧ விவரணம். a நடாதூர் ஆழ்வான் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போகாநிற்க, நடுவில் திருவீதியிலே b ஒரு திருக்குலத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அணுகிவர, கைக்கொடுத்துக்கொண்டுபோகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவரை ஜாதி நிரூபணம் பண்ணி, “கடக்கப்போ”

என்ன, ஆழ்வான் அதைக்கேட்டு மூர்ச்சித்தார்: மூர்ச்சை தெளிந்தபின்பு அருகுநின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் 'இதுவென்' என்ன, 'திருக்குலத்திலே திருவவதரித்து, C இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே வர்த்திக்கப்பெற்ற மஹாநுப்யாவனா பறையன்? நெடுங்காலம் ஆத்மபஹாரம் பண்ணித்திரிந்த நானன்றோ பறையன்' என்று அருளினார். [a நடாதூராழ்வான் — 'வரத்யுவிஷ்ணு' என்னும் திருநாமமுள்ளவர். எம்பெருமானாரின் மருமகனார்; நடாதூராமரின் பாட்டனார். b குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்த குலத்தில் பிறந்தும், வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆள் என்று உள்கலந்தவராகையாலே 'திருக்குலத்தார்' என்று திருநாமமிடப்பட்ட குலத்தில் பிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர். c இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே—திருவரங்கத்திலே. இவ்வார்த்தை நடாதூராழ்வானின் மென்மைக்கநெஞ்சையும் நைச்சயனுஸந்தானத்தையும் காட்டுகிறது]

3. * ப்ரபந்தநாம்குதம் அறுபத்தோராம் அத்தியாயம் 76—84 ஸ்ரீலாகங்களின்பொருள்—அக்காலத்தில் 'வரத்யுவிஷ்ணு' என்னும் திருநாமமுடைய (எம்பெருமானுடைய மருமகனான) நடாதூராழ்வானுக்குப் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமர்கள் ஸிஷ்யர்களாயிருந்தனர். அவர்களுக்கு நடாதூராழ்வான் அன்போடு ஸ்ரீபூஷ்யத்தை உபந்யாஸமாக ஸாதித்து வந்தார். அந்த ஆசார்ய ஸ்ரீரஷ்ட்ரிடமிருந்து அப்போது ஸ்ரீபூஷ்யார்த்தத்தை நன்கு கேட்ட அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் ஆசார்யரைப் பார்த்து "வரத்யுவிஷ்ணுவாசார்யரே! இப்போது எங்களுக்குச் செயற்கரிய உபாயமாகிற புக்தியார்க்கும் தேவீரால் உபதேசிக்கப்பட்டது. இதற்கு நாங்கள் அதிகாரிகள் அல்லர். எங்களுக்குப் பரமபத்யமுடைய எளிய உபாயத்தைக் கூறுவீர்" என்று விண்ணப்பித்தனர். அதற்குமேல் அவ்வாசாரியர் அவர்களுக்கு ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை உபதேசரித்தார். "(மஹாவிஸ்வாஸம் தேவைப்படும்) இந்த ப்ரபத்தி மார்க்கத்திலும் எங்களுக்கு ஸக்தியில்லை" என்று அவர்கள் அவ்வாசாரியரிடம் கூறினர். இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸிஷ்யர்களால் உரைக்கப்பட்டவராய், எல்லா அர்த்தங்களையும் அறிந்தவரான அந்த நடாதூராழ்வான் அவர்களைப் பார்த்து "ஸ்ரீராமா னுஜருடைய திருவடித்தாமரையையே நெஞ்சில் அன்போடு

* இவ்விஷயம் சரமேசபாயநிர்ணயத்தில் நடாதூரம்மாள் விஷயமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

த்யானித்துக்கொண்டிருந்து, எப்போதும் அந்த ராமானுஜாசாரியருக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் ஈடுபட்டவர்களாய், தினந்தோறும் யதிராஜருடைய மங்குளமான சரித்திரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டும் வாசித்துக்கொண்டும் மோஷைமடைவதில் கவலையில்லாதவர்களாய் எப்போதும் வாழ்வீர்களாக” என்று ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவதற்கு உபாயத்தைக் கூறினார்.

4. ந்யாயஸித்ததூர்ஜநம் — ஜடத்ரவ்யபரிச்சேதம் — “அஸீரம் ப்ராணதூர்யமேவ யத்யத்ரவ்யம் புகுஷோபகாரகம் துதித்தூரியம்” இதிலரத்யுவிஷ்ணுமிஸ்ரைருக்தம்” [ஸரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ப்ராணனால் தூரிக்கப்படுவதாய், புகுஷுக்கு உபகாரம் செய்வதாய் உள்ளதூர்வ்யம்” என்பது இந்தூரியலக்ஷணம் என்று நடாதூராழ்வான் உரைத்தார்.]

5. ந்யாயஸித்ததூர்ஜநம் — ஜடத்ரவ்யபரிச்சேதம் — “யத்து வரத்யுவிஷ்ணு மிஸ்ரைர் நிரவயவாத்மஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸத்ருஷ்டாந்ததயா ப்ரப்யாம் உபந்யஸ்யோக்தம் — ப்ரப்யாய நிரவயவத்வமவயவாநுபலம்ப்யாத் இதீ; தத் சேத்யந பேத்யநயோக்யரவயவ விரஹாபி ப்ராயேணேதி மந்தவ்யம்!” [வரத்யுவிஷ்ணுமிஸ்ரரும் அவயவமற்ற ஆத்மஜ்ஞாநத்தின் சுருக்க விரிவுகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக ப்ரபையை (ஒளிக்கற்றையை)ச் சொல்லி “ப்ரபைக்கு அவயவம் காணப்படாமையாலே அது அவயவமற்றதே” என்று கூறியிருந்தபோதிலும், வெட்டவே, பரிக்கவே தக்க அவயவம் ப்ரபைக்கு இல்லை என்றே அதற்குக் கருத்துரைக்கவேண்டும்.]

6. ந்யாயஸித்ததூர்ஜநம் — ஜடத்ரவ்யபரிச்சேதம் — “வரத்யுவிஷ்ணு மிஸ்ரைஸ்து த்ரவ்யம் ச ஷட்ஸ்விம்ஸதி வித்யம் ஸத்வரஜஸ் துமாஸ்வி” இத்யாதிநா திஃக்யத்ரவ்யம் ப்ருத்யு கேவ ஸங்க்யபாதம் | ‘ஆகாஸ கால திஸ்ஸர்சக்ஷுரிந்தூரியேண’ இதி தஸ்ய சாக்ஷுஷத்வமப்யுக்தம் | ‘திஃகாலேன சாக்ஷு ஷௌ ப்ரத்யக்ஷ பரத்வாபரத்வ காரண ஸம்யோகதூர்வய த்வாத்ஃக்யத’ இத்யநுமாதேநாவத்ய்யயேதே இதி ச தத்ஸாதிதம் ச | அத்ர ப்ருத்யுத்த்வம் ப்யாஷ்ய விருத்த்யு ஸத்த்வாதீ த்ரவ்ய பரிஃகணநவத்யந்யபரதயா நிர்வாஹயமிதி |” [வரத்யுவிஷ்ணுமிஸ்ரரால் “த்ரவ்யங்கள் இருபத்தாறு வகைப்பட்டவை; 1. ஸத்வம் 2. ரஜஸ். 3. தமஸ்” என்று தொடங்கி ‘திஃக்ய’ என்றும் த்ரவ்யம் தனியாகக் கணக்கிடப்பட்டது. “ஆகாஸம்,

காணம், திக் ஆகிய மூன்று தீரவ்யங்கனும் கண்ணால் அறியப் படுவதாகவும் கூறப்பட்டது. “திக்ரம்காலமும் கண்ணால் அறியப் படுபவை. ‘ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கும் பரத்வாபரத்வங்களுக்கு அஸம வாயி காரணமான கட்டஸபயோகத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கையால் ‘திக்’ எதித்திக்கிறது; கட்டப்போலே’ என்னும் அனுமானத்தால் இதுதேறுகிறது.” என்று இவ்விஷயம் அனுமானத்தாலும் அவரால் ஸாதிக்கப்பட்டது ஸ்ரீபுஷ்யத்துக்கு முரணாக ஸத்வம் முதலானவற்றை தீரவ்யமாகக் கொண்டதுபோலே திக்கைத்தனீ தீரவ்யமாகக்கொண்டதும் வேறுவகையில் நிர்வஹிக்கத்தக்கது.

7. ந்யாயஸித்தோக்ஞநம்— ஜீவபரிச்சேதம்— “அதி கர்ம தயா ப்ரகாஸமாநத்வ ஜ்ஞாநாத்ம ஸம்பந்தப்ரதிஸம்பந்தித்வாதீநி பரம் அபூதிதாநி வரதூனிஷ்ணுமிஸ்ரோக்தாநி” [விஷ்ணுமீஸ்வரால் சொல்லப்பட்ட குறையற்ற ஆத்மலக்ஷணங்களாவன:— 1. வேறு ஜ்ஞாநத்தை எதிர்பாராமல் ப்ரகாஸிப்பதாயிருக்கை. 2. ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்துக்கு நிகுபகமாயிருக்கை முதலானவை.]

8. ந்யாயஸித்தோக்ஞநம் — ஜீவபரிச்சேதம்— “ஸாதூ விஷ்ணு மீஸ்வரஸ்து ஸம்ஸாரதூஸாயாம் ஸ்வரூபஜ்ஞாந்யோ: ஸங்கோசாதூணுபரிமாணமாத்ம ஸ்வரூபம் | மேகாஷ்டதூஸாயாம் து ஸர்வாகுதம் ஸர்வவ்யாபி, ஜ்ஞாநம் ச விஸ்தீர்ணதயா ப்ரகாஸதே | அயமர்த்தது: - ஸாஸக்யஸதபூக்யஸ்ய ஸததூ கல்பிதஸ்ய ச | பூக்யோ ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய: ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே || இதி ஸ்ருத்பாடவகூர்யதே | ததூஹ பக்யவாந் பராஸர: - ‘விஷ்ணுஸந்தி: பரா ப்ரோக்தா ஷேத்ரஜ்ஞாக்யா ததூட்பரா இதி,” இத்யாதீநா ஜீவஸ்யாபி ஸங்கோச விகாஸயோகித்வ முக்தம் | அயமேவார்த்தது: ‘நித்யோ வ்யாபி’ இத்யாத்ம ஸித்தித்வ ஸநமுபாக்யாய மாத்யாதூத்ய நிர்ணயே ப்ரபஞ்சித: | நதே, தத் ஸலீத்ரதீ: விரோதூத்: ஸ்வபூவஸநம் |” [வரதூவிஷ்ணுமீஸ்வரால், ‘ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது ஸ்வரூபமும், அறிவும் (கர்மத்தால்) கருங்கியிருக்கையால், ஆத்மஸ்வரூபம் அனுபரிமாணமுடையதாயுள்ளது. மேகாஷ்டமடைந்தவுடன் ஆத்மஸ்வரூபமும் ஞானமும் எங்கும் பரவி வ்யாபித்து விளங்குகின்றன. இவ்வர்த்தம்—‘ஒரு நெல்நுனியின் பதினாயிரத்தில் ஒருபங்காயிருக்கும் ஜீவன் (முக்கியில்) எங்கும் பரவிடவொகிறான்’ என்னும் வேத:

வாக்யத்திவிருந்து விளங்குகிறது. புகழ்வான் பரசாரமஹர்ஷியும் "விஷ்ணுநின் ஸ்வரூபம் மேலானது; ஷேக்ரஜ்ஞன் (ஜீவன்) என்னும் விஷ்ணுரக்தி தாழ்ந்தது; (எங்கும் பரவிய அந்த ஷேக்ரஜ்ஞரக்தி விஷ்ணுஸ்வரூபத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது.)" என்று இவ்விஷயத்தை வெளியிட்டார் " என்று தொடங்கி ஜீவஸ்வரூபமும் சுருக்கவிரிவுகளை உடையது என்று கூறப்பட்டது. 'நித்யோ வ்யாபி' என்று ஆளவந்தார் ஆத்மஸித்தியில் ஜீவனுக்கு வ்யாபகத்வத்தைக் கூறும் வசனத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டி, மாநயாதாத்தியநிர்ணயத்தில் இவ்விஷயமே அவரால் விளக்கப்பட்டது. இவருடைய இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரஹ்மஸூக்தம் ஸ்ரீபூஷ்யம் முதலானவற்றோடு முரண்படுகையால், ஆத்மாவுக்குப் பெருமைசேர்ப்பதற்காகக் கூறப்பட்டவை என ஓளபசாரிகமாகக் கொள்ளத்தக்கவை.]

9. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் ஜீவபரிச்சேதம்— 'ஏவம் வரதது விஷ்ணுமியிராபி 'நந்வேவம் நிர்ஸேஷ கர்மக்ஷயாபூவாத் கைவல்ய ப்ராப்தௌ ந முக்த: ஸ்யாத் இத்யாஸங்க்யோக்தம்— 'ஸத்யம், அமுக்த ஏவ ஸ: மோக்ஷஸ்ய பரமாத்மாநந்த்யாநுபூவரூபத்வாத், தஸ்ய ப்ரஹ்மாநந்த்யாநுபூவாபூவாத் ஸ்வாநந்த்யமாந்ரநுபூவாத் | ஸ்வாநந்த்யமாந்ரநுபூவாஸ்ச, 'யோகி நாமமுக்தம் ஸ்த்யாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷினஸ்ச யே இதி புக்யவத் பராஸரவசநாத் | முக்திவ்யதிரிஃக்தமநபரயி யோக்யஸாத்யமையஸ்வர்யம் ' இதி |' [இவ்வண்ணமே வரததுவிஷ்ணுமியிராலும் "கர்மம் முழுவதும் கழியாமையாலே கைவல்யத்தை அடைந்தவன் முக்தனல்லன் என்றுசொல்லவேண்டிவருமே" என்னும்கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டு "உண்மையே, பரமாத்மாநந்தத்தை அநுபூவிப்பதே மோக்ஷமாகையாலும், அவனுக்கு ப்ரஹ்மான்ந்தத்தை அநுபூவிப்பது இல்லாமையாலும் தன் ஆத்மாவைமாத்திரமே அவன் அநுபூவிக்கிருக்கையாலும் அவன் முக்தனல்லன். பரசாரமஹர்ஷியும் "தன் ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுபூவிக்கும் யோகிளுக்கு அழியாத ஸ்த்யானம் உள்ளது" என்று தன் ஆத்மாநந்தத்தை அநுபூவிப்பது மாத்திரமே அவனுக்கு உள்ளது என்று கூறினார். ஆகையால், கைவல்யம் முக்தியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், யோக்யத்தினால் ஸாதிக்கப்படுவதாய், அழியாததான ஓர் ஐஸ்வர்யம் என்றே கொள்ளவேண்டும்" என்று பதிலுரைக்கப்பட்டது.]

10. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — நித்யனிபூதிபரிச்சேதம் — “அநித்யமபி விஜ்ஞாநம்ஸஸ்யாஸ்தீதி கேசந் | ததூதவப்ரா க்ருதாஷாநேஸ் தத்விகாஸேநபயோகிதா || யதோக்தம் வரதூ விஷ்ணு மிஸ்ரை:—‘ஸஸ்வர ஜ்ஞாநஸ்ய அநித்ய ஸர்வவிஷய நித்ய ஜ்ஞாநக்ருவிதக்ரஹித்வாத்’ இதி | அத: ஸித்தம் நித்யா நித்யேச்சுநபேதாத் ஸஸ்வராதேர் நித்யஸரீரதிமத்த்வம் |” [ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் அநித்யமான ஜ்ஞாநம் உண்டென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அவர்கள் பஷுத்தில் அப்ராக்ருதமான கண் முத லான ஸர்வேஸ்வரனுடைய இந்தரியங்கள் அந்த அநித்ய ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவதற்குப் பயன்படும்; (அநித்ய ஜ்ஞாநம் இல்லை என்பவர்கள் பஷுத்தில் ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கண் முதலானவை அலங்காரமாதிரிமாகவே இருப்பவை), வரதூவிஷ்ணுமிஸர் ‘ஸஸ்வரனுடைய அநித்ய ஜ்ஞாநமாவது எல்லா விஷயமாகவும் உள்ள அவனுடைய நித்ய ஜ்ஞாநத்தால் அறியப்படுவதையே அறிகிறதா கையால்’ என்று அநித்ய ஜ்ஞாநம் உண்டென்னும் இந்தப் பஷுத்தை ஆதரித்தார். ஆகையால் நித்யமாகவும் அநித்யமாக வும் இருக்கும் விருப்பத்தையிட்டு ஸஸ்வரன் நித்யஸரீரிகள் முத லானவர்களுக்கு நித்யமாகவும் அநித்யமாகவும் இருக்கும் ஸரீரம் ஜ்ஞாநம் முதலானவை உண்டென்று தேறுகிறது.]

11. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம்—சித்ததீபரிச்சேதம்—“யத்து வரதூவிஷ்ணு மிஸ்ரை: ‘ஸுகூது:க்கே ஜ்ஞாந ருபே ஷவ’ இத் யுக்த்வா அநந்தாழுக்தம் ‘இச்சுதூத்வேஷப்ரயத்நா மாநஸ ப்ரத்யக்ஷ: இதி தத் நூநம் இச்சுதூதிருணந்தர ஸத்ப்ரவாபி மாநமுஸம் வா|பரமத முஸம் வா|ஸுகூது:க்கூரீயா:ஜ்ஞாநருபத் வே ச இச்சுதூதிஷு கோ னிஸேஷ:” [வரதூவிஷ்ணுமிஸர் ‘ஸுகூ தூ:க்கூங்கள் ஜ்ஞாந ரூபமானவையே’ என்று கூறிவிட்டு, அடுத்த படியாக ‘இச்சுதூத்வேஷப்ரயத்தங்கள் மந்ததால் ப்ரத்யக்ஷ மாக அறியப்படும் தனிக்குணங்கள்’ என்று கூறினார். இப்படி அவர் கூறியதை, இச்சை முதலான தனிக்குணங்கள் உள்ளன என்ற அபிமானத்தால் ஏற்பட்டதாகவோ பிறர் மதத்தைத் தழு விபதாசுவோ கொள்ளவேண்டும். ஸுகூதுக்கங்களை ஜ்ஞாநரூப மானவை என்று ஒப்புக்கொண்டபின்பு இச்சை முதலானவற்றை ஏன் தனிக்குணமாகக் கொள்ளவேண்டும்?]

12. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம் — புத்திபரிச்சேதம் — “வரத விஷ்ணுமீஸ்வரஸ்து ஏவமுக்தம்—ஜ்ஞாநம் துரவ்யம் ஸயோக்யா- த்: குஷ்டாந்யத்வே ஸதி பூவநாகாரணத்வாத் ஆத்மவத்” இதி” [வரதவிஷ்ணுமீஸ்வர ஜ்ஞானத்தை துரவ்யம் என்று ஸாதிப்பதற் காக “ஜ்ஞாநம் துரவ்யமே; ஸயோக்யம் அத்ருஷ்டம் ஆகிய இரண்டைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், பூவனைக்குக் காரண மாய் இருக்கையால்; ஆத்மாவைப்போலே” என்னும் அனுமானத் தைக் கூறினார்.]

13. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம் — புத்திபரிச்சேதம் — “உக் தம் ச ந்ரவரதவிஷ்ணுமீஸ்வரபி —ஸுகுது:க்ஷே தாவத் அநு கூல ப்ரதிகூல விஷயே ஜ்ஞாதே ஏவேதி ந குணேஷ்வந்தர்பூவ ஏவ—இத்யாதி” [“ஸுகுதுக்கங்கள் முறையே அனுகூல ப்ரதி கூலங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞாநங்களையாகையால் அவற்றைக் குணமாகக் கொள்வதில்லை.” என்று வரதவிஷ்ணு மீஸ்வராலும் சொல்லப்பட்டது.]

14. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம் — புத்திபரிச்சேதம் — “அப்யுபகூதம் ஹி இத்த்யரிய ஜநம் அநித்யமபி ஜ்ஞாந மீஸ்வரஸ்யாஸ்த்தி வரதவிஷ்ணுமீஸ்வராத்மி: யதுக்தம் — “ஸ்வ வரஜ்ஞாநஸ்யாநித்யஸ்ய ஸர்வ விஷய நித்ய ஜ்ஞாந க்ருஷித் க்ரஹித்வாத்” இதி, “அஸ்யாபி இத்த்யரியஜத்வாத்” இதி ச” [ஸ்வவரனுக்கும் இத் திரியங்களால் உண்டாகும் அநித்ய ஜ்ஞாநம் உண்டென்று வரதவிஷ்ணுமீஸ்வர முதலானார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; “ஸ்வவரனுடைய அநித்ய ஜ்ஞாநமானது எல்லா விஷயத்தையும் கிரஹிக்கும் அவனுடைய நித்ய ஜ்ஞாநத்தால் அறியப்படுவதையே அறிவதாகையால்” என்றும், “இந்த அநித்ய ஜ்ஞாநமானது இந்திரியத்தால் உண்டாவதாகையால்” என்றும் அவர் கூறினார்கள்.]

15. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம் — அத்ரவ்ய பரிச்சேதம் — “ஏததுபேக்ஷயாச வரதவிஷ்ணுமீஸ்வரருக்தம்—குணஸ்சாநந்தா: இதி” [இதனாலேயே வரதவிஷ்ணுமீஸ்வர “குணங்கள் கணக்கற் றவை” என்று கூறினார்.]

16. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம் — அத்ரவ்யபரிச்சேதம் — “யத்து ‘த்ரவ்யம் ஷட்: விம்ஸதிவிதம்—ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி’ ஆச்—17

இத்யாதிநாஸத்வ ரஜஸ் தமஸாம் த்ரவ்யத்வமுத்தம் வரத்ய விஷ்ணுமிஸ்ரரை: தக்ஸாங்க்யாதிசுரணஸூத்ரபயாஷ்யாதிவிரோதாச்சாஸங்கதப்||” [“த்ரவ்யம் இருபத்தாறுவகைப்பட்டது— 1. ஸத்வம், 2. ரஜஸ், 3. தமஸ்” என்று தொடங்கி வரதவிஷ்ணுமிஸ்ரர் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை த்ரவ்யம் என்று கூறியது ஸாங்க்யாதிசுரணத்திலுள்ள ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கும், அதன் ஸூப்பாஷ்யம் முதலானவற்றுக்கும் முரண்படுகையால் பொருந்தாது.]

17. ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜநம் --அத்ரவ்யபரிச்சேத்யம்--“உக்தஞ்ச வரத்யவிஷ்ணுமிஸ்ரரை: —‘ஸக்தேர் குணத்வே஽பி குணகர்மணேஸ் தத்ஸம்ப்யவ:’ இதி!” [‘ஸக்தி என்பது குணமாயினும் (மற்ற) குணங்களுக்கும் கர்மங்களாகிற செயல்களுக்கும் ஸக்தி உண்டு’ என்று வரத்யவிஷ்ணுமிஸ்ரராலும் சொல்லப்பட்டது.]

18. ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜநம் — அத்ரவ்யபரிச்சேத்யம்— “யத்து வரத்யவிஷ்ணுமிஸ்ரரைகுத்தம் — ‘யாவநாகல்பகப்ரமாணேநைவ ஸ்திராத்மாஸ்யத்வ கல்பநாத் அஸ்திரஜ்ஞாநாஸ்யத்வஸ்ய ப்ரமாணாபாவாத்’ இதி, தத்நூநம் ப்ரமதாபிப்ராயேண உக்தம்; ஸ்வேநைவ ஜ்ஞாநஸ்ய த்ரவ்யத்வநித்யத்வயோ: ஸமர்த்தநூத்” [‘வாஸநை எனப்படும் ஸம்ஸ்காரத்தைக் கல்பிக்கும் ப்ரமாணமே. அது நித்யமான ஆத்மாவிலிருப்பதாகக் கல்பிக்கையால், அநித்யமான ஜ்ஞாநத்திலிருக்கிறது என்று சொல்ல ப்ரமாணமில்லை’ என்று நடாதூர் ஆழ்வான் உரைத்தது பிறர்மதத்தைத் தழுவியதாகவே இருக்கவேண்டும். தாமே ஜ்ஞாநம் த்ரவ்யமாகவும், நித்யமாகவுமாகிறது என்று அவர் நிலை நிறுத்தியுள்ளாரன்றோ]

19. ந்யாயஸித்ததூஞ்ஜநம் — அத்ரவ்யபரிச்சேத்யம்— “வரத்யவிஷ்ணுமிஸ்ரதிபிஸ்து ஆத்மஸித்திவசநாநுஸாரேண அதிரித்த ஸங்க்யா அப்யுபக்யதா| யதேரக்தம்—‘ப்ரத்யக்ஷாஸ்யவர்த்திஸங்க்யா பரிமாண ப்ருத்யக்த்வ ஸம்யோகவிப்யாக்ய பரத்வாபரத்வ த்ரவத்வ ஸாத்ருஸ்யாநி ப்ரத்யக்ஷாணி’ இதி, குணோஷ் ச ஸங்க்யாதி ஸத்யபாவ உக்த:—‘குணாஸிரித ஸங்க்யாநூநம் ஸம்யுக்தாஸிரிதத்வேந க்ரஹணாம்’ இதி | ஏதத்யபி ப்ரமதாபிப்ராயேணேதி மந்தவ்யம்|” [வரத்யவிஷ்ணுமிஸ்ரர் முதலானாரும், ஆத்மஸித்திதியில் (ஆளவந்தார் வையேஷிகர் களை பயமுறுத்துவதற்காக) ஸங்க்யை (எண்ணிக்கை) என்னும்

தனி குணத்தைக் கூறியதை அநுஸரித்து 'ஸங்க்யை' என்னும் தனிக் குணம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. 'ப்ரத்யக்ஷமான பொருளிலிருக்கும் (1) ஸங்க்யை (2) பரிமாணம் (3) ப்ருதக்த்வம் (தனித் தன்மை) (4) ஸம்யோக்யம் (5) விபாக்யம் (6) பரத்வம் (7) அபரத்வம் (8) த்ரவத்வம் (9) ஸாத்ஞஸ்யம் ஆகிய குணங்களும் ப்ரத்யக்ஷங்களே' என்று அவர் கூறினாரென்றே. குணங்களிலும் ஸங்க்யை முதலானவையிருப்பதாகவும், 'குணங்களில் இருக்கும் ஸங்க்யை முதலானவற்றை அந்த குணங்களையுடைய குணியில் இருப்பவையாகவே அறிகிறோம்' என்னும் வாக்யத்தில் உரைத்தார். இதுவும் பிறர் மதக்கருத்தைத் தழுவியதென்றே கொள்ளவேண்டும்.]

20. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — அத்ரவ்ய பரிச்சேத்யம்—
“உக்தஞ்ச மாநயாத்ராத்மய நிர்ணயே ப்ரத்யக்ஷலக்ஷணநந்த ரம் வரததுவிஷ்ணுமிஸ்ரரை: —‘தச்ச த்ரவ்யகுணகர்மவிஷயம்— ஸகலபதார்த்தஜாதஸ்ய த்ரிஷ்ணோவாந்தர்ப்யாவாத் | தத்ர த்ரவ்ய லக்ஷணம் ஸம்யோகீதி, அதர்மாஸம்யோகீ குண இதி குணலக்ஷணம்’ இத்யாதி | ப்ரத்யக்ஷத்வஞ்ச கர்மணோ ந்யத்ராபி தைருக்தம்—‘கர்மணஸ்து சாக்ஷுஷத்ரவ்யவர்த்திநஸ் சாக்ஷுஷத்வம்’ இத்யாதிநா |” [வரததுவிஷ்ணுமிஸ்ரர் மாந யாத்ராத்மய நிர்ணயத்தில் ப்ரத்யக்ஷலக்ஷணத்தை விசாரித்தபிறகு “ப்ரத்யக்ஷம் த்ரவ்யம், குணம், கர்ம (செயல்) என்னும் மூன்றையும் விஷயமாகக்கொண்டது. எல்லாப்பொருள்களும் இந்த மூன்றுக் குள் அடங்கி விடுகின்றனவன்றே. இவற்றில் ‘ஸம்யோக்யத்தை உடையது த்ரவ்யம்’ என்பது த்ரவ்யலக்ஷணம்; ‘கர்மமாகிற செய லைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ஸம்யோக்யமில்லாததாயிருப்பது குணம்’ என்பது குணலக்ஷணம்” என்று தொடங்கிக் கூறுகிறார். கர்மமாகிய செயல் ப்ரத்யக்ஷமானது என்பதும் “கண்ணால் காணும் த்ரவ்யத்திலிருக்கும் செயல் கண்ணால் காணத்தக்கது” என்று தொடங்கி அவரால் வேறேரிடத்தில் சொல்லப்பட்டது.]

21. ந்யாயஸித்ததாஞ்ஜநம் — அத்ரவ்யபரிச்சேத்யம்—
‘யச்ச வரததுவிஷ்ணுமிஸ்ரரைருக்தம் — ‘ப்ரத்யக்ஷஸ்ரவ்யவர்த்தி ஸங்க்யா பரிமாண ப்ருதக்த்வ ஸம்யோக்ய விபாக்ய பரத்வா பரத்வ த்ரவத்வ ஸாத்ஞஸ்யாநி ப்ரத்யக்ஷாணி’ உபமாநப்ரமா ணந்தரம் சோக்தம் — ‘இதஞ்ச ஸாத்ஞஸ்யம் குண:—அநுமா நேந குணத்வாவதாரணத் | கார்யபூத ஸங்க்யா ஸக்தி ஸாத்ஞஸ்யாநி குண:—த்ரவ்யகர்மாந்யத்வே ஸதிஆஸிதகார்யத்

வாத், கட்டகத் தொகல்யவத்' இதி, தத்தேஷாம் தத்யாபிமத மிதி ஏகதேஸீமதம் மந்தவ்யர் |” [வரதவிஷ்ணுமீஸ்வரால் “ப்ரத்யக்ஷமான பொருளில் இருக்கும் (1) ஸங்க்யை (2) பரிமாணம் (3) ப்ரத்யக்த்வம் (4) ஸம்யோக்யம் (5) விப்யாக்யம் (6) பரதவம் (7) அபரத்வம் (8) த்ரவத்வம் (9) ஸாத்ருஸ்யம் ஆகிய குணங்களும் ப்ரத்யக்ஷங்களே” என்று சொல்லப்பட்டது. உபமானம் என்னும் தனி ப்ரமாணமும் பின்வருமாறு கூறப்பட்டது:—“இந்த ஸாத்ருஸ்யம் என்பது குணமாகும். அனுமானத்தினால் அதை குணம் என நிர்ணயிக்கிறோம். ‘கார்யமாயிருக்கும் (1) ஸங்க்யை (2) ஸக்தி (3) ஸாத்ருஸ்யம் என்னும் மூன்றும் குணங்களே; த்ரவ்யம் கர்மம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், தானிருக்கும்படித்தின் கார்யமாயிருக்கையால்: குடத்திலிருக்கும் வெண்மை பேரே’ என்பது அனுமானம். இது இவர் கருத்தாகையால் (ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களில்) சிலருடைய மதம் என்று கருதத் தக்கது.]

22. ந்யாய பரிஸுத்தீ—ப்ரத்யக்ஷாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம் -2; ப்ரத்யக்ஷலக்ஷணம்—“வரதவிஷ்ணுமீஸ்வர: மாநயாத்ரத்ய நிர்ணயே த்வேவமுக்தம்—அபரோக்ஷப்ரமா ப்ரத்யக்ஷம் | ப்ரமாயா அபரோக்ஷயம் நாம விஸத்யாவயாஸத்வமிதி ப்ரூம: | கிமித்யம் வைஸத்யம் நாம? அஸாத்யாரணாகரேண வஸ்த்வவயா ஸகத்வம்—இத்யாதி ||” [வரதவிஷ்ணுமீஸ்வராலும் மாநயாத்ரத்யம் நிர்ணயத்தில் ப்ரத்யக்ஷ லக்ஷணத்தைச் சொல்லும் போது, “அபரோக்ஷமான உண்மையறிவு ப்ரத்யக்ஷமாகும். உண்மையறிவு அபரோக்ஷமாயிருக்கையாவது என்னவெனில்: தெளிவாகத் தோற்றுவதாயிருக்கை என்று கூறுகிறோம். இதில் தெளிவு என்பது என்னவெனில்—தனித்தன்மையோடு பொருளைத் தெரிவிக்கையே ஆகும்” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்டது.]

23. ந்யாயபரிஸுத்தீ—அநுமாநாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம் | : வ்யாப்திக்ரஹோபாயநிருபணம். “ததுக்தம் வரதவிஷ்ணுமீஸ்வர:—தஸ்மாத்ருமாநாங்க்ய பூதா வ்யாப்திர் பூத்யோத்ரஸநா வஸேயைவ’ இதி” [வரதவிஷ்ணுமீஸ்வராலும் “ஆகையால் அனுமானத்திற்கு அங்குமாயிருக்கும் வ்யாப்தி பல இடங்களில் காண்பதால் அறிபத்தக்கதே ஆகும்” என்று கூறப்பட்டது.]

24. ந்யாயபரிஸுத்தீ—அநுமாநாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம் | : கேவலவ்யதிரேகிபங்க்யம்: “உக்தம் ச வரதவிஷ்ணுமீஸ்வர

ஏழி—‘தத்புநரந்வயவ்யதிரேகி, கேவலாந்வயி, கேவலவ்யதிரே
கிதி திரிவிதம்’ இத்யாதி” “தத்வரத்நாகரோட்பயுத்தம்—‘அக்ஷ
பாத்யஸ்தரையமஸித்ரயத்’இத்யாதிச்சேத்...நதாவதிஹ ஸம்ப
ஏத்யாய விரோது: ‘கேவலவ்யதிரேகிது ஸாத்யந துஸாமேவ நாஸா
த்யயதி ஸபக்ஷாந்வய விரஹாத், அஸாத்யாரணவத்; இத்யாதிநா
ஆத்மஸித்ஸ்தென பக்யவத் யாமுநமுநிபி: ப்ரபஞ்சித
த்வாத்! உத்தம் ச ந்யாயகுவிஸே ஸ்வப்ரகாஸவாதே: ஸ்ரீமத்
ராமாநுஜாசார்யை: — ‘ந ச ஸித்த்யாந்நிதே: டயம் ப்ரஸங்க:
[ப்ரயோக:] கேவலவ்யதிரேகிப்ராமாண்யநப்யுபக்யமாத். இதி|
அதோ வரதவிஷ்ணுமிஸ்ரோக்தம் ஏததே:ஸீமதம், ப்ரமதா
நுஸாரேண வா உத்தம்!’ [வரதவிஷ்ணுமிஸ்ராரஹம் “ஹேது
(1) அந்வயவ்யதிரேகி (2) கேவலாந்வயி (3) கேவலவ்யதிரேகி
என்று மூன்றுவகைப்பட்டது.” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்
பட்டது. (ஸ்ரீபராசரபூட்டரால்) தத்வரத்நாகரத்தில் “அக்ஷபாத்யர்
ஹேது மூன்றுவகைப்பட்டது என்று ஸித்திரமிட்டார்” என்று
தொடங்கிச் சொல்லப்பட்டது. (அப்படியிருக்க, கேவல வ்யதி
ரேகியான ஹேதுவை நாம் ஒப்புக்கொள்வதில்லை என்று கூறுவது
எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்) ஆத்மவித்துதியில் யாமுநாசார்ய
ரான ஆளவத்தார் “கேவலவ்யதிரேகியான ஹேது எதையும்
ஸாதிக்கவல்லதல்ல. ஹேதுவுக்கு இருக்கவேண்டிய முக்கியமான
ஆகாரமான ஸபக்ஷத்தில் இருக்கை என்னும் ஆகாரம் அதில்
இல்லையாகையால்; பக்ஷத்தில் மாத்திரம் இருக்கும் அஸாத்யாரண
ஹேதுவைப்போலே.” என்று தொடங்கிக் கேவலவ்யதிரேகியை
ஒப்புக்கொள்ளவில்லையாகையால்...இவ்விஷயத்தில் ஸம்ப்ரத்யாய
பேத்யமில்லை. ந்யாயகுவிஸத்தில் ஸ்வப்ரகாஸவாதத்தில் [எம்முடைய
ஆசார்யரான] ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசாரியரும், (கிடாம்பி அப்புள்
ளாரும்) “ஸித்த்யாந்நிதிகளுக்கு இந்த தே:ஷம் வரது; கேவல
வ்யதிரேகிஹேதுவை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லையாகை
யால்.” என்று கூறினார். ஆகையால், வரதவிஷ்ணுமிஸ்ரார்
கேவலவ்யதிரேகியை ஒப்புக்கொண்டு கூறியதை நம் ஆசார்யர்
களில் சிலருடைய கருத்தாவோ பிறர் மதத்தைத் தழுவிய
தாகவோ கொள்ளவேண்டும்.]

25. ந்யாயபரிஸுத்தி: — அநுமாதாத்யாயம் ஆஹ்நிகம் 2
“ப்ரஜ்ஞாபரித்ராணோது வரதவிஷ்ணுமிஸ்ரோக்தாநுஸாரேணைவ
முத்தம்—‘ப்ராந் தம் நுமாதஸ்ய ப்ரயோகே: டயவாஸ்த்ரய: |
ப்ரதிஜ்ஞா சாத்ய ஹேதுஸ்ச ததே:ஷ்யாஹுரணம் மதம்”இத்யாதி:”

[ப்ரஜ்ஞாபரித்ராணத்தில் (வரதநாராயண பட்டாநகரால்) வரத விஷ்ணு மிஸ்ரருடைய மூலஸூக்தியை அனுஸரித்து “பிறிப்பெருட்டு அனுமானப்ரயோகம் செய்யும்போது 1) ப்ரதிஜ்ஞை 2) ஹேது 3) உத்யாஹரணம் என்று முன்று அவயவங்கள் உள்ளன.” என்று சொல்லப்பட்டது.]

26. ந்யாய பரிஸூத்தி—அநுமாநாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம்—2—உத்தாங்கநிருபணம். “வரதவிஷ்ணுமிஸ்ரைஸ்து ‘ஜல்பமா சதுரங்க: அங்காநி வாதி: ப்ரதிவாதி: ஸபாபதி ப்ராஸநிகா:’ இத்யுத்தம் |” [வரதவிஷ்ணுமிஸ்ரரால் “ஜல்பமானது நாலு அங்கங்களை உடையது; அவ்வங்கங்களாவன—1) வாதி 2) ப்ரதிவாதி 3) ஸபைத்தலைவர் 4) கேள்விகேட்பவர்கள் என்று நாலாகும்” என்று சொல்லப்பட்டது.]

27. ந்யாய பரிஸூத்தி—அநுமாநாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம்—2—உத்த விஸேஷணம்: “உத்தம் ச ஹேத்வந்தரம் ப்ருத்யூபித: ததநநாமி வரதவிஷ்ணுமிஸ்ரை:—‘பஷு த்ருஷ்டாந்த ஹேத்வாதி: தூஷணே கதிதே ஸதி | புந் விஸேஷணாத்யநம் ப்ரதிஜ்ஞாந்தரமிஷ்யதே || ‘இதி’” [வரதவிஷ்ணு மிஸ்ரராலும் நிக்ரஹஸ்தானங்களில் ப்ரதிஜ்ஞாந்தரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ஹேத்வந்தரத்தைச் சொல்லும்போது “பஷும, த்ருஷ்டாந்தம், ஹேது முதலானவற்றின் தோஷத்தைச் சொன்னவுடன் மறுபடியும் விஸேஷணத்தைக் கூறுவதாகிற உத்த விஸேஷணமே ப்ரதிஜ்ஞாந்தரம் எனப்படுகிறது.” என்று சொல்லப்பட்டது.]

28. ந்யாயபரிஸூத்தி—அநுமாநாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம்—3—“ஸ்வவ்யாகாதி(தி)ப்ரஸங்கோ ஜாதிநித் வரதவிஷ்ணுமிஸ்ரோக்தி: உத்தர ரூபஜாத்யப்யப்யாயேண |” [“தனக்குத்தானே முரணாகப்பேசுவது ஜாதி” என்று வரதவிஷ்ணு மிஸ்ரர் கூறியது உத்தரம் என்னும் வகைப்பட்ட ஜாதியைப் பற்றியதாகும்.]

29. ந்யாய பரிஸூத்தி—அநுமாநாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம்—3—“வரதவிஷ்ணு மிஸ்ரைஸ்து—ஸ்வவ்யாகாதி ப்ரஸங்கோ ஜாதி: | ஸாச சதுர்விநிஸதிநிதா இத்யுத்தவா ஸாதாரீயவாதி: ஸத்தரம் உரததாய யதோத்யநம் ப்ராயோ ஸக்யவக்ஷணாதி:

கழக்தம் ||” [வரதவிஷ்ணுமீர்ராலும் “தனக்குத்தானே ழாணாகப் பேசுவது ஜாதியாகும். அது இருபத்துநாலு வகைப் பட்டது” என்று கூறி ‘ஸாத்யம்யம்’ என்று தொடங்கும் ஸுத்ரத்தை எடுத்து, பெரும்பாலும் உதயனரைப் பின்பற்றி லக்ஷ்யம் லக்ஷணம் முதலானவை கூறப்பட்டது.]

30. ந்யாய பரிஸுத்தி—ஸப்தாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம்—1
“பகுவத்யாயமுநமுநிபிஸ்து ஆக்யமப்ராமாண்யே வக்த்ருஜ்ஞா நானுமானம் துஷுஷிதம் | நிக்யமிதம் ச — ‘தஸ்மாத்துஸ்தி நதீதீரே பல்லமித்யோவமாதிஷு’ | யா ஸித்தி விஷயாபுத்தி; ஸர ஸாப்தீ நானுமானிக் ||’ இதி. அயமேவ பகை 5 நுஸ்துதோ வரதவிஷ்ணு மிஸ்ரை: |” [யாமுநாசாயராலும் ஆக்யமப்ராமாண்யத்தில் ‘சொல்லு பவனின் ஜ்ஞானத்தை அனுமானம் செய்தபின்பே சப்தத்திற்குப் ப்ராமாண்யம் தேறுகின்றபடியால் சப்தமும் அனுமானத்தில் அடங்கியதே’ என்னும் வாதம் மறுக்கப்பட்டது. முடிவில் “நதிக் கரையில் பழம் இருக்கிறது’ முதலான வாக்கியங்களிலிருந்து ஸித்தி விஷயத்தைப் பற்றியயாதொரு அறிவு ஏற்படுகிறதோ, அது சப்தத்தால் உண்டாவதேயொழிய அனுமானத்தால் உண்டாவதன்று என்று கூறப்பட்டது. இந்தப் பகைமே வரதவிஷ்ணு மீர்ராலும் அனுஸரிக்கப்பட்டது.]

31. ந்யாய பரிஸுத்தி—ஸப்தாத்யாயம் - ஆஹ்நிகம் |
அந்விதாபிதாந — அபிஹிதாந்வய வாதங்கள் வரதவிஷ்ணு மிஸ்ரைபி ‘ஸத்யஜ்ஞாநாதி பத்யாநாம் அகுண்டைகரணார்த் துத்வே அந்விதாபிதாநாதுபபத்தேஸ்ச’ இத்யாதிஷு பஹுஷுப்ரதேஸேஷு அந்விதாபிதாநமேவ மாயாவாதிநம் ப்ரக்யுக்தம் |” [வரதவிஷ்ணு மீர்ராலும் மாயாவாதிகளுக்கு மறுப்பெழுதுப்போது “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் முதலான (உபநிஷத்திலுள்ள) பதங்கள் நிர்விஸேஷ சித்மாத்தரத்தையே சொல்லுபவையானால், அந்விதாபிதாநம் பொருந்தாது” முதலான பல இடங்களில் அந்விதாபிதாநமே சொல்லப்பட்டுள்ளது.]

32. ந்யாய பரிஸுத்தி—ஸப்தாத்யாயம்—ஆஹ்நிகம்
1—“உக்தம் ச வரதவிஷ்ணு மிஸ்ரை:—‘ஸ்வர்க்கு காம்புஸப்

தேந கர்மயமாந ஸ்வர்க்கம்; புருஷோ஽மிதீயதே | நஹிர்
வரோ ஽வாப்தஸமஸ்தகாம: ஸ்வர்க்கம் காமயதே,
தஸ்ய அத்யல்பஸுக்த்வாத் | அஸ்தா வாச்யைகதேரோ
ஜீவே லக்ஷணா க்ஷங்க்யாஸப்தஸ்ய தீர இவ இதி |”
[வரத௃விஷ்ணு மிஸ்ரராலும் “ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஜ்யோ
திஷ்டோமயாகும் செய்யவேண்டும்” என்னும் வேத்யவாக்கியத்தி
லுள்ள ஸ்வர்க்ககாம ஸப்தம் ஸ்வர்க்கத்தை விருப்பும் ஜீவனை
மாத்திரமே சொல்லும், (அவனுக்கு அந்தர்யாமியான ஸ்வரன் வரை
யில் சொல்லாது) எல்லா விருப்பங்களையும் பெற்றிருப்பவனான ஸ்வ
ரன்மிகச்சிறியஸுக்தமான இந்தஸ்வர்க்கத்தைவிரும்பமாட்டானே.
ஆகையால் க்ஷங்க்யா ஸப்தமானது அதன் கலையை லக்ஷணையாலே
குறிப்பதுபோலே, ஸ்வர்க்ககாம ஸப்தமும் அதன் பொருளின்
ஒரு பகுதியான ஜீவனை மாத்திரம் லக்ஷணையாலே குறிக்கும்”
என்று சொல்லப்பட்டது.]

33. ந்யாய பரிஸுத்தி—ஸ்ம்ருத்யத்யாயம்—ஆஹ்நி
கம்-1—“அக்ருஹி க்ஷுரஹண ஸக்தம் ப்ரமாணம்’ இதிவரத௃
விஷ்ணுமிஸ்ரோக்திரபி பரமதாந்வாரோஹேண நேதவ்யா”
[வரத௃விஷ்ணு மிஸ்ரர் “ஏற்கனவே அறியப்பட்டதை அறிவது
எதுவே அதுவே ப்ரமாணம்” என்று கூறியதும், பிறீமத்தை
ஏறிட்டுக்கொண்டு எழுதியதாகக் கொள்ளத்தக்கது.]

34. ந்யாயபரிஸுத்தி—ஸ்ம்ருத்யத்யாயம்—ஆஹ்நி
கம் 2—“யத்து வரத௃விஷ்ணுமிஸ்ரேருக்தம் -க்ருஹி தார்த்த௃
விஷயம் ஸப்தகாரணகம் ஜ்ஞாநம் ஸம்வாத௃ இதி,
தத௃பி ஸாப்தாவாந்தரபேதம் ஸம் ஜ்ஞா விரேஷ
நிவேஸ மாத்ர பரம்; நஹி க்ரு ஹி தா ர் த த௃
விஷயத்வே ஸப்தஸக்திப்ரஸுதத்வம் அபேதி; |”
[வரத௃விஷ்ணு மிஸ்ரர் “ஏற்கனவே அறியப்பட்ட விஷயத்தைப்
பற்றியதாய், சப்தத்தைக் காரணமாகக் கொண்டதான அறிவு ஸம்
வாதம் எனப்படுகிறது” என்று கூறியதும் ஸப்தத்தால் உண்டா
கும் அறிவுகளில் ஒருவனைக்கு ஸப்வாதம் என்று பெயர் வைப்பதி
லேயே ஜோக்குடையது. ஏற்கனவே அறியப்பட்டதை விஷயமாகக்
கொண்டிருப்பதால் மாத்திரம் அந்த அறிவு ஸப்தஸக்தியினால்
உண்டானது என்பது நீங்கிவிடாதே .]

அநந்தாழ்வான் வைபவம்

அகிலாத்மகுணாவாஸம் அஞ்ஞாநதிமிராபஹம் |

ஆஸ்மிதாநாம் ஸுஸரணம் வந்தேதநந்தார்யதேஸிகம்
[எல்லா ஆத்மகுணங்கட்கும் இருப்பிடமானவரும், அஞ்ஞான
விறுளைப் போக்குகின்றவரும், அடியார்கட்கு நல்ல உபாயமான
வருமான அநந்தாழ்வான் எனும் ஆசார்யரை வணங்குகிறேன்.]

ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசார்ய ஸ்ரீபத்ராம்பேரூருஹத்வயம் |
ஸதுத்தமாங்குஸந்தார்யம் ‡ அநந்தார்ய குரும் புகுஜே ||

[ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசார்யருடைய திருவடித் தாமரையிணையாயிருப்ப
வரும், நல்லோர்களின் தலையாலே தாங்கப்படுபவருமான அநந்தாழ்
வான் எனும் ஆசார்யரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

யதீந்த்ரபாதூரம்புஜசஞ்சரிகம்

ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசார்யருடைய திருவடித் தாமரையிணையாயிருப்பவரும் |

ஸ்ரீவேங்கடேஸாங்குரியுகூரந்தரங்கம்

நமாமயநந்தார்யமநந்தக்ருத்வ: ||

[யதிராஜருடைய திருவடித்தாமரையில் வண்டு போன்றவரும்
அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானான கருணைக்கு ஓர் இலக்கா
யிருப்பவரும், திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருவடிக் குற்றேவேல்
செய்பவருமான அநந்தாழ்வானுக்கு அநந்தமான தண்டன்
ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.]

“புஷ்பமண்டபமான திருமலையில் நித்யவாஸம் செய்து, சிந்துப்
மகிழும் திருவேங்கடத்தானுக்குப் புஷ்பகைங்கரியம் செய்
வாருண்டோ?” என்று எம்பெருமானார் ஒருநாள் தம் காலகேசப
கேசாஷ்டியிலே வினவ, மற்றுள்ளார் அனைவரும் எம்பெரு
மானருடைய பிரிவை நினைத்து வாய்பேசாமவிருக்க, ‘அடியேன்
செல்கிறேன்’ என்று பதிலளித்து, “நீரே ஆண்ட பிள்ளை” என்று
எம்பெருமானாரால் பாசாட்டப்பெற்றவர் அந்தன் எனும் பெயரு
டைய இவ்வாசார்யர். இக்காரணத்தாலேயே இவர் குலத்தவர்கள்
இன்றும் ‘அநந்தாண்டிபிள்ளை’ என்னும் பட்டத்தோடு விளங்குகிறு
கள். எம்பெருமானார் நியமனத்தின்படி, “இராமானுசப்புத்தேரி”

‡ (பா) அநந்தார்யமஹம் புகுஜே

என்னும் ஏரியும், “இராமானுசன்” என்னும் திருநாமத்தில் நந்த வனமும் அமைத்துத் திருமலையப்பனுக்குப் புஷ்பகைங்கரியம் செய்து வந்தவர் இவர். ஏரிகட்ட மண்வெட்டும்போது, தூர்ப்பூவதியான அவர் பத்தரிக்கு உதவி செய்ய, திருவேங்கடமுடையான் ஒரு சிறு வனாய் வந்து மண் கூடையைச் சுமக்கப் புழுந்தான். அதுகண்டு வெகுண்ட அந்தாழ்வான் “கைங்கரிய விக்ரகாரீ! (கைங்கரியத் திற்கு இடையூறு செய்பவனே!) கூடையைத் தொடாதே” என்று மண்வெட்டியையெடுத்து அவனை அடிக்கப்புக, திருவேங்கடச் செல்லன் ஓடிச்சென்று கோயிலிலே புழுந்தான் என்பார்கள். ஒருநாள் பூப்பறிக்கும்போது இவரைப் பாப்புகடக்க, அருகிலிருந்தவர்கள் ‘விஷவைத்யம் செய்து கொள்ளலாமே’ என்று கூற, மறுத்து விட்டார். திருவேங்கடமுடையான் திருமுன்பே சென்றவுடன், அப் பெருமான் ‘ஏன் விஷவைத்யம் செய்துகொள்ளவில்லை?’ என்று கேட்டருள, இவர் “கடியுண்ட பாப்பு (தன் சரீரம்) வலிதாகில், திருக்கோணேரியிலே தீர்த்துமாடித் திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்கிறேன்; கடித்த பாப்பு வலிதாகில், விரையிலே தீர்த்துமாடி ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனை ஸேவிக்கிறேன் என்றிருந்தேன்” என்று விண்ணப்பம் செய்தார். ஒருமுறை இவர் கட்டுச்சோறு கட்டிக் கொண்டு திருமலையைவிட்டுக் கீழேயிறங்கி அவிழ்த்துப் பார்த்த வுடன், அச்சோறு நிறையச் சிற்றெறும்பாயிருக்க, “எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏசேனுமாலேனே” என்னும் உறுதியுடைய நித்ய முக்த முழுக்கைகளில் சிலராகவும் இச்சிற்றெறும்புகள் இருக்கலாம். இவர்களை இத்திருமலையை விட்டுப் பிரிக்கக்கூடாது” என்று எண்ணி அக்கட்டுச்சோற்றைத் திரும்பவும் திருமலையிலே கொண்டுபோய் வைக்கச் செய்தார். எம்பெருமானார் தம் அந்திமதூஸையிலே இவரை அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆர்வயிப்பித் தார். இவர் அருளிய ‘ஸ்ரீவேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா’ திருப்பதி தேவஸ்தானத்தாரால் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. “கேசாதா சதுர லோகி” “ராமாநுஜ சதுரலோகி” என்னும் துதிநூல்களும் இவர் அருளிச்செய்தவையாக வழங்குகின்றன.

ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆறுமீரப்படி குதுபரம்பராப்ரபாவம்:— முதல் பாகம் பக்கம் 224, 225 காண்க.

2. ஆறுமீரப்படி குதுபரம்பராப்ரபாவம்:— அந்தாழ்வான் வைபவம்:— அந்தரம் அந்தாழ்வான் இராமானுசப்புத்தேரி கட்டி

வைக்கும்போது மண்சுமவாநிற்க, பிள்ளைகளிலே யொருவர் சென்று கூடையை வாங்கப்புக, 'நான் அத்தைவிகில் இளைப்பன்; நீ இத்தைத் தொடில் இளைப்புதி' என்று அருளிச் செய்ய. 'இளைப்பாகாது' என்று பிள்ளை பிள்ளையுங்கூடையை வாங்கப்புக. 'ஆகில், நான் ஜீவிக்கிற ஜீவநத்தை வாங்கலெனுமோ? நீயும் லெனுமாகில் ஒரு கூடையை வாங்கிக்கொண்டு சுமக்கமாட்டாயோ?' என்று அருளிஞர், பிள்ளையும் ஒருநாள் கழிப்புவதியான தம் தேவிகளமேலே மண் சுமத்தாநிற்க, இதுகண்டு திருவேங்கடமுடையான் ஒரு பிள்ளையாய் எதிரேவந்து வாங்கிக்கொண்டுபோக, தேவிகள் கடுக வருமதுகண்டு, 'இதுவென் கடுக வருகியு?' என்ன, அவரும் 'ஒருபிள்ளை எதிரேவந்து கூடையை வாங்கிக்கொண்டு போகிறான்' என்று சொல்ல, கேட்டு உடனேசென்று கண்டு, 'கைங்கரியவிக்நகாரீ! நீ கூடையைத் தொடாதே கொள்' என்று கொட்டெடுத்து அடிக்கப்புக, திருவேங்கடச்செல்வன் ஓடிச்சென்று கோயிலிலே புகுந்தான் என்பர்கள். அந்தாழ்வான், திருநந்தவந்தத்திலே திருப்படித்தாமமெடாநிற்க, திருக்கையிலே பேராகி ஸந்த்ஷ்டமாக, பிள்ளையுமோய் நீராடிக் கைங்கர்யத்திலே பேர, ஸீபாதத்துக்குப் பரிவராயிருப்பார் 'விஷந்தீர்க்கப் பார்க்கவேண்டாவோ?' என்ன, 'வேண்டா' என்று அத்தை நிலர்த்திப்பித்தருளிஞர். பின்பு கோயிலேற எழுந்தருளினவாறே, திருவேங்கடமுடையான் திருவாய் மலர்ந்து 'விஷந்தீர்க்க வேண்டாவென்று என்ன நினைத்துச் சொன்னீர்?' என்று கேட்டருள். இவரும் 'கடியுண்ட பாய்பு வலிதாகில் திருக்கோனரியிலே தீர்த்துமாடித் திருவேங்கட முடையாளை ஸேவிக் கிறேன்; கடித்தபாய்பு வலிதாகில் விரைஜயிலே கீர்த்து மாடி ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனை ஸேவிக் கிறேனென்றிருந்தேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அந்தாழ்வான் கோலரைஜ்யத்திற்கு எழுந்தருளுகிறபோது, கட்டுத்திருப்போனகம் கட்டிக்கொண்டு போய் அமுதுசெய்யப் புக்கலாறே, பட்டையடங்கலும் சிற்றெறும் பாய்க் கிடக்க, அத்தைக்கண்டு துணுக்கென்று தம் முதலிகளைப் பார்த்து, 'எம்பெருமான் பொன் மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே' என்னு மவர்களிலே சிலராய்த்து இவர்கள்; இப்படியே கொண்டுபோய்த் திருமலையிலே வைத்து வாருங்கேள்'' என்று அருளிச்செய்தார். அந்தாழ்வான், யமுனைத்துறைவனிலே திருமலை கட்டாநிற்க, திருவேங்கடமுடையான் அருள்பாடிடப் பேசாதேயிருந்து திருமலை சேர்த்துக்கொண்டு உள்ளே புக்கலாறே, திருவேங்கடமுடையானும் 'நாம் அழைக்க அந்தாழ்வான்! நீர் வராதிருந்தது ஏன்?' என்று

திருவுள்ளமாக, இவரும் 'கருமுகைமொட்டு வெடியாநிற்க எனக்கு தேவரீரைக்கொண்டு கார்யமென்?' என்றும்; திருவேங்கடமுடையானும் 'ஆகில், நாம் உம்மை இங்கு நின்றும் போகச் சொன்னோமாகில், நீர் செய்வதென்?' என்று திருவுள்ளமாக, இவரும் "பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடம்' என்கிறபடியே தேவரீரன்றோ வந்தேறிகள்; இவ்விடம் தேவரீரை ஆஸ்ரயித்தவர்களதன்றோ? தேவரீர் ஒரு கிழமை முற்பட்டிருந்தனை; இருவரும் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயித்தோமித்தனையன்றோ?" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

3. ஆருயிர்ப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்:- பட்டர் தம் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருப்பார் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரைப்பார்த்து 'நீர் அநந்தாழ்வான்ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்று கேட்டுவாரும்' என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் அநந்தாழ்வான் ஸந்திதிக்கு எழுந்தருள, அன்று அங்கே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுது செய்தருள, இவரும் இடம் போதாமையாலே அவர்கள் அமுதுசெய்து எழுந்திருக்கும்மளவும் பேசாதிருக்க, பின்பு அநந்தாழ்வானும் இவரைக்கண்டு 'நெடும் போதுண்டே! அமுது செய்தருளப் பெற்றதில்லையே! இளைப்போடே யிருக்கிறதே!' என்று போர நொந்து சடக்கென அமுதுசெய்தருளப் பண்ணி, தாமும் தேவிகளுமாக ஸேஷித்திருந்த திருப்போனகத்தை அமுதுசெய்தருளி எழுந்தருளியிருந்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக் குறித்து, 'எங்குநின்றும் எழுந்தருளிற்று?' என்று கேட்டருள, அவரும் 'பட்டர் தேவரீர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்று கேட்டுவரச்சொல்லி வரவிட்டருளினார்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அநந்தாழ்வானும் 'ஆகில், ||(கொக்குப் போலேயிருக்கும், கோழிபோலேயிருக்கும், உப்புப் போலேயிருக்கும்.) உம்மைப்போலேயிருக்கும்' என்று அருளினார்; இத்தால், தன் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாபிடிமாநாத்விநிமித்தமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே முற்பாட்டுக்கு ஆசைப்படாதே, பிற்பாட்டுக்கே ஆசைப்பட்டுத் தழீயஸேஷத்வத்தைப்பேணுகை ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமென்று உத்தரமருளிச்செய்து விட்டாராய்த்து.

4. சரமோபாய நிர்ணயம்:-பக்கம் 104 ஐதிறையநிர்வாஹம் 5-காண்க.

|| () இக்குறியினுள்ளிருப்பது பல பிரதிகளில் இல்லை

5. வார்த்தாமாலை 104 வார்த்தைவிவரணம் a அந்தர்தர்வான், b நஞ்சீயரைக்கண்டு, 'இதுவென்ஜியா? ஸுகுமாரரயிருக்கிற நீர் வேர்த்தபோது நீராடி, பசித்தபோது அமுதுசெய்து, பூட்டரை ஸேவித்திருந்தால் ஸந்யஸித்து வந்திலீரென்று உம்மைப் பரமபதும் தினின்றும் தள்ளுவாருண்டோ? இனியென்' என்று பார்த்து, 'மந்தராத்ரங்கணையடைய விட்டு, திருமந்தரத்திலே பிறந்து, துவயத்தலே வளர்ந்து துவயைகநிஷ்டராவீர்' என்று வாழ்த்தி, பின்ணையருளிச்செய்த வார்த்தை:- 'தூருஷ்டத்திலுள்ளதெல்லாம் பூட்டருக்காக்கினோர்; தூருஷ்டத்துக்குக் கடவார் பூட்டரென்று இருப்பதோரிருப்பண்டு; அது பூர்வதூஸையிலும் அந்தர்தர்வாவாம்' என்று பார்த்து, 'தூருஷ்டத்துக்குக் கடவார் பெருமான், அதூருஷ்டத்துக்குக் கடவார் பூட்டர்' என்றிரும்; தூருஷ்டாதூருஷ்டங்களிரண்டுக்கும் ஆசார்யன் கடவனென்று இருந்தால் வருவதே தென்னில்; தூருஷ்டத்தில் கர்மாதீநமாக ஏதேனும் சுருங்குண்டாகில் ஆசார்யனை வெறுத்தபோது பெருமானைக்கொண்டு தீர்த்துக் கொள்ள வொண்ணாது; பெருமானை வெறுத்தானாகில் ஆசார்யனைக் கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளலாம். [a அந்தர்தர்வான்—எம்பெருமானுடைய ஸீஷ்யராய், அவருடைய நியமனத்தின் பேரில் சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்திலே மந்தூவனமமைத்துத் திருவேங்கடமுடையானுக்குப் புஷ்பகைங்கர்யம் செய்த மஹாசார்யர். b நஞ்ஜியர்—பூர்வாஸ்யத்தில் வேதூரந்தி என்று பேர் பெற்ற லராய், ஆறு தூர்ஸனங்களுக்கு ஆறு ஆஸனமிட்டுக் கொண்டு அத்வைதளித்தூரந்த ப்ரவர்த்தகராயிருந்தவர். சரம காலத்தில் எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பெற்று, பூட்டர் வேதூரந்தியென்றும் மாதூவரென்றும் பெயர் பெற்று மேல் நாட்டில் (திருநாராயண புரத்துக்கருகில்) இருந்த இவரை வெற்றி கொண்டு நமதூர்ஸனஸ் தூராக்கினார். சிறிது காலம் கழித்து ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பெற்ற இவர் துறவு பூண்டு ஏராளமான தூர்ஸ்யத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸீரங்குத்துக்கு வந்து பூட்டர் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து, அவரையல்லது அறியாதவராயிருந்தார். இவரைப் பார்த்து அந்தர்தர்வான் 'வேதூரந்தியாயிருக்கும்போது ராஜபேரூகத்தில் வாழ்ந்த ஸுகுமாரரான நீர் க்ருஹஸ்தராயிருந்துகொண்டே ஸநானம் அந்நபானம் முதலானவற்றில் ஸந்யஸிக்குரிய கடுமையான நியமங்களில்லாமல் பூட்டர் திருவடிகளையே உபாயோபேயமாக நினைத்திருந்தால் பரமபதும் கிடைக்காமல் போய் விடுமோ? இதை இப்போது சொல்லி என்ன செய்வது' என்று கூறி, 'வேதூரந்தியா

யிருந்தபோது கற்றிருந்த மற்ற மந்த்ரங்களையெல்லாம் விட்டு, பட்டர் உபதேசமித்த திருமந்த்ரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாகிற புதிய பிறனியையடைந்து, பட்டர் உபதேசமித்த த்வயத்தையே எப்போதும் அநுஸந்திக்கையாலே அதனாலே ஜ்ஞானவளர்ச்சி பெற்றவராய் த்வயமொன்றையே பற்றியிருப்பவர் ஆவீர்” என்று வாழ்த்தினார். அதற்குப்பின் ஒரு வார்த்தையும் அருளினார். அதாவது — ‘இம்மையில் நம் செல்வத்தையெல்லாம் பட்டருக்கு ஸமர்ப்பித்து விட்டோம். ஆகையால் இம்மையில் நம்முடைய நன்மையை பட்டர் பார்த்துக் கொள்வார்’ என்று நீர் நினைத்தீராகில், அந்நினைவு அஹங்காரமகாரங்களோடு கூடியதாகையாலே, நீர் வேதாந்தியா யிருந்த நிலையைக் காட்டிலும் தாழ்வை விளைத்துவிடும். ஆகையால் “இவ்வுலகில் நம்முடைய தேஹயாத்ரை பெரியபெருமானுடைய பொறுப்பு, ஆத்மயாத்ரை பட்டருடைய பொறுப்பு” என்று நினைத் திரும். ‘தேஹயாத்ரை ஆத்மயாத்ரை இரண்டுமே ஆசார்யன் பொறுப்பு என்று நினைத்திருந்தால் குறையென்ன?’ எனில்: தேஹ யாத்ரையில் நம்முடைய கர்மம் காரணமாக ஏதேனும் குறைகள் உண்டானால், தேஹயாத்ரையும் ஆசார்யன் பொறுப்பு என்று நினைப்பவன் ஆசார்யனை வெறுக்கவேண்டியவரும். ஆசார்யனை வெறுத்தவனுக்குப் பெருமான் கைகொடுக்க மாட்டார் என்பது ஸாஸ்த்ர எதித்தமாய்கையாலே, இவனுக்கு கடிதி இல்லாமல் போய் விடும்; தேஹயாத்ரை பெருமான் பொறுப்பு என்று நினைத்திருப்பவன் அதில் குறைபுண்டாம்போது பெருமானை வெறுத்தாலும், ஆசார்யன் புருஷகாரம் செய்து பெருமானுக்கு அதனால் ஏற்படும் கோபத்தைத் தணிப்பாணாகையாலே இவனுக்கு கடியுண்டு என்பது இவ்வார்த்தை யின் கருத்து]

6. வார்த்தாமாலே 161 வார்த்தைவிவரணம். அநந்தாழ் வான் எச்சானுக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை; இவ்வார்த்தாவாகிற பெண்பின்னையை, ஆசார்யனாகிற பிதா, எம்பெருமானாகிற வரனுக்கு, குருபரம்பரையாகிற புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு, த்வயமாகிற மந்த்ரத்தைச்சொல்லி, உதகம்பண்ணிக்கொடுத்தான். [இவ் வார்த்தை—ஆசார்யன் எம்பெருமானுக்கு ஒரு ஸிஷ்யனை அளிப்பதை, ஒரு பிதா வரனுக்குத்தன் பெண்ணை நிர்வார்த்துக் கன்யகாதான மாகக் கொடுப்பதோடு ஒப்பிடுகிறது. இவ்விஷயம் ஆசார்ய ஹ்ருத: யம் 121 வது குர்ணியிலும், அதன் வ்யாக்யானத்திலும் மிகவிவராக விவரிக்கப்பட்டது ஒரு விவாஹத்துக்கு கட்டகர்கள் போலே, இந்த

ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களின் விவாஹத்துக்கு குருபரம்பரையில் அடங்கிய ஆசார்யர்கள் கட்டகர்கள் என்று கருத்து. எச்சான், அநந்தாழ்வான் இருவரும் முதலில் எம்பெருமானுக்கும் பிறகு அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானுக்கும் ஸிஷ்யர்களாயிருந்தவர்கள்.]

7. வார்த்தமாலே 181 வார்த்தைவிவரணம். அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாத்யுத்தையுடையராயிருப்பார் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பட்டணங்களில்தின்றும் திருமலையைத் திருவடித்தொழப்போகா நிற்கச்செய்தே, a வளத்தான் மங்கலமுடையான் திண்ணையிலே கிடந்தவளவிலே, அவன் 'எங்கேறப் போகிறீர்கள்?' என்ன, இவர்களும், 'திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடித்தொழப்போகிறோம்' என்ன, இவனும், 'நானும் போகிறேன்' என்று சொல்லி இவனுங் கூடப்போய் அவர்களும் இரண்டுமூன்று பயணம்போனவளவிலே, b இவனுடன் உறவற்றுத் தங்களிலே கூடப்போகப்புக்படியாலே, இவனும் 'என்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கிக்கொண்டுபோகவேணும்' என்று இவர்களைப் பலகாலும் வேண்டிக்கொள்ள, c இவர்களும் பேசாதேபோய்த் திருமலையிலேவந்தவரே அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாத்யுத்திலே வந்து தண்டனிட்டுநிற்க; அவரும் இவர்களைக் காரியங்களும் கேட்டு இவர்களுக்குச் சில வார்த்தைகளும் அருளிச்செய்து 'திருவேங்கடமுடையான் பாடேறப் போகலாகாதோ?' என்று அருளிச் செய்தவளவிலே, இவனும் 'என்னை ஸ்ரீபாத்யுத்திலே காட்டிக் கொடுக்கவேணும்' என்ன; அவரும் அததைக்கேட்டு 'அவன் சொல்லுகிறதேது?' என்று கேட்டருள; 'ஆஸ்ரயிக்கவேணுமென்கிறுன்' என்று விண்ணப்பம்செய்ய; அநந்தாழ்வானும் வாராயென்றழைத்தருளி, 'உனக்கு என்பாடே ஹிதம் கேட்கவேணுமோ?' என்று கேட்டருள, 'வேணும்; என்னை ரஷித்தருளவேணும்' என்ன, 'ஆனால் என்பக்களிலே ஹிதம் கேட்கில் உன் ஐஸ்வர்யம் உன்னை விட்டகலும்' என்று அருளிச்செய்ய; அவனும் 'இவை போக அமைபும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'ஆனால் d நீ நான் புக்க தேஸம் புருஷி' என்று அருளிச்செய்து ஹிதத்தையுமருளிச்செய்தவரே, e நெல்லுக்குப் பால் வற்ற வற்றத் தலைவணங்குமாப்போலே, ஸரணாகூகி நெஞ்சில் பற்றப்பற்றத் தன் மேற்கிடக்கிற பொன்னடங்க வாங்கி ஆசார்ய துஷிணையாகக்கொடுத்து ஊரிலே வந்தவரே. இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவரானாரென்று பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் வந்து காண, அவர்களுக்கு வேண்டுமவை கிஞ்சித்கரிக்கப் புகுவாரே.

இவருடைய மாதாபிதாக்கள் இவரை அழைத்து, 'ரிஷிகோப் மோலே யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வந்து புகுந்து ப்ரஸாதித்துப் போகாநின்றார் கள்; நீர் செய்கிற துர்மத்தை விலக்கலாகாது; உம்மை விரும்புகிற திருக்கிற எங்களுக்கும் ஏதேனும் தரவல்லீரோ?' என்று கேட்க, 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று தான் தேடின துர்வயத்தை ஆள்வியுக்காட்டிலேயிட்டு இவர்களுக்குங்கொடுத்துத் தாழும் தம் மோபாதியைப்பற்றி, அருளிச்செயலும் ஓதி, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்து பிறையையாண்டு திருமலையேறவர; அநந்தாழ்வான், 'கண்டரே! அப்போதே இவை உம்மை விட்டகலுமென்று சொன்னேன்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அடியேனுக்கு இரண்டு வார்த்தை அருளிச்செய் தருளிற்று; 'என்பக்கவிலே ஹிதம் கேட்டால் நான் பெறும் தேயும் பெறுஷதி' என்றருளிற்று; ௮ அத்தைக் கிழிச்சீரையிலே துநமென்று முடிந்துகொண்டேன்; 'இங்குள்ள ஐஸ்வர்யம் உன்னைவிட்டகலும்' என்றருளிச்செய்தருளிற்று; அது ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டபடியாலே ி ஸ்ரீபாதத்துக்கு அடிமை யென்னுமிடம் கண்டேன்'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; 'இனி நீரிங்கேயே நிலும்' என்று அருளிச் செய்தருளிஞர். [a வளத்தான் மங்கலமுடையான்—வளத்தான் மங்கலம் க்ராமத்திலுள்ள ஒரு துனிகனை ப்ராஹ்மணன். b இவனுடன் உறவற்று—இவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனல்லாமையாலே அநந்தாழ்வான் ஸிஷ்யர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தனிக்கூட்ட மாகப் போனார்கள் என்றபடி. c அவனை ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் தம் ஆசார்யருக்கே அதிகாரமுண்டாகை யாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பேசாதே போனார்கள் என்று கருத்து. d நீ நான் புகுவிருக்கிற பரமபதத்துக்குப் போவாய் என்று கருத்து. e வினையும் நெல் பால்வற்றி முற்றமுற்றத் தலைவணங்குவதுபோலே. f ஆள்வியுக்காட்டிலே... பற்றி-ஆளுக்கு ஒரு பகுதியாகப் பங்கிட்டு அவர்களுக்கு இரண்டு பகுதிகளைக் கொடுத்து, தமக்கு ஒருபங்கு எடுத்துக்கொண்டு என்று கருத்து. g பணத்தைத் துணியில் முடிந்துகொள்வதுபோலே தேவரீர் சொன்ன வார்த்தையை மனத் தில் முடிந்துகொண்டேன் என்கை. h ஸ்ரீபாதத்துக்கு அடிமை என்னுமிடம் கண்டேன்—இங்குபோலே பரமபதத்திலும் தேவரீரு க்கு அடிமையாகவேயிருப்பேன் என்பதை உணர்ந்தேன் என்றபடி.]

8. வார்த்தாமாலே 212 வார்த்தை ௪ விவரணம். தரைலோக் யான் என்பானொரு ஸ்திரீ a ஆச்சிஸ்ரீபாத₃த்திலே ஆஸ்ரயித்திருக்கும்; அங்கே அந்தாழ்வான் எழுந்தருள, அவரை ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்து b அவரெழுந்தருளினவாறே ஆச்சி ஸ்ரீபாத₃த்தேறச் சென்றான்; அவர் இத்தனைநாள் வந்திலையென்ன 'அந்தாழ்வானை ஸேவித்திருந்தேன்' என்ன, 'அவர் நான் சொன்னத்திலும் ஏற்றமாகச் சொல்லிற்றுண்டோ?' என்ன, 'உண்டு;—உம்மை ஆஸ்ரயித்துப் c பதினாருட்டை நாளுண்டு, எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தஞ்சமென்றீரித்தனை; அவர் ஆறுமாஸத்திலே உம்முடைய திருவடிகளே தஞ்சமென்னும்படி பண்ணினார்' என்றான். [a எம்பெருமானார் சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வங்கிபுரத்தாச்சி. b அவர் எழுந்தருளினவாறே—எம்பெருமானாரின் மற்றொரு சிஷ்யரான திருமலை அனந்தாழ்வான் திருமலைக்குத் திரும்ப எழுந்தருளினவாறே. c பதினாருட்டைநாள்—பதினாறுவருடகாலம்.]

9. வார்த்தாமாலே 234 வார்த்தை ௪ விவரணம். அந்தாழ்வான் நோவுசாத்திக்கிடந்தாரென்று கேட்டருளி, திருவேங்கடமுடையான் "அந்தாழ்வானை அறிந்து வாருங்கோள்" என்று சில ஏகாங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை விட்டு அறிவிக்க; 'ஆளிட்டு அந்தி தொழுதானோ?' என்ன; திருவேங்கடமுடையான் எழுந்தருளி வாசலிலே வந்துநிற்க, பேசாதேகிடந்தார். 'அந்தாழ்வான்! நாம் வரப் பேசாதேகிடந்தாய்!' என்ன, 'ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் வரப் பேசாதேயிருந்தேனாகிலன்றோ எனக்குக் குறையாவது' என்ன; 'நாம் உம்மை இதினின்றும் போகச்சொல்லில் செய்வதென்?' என்ன; 'நீர் ஒரு கிழமை முற்பட்டீர் இத்தனையன்றோ, இருவரும் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயித்தோம் இத்தனையன்றோ' என்று அருளிச்செய்தார். ['அந்தாழ்வான் நோயால் வருந்துகிறார்' என்று கேள்விப்பட்ட திருவேங்கடமுடையான் அவரை விசாரித்து வருஷதற்குச் சில ஏகாங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அனுப்பினான். 'ஸந்த்யாவந்த₃னத்தைத் தானே செய்யவேண்டியிருக்க, ஓர் ஆள் வைத்து அதைச் செய்வாரைப்போலே, அந்தரங்குனான அடியேனை விசாரிக்கத் திருவேங்கடமுடையான் நேரில் வராமல் ஆளிட்டு விசாரிக்கிறானோ?' என்று அந்தாழ்வான் அருளிச்செய்தார். இதை ஏகாங்கிகள்மூலம் கேள்விப்பட்ட திருவேங்கடமுடையான் ஸ்ரீபாத₃ம் தாங்குவார்க்கு அருளப்பாடிட்டுப் புறப்பட்டு, அந்தாழ்வான் திருமாளிகை வாசலிலே வந்துநின்றான். அதறிந்தும் பேசாதேகிடந்தார் அந் ஆச்—19

தாழ்வான், அதைக்கண்டு திருவேங்கடமுடையான் “அநந்தாழ்வான்! நாம் வந்தபின்பும் பேசாமலிருந்தாயே” என்றுள். அதற்கு அநந்தாழ்வான், “ஒரு வைஷ்ணவன் வந்தபோது பேசாமலிருந்தால் தான் எனக்குக் குறைநீர் வந்தபோது பேசாமலிருந்தால் ஒரு குறையுமில்லை” என்று கைங்கர்யத்துக்கு இடையூறுகத் தமக்கு நோயை அளித்த குறைதோற்றச்சொன்னார். அதுகேட்ட திருவேங்கடமுடையான், “நாம் எம்மை இப்படி அவமதிக்கும் உம்மை இந்தத் திருமலையிலிருந்து வெளியே போகச் சொன்னால் என்ன செய்வீர்” என்று இவரைச் சோதிக்கக்காகக் கேட்டான். அதற்கு அநந்தாழ்வான், “நாம் இருவருமே இந்தத் திருமலைக்கு வந்து சேர்ந்தவர்களே. பரன் சென்று சேர்திருவேங்கடம்” [திருவாய் 3-8-8] என்கிறபடியே, நீர் சில நாள் முன்னால் வந்தீர். நான் பிற்பாடு வந்தேன் என்னும் இவ்வளவே வாசி; ஆகையால் இத்திருமலையுற்ற வார் அடியேனைப் போகச்சொன்னால் போகவேண்டுமெனயொழிய நீர் போகச்சொன்னால் போகவேண்டிய அவஸ்யமில்லை” என்று அருளிச் செய்தார். பரிபக்வனான பிள்ளையின் பரமரஸமான வார்த்தையைக் கேட்டுத் தந்தை உகப்பதுபோலே அநந்தாழ்வானின் பரமரஸமான இவ்வார்த்தையைக் கேட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் உகந்திருப்பான் என்பதில் ஐயமில்லை.]

10. வார்த்தாமாலை 345 வார்த்தை 6 விவரணம். பட்டர் தம் முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவிப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை, “நீர் அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷண மிருக்கும்படியென்?’ என்று கேட்டுவாரும்” என்ன; அவரும், அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே செல்ல, அன்று பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கே அமுதுசெய்தருள, அவரும் இடம் பெருமையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுதுசெய்யுமளவும் பேசாதேயிருக்க, அநந்தாழ்வானும் அவரைப்பார்த்து, “அமுது செய்தருளிறில்கையே, நெடும்போதுண்டே இளைப்போடே நிற்கிறது” என்று, அநந்தாழ்வான் தாமும் அவருமாக உள்ளே அமுது செய்தருளி, பிள்ளை ‘எங்கு நின்று எழுந்தருளுகிறது?’ என்ன; “பட்டர் அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமிருக்கும்படியென்னென்று கேட்டு வாவென்று அருளிச்செய்துவிட்டார்” என்ன; ஆகில், a ‘கொக்குப்பாலேயிருக்கும், கோழிப்பாலேயிருக்கும், உப்புப்பாலேயிருக்கும், உம்மைப்பாலேயிருக்கும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்யும்” என்று அருளிச்செய்தருளினார். [இவ்வார்த்தை சூருபரம்பராப்ரபுராவம் பக்கம் 356ல் உள்ளது.

a "ஒடுமீன் ஓடி உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு" என்கிறபடியே கொக்கானது நீர்க்கரையிலேயே நின்று, அந்நீரிலுள்ள சிறுமீன்களைக் கொத்தியெடுக்காமல். தனக்குரிய இரையான பெரியமீன்வந்தவுடன் அதைக்கொத்தியெடுத்து அதையே போக்யமாக உண்ணும். அதுபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் நீர்வண்ணனிடத்திலேயே நின்று, அவனருளும் அஸார அல்பஸார ஸார ஸாரதரங்களான பயன்களை உபேகித்து, புகாக்ஷவத விஷயத்திலே அவர்கள் உகக்கும் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தம் ஒன்றையே நீர்வண்ணனிடம் பெற்றுக்கொள்ளுவான். கோழியானது குப்பைகளைக் காலாலே கிளறிக்கிளறிப் பார்த்து நெல்மணிகளைப் பொறுக்கி பெடுத்து உயிர்வாழ்வதற்கு உறுப்பாகக்கொள்ளும். அதுபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் சாஸ்திரங்களைத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்து, அஸாரம் தொடங்கி ஸாரதரமீருகவுள்ள பயன்களைப் பெற்றுத்தரும் யாக்ஷங்கள், 'கர்மஜ்ஞாநபுக்தியோக்யங்கள், ஸ்வக௃கஸ்வீகாரம் ஆகிய உபாயங்களை ஒதுக்கி, ஸாரதமமான பயன்களைப் பெற்றுத்தரும் பரக௃கஸ்வீகாரநிஷ்டை, புகாக்ஷவதாபிமானம், ஆசாரியாபிமானம் ஆகியவற்றையே பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெற உறுப்பாகக்கொள்வான். உப்பு மற்ற பதார்த்தங்களில் மறைந்து கலந்துநின்று அவற்றைப் பரமபோக்யமாக்கித்தரும். அதுபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் "பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பூர்வையேந திஷ்டாஸேத்" [புருஷ 5-5-1] [புரண்மஜ்ஞாநி பாண்டித்யத்தை அடைந்து, (அதை மறைத்து) குழந்தைபோல் இருக்கவேண்டும்] என்கிறபடியே புகாக்ஷவதரீதிரளிலே தன்னை மறைத்துக்கொண்டுநின்று அத்திரளுக்கு இனிமையை உண்டாக்குவான். ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய ஒவ்வோராகாரத்தைத் தனித்தனியே உணர்த்தும் இம்மூன்று லக்ஷணங்களும் பூட்டருடைய சிஷ்யரான உம்மிடம் நேரில் காணலரம்படியிருந்தமையாலே, 'உம்மைப்போலேயிருப்பான்' என்பது பரிபூர்ணமான லக்ஷணமாகிறது என்று கருத்து]

11. வார்த்தாமாலே 384 வார்த்தை, அநந்தாழ்வான் போசல ராஜ்யத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது கட்டுப்பாடாகும் கட்டிக் கொண்டுபோய் ஒரு இடத்திலே அவிழ்த்தவாறே அடைய எறும்பாயிருந்தது; இதைக்கண்டு அநந்தாழ்வான் பூயப்பட்டு, "எம் பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே" [பெரு-திரு 4-10] என்றருளிச்செய்தவரிலேசிலராய்வர்த்திப்பர்கள்; இப்படியேகொண்டு போய்த்திருமலையிலே வைத்துவாருங்கோள்" என்றருளிச்செய்தார்.

12. வார்த்தாமாலே 385 வார்த்தை. அநந்தாழ்வான், மூன்று ஸம்வத்ஸரமாக வாதமாய்க் கிடக்க, ஸ்ரீபாதத்துக்குப் பரிவராயிருப்பார் சிலர், "திருவேங்கடமுடையான் செய்தருளுகிறதென்!" என்று வெறுக்க, "திருவேங்கடமுடையான் ஹிதமல்லது செய்யான்" என்றருளிச்செய்தார்.

13. வார்த்தாமாலே 386 வார்த்தை. 6 விவரணம். அநந்தாழ்வான் திருநந்தூவநத்துக்கு மண்சுமவாநிற்க, பிள்ளைகளிலே ஒருவன் சென்று கூடையை வாங்க, 'நான் இத்தைவிடில் இளைப்பன்; நீ இத்தைத் தொடில் இளைப்புதி' என்றவளவிலே. 'இளைப்பாகாது' என்று பிள்ளையும் வாங்க, 'ஆனால் நான் ஜீவிக்கிற ஜீவநத்தை வாங்கவேணுமோ; நீயும் வேணுமாகில் ஒரு கூடையை வாங்கிச் சுமக்க மாட்டாயோ?' என்றருளிச்செய்தார். [இது குருபரம்பராப்ரபுராவம் பக்கம் 274 இல் உள்ளது. அநந்தாழ்வான் திருநந்தவன கைங்கர்யத்துக்காக மண் சுமந்துகொண்டு போகும்போது வயது முதிர்ந்த இவரை இக்காரியம் - செய்யவிடலாகாது என்று கருதிய அவருடைய பிள்ளைகள் அல்லது வீஷ்யர்களிலே ஒருவன் அந்தக் கூடையைத் தன்னிடம் கொடுக்கச் சொல்ல, "எனக்கு புகுவத்கைங்கர்யமே உணவாகையாலே நான் இதைச் செய்யாவிட்டால் இளைத்துவிடுவேன். ஸாதாரண உணவை உணவாகக்கொண்ட சிறுவனான நீ இந்த பூரத்தைச் சுமந்தால் இளைத்து விடுவாய்" என்று அநந்தாழ்வான் கூற, 'எனக்கும் கைங்கர்யத்தில் ஆசையிருக்கையாலே இளைக்கமாட்டேன்' என்று கூறி அவன் அநந்தாழ்வானுடைய கூடையை வாங்கப்புக, அதற்கு "என்னுடைய உணவை ஏன் பறிக்கிறாய்? நீ ஒரு கூடையைக் கொண்டுவந்து மண் சுமந்து கைங்கர்யம் செய்வாயாக" என்று அநந்தாழ்வான் அருளிச்செய்தார்.]

14. வார்த்தாமாலே 387 வார்த்தை. 6 விவரணம். அநந்தாழ்வான் திருநந்தூவநத்தில் திருமண்டபத்திலேயிருந்து திருமாலே கட்டாநிற்க, திருவேங்கடமுடையான் அருள்பாடிட, இவரும் பேசாதேயிருந்து திருமாலையும் கட்டிக்கொண்டு பின்பு கோயிலுக்குள் புக்கவாரே. "நான் அழைக்க வாராவிட்டதென்?" என்று திருவுள்ளமாக. 2. தேவரீரைக்கொண்டு காரியமென் கருமுனை மொட்டு வெடியாநிற்க? என்ன, ஆனால் "நாம் உம்மை இங்கு நின்று போகச் சொன்னோமாகில் செய்வதென்?" என்ன, "6 பரன்

சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலைவாஸ்தே? தேவரீரன்றோ வந்தேறி
கள்; இவ்விடம் தேவரீரை ஆஸ்ரயித்தவர்களதன்றோ" என்றார்.
[இவ்வார்த்தை குருபரம்பராபரபூவம் 275 ம் பக்கத்தில் வந்துள்
ளது. a மாலை கட்டுவதற்குள்ள மொட்டுகள் மலருவதற்குமுன்
மாலையைக் கட்டிவிடவேண்டும். அந்த சமயத்தில் நீரே அழைத்
தாலும் உம்முடைய கைங்கர்யத்துக்குத் தடையாகையாலே வரமாட்
டேன், b "பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை" - திருவாய்
3-8-8.]

15. வார்த்தாமாலை 388 வார்த்தை 5 விவரணம். அநந்தாமூ
ர்த்தியின் a திருப்பதலிகையிலே திருமாலையைச் சேர்த்துக்கொண்டு
உள்ளேயுக்கு b கைப்படியிலேநின்று அருள்பாடு என்றவாறே
திருத்திரையையறிக்கித் திருமாலையை நீட்டி, c கையை மறித்துப்
போருவர். [a திருப்பதலிகையிலே—திருப்பதிக்குடையிலே, b கைப்
புடை—தூவாரபாலகர்கள் இருக்குமிடம். c கையை மறித்து—
"நைந்து சேர்ந்து கைம்மறித்துநின்றனரே" [பெரியாழ்வார்-திரு
3-6-6] என்கிறபடியே 'தன் கையில் ஸக்தியில்லை' என்பது
தோற்றக் கையைத் திருப்பிக்கொள்வர் என்றபடி. மாலையுட்கும்
கைங்கர்யம் அவன் தானே செய்வித்துக் கொண்டானெயொழியத்
தாம் செய்ததன்று என்று கருத்து.]

16. வார்த்தாமாலை 418 வார்த்தை, திருவேங்கடயாத்ரையாக
எழுந்தருளாநிற்க, காட்டிலே ஒருநாளை விடுதியிலே நீராட எழுந்
தருளாநிற்க, ஸ்ரீபாதத்திலே விஷந்தீண்ட, பரிவரையிருப்பார்
கண்டு 'எங்கே விஷந்தீண்டிற்று?' என்ன, 'பொய்; அந்தச்
செடியிலே' என்ன, அவர்களும் லஜ்ஜாவிஷ்டராய்ப்போக, இத்
தை அநந்தாமூர்த்தியின் கேட்டருளி ப்ரபந்தர் எழுந்தருளினவாறே
'நீர் என் நினைத்து விஷந்தீர்க்கவேண்டாதிருந்தீர்' என்ன. ப்ரபந்
தரும், " 'கடித்த பாம்பு பூலவானாகில் விரைவிலே தீர்த்துமாடி.
ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனை ஸேவிக்கிறோம். கடியுண்ட பாம்பு பூல
வானாகில் திருக்கேரேனாரியிலே தீர்த்துமாடி திருவேங்கடமுடை
யானை ஸேவிக்கிறோம்' என்று நினைத்திருந்தேன்" என்று விண்ணப்
படுசெய்தார். [குருபரம்பராபரபூவத்தில் அநந்தாமூர்த்தியின் விஷ
யமாக [பக்கம் 275] சொல்லப்படும் ஐதிறயம் இக்கு அநந்தாமூ
ர்த்தியுக்கு ப்ரபந்தர் சொன்னதாக வந்துள்ளது. 'கடியுண்ட பாம்பு'
என்று தேஹத்தைக் குறிக்கிறது. அநந்தாமூர்த்தியின் வருத்தாந்தம்
யிறகு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.]

17. வாரீர்த்தாமாலை 441 ப 'விஷத்தொழுஷ்டியான பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டா நின்றிர்' என்றார் அநந்தாழ்வான். [இங்கு கருதப்படும் சரித்திரம் விளங்கவில்லை.]

18. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-1 அநந்தாழ்வான் சரம ஸமயத்திலே பட்டர் உகக்ருந் திருநாமமேது? என்று கேட்க. 'அழகிய மணவாளப் பெருமானென்கிற திருநாம மென்று சொல்லு. 'இது பட்டரு நாமக்ருஹணம் பண்ணுமாபோலே இராநின்றது; ஆகிலும் பட்டர் விரும்பின திருநாமமன்றோ' என்று இத்திரு நாமத்தைச் சொன்னவனந்தரத்திலே திருநாட்டுக்குப்போனார்.

19. நரசிம்மார திருமொழி 7-2 (கடலில் பிறந்தித்தயாகி) நஞ்சீயர் ஸம்நயஸித்தருளின காலத்திலே அனந்தாழ்வான் கண்டு, முன்புத்தை ஐச்வர்யமறியுமவனாகையாலே 'ஒரு பூவைச் சூடி வெற்றிலையைத் தின்று சந்தனத்தைப் பூசிப் போராநிற்கச் செய்தே எம்பெருமானே ரக்ஷகனென்றிருந்தால் பரமபதத்தில் நின்று இழியத்தள்ளுவார்களோ? இங்ஙனே செய்ததாகாது' என்று போர வெறுத்தவாரே. கூட நின்றவர்களும் 'இங்ஙன செய்வதே!' என்று வெறுத்தார்களாய் 'இவர்தாம் இனிச் செய்வதென்?' என்று விட்டு, 'திருமந்தரத்திலே பிற' என்று முக்கால் சொல்லி 'திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைக நிஷ்டைமும்படியாய்த் தலைக்கட்டுவது உன் காரியம்' என்று ப்ரஸாதித்தான். திருமந்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப ஜ்ஞானமுண்டாய் த்வயத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாய பரிச்சுஹ முண்டாகவேணுமென்று ப்ரஸாதித்தான்.

20. நரசிம்மார திருமொழி 12-5 அநந்தாழ்வான் 'எம்பெருமானாகக் காணவேணும்' என்று வாராநிற்கச்செய்தே, வடகரையளவிலே வந்தவாரே "திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்" என்று சில ஏகாங்கிகள் தலைகளையும் சிரைத்து ஏறினார்கள்; அவர்களைக் கண்டு ஸ்ரீநம்பி குஹதாஸர், மரத்திலேயேறி விழுவதாக ஏறினாராய், 'தெளிந்து ஏறின நீ சாவமாட்டாய்காண், போந்திழி' என்குளும்

21. பெருமாள் திருமொழி 4-10 (ஏதேனுமாவேனே) அநந்தாழ்வான் இவ்விடத்துக்கு "திருவேங்கடமுடையானருகவு மமையும்" என்னும்; அதுக்கு ஹ்ருதயமென்னென்னில்; சேஷபூதத் திரளுக்குப் புறம்பான சேஷயாகிலு மமையுமென்கை.

22. அமல னாதிபிரான் 7(கையினுரித்யாதி).....திருக்கோட்டி ஆரிலே அனந்தாழ்வான், பட்டரை “ஸ்ரீவைகுண்ட₂ நாதன் த்விபு₄ ஜனோ சதுர்ப்பு₄ஜனோ” என்று கேட்க, “இரண்டுமழகியதே; த்விபு₄ஜனாகில் பெரிமபெருமானைப் போலே யிருக்கிறது. சதுர்ப்பு₄ஜனாகில் நம்பெருமானைப் போலே யிருக்கிறது” என்றார்.

23. பெரியதிருமொழி 5-5-1 “பட்டர் ‘அழகிய மணவாளப் பெருமாள்’ என்னும்போதும், அனந்தாழ்வான் ‘திருவேங்கடமுடையான்’ என்னும்போதும், பூரவபுந்தாமடையத் தோற்றியிருக்கும்படி காண்!” என்று ஜீயர்.

24. திருநெடுந்தாண்டகம் 27. சோமாசியாண்டான் ஐ. நி. 10 காண்க.

25. முதல் திருவந்தாதி 42(திருமகளித்யாதி) அனந்தாழ்வான், “திருமகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல், மண்மகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல், ஆய்மகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல்” என்று பணிக்கும்.

26 திருவாசிரியம் 1 முதல்பாகம் பக்கம் 894 ஐ. நி. 70 காண்க.

27. பகவத்விஷயம் 3-3 4 (அமர்யாத்).....‘இது ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததேயாகிலும், நான் என் வாயால் இப்பாகரம் சொல்லமாட்டேன்.’ என்னுமாம் அனந்தாழ்வான்.

28. பகவத்விஷயம் 3-3-6 (தாங்கள் இத்யாதி).....அதிகாரி வைலகைண்டமும் வருத்திவைலகைண்டமும் தோன்றும்படி ‘தாங்கள் தங்கட்கு’ என்று இங்ஙனே ஊன்றிச் சொல்லுமாம் அனந்தாழ்வான்.

29. பகவத்விஷயம் 3-7-2 [நான்கு] பட்டர் திருக்கோட்டி ஆரிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே அனந்தாழ்வான் கண்டு, ‘பரமபதத்தில் ஸரீரேச்வரன் சதுர்ப்பு₄ஜனையோ த்விபு₄ஜனையோ எழுந்தருளியிருப்பது?’ என்ன, ‘ஏகாயநர் த்விபு₄ஜன் என்னுந்நீருக்கள்; நம்முடையவர்கள், சதுர்ப்பு₄ஜன் என்னுந்நீருக்கள்’ என்ன, ‘இரண்டிலும் வழிபேது?’ என்ன, ‘த்விபு₄ஜனையிருந்தானாகில் பெரிய பெருமானைப் போலே யிருக்கிறது; சதுர்ப்பு₄ஜன் என்று தோற்றிற்றுக்கில் பெருமானைப் போலே யிருக்கிறது’ என்று அருளிச்செய்தார்.

30. பகவத்விஷயம் 5-3-11 [இரைக்குங் கருங்கடல் வண்ணன்] அனந்தாழ்வான் பணித்தானாக நஞ்சீயர் வந்து

பட்டருக்கு, 'சாபமாறய' என்றபோது கடல் கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்தாற்போலையாயிற்று இவள் 'மடலூர்வன்' என்ற துணிலைக் கேட்டு அவன் தன் ஸர்வாதிகதவம் கலங்கிப்படி என்றருளிச்செய்தார்.

81. பகவத்விஷயம் 6-5-7. சோமாசியாண்டான் வைபவம் ஐ. நி 11 காண்க.

82. பகவத்விஷயம் 6-7-1 அனந்தாழ்வான் சோழகுலாந்த கனிலே கருஷிபண்ணியிருக்கிருனொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைக்கண்டு 'உம்முடைய ஊர் எது?' என்றுகேட்க; 'என்ஊர் திருக்கோணூர்' என்ன, 'அங்கு நின்றுப் போந்ததென்?' என்ன, 'தேஹ யாத்ரை நடவாமே போந்தேன்' என்ன; 'அவ்வூரில் கழுதையை மேய்த்து ஜீவிக்கமாட்டிற்றிலையோ? நிலைநின்ற ஜீவனத்தை விட்டுப்போந்தாயாகாதோ' என்றனும்.

83. பகவத்விஷயம் 6-8-1 (ஆளீரோ) இவள்தான் உபய விபூதியும், கொடா நின்றனாகில் அவன் வந்தால் தானும் அவனும் எங்கேயிருப்பது? என்ன, 'இக்குருவிகாட்டினவிடத்தே' என்று அனந்தாழ்வான் வார்த்தை.

84. பகவத்விஷயம் 7-2-9 (எந்திருமகன்சேர்மார்பனே யென்னும்) அனந்தாழ்வான் தன்பெண்பிள்ளையை 'எந்திருமகன்' என்று திருநாமஞ் சாத்தினான்.

85. பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய மாணிக்கமாலை:— "திருமந்தரம் மாதாவுமபிதா ஆசார்யனும்" என்று அருளிச்செய்தார். இத்தை நினைத்தே நஞ்சீயரை அனந்தாழ்வான் "திருமந்தரத்திலே பிறந்து துவயத்திலே வளர்ந்து துவயைகநிஷ்டலாவீர்" என்று வாழ்த்திற்றும்.

86. பிள்ளைலோகாசார்யர் 'அருளிய தனித்துவயம் அனந்தாழ்வான் பேராலராஜ்யத்திலே எழுந்தருளின போது ஜீவருடைய பூர்வாச்சமத்தில் ஐஸ்வர்யமும் இவர் செருக்கும் இருக்குபபடியை அனுஸந்தித்துப் போந்தானும், ஜீயச் இவற்றை அடையவிட்டு ஸந்த்நஸித்து எழுந்தருளினபோது அவரைக் கண்டு, "உன்னுடைய மார்த்துவமும் உன்னுடைய செருக்கும் கிடக்க, ஸந்த்நஸித்தாய்" என்றருளிச்செய்து 'இனிச் செயலாலவதல்லையிறே' என்று குளிர நோக்கி, 'திருவேங்கடமுடையானே! இவனைப் பாசீத்தருளவேணும், என்று வேண்டிக்கொண்டு, "திருமந்தரத்திலே பிறந்து துவயத்திலே வளர்ந்து துவயநிஷ்டனாவாய்" என்று வாழ்த்தினான்.

“கோயிலேறப்போனால் ஒரு மடமும் காரியமுமாகக் கடவது, அப்போதுபட்டரை த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்கள் இரண்டுக்கும் கடவர் என்று நினைத்துப்போருவதொரு போக்குண்டு. அதிலே ஒன்றை பட்டரைக் கொண்டு கொள்வது; ஒன்றைப் பெருமானைக் கொண்டு கொள்வது. அங்ஙனே செய்யாதபோது நீர் ஒரு கோடி த்ருவ்யத்தை பட்டர் கையிலே கொடுத்தாலும் அவர் செருக்காலே அரை ஷண்ததிலே அழித்து விடுவர், உம்முடைய காரியத்தில் ஆராயாதபோது நீர் பட்டரை வெறுப்புதிராகில் உமக்கு விநாசமாம். பெருமானோடே வெறுத்தபோது பட்டரைக்கொண்டு தீர்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று பணித்தான்,

37. ஷை பரந்தபடி சரமஸ்லோக ப்ரகரணம். ப்ரபத்தியாவது—‘ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுகை’ என்று அனந்தாழ்வான் வார்த்தை.

38. யாமுனாதேசிகர் அருளிய தத்வபூஷணம்—பகவத் கைங்கர்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அனந்தாழ்வான்.

39. யாமுனாதேசிகர் அருளிய ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம்-1—பெரியதிருமலையிலே வர்த்திப்பானொரு வைஷ்ணவன் பட்டர் கோஷ்டியிலே வந்து துழ்மி ‘திருவேங்கடம்’ என்ன, அவர் ‘ஆர் கருவிலே திருவில்லாதவர்?’ என்று அருளிச்செய்தார். இத்தைக் கேட்டு அனந்தாழ்வான் “வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே என்றாளோ திருவரங்கமென்றாளோ” என்று பட்டருக்குச் சொல்லி வரக்காட்ட ‘அவர் கனக்கண்டபடி என்கொண்டு? செவ்வடி குத்து கிருரோ?’ என்று அருளிச்செய்தார்.

40. ஷை ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம்—2 —“திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிஷ்டராவீர்” என்றிறே அனந்தாழ்வான் வார்த்தை.

41. ஷை ப்ரமேயரத்னம் ப்ரகரணம் 4 — தன் ஆசாரியன் திறத்தில் செய்த அடிமையை மறந்து, செய்யப் பெறாத அடிமைக்கு இழவாளனாயிருக்கை. அதாவது—ஆசாரியன் திருவுள்ளத்தைப் பின் சென்ற அனந்தாழ்வானைப் போலே,

42. ப்ரபந்தநாம்குதம். 56-அத்தியாயம் முழுவதும்.

43. அனந்தாழ்வான் அருளிய திருவாய்மொழித் தனியன்—ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமாநுச முனிதன்* வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்*-ஆய்ந்தபெருஞ் சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதம்தரிக்கும்.

பேராத வுள்ளம் பெறு.

44. திருநகைத்திரத்தனியன்—

மேலே சித்தர் ஸமுத்தூதம் யதிநாதபத்யாஸரிதம் |
ஸ்ரீவேங்கடேஸ ஸத்தூபக்தம் அநந்தார்யமஹம் பஜே ||

[சித்திரை மாதம் சித்திரை நகைத்திரத்தில் அவதரித்தவராய், யதிராஜரின் திருவடியை ஆஸ்ரயித்தவராய், திருவேங்கடமுடையானின் நல்லன்பரான அநந்தாழ்வாரிடம் பக்தி செய்கிறேன்.]

45. வாழித்திருநாமம்—

விண்ணவர்கள் வந்துதொழும் வேங்கடமால் அடியிணையைத்
திண்ணமிது வென்று தெளிவுற்று—நண்ணிக்
காலமலர் பறித்திட்டுக் கண்டுக்கடும் அனந்தாழ்வான்
கோலமலர் அடியிணையே கூறு.

அருமறைகள் தேடறிய அணிவேங் கடமால்
திருவிருக்கும் மார்பில் திருமலை—ஒருமையுடன்
தேடி அளித்தருளும் சீர்அனந் தாழ்வானைப்
பாடி அடிதொழுவோம் யாம்.

மலையில் வேங்கடவற்கு மாமனார் வாழியே
மணிச்சுடர்க்கோன் அனந்தனென வந்துதித்தோன் வாழியே
உலகுக்கோர் தஞ்சமென உதித்தருள்வோன் வாழியே
உலகமுண்ட மாலடியை உகந்துயந்தோன் வாழியே
இல்கு சித்திரைதன்னில் சித்திரையோன் வாழியே
எந்தை எதிராசர் இணையடியோன் வாழியே
அலர்மேல் மங்கை திருவுக்கு அப்பனார் வாழியே
அனந்தாழ்வான் திருவடிகள் அனவரதம் வாழியே.

ஸ்ரீமதனந்தாழ்வான் மங்களம்

ஸ்ரீவேங்கடாத்நரி கம்து:

கைங்கர்யேஷு ந்யாயங்க்த யம் |

ராமாநுஜார்யஸ் தஸ்மை ஸ்யாத்

அனந்தார்யாய மங்கலம் ||

[ஸ்ரீராமாநுஜரால் திருவேங்கடமுடையானின் கைங்கரியத்தின்
பொருட்டு நியமிக்கப்பெற்ற அனந்தாழ்வானுக்கு மங்களம்.]

வடுகநம்பி வைபவம்

ராமாநுஜார்ய ஸச்சிஷ்யம் ஸாலக்ஞராமநிவாஸிநம் ।

பஞ்சமோபாயஸம்பந்தம் ஸாலக்ஞராமார்யமாயஸ்யே ॥

[எம்பெருமானுடைய நல்ல சீடராய், ஸாலக்ஞராமம் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவராய், ஐந்தாம் உபாயமான ஆசார்ய நிஷ்டை கைவரப்பெற்றவரான ஸாலக்ஞராம ஐயன் எனப்படும் வடுக நம்பியை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

மேல்கோட்டை திருநாராயணபுரத்திற்கு அருகில் ஸாலக்ஞராமம் என்னும் ஊரில், எம்பெருமானார் அவதரித்து 30 வருஷங்களுக்குப் பிறகு (கி. பி. 1047) ஸர்வஜித் வருஷம் மாசிப் புனர்மூசத்தில் அவதரித்தவர் “ஆந்த்ரபூர்ணர்” என்னும் “வடுகநம்பி”.

விஸிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ துர்ஸந ஸ்தூபகரான எம் பெருமானுடைய சரித்திரத்தை விளக்கும் பற்பல நூல்களில் தலைமைபெற்ற ‘யதிராஜவைபுவம்’ என்னும் 114 அழகிய ஸ்லோகங்களில் அமைந்த நூலை அருளியவராய், எம்பெருமானுரிடம் சரம பர்வ நிஷ்டையை உடையவராயிருந்தவர் ஆந்த்ரபூர்ணர் எனப்படும் வடுகநம்பியேயாவர். யதிராஜவைபுவத்தில் 118 வது ஸ்லோகத்தில் இது தெளிவாக விளங்குகிறது. சுருக்கமான இந்நூலை விவரிப்பவையாகவே குருபரம்பராப்பரபுவம், ப்ரபந்தாம்ருதம் முதலான நூல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

இந்நூலை அருளிய வடுகநம்பியின் ஆசார்யநிஷ்டை அதிவிலக்ஷணமானது. எம்பெருமானாரின் திருவடி நிலைகள் (பாதுகைகள்) மாத்திரமே இவருக்குத் திருவாராதூனப்பெருமாள். ஒரு சமயம், இவர்தம் திருவாராதூனப்பெருமானான உடையவர் திருவடி நிலைகளையும், உடையவர் திருவாராதூனப்பெருமானையும் ஒன்றாக எழுந்தருள் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார். உடையவர் “வடுகா! இப்படிச் செய்து விட்டாயே!” என்று வருத்தப்பட்டார். அதற்கு வடுகநம்பி “உங்கள் பெருமானைக் காட்டிலும், எங்கள் பெருமானுக்குள்ளான குறை?” என்று அருளிச்செய்தாராம். பெருமானுடைய வடிவழகை உடையவர் ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, உடையவருடைய வடிவழகை இவர்ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பாராம். ஒருநாள் ‘பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்ணழகைப்பாராய்’ என்று உடையவர் அருளிச்செய்ய, “என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே!” என்றுநம்பி அருளிச்செய்தாராம்.

உடையவரும் 'இப்படியொரு நிஷ்டையா!' என்று உகந்து, நம் பியைப் பூர்ணகடாஷம் செய்தருளினாராம். எம்பெருமானார் தாம் அமுது செய்தருளிய ஸேஷ ப்ரஸாதும் ப்ரஸாதிக்குப்போது. இரண்டு திருக்கைகளாலும் ஏற்றுக்கொண்டு, ப்ரஸாதஸ்வீகாரம் பண்ணி, தம் தலையிலே திருக்கைகளைத் துடைத்துக்கொள்வாராம் வடுகநம்பி: ஒருநாள் இதைக்கண்டு எம்பெருமானார் மிகவும் கோபிக்க, அன்று திருக்கை விளக்கிவிட்டு, மறுநாள் உடையவர் புகுவத்ப்ரஸாதத்தைக் கோயிலிலே ப்ரஸாதிக்க, அதை அமுது செய்தபின் திருக்கை விளக்கினாராம் வடுகநம்பி. உடையவர் இது கண்டு 'வடுகா! என்செய்தாய்?' என்ன. வடுகநம்பி 'நேற்று அருளிச்செய்தபடி செய்தேன்' என்ன, உடையவரும் 'உமக்குத் தோற்றமே' என்று அருளினாராம்.

ஒருநாள் பெருமாள் திருவீதி எழுந்தருளுப்போது "வடுகா! பெருமானா ஸேவிக்கவா" என்று உடையவர் அழைக்க, அப்போது உடையவருக்குப் பால்காய்ச்சிக்க கொண்டிருந்த வடுகநம்பி "உம் முடைய பெருமானா ஸேவிக்க வந்தால், என்னுடைய பெருமா னுக்குப் பால்பொங்கிப்போமே" என்று அருளினார் என்னும் விஷயம் ஸுப்ரஸித்தம். வைஷ்ணவரல்லாத தம்முடைய உறவினர் கள் சிலர் வந்து இவரகத்திலே தங்கிப்போக, அவர்கள் சென்ற வுடன், அகத்தையெல்லாம்சுத்திபண்ணி, அவர்கள்தொட்ட பூண்டுகளையும் உடைத்துப்போட்டு, அவர்கள் வந்து இருந்ததற்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக முதலியாண்டானகத்தில் புழைக்கடையில் கழித்துக்கிடந்த பூண்டுகளை எடுத்துவந்து தம்மகத்தில் உபயோகப்படுத்தினார் என்பதும் பிரஸித்தம். உடையவர் ஸ்ரீபாத, தீர்த்தம் தவிர வேறு ஸ்ரீபாததீர்த்தம் கொள்வதில்லை என்னும் நியதியும் இவருக்கு உண்டு. இத்தகையதில் ஆசார்யநிஷ்டையாலேயே, இவர் ஆழ்வானையும், ஆண்டானையும் 'இருகரையர்' என்று அருளிச்செய்வர் என்பது ஸ்ரீவசந்தக்ஷண ஸூத்ரஸித்தம். அதாவது:— எம்பெருமானாரே ப்ராயஸ்ப்ராயகங்களாயிருக்கும் போது, மதுரகவியாழ்வாரைப்போலே தேவுமற்றறியாதவராயிருக்கவேண்டியிருக்க, 'ஆற்றில் ஒருகால் சேற்றில் ஒரு கால்' என்பதுபோலே இவ்விருவரும் எம்பெருமானையும் பற்றிநிற்பதே! என்று அவர்களைச் சிரித்திருப்பர் என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானாரைத் தவிரத் தேவுமற்றறியாத திருந்த இம்மஹாசார்யர் எம்பெருமானாரது வைபவபரமான யதி ராஜவைபவம் ஒன்றையே அருளிச்செய்துள்ளார்,

ஐதீர்ய நிர்வாணங்கள்

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்—“வடுகநம்பி வாய்நகர்” என்னும் தலைப்பில் முதல்பாகம் 277, 278 பக்கம் காண்க.

2. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்—முதல் பாகம் 281 வக்கம் முதல் பாரா காண்க.

3. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்—

ராமாநுஜாயசரண ப்ரவணம் பரதேவவத் 4

வடுபூர்ணமஹம் வந்தீது பரஜ்ஞாத பயோதிதி 71

[பரதெய்வத்திடம்போலே ராமாநுஜாசாரியருடைய திருவடியில் ஈடுபட்டவரும், சிறந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஒரு கடலாயிருப்பவருமான வடுகநம்பியை வணங்குகிறேன்.]

4 சரமோபாயநிர்ணயம் — வடுகநம்பி, திருவோலக்கத்திலே சென்றால் எம்பெருமானாரை நோக்கி துண்டூண் ஸமர்ப்பித்து ஒரு பார்வைத்திலே கடக்க நிற்பாராய், எம்பெருமானார் வடுகநம்பியை நம்முடைய மதுரகவிகள் என்றருளினாராம். ஆழ்வார்க்கும் ஒரு மதுரகவிகளுண்டிறே. இப்படி இருக்கையாலேயிறே இவர்க்கு ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இரண்டிட்டுச் சொல்லலாயிற்று. ஒருநாள் எம்பெருமானார் வடுகநம்பியை அழைத்தருளி, ‘வடுகா! ஆசாரியாபிமான நிஷ்டூன் எத்தைப்போலே இருப்பான்’ என்று கேட்டருள, ‘வேம்பின் புழுப்போலே இருப்பன்’ என்றருளிச்செய்தார். அதாவது:— “வேம்பின் புழு வேம்பன்றியுண்ணாது” என்கிறபடியே ஆசாரியனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி இருக்கிறவன் பேற்றுக்கு உடலாக அறுதியிட்டிருப்பது ததுபிமானத்தையொழிய வேறொன்றையும் பேற்றுக்கு உடலாக நினைத்திரான் என்றபடி. ‘கருப்பின் புழு’ என்று சொல்லுகையன்றிக்கே வேம்பின் புழுவை துருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுவானேனென்னில், பரமதயானாவான ஆசாரியன் தானே. தன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கி இருக்கும் நிஷ்டானுக்குத் தன் பக்கல் (உள்ள) வைரஸ்யம் பிறக்கும்படி கருதுகூணா துணையிலும் “நானுன்னையன்றியிலேன்” என்கிறபடியே ததுபிமானரஹித்யத்தில் ஸத்தையிலே னன்னும்படி. “கணகணப்பற்றிலேன்” என்கிறபடியே ததுபிமானநிஷ்டூனாயிருக்கவேணும் என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காகச் சொல்லிற்று. இத்தால்-எம்பெருமானருடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கிக் கர

ணத்ரயத்தானாம் ததேகநிஷ்டைநாயிருக்கிறவன் தத்துவ்யதிரித்த விஷயங்களில் உத்தாரகத்வப்ரதிபத்தி பண்ணியிரான் — என் நபடி. ஸர்வோத்தாரகமான விஷயத்தைப்பற்றினால் தத்துவ்யதிரித்தரைக் கொண்டு தேவையில்லையே.

5. சரமோபரவநிர்ணயம். எம் பார் வைபவம் பக்கம் 79 ஐதிலிய திர்வாதம் 89 காண்க.

6. பெரியதிருமுடியடைவு—வடுகநம்பிக்குத் திருவவதாரஸ்தலம் மேல்நாட்டில் திருநாராயணபுரத்துக்குமேல் ஸாலக்ஞராமம். திருத்தகப்பனார் ஸாலக்ஞராமஐயன். திருநகைத்ரம் ஸர்வஜித் வருஷம் மாசிப் புனர்பூசம். திருநாமங்கள் ஸாலக்ஞராம ஐயன். வடுகநம்பி, பஞ்சமேசபாய ஸம்பந்நர். ஆசார்யர் எம்பெருமானார்; திருவாராதனம் எம்பெருமானார் திருவடிகள். இவர் பரமைகாந்தியாய் ஆசார்யாபிஷமான நிஷ்டாராயிருக்கையாலே இவருக்கு இருப்பிடம் எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே. இவர் தொண்ணூற்றஞ்சு திருநகைத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

7. ஸார்த்தமானை 154வது ஸார்த்தை 6 விவரணம்:— நாராயணனைப் பற்றி நாடுபெறலாயிருக்க, a. நாரங்களைப்பற்றி நரகவாசிகளாகா நின்றார்கள்; எம்பெருமானைப் பற்றி ஏற்றப்பெறலாயிருக்க, b. ஏழைகளைப்பற்றி எளிவரவுபடா நின்றார்கள்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்பற்றிச் சீர்மைபெறலாயிருக்க, c. சிவ்வானரைப் பற்றிச் சீர்கேடராகாநின்றார்கள்; ஆசார்யனைப் பற்றி d அங்குதபாநம் பண்ணலாயிருக்க, அஜ்ஞரைப்பற்றி அநர்த்தப்படா நின்றார்கள்; e. மந்தரத்தைப்பற்றி மாசறுக்கலாயிருக்க, மமதையைப்பற்றி f. மரியாநின்றார்கள்; g. (வடுகநம்பி.) நியந்தாவான ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே வர்த்தித்தல், நியமவானுனரீஷ்யன் ஸந்நிதியிலே வர்த்தித்தல் செய்யில்லாது நியதனாகைக்கு வழியில்லை. [அழகான ப்ராஸம் எனப்படும் மோனைகள் நிறைந்த வார்த்தை இது. g நாரங்கள்—அழியாதவனாகையாலே நானெனப்படும் எம்பெருமானிடமிருந்து உண்டான ஸப்தாதித்ய விஷயங்கள். b ஏழைகள்— "சேட்டை தன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே" [திருமறை-10] என்கிறீதியிலே. எம்பெருமானோடு ஒப்பிடும்போது துரித்யுரர்கள் எனத்தக்க மற்ற தெய்வங்களைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே "ஏழையரான உன்னும்"

[திருவாய் 7-7-1] மூதலான இடங்களிற் போலே பெண்களைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். c சிலவானர்-அற்பர்கள். d அம்ருதபானம் - அழியாததாய், பரமபேராக்ய வஸ்துவான புகுவத்ய ஸிஷ்யத்தை அதுபூவிப்பது. e மந்த்ரம் - திருமந்த்ரமும் த்யவயமும். f மரியாதின்ருர்கள் - ஸ்வரூப நாதத்தை அடையாதினருர்கள். g ஆசார்ய லக்ஷண சூர்த்தியுள்ள ஓர் ஆசார்யனுடனே, ஸிஷ்ய லக்ஷணசூர்த்தியுள்ள ஓர் ஸிஷ்யனுடனே கூடியிருந்தால்தான், எப்பெருமானே ப்ராப்யமாய், ப்ராபகமாய், தூரகமாய், போஷகமாய், பேராக்யமாயிருப்பவன் என்ற நியதி ஏற்படும் என்று கருத்து. இந்தக் கடைசி வாக்யத்தின் தொடக்கத்தில் சில ப்ரதிகளில் மாத்திரம் வடுகநம்பி என்று உள்ளது.]

8. வார்த்தாமாலே 221. வார்த்தை சே விவரணம் - "ஆசார்ய கைங்கர்யம் e தனக்குப் பசிவிளைத்துண்கை; புகுவத கைங்கர்யம் b தாய்க்குச்சோறிடுகை; புகுவதகைங்கர்யம் c ஒப்பி ணுண்கையும் d மூப்புகுச் சோறிடுகையும்" என்று வடுகநம்பி அருளிச்செய்வார். [e தனக்குப் பரமபேராக்யமாயிருப்பது என்று கருத்து. b விலக்கவொண்ணாத கடமை என்று கருத்து. c ஒப்பி ணுண்கை - இருக்கும் சோற்றைப் பலரில் ஒருவனை இருந்து உண்கை. d வயதான ஏழை எளியவர்களுக்குச் சோறிட்டுக் காப் பாற்றுவது போன்றது எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து அவனுக்கு த்ருப்தி செய்விக்கை என்று கருத்து.]

9. வார்த்தாமாலே 284. வார்த்தை சே விவரணம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு e அடுஞ்சோறு மூன்று. b அடாச்சோறு மூன்று; c அடாச்சோறுவது - அதுகூலரை நெருக்கி ஜீவிக்கையும் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ஸாபேஷனாய் ஜீவிக்கையும், ஸாதாநாத்ரபுக்த த்யா கைங்கர்யம் பண்ணி ஜீவிக்கையும்; d அதுகூலரை நெருக் குகையாவது - ஸர்வோஸ்வரன் உயிர் நிலையிலே கோலிட்டடித்த மாத்ரம்; "ஆயர் கொழுந்தாய்" "பத்தராவியை" "நாஹமாத் மாநமாஸஸே" "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவமே மதம்" ["நாஹமாத் மாநமாஸஸே மத்யபுக்தைஸ்ஸாதுபிடிர்விநா"] "மம ப்ராணா ந்ரி பாண்டூலா:" என்றுண்டாகையாலே. இவ்வர்த்தத்தில் e வடுக நம்பி வார்த்தை; புகுவத்யபசாரம் - எம்பெருமான் திருமேனியிலே தீங்கு நினைக்கை; புகுவதாயசாரம் - அவன் திருமார்பிலே (திருக் கன்மலரிலே) கோலிட்டடித்தமாத்ரம்; "யே ப்ரபத்நா மஹாத்

மாநன் தே மே நயநனம் பத: "என்றுண்டாகையாலே [2] அன்று
 சோறு அருச்சோறு என்று தெலுங்கும் பதிப்பிலுள்ளது. அருஞ்
 சோறு—சமைந்தசோறு; ஜீர்ணமாகக் கூடிய சோறு என்று தாக்
 பர்யம். அருஞ்சோறு என்பது ஜீர்ணமாகும் சோற்றை தேநே
 குறிக்கும். அடாச்சோறு என்பது சமையாத சோறு என்று பொருள்
 பட்டு அருது (ஜீர்ணமாகாத) சோற்றைக் குறிக்கும். அருஞ்சோறு
 மூன்றையும் 286-ம் வார்த்தையில் விவரிக்கப் போகிறார். அடாச்
 சோறு 284, 285 வார்த்தைகளில் விவரிக்கப்படுகிறது. சூலைஷ்
 ணவர்களைத் துன்புறுத்தி அப்படிச் சிடைக்கும் பொருளைக் கொண்
 டும், அவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைத் தொழில் புரிந்து சிடைக்கும்
 பொருளைக்கொண்டும், புகுவத் கைங்கீயத்தை வயிறு வளர்க்க
 வழியாகக்கொண்டு சிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டும் வாழ்க்கை
 நடத்துகை—சமையாத சோறு ஜீர்ணமாகாமல் மனிதனை மரண
 மடையச் செய்வதுபோலே ஆத்மாவை நசிக்கச் செய்யும் என்று
 கருத்து. சூலைஷ்ணவர்களைத் துன்புறுத்துகையாவது—எம்பெரு
 மானுடைய உயிர்நிலையிலே தடியாலடிப்பதையொக்கும். மரத்
 துக்கு வாட்டம் வந்தால் முதலில் கொழுந்து வாடும். அதுபோல்
 அடியார்களுக்கு வாட்டம் வந்தால் எம்பெருமான் முதலில் வாடு
 வானென்பதை "ஆயர் கொழுந்தாய்" [திருவாய் 1-7-3] என்று
 நம்மாழ்வார் காட்டினார். அடியார்களை உயிராகக் கொண்டவன்
 எம்பெருமான் என்பதை "பத்தராவியை" [பெரிய திரு 7-10-1,
 10-1-8] என்று பெயரிட்டுக் காட்டினார் திருமங்கையாழ்வார்.
 "ஜ்ஞானியானவன் எனக்கே உயிர் என்பது என் எதித்துநீந்தம்"
 [கீதை 7-18] "நல்லோர்களான் என் அடியார்களைப் பிரிந்து
 என் உயிரையும் வேண்டேன் நான்" [] "பாண்டுவர்கள்
 எனக்கு ப்ராணனாகவே இருப்பவர்களன்றோ" [புர-உத்யோக:
 91-27] என்று எம்பெருமானே அருளிச்செய்ததும் இவ்விஷயத்
 தில் ப்ரமாணம். e இவ்வடுகநம்பி வார்த்தையும் முற்கூறிய விஷ
 யத்தை விவரிக்கிறது. புகுவத்பசாரம் எம்பெருமான் திருமேனி
 யில் தீங்கை நினைப்பதையொக்கும். புகுவதபசாரமோவெனில்
 அவன் திருமார்பிலோ, திருக்கண்களிலோ தடியால் அடிப்பது
 போன்றது. "மஹாத்மாக்களான ப்ரபந்தர்கள் எனக்குச் செல்வ
 மான கண்போன்றவர்கள்" [] என்னும் புகுவத
 வசனம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம்.]

10. வார்த்தாமாலை 441. 1 வார்த்தை சி விவரணம்— நான் அவர்க்கு நல்லேனென்றார் வடுகநம்பி. | 1 வடுகநம்பியை 'நீர் எம் பெருமானை உபேஷிக்கிறீரே' என்று சிலர் கேட்க " 'தேவுமற்றறி யேன்' என்றிருந்த மதுரகவியாழ்வாரைப் போலே நான் எம்பெரு மானுக்கு நல்லேன் ஆகையாலே எம்பெருமானைக் காற்கடைக் கொள்வதில் குறையில்லை" என்று வடுகநம்பி அருளிச்செய்தார்.]

11. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-1: உடையவர் எழுந் தருளியிருக்கிற காலத்திலே வடுகநம்பி அருகே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ண வர் எழுந்தருளியிருந்து "ஓம் நமோ நாராயணை" என்று இத்தைச் சொல்ல, இத்தைக் கேட்ட வடுகநம்பி 'நாவகாரியம்' என்றெழுந்து கடக்கப் போனார்.

12. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-7. அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 9 காண்க.

13. பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய மாணிக்கமாலை, வடுக நம்பி "ஆசாரியபதம் என்று தனியே ஒரு பதம்; அது உள்ளது எம்பெருமானுக்கேயாயிற்று; ஆகையால், 'எம்பெருமானார் திரு வடிகளே சரணம்' என்று விச்வஸித்திருங்கோள்" என்றாயிற்று தம்முடைய சிஷ்யர்களுக்கு அருளிச்செய்வது.

14. ஸ்ரீவசநபூஷணம் சூர்ணை 411. ஆழ்வான் வைபவம் ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 79 காண்க.

15. ப்ரபந்தாப்குதம், அத்யாயம் 54 ல் ஸ்லோகம் 15 முதல் இறுதிவரை சி 55 ம் அத்தியாயம்.

16. திருநகைத்திரத் தனியன்,

சைத்ரே த்வஸ்திநிஸஞ்ஜாதம் ஸம்ஸாரார்ணவதாரகம் |
ராமாநுஜார்யஸச்சிஷ்யம் ஆந்த்ரபூர்ணமஹம் புகுஜே ||

[சித்திரை மாதம் அச்வினி நகைத்திரத்தில் அவதரித்தவரும், ஸம் ஸாரக்கடலைத் தாண்டுவிப்பவரும், ராமானுஜாச்சாரியருடைய நல்ல சீடருமான ஆந்த்ர பூர்ணரிடம் (வடுகநம்பியிடம்) புகுத்தி செய் கிறேன்.]

கிடாம்பியாச்சான் வைபவம்

ராமாநுஜபதார்ப்பேரஜயகூடே யஸ்ய தீமத: |

ப்ராப்யம் ச ப்ராபகம் வந்தே ப்ரணதார்த்தஹம் குகும் ||

[எம்பெருமானாகுடைய திருவடித்தாமரையினை எத்தப் பேரறிவாளர்க்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருந்ததோ, ப்ரணதார்த்தஹர் என்னும் திருநாமமுடைய அந்தக் கிடாம்பியாச்சானை வணங்குகிறேன்.]

ஆஸ்திகாக்ஸேஸரம் வந்தே பரிவ்ராட்டகுருபாசகம் |

யாசிதம் குருகேஸேந ப்ரணதார்த்தஹம் குகும் ||

[ஆஸ்திகர்களில் தலைவராய், குருகேஸர் என்னும் திருநாமமுடைய திருக்கோட்டி யூர்நம்பியால் (எம்பெருமானாருக்குத் திருமடைப்பள்ளிகைங்கர்யம் செய்யுப்படி) யாசிக்கப்பட்டவராய், (அதற்குப்பின்) யதிராஜருக்குத் திருமடைப்பள்ளிகைங்கர்யம் செய்தவரான ப்ரணதார்த்தஹர் எனும் கிடாம்பியாச்சானை வணங்குகிறேன்.]

ஸ்ரீபுஷ்யம் துர்ஸயித்வர யதிபதிரசிதம்

ஸாரதூயை நிவ்ருத்தோ

நத்வா ஸ்ரீவேங்கடேஸம் பதி பரமபதம்

துத்தவாந் கோபிகாயை |

ஆக்யாம் வேதோத்தமாய்நோத்யந

இதி துத்தத் புஷ்யகாரேண துத்தாம்

ஆத்ரேயாசார்ய விஷ்ணோநுஜமநுத்யநம்

ஸாதூரம் தம் நமாம் ||

[எவரொருவர் யதிராஜரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீபுஷ்யத்தை ஸரஸ்வதியிடம் காண்பித்துவிட்டுத் திருப்பி வரும் வழியில் திருமலை யில் திருவேங்கடமுடையானை வணங்கி, ஓரிடைச்சிக்குப் பரமபதம் கொடுத்து, ஸ்ரீபுஷ்யகாரரால் அளிக்கப்பட்ட 'வேதோத்தமாயந்' என்னும் திருநாமத்தை துரித்தாரோ, ஆத்ரேய குலத்துகித்த விஷ்ணுவெனும் ஆசார்யருடைய தம்பியான அந்தக் கிடாம்பியாச்சானை தினந்தோறும் உகப்புடன் வணங்குகிறேன்.]

ஸ்ரீராமானுஜரின் மாமாவான பெரிய திருமலைநம்பி — 'ப்ரணதார்த்தஹர்' என்னும் திருநாமம் உடையவராய், ஆக்யேய கோத்ரத்தில் அவதரித்தவரான கிடாம்பியாச்சானுக்கு அத்தை

யின் கணவர் என்று யதிராஜவைபவத்திலிருந்து விளங்குகிறது. பெரிய திருமலை நம்பியின் நியமனத்தின்பேரில் கிடாம்பி யாச்சான் எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயித்தார். எம்பெருமானுடைய சிஷ்பர்களுக்குள்ளே அவருடைய திருமேனியில் மிகவும் பரிவுடையவர் இவரே என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பியால் பரீகை செய்து கண்டுபிடிக்கப்பெற்று, எம்பெருமானுக்கு மடைப்பள்ளி கைங்கர்யத்தில் நியமிக்கப்பெற்றவர் இவர். இவருடைய பேரனான “கிடாம்பி அப்புள்ளார்” என்னும் ராமானுஜாசாரியரே ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகருக்கு மாமாவும் ஆசார்யரும் ஆவார். இப்படி ஆச்சான் மூலம் எம்பெருமானாரோடு தமக்கு ஸம்பந்தமுள்ளதை “யதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த மணம் எங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே” முதலான இடங்களில் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் குறித்துள்ளார். வடுகநம்பி எம்பெருமானுக்குப் பாலமுது காய்ச்சும் கைங்கர்யத்தைச் செய்ததுபோலே, கிடாம்பியாச்சான் மடைப்பள்ளி கைங்கர்யத்தைச் செய்து வந்தவர். திருமாலிருஞ்சேலை அழகர் திருமுன்பே “அக்யதிம்” [ஸ்தோத்ரரத்தனம் 48] [கூதியற்றவனை] என்னும் ஆளவந்தாருடைய ஸ்லோகத்தை இவர் விண்ணப்பம் செய்ய, “நம்மிராமானுசனை ஆசார்யனாகப்பெற்று வைத்திருந்து ‘அக்யதிம்’ என்று நீ சொல்லலாகாது” என்று அழகர் அருளிச் செய்ததாக ஈட்டில் ஐதிஹ்யம் உள்ளது. தத்யயாராத்யனத்தில் தீர்த்தம் பரிமாறும்போது இவர் சரியாகப் பரிமாருமை கண்டு எம்பெருமானார் சிஷிக்க “பணிமனம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட” [திருவாய் 4-8-2] என்னும் பாசுரத்தை இவர் அநுஸந்தித்தார் என்பது அப்பாசுரத்தின் ஈடு முதலானவற்றில் உள்ளது. இவர் ஸ்ரீபூஷ்யத்தை ஸரஸ்வதியிடம் காண்பித்ததாகவும், திருமலையில் ஓரிடைச்சிக்குப்பரமபத்யமளித்ததாகவும் தனியனில் உள்ளது. இவர் க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் வேதாந்த ஸாஸ்தரப்புலமையினாலே ‘வேதாந்தோத்யயநர்’ என்று எம்பெருமானார் இவருக்குப் பட்டமளித்ததாகத் தனியனிலிருந்தும் ஸ்ரீதேசிக க்ரந்தங்களிலிருந்தும் விளங்குகிறது. ந்யாயமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தலைவராய் ‘குஸுமாஞ்ஜலி’ எனும் தலைசிறந்த ந்யாயக்ரந்தத்தை இயற்றிய உத்யனரை ஒத்த மேதாவிலாஸத்தை உடைய வேதாந்தி இவர் என்று கருத்து.

ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் பக்கம் 112 ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 2 காண்க.

2. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். மூன்று தனியன்கள் வைபவத் தொடக்கத்தில் காண்க.

3. யதிராஜ வைபவம். முதல் பாகம் பக்கம் 187 & 188 ஸ்லோகம் 65—69 காண்க.

4. வார்த்தாமாலை நூற்றுப்பத்தாம் வார்த்தை & விவரணம்—ஆச்சி ஆச்சானுக்கு—புகழவச்சேஷமாய் அநாதிகாலம் எம்பெருமானோடடை ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்ட a ஜந்துவுக்கு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே b பிணைத்துப் பிழைப்பிக்கப் பிராட்டியுள்ள என்றிறும்—என்றருளிச்செய்தார். [a ஜந்துவுக்கு - புகழ்சேதனனுக்கு. b பிணைத்துப் பிழைப்பிக்க-சேர்த்து உய்விக்க. (இது வங்கிபுரத்தாச்சி கிடாம்பியாச்சானுக்கு அருளியது)]

5. திருப்பாவை 23. முதல் பாகம் பக்கம் 388 ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 45 காண்க.

6. நாச்சியார் திருமொழி 9-8 (காலையெழுந்திருந்து) ஆச்சான் பணித்ததாக ஜீயரருளிச்செய்யும்படி;—“இவள் பிறந்தவூரில் தீயக்குக்களுக்குத்தான் வேறு போதுபோக்குண்டோ? கண்ணுறக்கந்தானுண்டோ” என்று. (இங்கு ‘ஆச்சான்’ என்றது சிறியாச்சானை என்றும் கூறலாம்.)

7. பெரியதிருமொழி 3—7—3. முதல் பாகம் பக்கம் 389 ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 58 காண்க.

8. திருவிருத்தம் 30 வார்த்தை & விவரணம் — (தொழுதிரந்தேன்) கிடாம்பியாச்சானோடே நம்பிதிருவழுதிநாடுதாஸரும் மற்றும் நம் முதலென்னுமிருந்து *அந்யத் பூர்ணத்* என்கிற ஸ்லோகத்தைக் கேளாநிற்க, “அந்யத்” என்கிறது—ஒருகாலமையுமென்கிறதோ? என்ன. “அரைக்காலமையும்” என்று கிடாம்பியாச்சான் நியமித்தான். [“அரைக்கால் அமையும்” என்றது — பூர்ணகுப்பம், திருவெவிளிக்கல், குசலப்ரசனம் ஆகியவற்றை ஒருமுறை பூர்ணமாகச் செய்யவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லை. அரைகுறையாகச் செய்தாலும் போதும் என்று கருத்து]

9. திருவிருத்தம் 99 வியாக்கியானம் ௪ ௭ ௫ முதல் பாகம் பக்கம் 393 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 67 பின் பகுதி காண்க.

10. பகவத் விஷயம் 4-8-2. முதல் பாகம் பக்கம் 399 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 94 காண்க.

11. பகவத் விஷயம் 4-10-2. (அவன் மேவியுறை கோயில்)... 'பரமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தையறுஸத்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெதுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று பட்டரகுளிச்செய்ய, "ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் இத்தைக் கேட்டு 'பரமபதத்திலே ஆனந்தம் நிர்ப்பரனாயிருக்கிற இருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸநத்தோடே யிருந்தார் என்கை உசிதமோ' என்றார்கள்" என்று பண்டிதரென்கிறவர் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யானாம் ப்ருஸம் பூவதி துஃகித:" என்றது குணப்ரகரணத்திலேயோ? தேயுஷைப்ரகரணத்திலேயோ? என்று கேட்கமாட்டிற்றிலீரோ? இது குணமாகில் குணமென்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்கில்லாததொன்று உண்டோ" என்று அருளிச்செய்தார்.

12 பகவத் விஷயம் 6-7-5. முதலியாண்டான் வைபவம் பக்கம் 47 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 89 காண்க.

13. பகவத் விஷயம் 10-3-4. (துணைபிரிந்தார் துயரமும்) 'துணையென்றால் துவிஷ்டமாயன்றுகாணிருப்பது' என்னும் ஆச்சான்.

14. பகவத் விஷயம் 10-6-1. (அது நமது விதிவகையே) 'அது நம்முடைய பாக்யாநுகுணமாகவிறே' என்று இதுக்குப் பூர்வர்கள் நிர்வாஹிக்கும்படி, இத்தை எப்பெருமானார் கேட்டருளி "இத்திருவாய் மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது. நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிருந்தானென்கிறார்" என்றருளிச் செய்வார்.

15 ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்— வலித்துதோபாய ஸோதாநாதி காரம்—முதல் பாகம் பக்கம் 462 ஐதிறைய நிர்வாஹம் 244 காண்க.

16. ஷெ நிக்ஷமநாதிகாரம்—

இதி யதிராஜ மஹாநஸபரிமளபரிவாஹலாஸரிதாய் பிபு த |
விபு துபரிஷத் நிஷேவ்யாய் வேத்யாந்தோத்யந

ஸம்ப்ரத்யாய ஸுத்யாம் ||

[இவ்வண்ணம் யதிராஜருடைய திருமடைப்பள்ளியின் தன்மண்ப் பெருக்கினால் நறுமணமுட்டப்பெற்றதாய், அறிஞர் குழுவாட்கலைக் கத்தக்கதாய், (ந்யாய சாஸ்திரத்திற்கு உத்யநரைப்போல்) வேத்யாந்தசாஸ்திரத்திற்கு உதயனராய் விளங்குகின்ற கிடாம்பியாச்சா னுடைய ஸம்ப்ரத்யாயமாகிய அமுதத்தைப் பருகுங்கள்.]

17. தேசிகன் அருளியுபரமபதஸோபாநம்—

அடற்புள் ளாசினு மந்தணர் மாட்டினு மின்னமுதக்

கடற்பள்ளி தன்னினுங் காவிரி யுள்ள முகந்தபிரா

னிடைப்பிள்ளை யாகி யுரைத்த துரைக்கு மெதிவரஞர்

மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுண் மன்னியதே

[வலிமைமிக்க பக்ஷிராஜனுன கருடனிடத்திற் காட்டிலும், அந்த ணர்களின் தனமான வேத்யங்களிடத்திற்காட்டிலும், இனிய அமுத மான் பிராட்டி அவதரித்த திருப்பாற்கடலிடத்திற்காட்டிலும், காவேரி மத்தியிலுள்ள ஸ்ரீரங்கத்தில் திருவுள்ளம் உகந்த ஸ்ரீரங்க நாதன் இடைச்சிறவனுன கண்ணனாக அவதரித்து வெளியிட்ட பகவத் கீதையின் பொருளைத் தம் கீதாபாஷ்யத்தில் அருளிய யதிராஜனின் திருமடைப்பள்ளி வழியாக (கிடாம்பியாச்சான் மூலம்) வீசின நறுமணம் (அவர் சீடர் பரம்பரையில் வந்த) எங்கள் கிரந்தங்களில் பொருந்தியுள்ளது.]

18 ப்ரபந்தநாமருதம், 24—ம் அத்தியாயம். ஸ்லோகம் 12*—22.

19. கிடாம்பியாச்சான் அருளிய திருவிருத்தத் தவியன்—

கருவிருத்தக் குழிந்ததபின் காமக்கடுங்குழி வீழ்ந்து*

ஒருவிருத்தம் புக்குமுழையுவி ருயிசின் பொருள்கட்டு*

ஒருவிருத்தம் புகுதமல் குருகையர்கோனுரைத்த*

திருவிருத்தத் தோரடி சுற்றிர் திருநாட்டகத்தே.

பிள்ளையுறங்காவிலிதாஸர் வைபவம்

ஜாக்ருததநுஷ்பாணிம் பாணௌ க௃ட்குஸமந்விதம் |
 ராமாநுஜஸ்பர்ஸவேதியம் ராத்ந்தாந்தார்த்தப்ரகாஸகம் ||
 புகுதிநேயத்தயையுதம் புகுஷ்யகாரமயுதம் ஹம் |
 ரங்கேஸமங்குளகரம் தநுர்த்தாஸமஹம் புகேஜ ||

[உறங்காமலிருப்பவரும், விஸ்வக் கையில் ஏந்தியவரும், மற்றொரு கையில் கத்தியோடு கூடியவரும், உடையவருக்கு (இரும்பைப் பொன்னுக்கும்) ஸ்பர்ஸவேதியாயிருப்பவரும் எத்தார்த்தப்பொருளை (தம் வாழ்வினாலேயே) வெளிப்படுத்தியவரும், இரு மருமக்களை உடையவரும், புகுஷ்யகாரருடைய மடத்தின் பொறுப்பைச் சுமப்பவரும், திருவரங்கனுக்கு மங்குளாஸானம் செய்பவருமான பிள்ளையுறங்காவிலிதாஸரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

ஒருநாள் நடுப்பகலிலே காவேரி மணலிலே சதுர்த்தவரணத் தைச் சேர்ந்த தநுர்த்தாஸர் என்பவர், பொன்னுச்சியார் எனும் தமது மனைவிக்கு வெயில்படாதபடி குடைபிடித்து அழைத்துச் செல்வதை எம்பெருமானார் கண்டார். 'இவ்வளவு ஈடுபாடு ஏன்?' என்று கேட்ட எம்பெருமானாரிடம் 'அவளுடைய கண்ணழகுக்குத் தோற்று ஈடுபடுகிறேன்' என்றார் தநுர்த்தாஸர். 'இதைவிடச் சிறந்த கண்ணழகைக் காட்டுகிறேன் வாரும்' என்று அவரை அழைத்துச் சென்று, பெரியபெருமானுடைய கண்ணழகைக் காட்டி, அவருக்கும் அவரைக் காட்டித்தந்த தமக்கும் தநுர்த்தாஸரை அடிமையாக்கிக் கொண்டார் உடையவர். உறையூரிலே சோழராஜாவின் அரண்மனையில் மல்லர்களுக்குத் தலைவராயிருந்து ஸேவைசெய்து ஸம்பாதித்த பணத்தையெல்லாம் உடையவருடைய மடத்துச் செலவுக்கு அளித்துவந்தார் தநுர்த்தாஸர். இவ்வெல்லாம் உறங்காமலிருந்து ராஜஸேவைசெய்து, பகல் முழுதும் உறங்காமல் எம்பெருமானருடைய மடத்திற்கு ஸேவை செய்து, இனியபெருமானைப்போலே 'உறங்காவிலி' 'பிள்ளை உறங்காவிலிதாஸர்' என்று புகழ்பெற்றார் இவர். உடையவர் காவேரிக்குத் தீர்த்துமாடச் செல்லும்போது அந்தணர் குலத்தலைவரான முதலியான்களின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு செல்வராம்; தீர்த்துமாடி வரும்போது இவருடைய கையைப்பிடித்துக்கொண்டு வருவராம். காவேரியில் தீர்த்துமாடுவதால் நாம் பரிஸுத்தியைக்காட்டிலும், பாவஸுத்தியுடைய இவருடைய கையைப்பிடித்துக்கொண்டு வருவதால் ஏற்படும்

பரிஸுத்தி ஆதித்யம் என எம்பெருமானார் கருதினார். இரும்பைத் தன் ஸ்பர்ஸத்தாலே பொன்னுக்குப் வேதகப்பொன்னான ஸ்பர்ஸவேதியைப்போலே, தம்பூடைய வர்ணாஸ்ரமங்களில் உயர்த்தியால் உண்டாகக்கூடிய அஹங்காரமாகிற அபரிஸுத்தி இவருடைய கரஸ்பர்ஸத்தால் நீங்குவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றினார் உடையவர், 'யாக்யாநுயாக்ய உத்தரவிதிகளில் காயாந்நஸ்துலஸுத்தி பண்ணின கூடுதல்தாசாரம்' [ஆசார்யஹ்ருத்யபு. 85] என்னுமிடத்தில் யாக்யமாகிற திருவாராதனத்திற்கு முன் உறங்காவில்லியின் [ஸ்பர்ஸத்தாலே உடையவர் காயஸுத்தி பண்ணிக்கொண்ட இச்செய்தி அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. இதனாலே ராமாநுஜஸ்பர்ஸவேதி என்று புகழ்பெற்றார் இவ்வுறங்காவில்லி, உடையவர் இவருக்கு அளிக்கும் இப்பெருமையை சிஷ்யர்களில் சிலர் தாழ்வாகப்பேசினர் என்றும், அவர்களைத் தெளிவிக்க ஒரு நாடகத்தை நடத்திக்காட்டினார் ராமாநுஜர் என்றும் கூறுவதுண்டு. அதாவது—அந்த சிஷ்யர்களில் வஸ்தரங்களில் அவர்கள் அறிவாமல் ஒரு சிறு பகுதியைக் கிழித்துவிடச் சொன்னார் அவர்கள் அதைப் பார்த்தபின்புகோபத்தாலே அப்படிக்கிழித்தவர்களை நிற்த்துத்தனர். அன்றிரவே உறங்காவில்லியின் வீட்டிற்குச் சிலரை அனுப்பி, அவரது மனைவி பொன்னாச்சியார் அணிந்துகொண்டிருந்த நகைகளை உறங்கும்போது எடுத்துவரச் சொன்னார். அவர்கள் நகையை எடுத்துக்கொள்ளும்போது விழித்த பொன்னாச்சியார், ராமாநுஜ சிஷ்யர்களே நகைகளை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள் என்றிந்து ஒரு பக்கத்து நகைகளை எடுக்கும் வரையில் உறங்குபவன்போலே கிடந்து, அதற்குப்பின் 'மறுபுறம் நகைகளையும் எடுத்துக்கொள்ளட்டும்' என்னும் எண்ணத்துடன் புரண்டுபடுக்கப்புக. அவன் விழித்துக்கொண்டுவிட்டான் என்றெண்ணி, அந்த சிஷ்யர்கள் ஒடிச்சென்று உடையவரிடம் அந்த நகைகளை அளித்தனர். இரவு ராஜஸேவை முடிந்து வந்த உறங்காவில்லி நடந்த செய்தியை அறிந்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நகையை எடுத்துக்கொள்ளும்போது அவர்களை உன்னைப்புரட்டி மறுபுறமுள்ள நகைகளை எடுத்துக்கொள்ளும்படி அசேதனம்போலே யிராமல், நீ ஸ்வாதந்தர்யம காட்டினதானாலே, அவர்கள் அந்த நகைகளை எடுத்துக்கொள்ளாமல் ஒடிவிட்டார்கள்' என்று அவனை நிற்த்தது. இன்னுக்குத் தக்கதூண்டுகளை அளிக்கவேணும் என்று எம்பெருமானாரைப் பிரார்த்தித்தார். அபவாதஞ்சொன்ன சீடர்கள் வெள்கிப்போய்த் தலைகுனிந்தனர். அவர்களைத் திருத்துவதற்காகத் தாம் ஆடச்செய்த நாடகமேஇது என்று தெளிவுபடுத்தி நகைகளைத் திருப்பிப் பளித்தார் உடையவர். நம்பெருமான் புறப்பாடுகளிலே அவருக்கு ஏதாவது குறைநேர்ந்தால் தர்மை முடித்துக்கொள்வதற்காகக் கத்தியும் கையுமாகக் கூடச்செல்வராம் உறங்காவில்லி ஆழ்வார்களைப்போன்ற இவருடைய பரிவு இதனால் விளங்குகிறது. ஆடர், கண்டர் என்னும் இரு மருமக்கள் உறங்காவில்லிக்கு, நகைகளே உதவிவந்தனர்.

ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் முதல்பாகம் ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 23-ல் பக்கம் 247 காண்க.

2. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். முதல் பாகம் ஐதீஹ்ய நிர்வாஹம் 25-ல் பக்கம் 802 காண்க.

3. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தம்முடைய அந்திம துஸையிலே முதலிகளெல்லா ரையும் அழைப்பித்துத் தீர்த்துக்கொண்டு ஷமைகொண்டு, பொன்னாச்சியாரைப் பார்த்து 'தம்முடைய விமலேஷத்தில் நீ பிழை திணையாதே கொள்' என்று ஆணையிட்டு, உடையவர் திருவடி நிலைகளைத் தம் முடியிலே வைத்துக்கொண்டு திருநாட்டுக்கு எழுந் தருளினார். அநந்தரம் பொன்னாச்சியாரும் கலேசியாமல் தூரிக் திருந்து திருவாசலைத் திருவலகிட்டுத் தெளிதீர் தெளித்துத் திருப் பிண்டியிட்டுத் திருக்காவணமிடுவித்து நிற்க, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உடையவர் நீராடுந் துறையிலே திருமஞ்சனமெடுத்துக்கொண்டு வந்து துலயாதுஸந்தகூர்த்துடனே நீராட்டித் திருநாமம் திருச்சூர் ணம் முதலாக ஸ்ரீவைஷ்ணவாலங்காரங்களெல்லாஞ் செய்து பெரு மாள் சாத்திக்களைந்து வரவிட்டருளின திருமாலையும் திருப்பரியட்ட மும் சாத்தி அலங்கரிக்க, தாமுடையபுரணபூஷிதையாய்க் கஸ்தூரி ம்ருகும்போலே உலாவிநின்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தீர்த்துங் கொண்டு சுருளமுது திருத்தித் திருமாளிகையிலுள்ள துரவ்யங்க ளடங்கலும் ஸமர்ப்பிக்க, கருப்புகளுமெடுத்து தூற்றந்தாதி இய லாக அநுஸந்தித்துவரப் பின்பு திருச்சூர்ணமிடித்து எல்லாரும் * எண்ணெய் சுண்ணங்கொண்டாடி, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸ ருடைய விமல சரம விக்ரஹத்தை துலய விமாதத்திலே எழுந் தருளப் பண்ணி வைத்துக்கொண்டு ஏகாங்கிகளும் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களும் மற்றுமுள்ள முதலிகளும் மாறிமாறி ஸ்ரீபாதந்தாங்க, எழுந்தருளுகிற விமாதமும் தூர மறைந்தவளவிலே பொன்னாச்சியா ரும் ஸோகார்த்தையாய் "மாரிமாக்கடல்வளைவணர்க்கினியவன் வரைபுரைதிருமார்பில், தாரினுசையும் போயின நெஞ்சமும் தாழ்ந்தது ஓர் துணைகாணேன், ஊரும் துஞ்சிற்று உலகமும் துயின்றது ஒளியவன் விசுமியங்கும், தேகும் போயிற்றுத் திசை ஆச் — 22

களும் மறைந்தன செய்வதொன்றறிவேனே" என்று கையெடுத்துக் கூப்பிட்டு அழுதுகொண்டுவிழுந்து பூகூவதவிரலேகாஸஹிஷ்ணு வாய் முர்ச்சிததுக்கிடந்து அப்போதே அங்கு திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள், முதலேகனும் அங்கே திருச்சூர்ணமிடித்துப் பிள்ளை புறங்காவில் விதாஸருடன் திருப்பள்ளிபடுத்தார்களென்பார்கள். இவருக்குத் ததீய விரலேஷத்தில் அப்போதே ஸரீரவிரலேஷம் வரும்படியான ததீயப்ரேமசரமபாகம் முற்றிவளர்ந்தபடியிறே இது.

4. பன்னிராயிரப்படி குருபரம்பராப்பராவம், ஸ்ரீஎம்பெருமானார் திருவடிகளில் பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸரும் அக்ளங்க நாட்டாழ்வானும் ஆஸ்ரயித்து. மாட்சிபெற்றது. ஸ்ரீ எம்பெருமானார் கோவில் கார்யங்களை நோக்கிச் சீர்திருத்திக்கொண்டு துர்ஸண ப்ரவர்த்தகராய்ப்பேருகிற ஸமயத்தில், நிகளாபுரியென்கிற உறையூரிலிருந்து சோழ தேசத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த அக்ளங்கசோழன் என்னுமரசனிடத்தில் கையாள்களாகவிருந்த வில்லிகள் மூவரில் உறங்கா வில்லி என்னுமொருவர். உறையூரிலிருந்து திருவெள்ளறைக்குப் போகா நிற்க; நடுப்பகலாகையாலே திருக்காவேரி மணலில் நடக்கும்போது. அதிஸ்ந்தர கோமளங்கியான தன்னுடைய பத்னியின் சிவந்த பாதங்களில் ரத்தநய குழம்பி வருத்த முண்டாக; அவ்வம்மை அடினால் துக்கிடுக்க; அவர்கண்டு மனந்தளர்ந்து, ராஜாநால் தனக்கு வெகுமதி செய்யப்பட்டிருந்த பட்டு உத்தரீயத்தை நடை பாலாடையாகப் பரப்பி அதன் மீது மெள்ள மெள்ள மேன்மேலே நடத்திக்கொண்டு, முகத்தில் வெயில் படாமலிருக்குபடி குடைபிடித்துக்கொண்டுவர; இந்தப் புதுமை அங்கெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கண்டு எம்பெருமானருக்குக் காட்ட; எம்பெருமானும் பார்த்தருளி ஸமீபத்தில் வருகையில் அழைத்துவரச் செய்து 'பிள்ளைகள்! நீங்கள் எங்கே போவதாகப் புறப்பட்டு இப்படி வருத்தப்படுகிறீர்கள்' என்று கேட்டருள; வில்லி 'ஸ்வாமி! அடியேனிருப்பது திருவெள்ளறை; தொழில் செய்யது உறையூரில் அக்ளங்கனிடத்தில்; இவள் அடியேனுடைய மணியாட்டி; இப்போது செல்வது திருவெள்ளறைக்கு' என்று வின்ணப்பஞ் செய்தார்.

எம்பெருமானார் 'பிள்ளாய்! தொழில் செய்யப் போமிடத்துக்கு ஸ்திரீயுடனும் போய் வருவதுண்டோ?' என்று கேட்க; வில்லி தன்னுடைய பத்னியைக் காட்டி, 'இப்படி அழகில் மிகுந்த ஒரு ஆரிலை எங்கள் குலத்தில் மாத்ரமே யல்லாமல் மற்றெந்தக்

குலத்திலுமே அகப்படுவது அருமையா யிருக்குமானால், கிடைக்கப் பெற்ற அடியன் இவனை விட்டுப்பிரித்திருக்கவும் இவன் கண்ணழகைப் பாராதிருக்கவும் எங்ஙனம் கூடும்?" என்றசொல்ல; எம்பெருமானார் களுக்கென நகைத்து, 'பிள்ளாய்! நீ இவன் கண்ணழகிலகப்பட்டிருந்தால் உன்னுடைய சிந்தாகுலம் தவிருவதெப்படி காண்?' என்ன; வில்லி 'ஸ்வாமீ! அதைத் தவிர்க்கும் பொருளும் உலகத்திலுண்டோ?' என்ன; எம்பெருமானார் 'உண்டெனக் காட்டுவோமாகில் நீர் கொள்வீரோ? என்ன; வில்லி 'கொள்வேன்' என்று ஸம்மதிக்க; ஆகில் வாருமென்று கூட்டிக்கொண்டு வந்து திருக்காவேரியில் திருக்காவணத்தின் கீழே, சைத்தேராத்ஸவங்கண்டருளுவதாக எழுந்தருளியிருந்த திருவரங்கச் செல்வனாரைச் சேவிக்கப் பண்ணியருள, அந்நேரத்தில் பெருமாள் விபவ ரூபமாய் ஸேவை ஸாதிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினாராகையாலே உறங்காவில்லியும் அவர் பத்னியும் ஸேவித்துக் 'குன்றுகொழுமுகில்போற் குவளைகள் போற் குரைகடல் போல், நின்றரு கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமாலாள்" என்னும்படியே யிருந்த படியால், பார்த்த கண் வாங்காதபடிக்குப் பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதாந்தமாகப் பலமுறை விழுந்துஸேவித்து அவ்வடிவழகைக் கண்களிலும், நெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு, மீண்டும் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'ஸ்வாமீ! இனி அறிய வேண்டுவனவெல்லாம் தேவரீர் ஸந்திநியிலே யன்றி வேறெங்கு மீரா; ஆகையாலே அவற்றை அடியோங்களுக்குப் ப்ரஸாதித்துத் திருத்திப் பணிகொள்ளவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார்.

அப்பொழுதில் தானே அவ்விருவரையும் பஞ்சஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக ஆட்கொண்டு பிள்ளை யுறங்காவில்லி தாஸரென்றும் பொன்னாச்சியார் என்றும் தூஸ்ய நாமங்களிட்டு ஆதரித்தருளினார். அனந்தரம் பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸ், தம்முடைய மருமக்களான வண்டவில்லி என்பவரையும் செண்டவில்லி என்பவரையும் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே தம்மோடொக்க ஆஸ்ரயிக்கும்படி செய்து வைக்க, எம்பெருமானார் அவர்களையும் ஆட்கொண்டு, வண்டலங்கார தாஸர் என்றும், செண்டலங்காரதாஸரென்றும் தாஸ்ய நாமங்களிட்டு ஆதரித்தருளினார். அனந்தரம் இம்மூவரும் கோவிலில் தானே வளிக்க இடந்தேடிக்கொண்டு ஆசார்ய ஸேவையை ஒருபொழுதேனும் தவிராதபடி அனுபவித்துக்கொண்டு, திரு உறையூருக்குப்போய் உத்யோக கார்யங்

களை மாத்ரம் பார்த்துக்கொண்டு, அரசனிடத்திற் பெறுகிற மாதத் தவணை நிதியைக்கொண்டுவந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்துவா, எம்பெருமானார் அதை அங்கீகரித்து, இவர்களுக்கு ம்ரோயஸ்ஸுண்டாகும்படியாக பகவத்பாகவது ஆசார்யவிஷயங் களில் கைங்கர்யருபமாகச் செலவிட்டுவந்தார். இப்படியிருக்கை யில் அரசனான அகளங்கன் ஒருநாள் அந்திப்பொழுதில் உலாலப் போக இச்சித்து வண்டலங்கார தாஸரையும் செண்டலங்கார தாஸரையும் இருபுறத்திலும் மெய்க்காலலாக வைத்துக்கொண்டு போகாநிற்க, அவன் இவர்களுடைய வைஷ்ணவ துல்யத்தை யும் புறந்தொழாக் கொள்கையையும் உணர்ந்திருப்பவனாகையாலே, பரீஷாபர்த்தமாக எதிரில் அதிதூரத்திலே தோன்று நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு சமண ஆலயத்தின் கோபுரத்தை காட்டி இப்போது நாம் ஸ்ரீரங்கத்தை நெருங்கிவிட்டாற் போலிருக்கிறது காண்! அதோ ஸ்ரீரங்கவிமானம் தெரிகிறதே! என்று விஷயபுடைய வன் போலே சொல்ல, இவர்கள் அதை உண்மையென்றே நம்பித் தத்தைணமே தாளுந்தடக்கையுங்கூப்பி அத்திசையுற்றுத் தண்ட னிட்டுக்கிடக்க, அப்பொழுது அகளங்கன் பரிஹஸித்து, 'ஐயோ! இப்பொழுது நீங்கள் தண்டனிட்டது சமண ஆலயத்திற்கல் லவோ? எழுந்து நன்றாய்ப் பாருங்கோள்' என்ன, அதைக்கேட்டு அவர்கள் அப்படியே முர்ச்சையாய்விட, அவன் இவர்கள் விழுந்து நெடுநேரமாயும் எழுந்திராததென்னென்று, புரட்டிச் சோதித்து, உயிரிழந்தவர்கள் போலிருக்கக்கண்டு பயந்து தன்னு டைய ஆள்களைக்கூவி, இச் செய்தியை உறங்காவில்லிகுத் தெரிவித்து வாருங்கோளென்ன, அவர்களோடிவந்து பிள்ளையுறங் காவில்லிதாஸருக்கறிவிக்க, அவர் உடனே அவ்விடத்தேற எழுந் தருளிக் கட்டாழித்து வர்த்தமானத்தை அகளங்கனால்தானே அறிந்துகொண்டு "மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்க்கு மாயன் தமர்களடிப்பொடியே மருந்து" என்றருளிச்செய்து, தம்முடைய திருவடியால் அவர்களுடைய திருமேனியைத் தடவியருள, அப் போதே அவர்கள் உயிர்பெற்றெழுந்தார்கள்.

இந்த ஆச்சர்யத்தை அகளங்கன் கண்டு இம்முவர் விஷயத் திலும் பயந்தவனாகி, 'ஸ்வாமிகாள்! இதுவரையில் அடியேன் தேவர்களைச் சாதாரண மனிதராக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற அபசாரங் களைப் பொறுத்து சாஷித்தருள வேண்டும்' என்று தண்டனிட்டு அநேகமாக ஸன்மானித்து 'இனிமேற்பட கோவிலில்தானே வாசஞ் செய்துகொண்டு அடியேன் ப்ரதிமாதமும் ஸமர்ப்பிக்கிற தூவ்யத்தை

அங்கீகரித்தருள வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்து அனுப்பிவிட, இம் மூவரும் எம்பெருமானார் ஸீபாதத்தேற வந்து தண்டனிட்டு அரசனுக்கும் தங்களுக்கும் நடந்த செய்தியை விண்ணப்பம் பண்ணி குருகுலவாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; அதன்பின்பு அரசன் வழக்கப்படிக்கு மாதக்கட்டளை நிதியைச் சேவகர்மீதெடுப்பித்து இம்மூவருக்கும் அனுப்பிக்கொடுக்க, இவர்களதைப் பெற்றுக் கொண்டுபோய் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப்புக, அவரதைப் புறங்கையாலே தட்டி வெறுப்புடனே 'பிள்ளைகள்! இதுவரையில் நீங்கள் கொணர்ந்த துரவ்யம் மெய்வருந்திச் சம்பாதித்திருந்ததாய்கையாலே நம்மாலங்கீகாரம் பெற்றிருந்தது, இப்போது அப்படிக்கில்லாமல், ராஜஸ தாமஸ ரூபமாய் வந்திருக்கின்றபடியால் சாதுகோஷ்டிக்கு வினியோகாரஹமாகாது, அத்வா அதை வினியோகித்தாலும் விஷமிந்ர க்ஷீரம்போலேயாமென்றே ஐயப்படுகிறோம்; ஆகையால் இதைத்திருப்பிவிட்டு வாரூங்கோள்' என்று ஆஜ்ஞையிட; அவர்களெடுத்துக்கொண்டு திரும்பி அரசனிடத்துக்குப்போய்த் தங்களாசார்யர் திருமுகப்படியிருந்தபடியைத் தெரிவித்து, 'இனி இந்த துரவ்யம்பேனை தங்களுக்கிருப்பதில்லை' என்றுரைக்க; அவன் இவர்களை யேறநோக்கித் தன்னிடத்தில் இவர்கள் தத்தூர்வத்தில் வஹித்திருந்த நைச்யத்தையும், தத் காலத்தில் பெற்று வந்த தையத்தையும் ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுப்பார்த்துக் கொஞ்சநேரம் அசைவற்றிருந்து யோசித்து, மண்ணையும் பொன்னையுந் தேடும் அவாவில் மூழ்கி மாயுமவர்க்கு மாத்ரமே இவ்வுலகத்தில் படியிருக்குமென்றும், தன்னையு மிறைவனையும் பகுத்தறிந்து அனுபுவிக்கும் மஹாத்மாக்களுக்கு படியிருக்கமாட்டாதென்றும் உணர்ந்து, அவ்வுணர்வின்வழியாலே தான் ரஷிக்கப்படுமாறும் இவர்களாதரணையால்தானே காண லாகுமென்ற ணர்ந்து, அவ்வுணர்வின் மிகுதியாலே தலைவணக்க மூடையவனாகி, ஆஸனத்தினின்றும் தொப்பென நிலத்திற் குதித்து இவர்களை நமஸ்கரித்து 'ஸ்வாமிகளா! உங்களுக்கிப்படி நிர்ப்படியத்தை யுண்டாக்கி வைத்தருளின மஹாத்மாவான உங்கள் ஆசார்யனுடைய க்ருபைக்கு அடியேனையும் ஆளாக்கி யருள வேண்டுமே' என்று இரக்கமுண்டாமாறு வேண்டிக்கொண்டான்.

அவனை ஆதரவுடனே கூட்டிக்கொண்டு வந்து, எம்பெருமானார் ஸத்தியில் விட்டு, வருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து 'ஸ்வாமி! இந்த ஆத்மாவுக்கு இப்போது ராஜஸ தாமஸங்க

ளொழிந்து ஸத்வம் தலையெடுத்து வந்து தேவரீர் திருவடிகளை உய்யும் உபாயமாகப் பற்றுதற்கு அபிஷேகைகொண்டு நாடியிருக்கின்றபடியால் க்ருபைசெய்தருள வேண்டும்” என்று புருஷை காரஞ்செய்ய; எம்பெருமானார் அவனையும் உகந்து பஞ்சஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக ஆட்படுத்திக்கொண்டு, அகனங்கநாட்டாழ்வா னென்னும் துர்ஸ்யநாமமும் ப்ரஸாதிக்ந்தருளி “ஆழ்வானே! நீர் அரசனாகையாலே, துர்மாதுர்ம ஸூக்ஷ்மங்களறியும் ஸிவேகியா யிருப்பீராகையாலே, இன்றுதொட்டு நீர் நம்பெருமானுடைய கார்யங்களில் லோபம் நேரிடாதபடி மேற்பார்வை வைத்து நடத்த வேண்டுமென்று நியமித்தருளினார்.

5. வார்த்தாமாலே 36 e. வார்த்தை சி விவரணம் — e பாணி க்ரஹணமும் உடன்மணநீரும் சதுர்த்தி கலவியும் சொல்லுகிற தென்று பிள்ளையுறங்கா வில்லிதூஸர் அநுஸந்தித்தருளுவர். [e ஜீவபரவிவாஹத்தைக் குறிக்கும் திருமந்திரத்தில் ப்ரணவம் ‘ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கே உரியவன்’ என்று கூறுகையாலே ஜீவபரவிவாஹத்தில் பாணிக்ரஹணஸ்தூனத்தில் இருக்கிறது. நம: பதம் உபாயாத்ரமற்றிருக்கையாகிற ஸூத்தியை விளக்கை யாலே, “மணநீர் அங்கவனோடுமுடன்சென்று அங்கானமேல் மஞ் சனமாட்ட” [நாச்-திரு 6-10] என்று நாச்சியார் அருளிச்செய்த உடன் மணநீரின் ஸ்தூனத்தில் இருக்கிறது. மூன்றாம் பதத் தில் நாலாம் ஸோற்றுமை புகுவத் கைங்கர்ய புகாகுத்தைச் சொல்லுகையாலே பதிபத்நீ புகாகுமாகிற கலனியின் ஸ்தூனத்தில் இருக்கிறது—என்பது பிள்ளையுறங்கா வில்லிதூஸரின் திர்வாஹம்.]

6. வார்த்தாமாலே 115 வார்த்தை சி விவரணம்—பிள்ளையுறங் காவில்லிதூஸர் வார்த்தை; a நாராயணனுக்கு நைரந்தர்யவேஷம் —நம்பக்கல் ஆம் பேற்றுக்கு “நம:” என்னுதவர்களை, “வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்” என்னும்படியாயிருப்பதொரு ஓள தூர்யவியேஷம். b நாரவஸ்துவக்கு நைரந்தர்யவேஷம்; “நாராயணே நமக்கே பறைதருவான்” என்று—பேற்றுக்கு நிர்ப்புரனுப்ப போருகையும் தத்ப்ரதிபுந்தகமான பாபத்தில் ஆர்த்தனயப்போரு கையும், [a “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” (திருவாய் 2—9—4) “உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” (திருப்பாவை 29) என்கிறபடியே நமஸ்ப்ரதிபுந்ததும் கைவந்து புகுவத்ப்ரபுவகைங்கர் யங்களும் அவனுடைய முகமலர்த்திக்கே உறுப்பு என்றிராமல், அவை “நம் ஆநந்தத்துக்கும் உறுப்பு” என்றிருக்கும் ஸாத்நந்

தரநிஷ்டுர்களுக்கும் “வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்ளன்று வீடும் தரும்” (திருவாய் 3-9-9) என்கிறபடியே பரமபத்யத்தைத் தரும்படியாயிருக்கும் வண்மைமிக்சிருக்கை நாராயணனுக்கு எப்போதுமுள்ள இயல்பு. b “நாராயணனே நமக்கே பறை தரு வாண்” (திருப்பாவை 1) என்று தமக்குப்பேறு கிடைக்குமென்ப தில் கவலையற்றிருக்கையும், அப்பேற்றுக்குத் தடையான அவித்யை (அஜ்ஞானம்), கர்மம் (புண்யபாபங்கள்), வாஸனை (பழக்கம்).ருசி (சுடுபாடு), ப்ரக்ருதி (தேஹ) ஸம்பந்தமும் ஆகியவற்றைக் கண்டு “பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” (திருவாய் 6-9-9) என்கிறபடியே மிகவும் வருந்தித் துடிக்கையும் நாராய் துர்த்துமான பத்யதேசனனுக்கு எப்போது இருக்கவேண்டிய இயல்பு.]

7. வார்த்தாமாலை 124 வார்த்தை. அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் வைபவம் பக்கம் 105 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் காண்க.

8. வார்த்தாமாலை 136வ வார்த்தை சி விவரணம்—n ‘அந்தான் கையிலே சிந்தாமணி வந்தாற்போலே’ என்றருளிச்செய்வர் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர். [n “குருடன் கையிலே விரும்பியதைக் கொடுக்கும் சிந்தாமணி கிடைத்தாற்போலேயிருப்பது அநாதிய காலமாக அஜ்ஞானத்தாலே அறிவுக் குருடர்களாயிருக்கும் நமக்கு த்வயம் கிடைத்திருப்பது” என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் அருளிச்செய்வர்.]

9 வார்த்தாமாலை 137. வார்த்தை சி விவரணம்—ப்ரத்யமபத்யத்தில் பாணிக்ரஹணம்; மத்யமபத்யத்தாலே உடன் மணநீர்; த்ருதீயபத்யத்திலே சதுர்த்தி படுக்கையுமாயிருக்கும். [136 e வார்த்தையான பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் வார்த்தையில் (ஐ. நி 5) இவ்வார்த்தை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே கண்டுகொள்வது.]

10. வார்த்தாமாலை (167) முதலியாண்டான் வைபவம் பக்கம் 42 ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 18 காண்க.

11. வார்த்தாமாலை (168) கூரத்தாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 5 ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 14 காண்க.

12. வார்த்தாமாலை (183) முதல் பாகம் பக்கம் 368 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 17 காண்க.

13 வார்த்தாமாலை (326). முதல் பாகம் பக்கம் 379 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 30 காண்க

14. வார்த்தாமாலை 441 (p) வார்த்தை சி விவரணம். பார்த்திட்டேனாகில் செய்வதென்? என்றார் - பிள்ளையுறங்காளினி தானார்; [பொன்னாச்சியாருடைய கண்ணழகிலே பிள்ளையுறங்கா வில்லிதானார் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பார்த்த எப்பெருமானார் "இதைவிடச் சிறந்த கண்ணைக்காட்டினால் இதைவிட்டு அதில் ஈடுபடுவீரா" என்று தூஸரைக் கேட்க "இதைவிடச் சிறந்த கண்ணைப் பார்த்திட்டேனாகில் செய்வதென்? அவஸ்யம் ஈடுபடு வேன்" என்று பதில் சொன்ன வார்த்தையேயிது.

15. வார்த்தாமாலை (441) q வார்த்தை சி விவரணம். அருளிச்செய்த வார்த்தையும் பொய்யோ? என்றார் - பொன்னாச்சியார்; [எப்பெருமானார் நியமனத்தினால் பொன்னாச்சியார் உடம்பிலுள்ள நகைகளை ஸ்ரீராமானுஜ ஸிஷ்யர்கள் கழற்றுப்போது அவர்கள் திருவுள்ளக்கருத்தைப் பின்சென்று தூங்குவதுபோலே யிருந்து, ஒருபுறர் நகைகளைக் கழற்றியவுடன் மறுபுறம் புரண்டு கொடுக்க, இவள் விழித்துக்கொண்டுவிட்டாள் என்று நினைத்து ஸிஷ்யர்கள் ஓடிவிட, இதுபற்றிச் செவியுற்ற பிள்ளையுறங்காளினி தூஸரை பொன்னாச்சியார் 'பாரதந்திரியத்தோடு புரளாமலிருந்திருக்கலாமே' எனக்கோபிக்க, "பூகூவதர்களின் திருவுள்ளத்தைப் பின் சென்று நடக்கவேணும்" என்று தேவரீர் அடியேனுக்கு ஏற்கனவே அருளிச்செய்த வார்த்தையின்படி கானே நடந்தேன். இப்போது கோபிக்கிறீரே; அவ்வார்த்தை பொய்யோ?" என்றுள் பொன்னாச்சியார்.]

16. வார்த்தாமாலை 450. முதல் பாகம் பக்கம் 380 ஐதிஹ்ய நிர்வாஹம் 35 காண்க.

17. வார்த்தாமாலை 86. வார்த்தை சி விவரணம் a பொன்னாச்சியார் b கூரத்தாண்டாளுக்கு ப்ரஸாதித்த வார்த்தை:-ஸ்வரூபாஜ்ஞன் ஸ்வயம் c ஸ்வரூப நிரூபணம் பண்ணவே, d ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயோபேயாதிகள் e உபபந்தமாய்ப் போருங்காணும் என்றருளிச்செய்தார். [a பொன்னாச்சியார்-பிள்ளையுறங்கா ஸிஷ்யதூஸரின் தேவிகள். b கூரத்தாண்டாள்-கூரத்தாழ்வான் தேவிகள். c ஸ்வரூபநிரூபணம்-ஆசார்யஸேஷைவபாரதந்திரியங் களே ஸ்வரூபநிரூபக தூர்மம் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கை. d ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயோபேயாதிகள்-முற்கூறிய ஸ்வரூபத்துக்கும் தகுந்தவையான ஆசார்யாபிமானமாகிற உபாயமும் ஆசார்யன் உகக்கும் கைங்கரிய முதலானவையாகிற உபேயங்களும். e உபபந்தமாய்ப்போரும்-பொருத்தமாக ஏற்படும்.]

18. வார்த்தாமாலை 844 வார்த்தை பி விவரணம் — பொன்னாச்சியார் வார்த்தை; பாண்டிய மண்டலத்திலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய வைஷ்ணவத்வத்தைக் கொண்டாட, “எழுதி அணிந்த வைஷ்ணவத்வமோ. எல்லை நிலத்தில் வைஷ்ணவத்வமோ?” என்று [பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரின் தேவிகளான பொன்னாச்சியாரிடம் சிலர் பாண்டிய மண்டலத்திலே உள்ள ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய வைஷ்ணவத்வத்தைக் கொண்டாடினார்கள். அப்போது அந்த அம்மையார் ‘அவருடைய வைஷ்ணவத்வம் எழுதி அணிந்த வைஷ்ணவத்வமோ? எல்லை நிலத்தில் வைஷ்ணவத்வமோ’ என்று கேட்டாள். அதாவது—“பன்னிரு திருமண்காப்புகளையும் திருமேனியிலே அழகாக எழுதியணித்துகொண்டு, புகுவதற்குரியதான ஸேஷத்வபாரதந்தர்யமில்லாத வைஷ்ணவத்வமோ, அல்லது எல்லைநிலமான புகுவதற்குரியதான வரையில் ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்கள் கொண்ட வைஷ்ணவத்வமோ அவருடைய வைஷ்ணவத்வம்?” என்று கேட்டாள் என்றபடி.]

19. நாச்சியார் திருமொழி 3—9. (காரிகுளெல்லில் பிழைத்து) பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் — இவன் தான் பருவம் நிரம்பாமையாலே தன்னை நோக்கிக்கொள்ள மாட்டிற்றிலன்; புறம்பு தானே பரிந்து நோக்குகைக்கு ஒருத்தரில்லை. கம்ஸாகிகள் தப்பாமல் அகப்படுத்தக் கோலி நின்றார்கள். அவ்வளவில் உதவித்தந்தது இருள். அதைச் சரணம்புகுமத்தனையிறே—என்று பணிப்பாரம்,

20. பெரியதிருமொழி 2-6-1. (நண்ணாத) ஸ்ரீவிதுரர் பட்டது படுகிறாய்த்து நடுவேயிவர். ‘ஸாஸ்ப்ருமத் ஆஸநம் ஸௌரேர் மஹாமதிரபாஸித’ என்றதிறே. கடல் கலங்கிஹற்போலே கலங்கும்போலே காணுர் மஹாமதிகளென்று. துர்யோதனக்குருஹத்திலே எழுந்தருளினபோது பெய்யாஸனமும் வஞ்சனமும்புப் புகுந்த ப்ரமாதத்தை நினைத்து அஞ்சினபடியாலே ‘நாமும் ஒருகுலையில் காயன்றோ? நாமும் ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவரான பின்பு தம்மைத் தான் விரிவளிக்க வொண்ணுமோ?’ என்று தம்மை அதிச்சுக்கை பண்ணினபடியாலே தாம் படுத்த படுக்கையையும் தடவிப்பாரித் தாரிறே. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ‘பெருமாளெழுந்தருளப் புகுக்கால் சொட்டை முட்டியிலே கையைவைத்துக்கொடு ஸேவிப்பாராம்; ஒருவரிடறுதல் போதல் செய்ததற்கில் தம்மை முடித்துக்

கொள்வாராக. அத்தையறுஸந்தித்து நம் முதலிகள் இவரை 'மஹாமதிகள்' என்றும்ழைப்பது; கலங்குகை போலே காணு' மஹாமதிகளாவது, அஸ்தாநே படிய ஸங்கை பண்ணுவார்க்கெல்லாம் பேராய்க் கொள்ளீர் மஹாமதிகளென்று.

21. பெரியதிருமொழி 6-8-6. (அம்பன்ன கண்ணாளித்யாதி) பிள்ளையுறங்காவிலிதாஸர் 'பிள்ளைக்குத் தாய் வழியாகாதே கண்' என்றருளிச் செய்வார்.

22. பெரியதிருமொழி 11-2-5 பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்தி போர்தாக்கிலும், பிள்ளையுறங்காவிலிதாஸர் 'பிள்ளை மணாளர் திறத்தோமான பின்பன்னோ இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமாந்ய னென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையு மென்பாரைப்போலே. அவ னோடே ஒரு ஸம்பந்தம் சொல்லி நலிகிறவை நலிந்தாலென்' என்பாராம்.

[புநீகாஞ்சீ மஹாவித்வான் P. B. A. ஸ்வாமியின் விவரணை: நான் புகுவது விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்னம் தாயானவள் என்னை ஒரு வார்த்தையும் பொடிந்து சொல்லியறியாள்; அன்றில் பறவையின் தொனிமுன்பு கேட்கப் படும்போது செவிக்கு மிகவும் இனிதாயிருந்தது; அப்போது கடலோசைதானும் காது கொடுத்துக் கேட்கலாயிருந்தது; உடலும் பூரித்து வளைகள் நெருக்குண்டிருந்தன; இப்போது அனுபவிக்கிற கஷ்டங்களில் ஒன்றும் முன்பு நான் அனுபவித்ததேயில்லை, நப்பினைமணானான எம்பெருமான் திறத்திலே ஈடுபட்டபின்பே, தாய் சீறிச்சொல்லும்படியாகவும் அன்றின் குரலால் நலிவுடும் படியாகவும் கடலோசைக்கு நோவுபடும்படியாகவும் கைவளைகள் கழுவும்படியாகவும் பெற்றேன்—என்பதாக இப்பாட்டின் பொருள். புகுவது விஷய வாகையே இல்லாத காலத்தில் ஸுகுமாரி ரூப-தாகவும் புகுவதுவிஷயத்தில் ஈடுபட்டது முதலாகப் பல கஷ்டங்களை அனுபவிக்கப் பெற்றதாகவும் சொன்னபடிக்கு பூதபூதாசீர்த்தங்களால் நோவுபட்டு வருந்திப் பேசுகிற இப்பதிகத்திலே இப்பாட்டுக்குப் பிள்ளையுறங்காவிலிதாஸர் பணிக் குங் கருத்து பிரகரணத்தோடு அவ்வளவு பொருந்தாதாயினும் சுவையுடையதாயிருக்கும். அவர் கூறும் கருத்து ஏதென்னில்: அன்னைமுனிவரும் அன்றின் குரலில்தாம் மன்னுமறிகடலார்ப்பு

தும் வளை சோர்வதும் நாம் பிள்ளை மனனுள் திறத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிறோம் என்கிற காரணத்தினால்தானே; அத்தக் காரணம் பற்றியாகில் அவை நமக்கு உத்தேச்யமே-என்பதாக.

இங்கு “ஸாமான்ய னென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே” என்றதன் கருத்தாவது—முற்காலத்தில் திருமாரிருஞ் சோலையில் ஸாமான்யரென்றும், சோழியரென்றும் இரு வகுப்பினர் ஸந்திதி கைங்கரியாதி; விஷயமாக அடிக்கடி பிணக்குண்பர்; அதனாலொருவர்க்கொருவர் போர்செய்து வலிதாக அடித்துக் கொள்ளுதலும் நேரும், ஒரு ஸமயத்தில் மிக இருட்டானவிடத்திலே (ஸன்னிதிப் ப்ரகூஷிணத்திலே) கைகலத்து போர்நடக்கையில் ஒரு சோழியர் மற்றொரு சோழியரையே வலிதாகப் புடைத்தார், புடைப்பவருடைய மிடற்றோசையைக் கண்டறிந்த புடையுண்பவர், ‘ஐயோ நான் சோழியன் காண்; என்னை ஏதுக்குப் புடைக்கிறாய்?’ என்று கதற; அது கேட்ட அவர் ‘அப்படியா? தெரியாது அடித்துவிட்டேன், ஸாமான்யனென்று பூமித்து அடித்துவிட்டேன்’ என்ன; அது கேட்ட இவர் ‘அப்படியாகில் இன்னமும் அடியும்; ஸாமான்யனென்று என்னை எவ்வளவு அடித்தாலும் அத்தனையும் எனக்கு உத்தேச்யமே’ என்றாராம். அதுபோலே புகழ்வதூவிஷயத்திலே பட்டேனென்கிற காரணத்தினால் அன்னை முனிவது முதலான கஷ்டங்கள் எனக்கு நேர்வனவாகில் தாராளமாக நேரட்டும் என்பதாகப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸருடைய திருவுள்ளம்.]

23. மூன்றாம் திருவந்தாதி 91 (வயிற்றினோடாற்ற மகன்) இதுக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் வயிற்றை வண்ணனுக் கிட்டாலோ வென்று பணித்தார். [விவரணம்: ‘வண்ணன் தாழி போலே வயிறு பெரிது’ என்று கருத்து.]

24. திருவிருத்தம்யாக்யானம் 9. முதல்பாகம் எம்பெருமானார் வைபவம் பக்கம் 391 ஐதிஹ்ய திர்வாஹம் 63காண்க.

25. திருவிருத்தம் ௭௫ 9 ஸ்வாபதேசம், முதல் பாகம் எம்பெருமானார் வைபவம் பக்கம் 392 ஐதிஹ்ய திர்வாஹம் 65 காண்க.

26. திருவிருத்தவ்யாக்யானம் 21. பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் பொன்னாய்ச்சியாருக்கு அருளிச்செய்தவார்த்தை; 'அழந்' மி' என்னுமாபோலே. (விவரணம் 'அடியவன் இட்டது ஓரிலேயோ, பூவே, பழமோ, நீரோ ஆனாலும், அதைப் பசித்தவன் சோற்றை விழுங்குவதுபோலே ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று கீதையில் கண்ணன் சொன்னதுபோலே இடப்பட்ட மாலை எது வானாலும். எம் பெருமான் அதை குட்டுநன்மையையாகக் கொள்வான் என்று கருத்து.)

27. திருவிருத்தவ்யாக்யானம் 98. (இமையோர்தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்) அரையனுக்குப் போகிற பாலை ஓரிடையன் களவுகண்டான் என்று கட்டியடியாநிற்கப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் கண்டு பரவசராயிருந்து 'இத்தால் வந்ததுக்கெல்லாம் நான்கடவன்' என்று விடுவித்துக்கொண்டாராம்.

28. திருவிருத்தவ்யாக்யானம் 99. கூரத்தாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 14 ஐதிறையநிர்வாஹம் 51 காண்க.

29 பகவத்விஷயம் 1-5-11. கூரத்தாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 15 ஐதிறையநிர்வாஹம் 55 காண்க.

30. பகவத்விஷயம் 4-6-2 (இசைப்பின்றியித்யாதி) இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:—பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் குடிகனொருவனுக்கு ஐயனார் ஏறி வலித்து நலிந்தவாறே உனக்கு வேண்டுமென்னென்று கேட்க; எனக்குப் பாலும் பழமுமாக உண்ணவேணும்; சாந்தும் புழுகும் பூசவேணும்; நல்ல புடவை உடுக்கவேணும்; நல்ல ஆபரணம் பூணவேணும்; தண்டேறவேணும்; அணுக்கனிடவேணும்—என்ன; அவர்களும் அப்படியே செய்கிறோம் என்று, பிள்ளை திருமாளிகையிலே வந்து சாந்து புழுது ஆபரணத்தினை வாங்கிக்கொண்டுபோய் அதற்றை அலங்கரித்து சாந்தியும் பண்ணிவிட்டு வந்த அவ்விரா பண்டையிலும் இட்டியாக அவனை வலிக்க, இதுவென்? என்று கேட்க; 'பிள்ளை சாத்துகிறவற்றை யெல்லாம் கொண்டு வந்திகொள்; இவருக்குச் சாத்துகிற அணுக்கனையிட்டிகொள்; நான் அதின்

கீழே போகேனோ? என்னை வெயிலிலே கொண்டுபோனிகோள்; என்னுடற்பிலே நெருப்பை வழியட்டிஹைபோலே அவர் சாத்து கிறவற்றைப் பூசினிகோள்; அரிக்கண்டரிட்டாற்போலே அவர் சாத்துகிற ஆபரணத்தைப்பூட்டினிகோள்; நீங்கள் செய்த செயலுக்கு இவனைக் கொண்டல்லது போகேன்" என்று வலித் ததாம். [அணுக்கன்—குடை]

31. பகவத்விஷயம் 4-6-8 (மாயன் தமரடி நீறுகொண்டு) வண்டரும் சொண்டரும் என்கிறவர்களுக்கு அரையன் சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிள்ளையுறங்கா வில்விதாஸர் பரிஹாரம்- பண்ணை படியை நினைப்பது. அதாவது, அகாளங்கநாட்டாழ்வான் இவர் களுக்கு அமணன் பாழியில் எவ்ஹத்தைக்காட்டி 'திருமுற்றம், கீருவடி தொழுங்கோள்' என்ன; அவர்களும் மெய்யென்று திருவடிதொழுது; அது அமணன் பாழியென்றறிந்தவாரே மோஹித்து விழ, பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸர் தம் முநீபாத் தூளியை அவர்களுக்கு இட; உணர்ந்து எழுந்திருந்தார்கள்.

32. பகவத்விஷயம் 6-2-2 எம்பார் வைபவம் பக்கம் 75 ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 60 காண்க

33. பகவத்விஷயம் 6-4-5 (பிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்) 'இருளாலேயிறே நாம் பிழைத்தது! இனி இவ்விருளைச் சரணம் புகுமித்தனையிஹீ' என்று பிள்ளையுறங்கா வில்விதாஸர் பணிப் பராம்.

34. பகவத்விஷயம் 6-8-1 கூரத்தாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 17. ஐதிஹ்யநிர்வாஹம் 69 காண்க.

35. பகவத்விஷயம் 7-4-1 (ஆழியெழு) பிள்ளையுறங்கா வில்விதாஸர் 'மஹாமதி: என்றது மத்கேடரென்கிறபடியோ?' என்றார்; பிள்ளை தாம் பெருமானெழுந்தருளுபோது எங்கே னுமொரு சலனம் பிறக்கில் நம் ப்ரணனை விடுமத்தனை என்று சொட்டையை யுகுனிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பாராம்; நம் முதலேன் அதைக்கண்டு இவரை மஹாமதி:கள் என்றழைப் பர்கள்; அறிவுண்டாகையானது புகழ்வதே விஷயத்திலே மதி கெடுகையிறே.

36. புநீவசநபூஷணம்-வ்யாக்யானம். மூ:- 248-இவ்வர்த்தம், சக்ரவர்த்தி, நதிஜநகராஜன், திருமகள், விஸ்வாமித்ரன், ஸ்ரீதண்ட

காரணியவாஸிகளான ருஷிகன், திருவடி, மஹாராஜர், ப்ருந்த கோபர், ஸ்ருனிதரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமான வர்கள் பக்கலிலே காணலாம். வ்யா: பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாந சக்தியாதிசுக்னெல்லா மறிந்து, “பெருமான் நமக்கு ரக்ஷகர்” என்றிர நிற்கச் செய்தேயும், ப்ரேம பரவாராகையாலே, “பெருமான் உலாவியருளும்போது எங்கேனு மொரு சலநம் பிறக்கில் நம்பராணனை விடுமித்தனை” என்று சொட்டையை உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே. (சொட்டை - ஓராபுதம்)

37. ப்ரமேயதத் நம். ஆசார்யவிச்வாஸத்துக்குப் படிமர பொன்னுச்சியாசர். எங்ஙனே? என்னில்—பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் உடையவருடைய வைபவம் பரப்பிக்க, அவரையிருகரையரென்றுள். அதுக்கடி என்னென்னில்—புரஷ்யகாரரையொழியவும் பெருமானாச்சரணம் புக்குப் பேருவரென்றுளிறே.

38. தத்வபூஷணம், “ப்ரதம்பதத்தாலே பாணிக்ஷணணம் பண்ணுகிறது மத்யமபதத்தாலே உடை மண நீராட்டுகிறது. த்ருத்ய பதத்தாலே சதுர்த்தி படுக்கையாயிருக்கிறது” என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் நிர்வஹிப்பர்.

39. தத்வபூஷணம். ‘(த்வயம்) (பிறவி மிடியன் கையிற் சிந்தாமணி புருந்தாற்போலே’ என்று நிர்வஹிப்பர் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்.

40. தத்வபூஷணம் ஆசார்ய விச்வாஸத்துக்கு எக்லை நிலம் சபரியும், பொன்னுச்சியாகும்;

41. அந்திமோபாயநிஷ்டை. முதலியாண்டான் வைபவம் பக்கம் 42, ஐகிறயநிர்வாணம் 18 (வார்த்தாமாலே) காண்க.

42. ப்ரபந்நாம்குதம் 40, 41 அத்தியாயங்கள்.

43 பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் அருளிய இயல்சாத்து முதல் தனியன்

நன்றுத்திருவுடையோம் நாளிலத்தில்எவ்வுயிர்க்கும்*
ஒன்றும்குறையுமில்லை ஒத்தோம்* — குன்றம்
எடுத்தானடிசேரிராமனுசன்தான்*
மிடித்தாமிடித்தாரைப்பற்றி.

திருவரங்கத்தமுதனார் வைபவம்

ஸ்ரீரங்கே, மிநஹஸ்தே ச ஜாதம் ரங்கார்யநந்தநம் |

ராமாநுஜபத்யாஸகந்தம் ரங்கநாததுரூபம் படிஜே ||

[ஸ்ரீரங்கத்தில் பங்குனி ஹஸ்தத்தில் அவதரித்தவராய், அணியரங்கத்தமுதனாரின் குமாரராய், எம்பெருமானாரின் திருவடிகையப் பற்றியவரான திருவரங்கத்தமுதனாரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

ஸ்ரீரங்கத்தில் “அணியரங்கத்தமுதனார்” என்பவருக்குக் குமாரராக மூங்கில் குடியிலே பங்குனி ஹஸ்தத்தில் அவதரித்தவர் திருவரங்கத்தமுதனார், எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயித்து அவருடைய நியமனத்தின்பேரில் கூரத்தாழ்வானிடம் ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்டவர் இவர், “ஸ்ரீரங்கம் கோயில் நிர்வாஹம் இவரிடமே இருந்தது: அதைச் சீர்திருத்துவதற்காக எம்பெருமானார் கூரத்தாழ்வானை இவரையும் திருவத்யயனத்தில் நிமந்த்ரண ஸ்வாமியாய் இருக்கச்செய்து, அவர்மூலம் திருப்தி சொல்லும்போது ஸ்ரீரங்கநிர்வாஹத்தை துரானமாகப்பெற்று, திருவரங்கச்செவ்வத்தைத் திருத்தினார்” என்பது கோயிலொழுது முதலான பல பழைய நூல்களில் காணப்படும் வரலாறு. இராமானுச நூற்றந்தாதியை இவர் இயற்றி எம்பெருமானார் திருமுன்பே அரங்கேற்றம் செய்தருளினார்—என்பது “சுரமோபாய நிர்ணயம்” முதலான நூல்களால் கூரத்தாழ்வான்களில் ப்ரஸித்தம் நூற்றெட்டு பாட்டுக்கள் கொண்டதாய், ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இராமானுசனின் திருநாமத்தோடு கூடியதான இந்த திவ்யப்ரபந்தமும் ப்ரஹ்மணர்க்கு நூற்றெட்டு முறை ஜபிக்கவேண்டிய “காயத்ரி” மந்த்ரம்போலே, ப்ரபன்னருக்கு தினந்தோறும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது என்னும் கருத்தாலே “ப்ரபன்ன காயத்ரி” என்று புகழப்படுகிறது. எம்பெருமானாரே திருவுள்ளமுகந்து இதை திவ்யப்ரபந்தங்களோடு சேர்த்தருளினார் என்று யதிராஜ வைபவம் முதலான பல நூல்களிலிருந்து விளங்குகிறது.

ஐதீஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1 பெரியதிருமுடியுடைய திருவரங்கத்தமுதனருக்குத்திருவவதார ஸ்தலம் திருவரங்கம். திருத்தகப்பனார் அணியரங்கத்தமுதனார் குடி மூங்கில். திருநாமங்கள் மூங்கிற் குடியமுதனார், புருஷகாரர் கூரத்தாழ்வான், ஆசார்யரெம்பெருமானார். இருப்பிடம் கோயில், திருவாராதனம் நம்பெருமான். இவர் செய்தருளின

ப்ரபத்தம் ப்ரபன்ன க்ஷயத்ரியான நூற்றந்தாதி நூற்றெட்டு பாட்டும். இவர் திருநகடூர் பங்குனி ஹஸ்தம் இவர் நூற்றெட்டு வருஷம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவருக்குத் தனியன்—

ஸ்ரீரங்கே மீநஹஸ்தே ச ஜாதம் சங்குசார்யநந்தநம் |

ராமாநுஜபத்மாஸ்தந்தம் சங்குநாதகுரூம் புகேஜ ||

2. வார்த்தாமாலை 128 வார்த்தை சிவிரணம். 2 அமுதனார், சிறியாச்சாண. 'உம்முடைய அநுஷ்டாநமிருக்கும்படி இது; நாங்கள் என்செய்யக்கடவோம்?' என்ன; 'என் அநுஷ்டாநத்துக்கு ஒரு பல்லமுண்டாகிலன்றோ உம்முடைய அநுஷ்டாநத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யவாயமுண்டாவது; வெறும் புடவை தோயாமல் கெடும்; பட்டுப்புடவை தோயக்கக் கடும் என்றிரீர்' என்று அருளிச்செய்தார்; 3 ஆசார்யர்களில் சிலர் 'உம்முடைய அநுஷ்டாநமிருக்கும்படி இது; நாங்கள் என்செய்யக்கடவோம்?' என்ன, 'என்படியும் உங்கள்படியுங்கொண்டு காரியமென்?' 'ஏதத்ய்விரதம் மம்' என்றருளிச்செய்தபடியேயன்றோ' என்று அருளிச்செய்தார் [2 அநுஷ்டாந ஸ்லோக சிறியாச்சான் 'அத்தகைய அநுஷ்டாநமில்லாத எங்களுக்குப் புகலேது' என்று கவலைப்பட்ட அமுதனாரைப் பார்த்து 'என்னுடைய அநுஷ்டாநம் பரார்த்தாநுபூவகைங்கர்யங்களாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாகாது உம்முடைய அநுஷ்டாநமின்மையும் அதற்குத் தடையாகாது வெறும் புடவையை தினந்தோறும் தோயக்காமலிருந்தால் அதற்கு அஸுத்தி உண்டாவதுபோலே நான் இவ்வநுஷ்டாநத்தைவிட்டால் எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹருபமான அஸுத்தி உண்டாகின்றும் பட்டுப் புடவைக்குத் தோயத்தால் அஸுத்தி, உண்டாவதுபோலே, நீர் என்னைப்போல் அநுஷ்டாநம் செய்யமுயற்சி செய்தீரா'னான், உமக்கு—பரமபுருஷார்த்தத்துக்குத் தடையாயிருக்கும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகிற அஸுத்தி உண்டாகின்றும் ஆகையால் நம் இருவருக்கும் அவ்வரசர் நின்று நிலையிலே அநுஷ்டாநத்தையோ அநுஷ்டாநமின்மையையோ கணிசியாமல் தன் நிர்ஹேதுக்கருபையாலே எம்பெருமான் பரமபுருஷார்த்தத்தை அருளுவான் என்று நினைத்திரும்' என்றருளிச்செய்தார். 3 மற்றும் சில ஆசார்யர்களும் இரேகபோல் சிறியாச்சாணிதம் விண்ணப்பம் செய்ய, அவர்களைக் குறித்து, 'என்னுடைய அநுஷ்டாநமோ உங்களுடைய அநுஷ்டாநமின்மையோ, பரமபுருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரப்போவதுமில்லை, தடுக்கப்போவதுமில்லை 'ஸாசனமடைந்தலனை ரகதிப்பதே என் விரதம்' என்று அருளிச்செய்த எம்பெருமானேயன்றோ நம் அனைவரையும் ரகதிக்கப்போகிறான்; ஆகையால் கவலைப்படவேண்டாம்' என்று அருளிச்செய்தார்.]

3. சரமோபாயநிர்ணயம். இவ்வர்த்தத்தை அமுதனார் அருளிச்செய்தருளினார்— “இராமாநுசன் நிற்க வேறு நம்மை உய்யக் கொள்ளவல்ல தெய்வம் இங்கியாதென்றுலர்ந்து அவமே ஐயப் படாநிற்பர் வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிழந்தே” என்று. “இராமாநுசன் வேறு நம்மை உய்யக்கொள்ளவல்ல தெய்வம்” என்கையால் எம்பெருமானாரை விட்டால் பின்னை உய்யக்கொள்ளவல்ல தெய்வமாகக் கண்டது எம்பெருமானேயிறே. இனி, சரமபர்வமான எம்பெருமானாரெழுந்தருளியிருக்க, ப்ரதமபர்வமான எம்பெருமானைப்பற்றுகை அஜ்ஞான காரியமென்றபடி.

4. சரமோபாயநிர்ணயம். எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பொருந்தி வாழும்போது அவருடைய திருநாமத்தை அனுஸந்திக்கவேணுமிதே. எம்பெருமானருடைய திருநாமோச்சாரணம் தத்பாத் கமலப்ராவண்ய ஜனகமாக அருளிச்செய்தாரிறே அமுதனார்— “இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம் நாம் மன்னிவாழ நெஞ்சே சொல்லுவோமவன் நாமங்களே” என்று நாம் மன்னிவாழ அவன் நாமங்களைச் சொல்லுவோமென்கையாலே, அவன் நாமங்களைச் சொல்லாதபோது பொருந்தி வாழக்கூடாது என்றபடி. பொருந்தி வாழும்போது அவன் நாமங்கள் சொல்லவேணுமென்கையாலே தந்நாமாநுஸந்த்யாதம் தத்பாத் கமலப்ராவண்ய (ஜநக?) மென்றபடி. இப்படி எம்பெருமானருடைய திருநாமத்தை அனுஸந்தித்து அவர் திருவடிகளிலே பொருந்தி வாழுகிறவர்களுக்கு ப்ராப்ய ப்ரபாகங்களிரண்டும் எம்பெருமானார் திருவடிகளேயிறே. “பேறு ஒன்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி அப்பேறளித்தற்கு ஆளுன் றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி” என்று ப்ராப்ய ப்ரபாகங்களிரண்டையும் அவர் திருவடிகளிலே அறுதியிட்டாரிறே அமுதனார், “பேறு என்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி...ஆளுன் றுமில்லை” என்று அந்நயோக்யவ்யவச்சேத்யம் பண்ணுகையாலே சரமபர்வத்திலே ப்ராப்யத்வ ப்ரபாகத்வங்களை அறுதியிட்டால், ப்ரதம பர்வத்திலே முதல் தன்னிலே வ்யுத்தபத்திதானுமில்லையோ என்னும்படி ததேக நிஷ்டையுய் இருக்கவேணும் என்னுமிடம் தோற்று கிறது. இத்தால் ஆசார்யாபிமான நிஷ்டையுய் மறுக்கலசாத படியிருக்கவேணுமென்றபடி. இல்லையாகில் இருகரையர் என்னுமிடம் சொல்லப்படும்.

5. சரமோபாயநிர்ணயம். “பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின் தலை நின்று வீடளிப்பான் எம்மிராமாநுசன்” என்று எம்பெருமானாரை ஸர்வோத்தாரகராக அறுதியிட்டாரிறே ஸகல வேத்யாஸ்த்ரவித் தமரான அமுதனார்.

6 சரமோபாயநிர்ணயம். இப்படி எல்லாரும் உத்தராகத் வேந அறுதியிடும்படி அவதார விரோஷமாய், பரமகாருணிகராய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானருடைய அபிமானத்திலே அந்தர்ப்பூதராய் அவர் திருவடிகளையே ப்ராப்யப்ராபகமாக அறுதி யிட்டுத் ததேக நிஷ்டராயிருக்கும் சரமாதிகாரிகளுக்கு வஸ்தவ்யந்யம்—“இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர் எழுந்திரைத் தாடுமிடம் அடியேனுக்கிருப்பிடம்” என்று அமுதனார் அருளிச் செய்கையாலே, எம்பெருமானார் பக்கல் ப்ராவண்யம் உடையரான ஜ்ஞாநாதிகாரிகள் களித்து வர்த்திக்குமிடமே வாஸஸ்தானமென்ற படி. இங்கிருக்கும் நாள் அநுபூவத்துக்கு விஷயமேதென்னில் “உவந்தருந்தேன் அவன் சீரன்றி யானொன்றும் உள்மகிழ்ந்தே” என்கையாலே எம்பெருமானருடைய கல்யாண சூணங்கள்தானே அநுபூவத்துக்கு பேராக்யத்வேந விஷயம். “இராமாநுசன் மிக்க சீலமல்லால் உள்ளதென் நெஞ்சு” என்கையாலே எம்பெருமானருடைய அபரிச்சிதமான ஸீலசூணத்தை நெஞ்சுக்கு விஷயமாக்குகை சரமாதிகாரிக்கு கருத்யம் என்றருளிச்செய்த படியிதே “இராமாநுசன் தன் பிறங்கிய சீர் சார மணிரைச் சேரேனெனக்கென்ன தாழ்வினியே” என்கையாலே, எம்பெருமானருடைய ஒளஜ்ஜ்வலய கல்யாண சூணங்களில் ப்ராவண்ய மில்லாத கள்ளர்மிண்டரோடே ஸஹவாஸமின்றிக்கேயிருக்கிறது சரமாதிகாரிக்கு ஏற்ற மென்றபடி. “சேரேனெனக்கென்ன தாழ் வினியே” என்று தத்ஸஹவாஸரஹித்யம் ஆதிக்யாவஹமென் கையாலே தத்ஸஹவாஸம் அநர்த்தாவஹமென்றபடி. எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடையார் அதில்லாத மூர்க்கு ரோடு ஸஹவாஸம் பண்ணில் ஸ்வரூபஹானி பிறக்குமிதே. “இராமாநுசன் புகழன்றி என்வாய் கொஞ்சிப் பரவகில்லாது” என்கையாலே எம்பெருமானருடைய கல்யாண சூணங்களே சரமாதிகாரிகளுக்கு வாசா அநுஸந்தேய மென்றபடி. “இராமாநுசன் மன்னுமமலர்த்தான் அயரேன்” என்கையாலே, எம்பெருமானார் திருவடிகளை மநுஷாதிருக்கை தத்யபிமான நிஷ்டனுக்குக் கர்த தவ்யம் என்றபடி. “அருவினை என்னை எவ்வாறின்றைப்பதுவே” என்கையாலே, தத்ஸமரணமே அநிஷ்டநிவ்ருத்திகரம் என்றபடி. தத்யவிஸ்மரணம் அநர்த்தாவஹம் என்னுமிடம் அர்த்ததாத்விதே தத்யம். “உன்தொண்டரீகே அன்புற்றிருக்கும்படி என்னயாக்கி ஆங்காட்டிடுந்தே” என்கையாலே, எம்பெருமானார் திருவடிகளுக்கு அநந்யாரீஹரேஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்க லில் பூக்தியிருக்கும்படி தச்சேஷதவத்தை எம்பெருமானார் திரு முன்பே ப்ரார்த்தித்தகை தத்யபிமான நிஷ்ட்டனுக்கு ஸ்வரூபம். “உன்தன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்.....

இவ்வருள் நீ செய்யில் தரிப்பன் இராமாநுசு" என்கையாலே எம்பெருமானுருடைய விக்குரஹ குணங்களை ஸத்தாதாரகமாக நினைத்திருக்கை சரமாதிகாரிக்குத்யம். "இராமாநுசன் திருநாமம் நம்பவல்லார் திறத்தை" என்று தொடங்கி "செய்வன் சோர் வின்றியே" என்கையாலே எம்பெருமானுருடைய திருநாமத்திலே விஸ்வாஸயுக்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை மறவாத புகழ் வதரீகள் பக்கல் கரணத்யயத்தாலும் ஸகலவித கைங்கர்யங்களும் வழுவில்லாமல் செய்துபோருகை சரமாதிகாரிக்கு ஸ்வரூபம். எம்பெருமானுருடைய திருநாமத்தை விஸ்வஸித்துப் பரிஸ்ரீனம் பண்ணுதாரிக்குப் பேறு துர்லபமுயிருக்கும். "இராமாநுசன் திருநாமம் நம்பிக்கல்லார் அகலிடத்தோர் எது பேறென்று காமிப்பரே" என்று துர்லபமுமாக அருளிச்செய்தாரிறே அமுதனார். இந்த அர்த்தங்களுல்லாம் எம்பெருமானுருடைய திருமுகமண்டூலத்தைப் பார்த்து அருளிச்செய்ய, அவரும் இதுக்கெல்லாம் இசைந்தெழுந்தருளியிருக்கையாலே இவ்வர்த்தம் அவிசார்யமாய் ஸுத்ருடமான ஸகல ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரஹ்மதீர்க்கு(?) ரஸோக்தி-அநுஷ்ட்டௌ எதித்தும். இவ்வர்த்தம்

सत्यं सत्यं पुनस्सत्यं यतिराजो जगद्गुरुः ।

स एव सर्वलोकानामुद्धर्ता नात्र संशयः ॥

ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு: ।

ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாம் உத்யுதர்த்தா நாத்ர ஸம்ஸ்ய: ॥

[மூக்காலும் சத்யம்செய்து கூறுகிறேன்: யதிராஜரே உலக குருவாவார். எல்லாவுலகையும் உய்விக்கச்செய்ய வல்லவர் அவரே] "இராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தான் பொருந்தாநிலை யுடைப் புன்மையினுக்கு ஒன்றும் நன்மை செய்யாப் பெருந்தேவரைப் பரவும் பெரியோர்தம் கழல் பிடித்தே" என்கையாலே எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ப்ராவண்யமில்லாதாரிக்கு யாவதாத்ம பூனி ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கும், உடையோருக்கு, யாவதாத்ம பூனி ஸர்வாபிஷ்டங்களும் எதித்திக்கும்.

7. யதிராஜவைபவம் ஸ்லோகம் 105. முதல் பாகம் 194 காண்க

8. கோயிலொழுது முதல் பாகம் பக்கம் 428 முதல் 484 வரை காண்க.

9. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம். (ஏடுநிலத்தில்) ஏடு என்பது பொல்லாங்கு. 'உங்களைப் பொல்லா நிலத்திலேயிருவதற்கு முன்னம்' என்று பிள்ளையமுதனார்.

10. பெரிய திருமொழி வ்யாக்யானம் 3-7-1 (கரியானித்யாதி) பிள்ளையமுதனார், "கூடுகிடக்க வானையுருவிக்கொடு போலாரைப் போலே, தாயாரனைத்துக்கொடு கிடக்கக் கொண்டுபோனான்" என்று நிர்வஹித்தார்; அதை பட்டர் கேட்டருளி, "அத்தனை பணிப்பட வேண்டாகாண், சில கள்ளர் விளக்குக்களையும் மிடித்து, 'பிள்ளை, பிள்ளை' என்கிற வளவிலே கொண்டுபோமா போலே கொண்டுபோனான்காண்" என்றருளிச்செய்தார்.

11. பெரியதிருவிமொழி வ்யாக்யானம் 6 8-7 (வண்டுவரை நட்டானை) "தான் சொப்பனக் குடியேறுவதற்கு முன்னே தன்னைக் குடியிருத்தினவன், தன் புழைக்கடையிலே ஒரு குப்பை மேனியைப் பிடுங்கினானென்று வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடருவதே!" என்று பிள்ளையமுதனார் பணிக்கும்படி.

12. பெரிய திருமொழி 7-1-1 வ்யாக்யானம், 'கறவாமட நாகானது, தன்கன்றை உள்ளினாற்போலே' என்று சொல்ல நினைத்து, அந்தத்துக்குச் சேராமையாலே மிடிபட்டார் பிள்ளையமுதனார்; அதுதான் அபகஷதர்மமாமிறே. ஆகையாலே, பட்டருளிச் செய்யும்படி—கறவாமட நாகை, தன்கன்றுள்ளினாற்போலே என்று. [விவரணம்—இப்பாட்டின் முன்னடி "கறவாமட நாகு தன்கன்றுள்ளினாற்போல், மற்றாதடியேன் உன்னையேயழைக்கின்றேன்" என்றுள்ளது. பிள்ளையமுதனார் என்னுமாசிரியர் இதற்குப்பொருள் சொல்லப்புகுந்து, "கறவாமட நாகு—கறவாத மடநாகானது, தன்கன்று உள்ளினாற்போல—தன்கன்றை நினைக்குமாபோலே" என்று பொருள் சொல்லப்பார்த்து, இவ்வர்த்தம் இரண்டாமடியோடு சேராமையாலும், வேறு வகையாகப் பொருள் சொல்ல ஸ்பிரியாமையாலும் சிரமப்பட்டாராம். (நாகானது தன்கன்றை நினைக்குமாபோலே என்றால்—நாகின் ஸ்தானத்திலே ஆழ்வாரையும் கன்றின் ஸ்தானத்திலே எம்பெருமானையும் கொள்ளவேண்டி, வருகையாலே இது பொருந்தாமலிருக்கிறதென்று மிடிபட்டார்.) அவ்வளவிலே பட்டரிடத்திலே பொருள் கேட்டவொருவர் அந்தக் கோஷடியிலேயிருக்கக் கண்டு 'இவ்விடத்தை பட்டர் நிர்வஹிப்பது எங்ஙனே?' என்று கேட்க, 'நாகு என்ற சொல் இரண்டாம்

வேற்றமைப் பொருளது; கறவாமட நாகைத் தன் கன்று உள்ளி னாற்போல்' என்று பட்டர் நிர்வஹிக்குப்படி—என்றாராம். நாகு தன் —நாகினுடைய, கன்று—கன்றானது. உள்ளினாற்போல்—தாயையே நினைத்துக் கத்துமாபோலே— என்றரைப்பதும் உண்டு. நாகு— இளம் பெண்மாடு. பால் கரவாத பசுவின் ஸ்தானத்திலே அருள் புரியாத எப்பெருமான் கொள்ளப்பட்டான்; கத்துகின்ற கன்றின் ஸ்தானத்திலே ஆழ்வார் தம்மை வைத்துக் கொண்டார்.]

13. பெரிய திருமொழி (8-1-8) வ்யாக்யானம். பிள்ளையமுதனார் இத்திருமொழிக்கு ப்ரவேசம் சொல்லாநிற்க, ராஜாக் கள் அந்த:புரக் கட்டிலிலே தெருவிலே பள்ளியந்துலாத்திலே ஏறி உலாவாநிற்பார்கள்காண் என்றப்போலே அநேகம் வாக்ய சில்பங் களைப் பண்ணினார். அப்போது பால்யத்தாலே அவ்வடைவுகள் புத்தி பண்ணப் பெற்றிலோம அவற்றுக்கு இதில் பற்றுகே தென்று விசாரித்தோம். இதுவாகாதேயென்று தெளிந்தோங் காணு மென்று இவ்வளவிலே பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

14. பெரியதிருமொழி (9-2-1) வ்யாக்யானம். (பொன்னித் யாதி) பொன்னிவரென்று நிர்வஹிப்பர் பிள்ளையமுதனார், 'எண் னும் பொன்னுருவாய்' என்னுமாபோலே ஸ்வரூபபரமாக்கி. அன் திக்கே (பொன்னிவர்மேனி) இவருடைய வடிவைப் பார்த்தவாரே "சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன். திருமேனி யொளி யொவ்வாது" என்கிறபடியே தன்னுன பொன்னென்னலாயிரா நின்றது. [விவ ரணம்:— 'இவர்மேனி பொன்; மரகதத்தின் பொங்கிளஞ் சோதியகலத்து ஆரம்மின்' என்று இரண்டு வாக்யமாகக் கொள்வது. இப்படியன்றிக்கே, பிள்ளையமுதனார் மூன்று வாக்ய மாக நிர்வஹிப்பாராம்; இவர் பொன்; மேனி மரகதத்தின் பொங் கிளஞ்சோதி; அகலத்து ஆரம் மின் என்றும். 'இவர்பொன்' என்றது—*எண்ணும் பொன்னுருவாய் * என்னுமாபோலே ஸ்வரூப பரமாகச் சொன்னவாரும்.]

15. பெரியதிருமொழி (9-5-1) வ்யாக்யானம், "என் நல மைந்துப்" என்கிறவிது—சுரோத்ராதிகளால் ஒருமறிவை யென்னு தல்; அன்றிக்கே, "என்னலனுமென்னிறைவுப்" என்கிறத்தை என்று அமுதனார் [விவரணம்:— திருநெடுந்தாண்டகத்தில் * என் னலனும் என்னிறைவும் என்சிந்தையும் என்வகையுங்கொண்டு என்னையாளுங்கொண்டு * என்ற பாசுரத்தில் (கொள்ளப்பட்டன வாகச்) சொல்லப்பட்ட ஐந்தையும் என்றபடி.]

16. திருவிருத்தம் ௭௫—72 ம் பாட்டு, இவ்விடத்திலே அமுதனார் ஒரு கதை சொல்லுவார்:— ஒரு ஸாது ப்ராஹ்மணன் காட்டிலே தனியே வழிபோனான் அங்கே ஒரு பசு தொடர்ந்து வந்ததாய் ஒரு மரத்திலேயேறியிருந்து இத்தாலேவந்த நலிவைப் போக்கி நம்மை ரக்ஷிப்பாரா ரோ என்கிற ஸமயத்திலே ஒரு புன்வந்து தோன்றி, பசுவையும் கொன்று அதிலுடைய ரத்தத்தையும் பானம்பண்ணி இவன் முன்னேவந்து தண்டையை முறக்கிபிட்டிருந்ததாய் 'பசுவேயாகில் ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணிப்போகலாயிற்று; இனி இதின் கையில் வதகத்தை நோக்குகையென்றொரு பொருளில்லையாகாதே' என்றான்; அதுபோலே இங்கும். [நோக்குகை—தவிர்த்துக் கொள்கை]

17. பகவத்விஷயம் 1—5—2 (நினைந்தவெல்லாப்பொருள் கடக்கும் வித்தாய்) "நினைத்தல்—கலத்தலும், கூடலுமாய், ஸதுவஸ்துமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்" என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பார். அன்றியே இப்படி தன் திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்.

18. பகவத்விஷயம் 4—9—2 (ஏமாறிக்கிடந்தலற்றும்) ஏ என்று தெளிவு; ஏமாறுகை—தெளிவு அழிகை; என்று கலங்கிக் கூப்பிடாநிற்பார்கள்" என்று பிள்ளை அமுதனார் பணிப்பார்.

19. பகவத்விஷயம் 5—1—7 [அவனெவ்விடத்தான் யானார்] பிள்ளையமுதனார் 'அம்மா னாழிப்பிரான்' என்று மேலே காட்டி 'யானார்' என்று குறையச்சொல்லிக்காட்டுவர்.

20. பகவத்விஷயம் 6—1—6. (புன்னைமீடல்) பிள்ளையமுதனார் திருவிருத்தவரைமாட்பனை 'இப்பதத்துக்கு பட்டரகுளிச் செய்த தென்?' என்று கேட்க, "தன்னூர்த்தி அவற்றின் செவியிலே படும் படி உயரச் சொல்லுகிறான்' என்றகுளிச்செய்தார்" என்ன; 'நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை படர்ந்தன்றோகிடப்பது; இங்ஙனே சொல்லக் கூடுமோ' என்ன; அவன் பட்டர்பாடேவந்து இங்ஙனே பணித்தார்" என்ன; 'இவ்வர்த்தத்துக்கு நிர்ணயகம் இசையாயிற்று; அது போற்றியென்று உயரச்சொல்லியிருக்குமோ, தாழ்ச் சொல்லியிருக்குமோ?' என்றகுளிச்செய்தார்.

21. பகவத்விஷயம் 6—8—1 (நன்னலப் புள்ளினங்கள்) "உங்கன் தரத்துக்கு அது ஒர் அறகும் தாளிப்புவமிதே" என்பாராம் பிள்ளை அமுதனார்.

22. பகவத்விஷயம் 10—3—4 (விருப்பி) பிள்ளையமுதனார் ஒரு பசுவின் காலிலே முள்பாயந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக் கொள்ளுவது என்பாராம்.

23. ப்ரமேயரத்னம் 4-வது ப்ரகரணம். சிறியாச்சான் அமுதனாரைப் பார்த்து 'உப்முடைய அநுஷ்டானம் பேற்றுக்கு விலக்கானபோதுகாணும் என்னுடைய அநுஷ்டானம் பேற்றுக்கு ஸாத்யமாவது' என்றார்.

24. ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரின் பிரபந்தசாரம்:—

தேசமெலா முகத்திடவே பெரும்பூ தூறிற்
சித்திரையி லாதிரைநாள் வந்து தோன்றிக்
காசினிமேல் வாதியரை வென்றரங்கர்
கதியாக வாழ்த்துருளு மெதிராசாமுன்
பூசரர்கோன் றிருவரங்கத் தமுத னுருன்
பொன்னடிமே லந்தாதியாகப் போற்றிப்
பேசியதற் கலித்துறைநூற் றெட்டுப் பாட்டும்
பிறையறவே யெனக்கருள்செய் பேணி நீயே,

பத்தரடிப் பொடிபாட லைம்பத் தைந்தும்
பாணர்புகல் பத்துடனே மரகா லன்சொ
லத்தனுயர் வேங்கடமாற் காயி ரத்தோ
டானவிரு நூற்றோரைம் பத்து முன்று
முத்திதரு மெதிராசர் பொன்ன டிக்கே
மொழிந்தவமு தர்பாட னூறு மெட்டு
மெத்திசையும் வாழவிவர் பாடி வைத்த
விவைநாலா பிரமுமடி யோங்கள் வாழ்வே,

25. இராமாநுசநூற்றந்தாதித் தனியன்கள்,

முன்னையகல மூங்கிற்குடியமுதன்*
பொன்னங்கழற்கமலப்போதிரண்டும்* என்னுடைய
சென்னிக்கணியாகச் சேர்த்தினேன்* தென்புலத்தார்க்
கென்னுக் கடவுடையேன் யான்.

நயந்தருபேரின்பமெல்லாம் பழுதென்றுநண்ணினர்பால்*
சயந்தருகீர்த்தி யிராமாநுசமுந் தாளிணைமேல்*
உயர்ந்தருணத்துத் திருவரங்கத்தமுதோங்கும்* அன்பால்
இயம்புகலித்துறையந்தாதியோதவிசைநெஞ்சமே.

இனியென்குறைநமக்கு எம்பெருமானார் திருநாமத்தால்*
முனிதந்த நூற்றெட்டுச் சாவித்திரியென்னுநுன்பொருளைக்
கனிதந்த செஞ்சொல் கனித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான்*
புனிதன் திருவரங்கத் தழுதாக்கிய புண்ணியனே.

சொல்லின் தொகைகொண் டுனதடிப்போதுக்குத் தொண்டுசெய்
நல்லன்பரேத்துமுன்னாமமெல்லா மென்றன் நாவினுள்ளே [யுய்*
அல்லும்பகலும் அமரும்படி நல்கு அறுசமயம்
வெல்லும்பரம்* இராமாநுச இதென்விண்ணப்பமே.

26. அமுதனார் தனியன்கள்:—

மீனே ஹஸ்த ஸமுத்திரமும் ஸ்ரீரங்கம் நுத மாஸ்ரயே |
கனம் ப்ரபந்த க்யாயதர்யா: கூரேஸபத்ய ஸப்ஸரிதம் ||

[கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவராய், ப்ரபந்தகாயத்ரி
யாகிய இராமாநுச நூற்றந்தாதிபைப் பாடியவராய், பங்குனி மீ*
ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தவரான திருவரங்கத்தமுதனாரை
ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

ஸ்ரீரங்கே மீநஹஸ்தே ச ஜாதம் ரங்கார்ய நந்ததும் |
ரங்கநாதே குரும வந்தே ராமாநுஜ பத்யாஸரிதம் ||

[ஸ்ரீராமாநுஜரின் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவராய், அணியரங்கத்
தமுதனாரின் குமாரசாய் ஸ்ரீரங்கத்தில் பங்குனி ஹஸ்தத்தில் அவ
தரித்தவரான திருவரங்கத்தமுதனாரை வணங்குகிறேன்]

27. அமுதனார் வாழ்த்திருநாமம்.

ஈந்தததை கூரேச ரிணையடிமேபன் வாழியே*

எழில் முங்கிற் குடிவிளங்க விங்குவந்தோன் வாழியே*
நந்தாம லெகிராசர் நலம்புகழ்வேன் வாழியே*

நம் மதுரகவி நிலையை நண்ணினான் வாழியே*
பைந்தாம வரங்கர்பதம் பற்றினான் வாழியே*

பங்குனியிலத்தநாள் பாருதித்தோன் வாழியே*
அந்தாதி நூற்றெட்டு மருளினான் வாழியே*

அணியரங்கத் தமுதனார் அடியினைகள் வாழியே,

எங்களாழ்வான் வைபவம்

திருவெள்ளறை-எங்களாழ்வான்; திருவடியில் நடராஜாரம்மாள்

ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தபத்யங்கஜ ஸங்குமாய
சேதோ மம ஸ்ப்ருஹ்யதே கிமத: பரேண |
நோசேத் மமபி யதிலோகரபுராதிநாம்
பாவ: கதும் பவிதுமர்ஹதி வாக்விதேய: ||

[ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரெனும் எங்களாழ்வானின் திருவடித் தாமரையில் பொருந்துவதற்கு என் நெஞ்சம் ஆசைப்படுகிறது. அத்திருவடித் தவிர்ந்த மற்றென்னுள் என்ன பயன்? அத்திருவடியை அடியேன் அடைந்திராவிடில் (அதிமந்தபுரத்தியுடைய) எனக்குங்கூட யதிராஜரின் ஸ்ரீஸலுகத்திகளின் கருத்து எப்படி வடக்குக்கு வசப்பட்டிருக்கும்?]

திருவெள்ளறையில் பூர்வசிகழ் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரஹ்மண குலத்தில் "ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர்" என்னும் திருநாமத்துடன் சித்திரையில் ரே ர வ றி ணி யில் அ வ த ரி த்த வ ர் இந்த மஹா சாரியர், கூரத்தாழ்வான் கண் இழந்தபின்பு மேல்நாட்டிலிருந்து ஸ்ரீரங்கத்திற்குத் திரும்பிய யதிராஜர் ஸ்ரீபுராஷ்யத்தில் எஞ்சிய பகுதியைக் கூரத்தாழ்வானுக்கு பதிலாக இவரை உசாத்துணையாகக்கொண்டு எழுதுவித்தார் என்றும், அப்படி எழுதுமபோது ஆழ்வானுக்குத் துலயமாயிருந்த இவருடைய மேதா விலாஸத்தைக் கண்டு "எங்கள் ஆழ்வானே" என்று எம்பெருமானார் அபிமானித்தார் என்றும் கர்ணபரம்பரைச் செய்தி கூறும்,

"இன்னவாறு திருப்பதிகள் எங்கும்வாழ்வித்து எதிராசன் தன்னதாகித் தரிசனமும் தரணியெங்கும் விளங்குவித்து முன்னமுரைத்த பாடியத்தின் முற்றமுன்றத் தொருளறு தன்னைச்சென்றான் டாயிரத்தாங் கெழுபத்தேழில் சாற்றினான்"

என்ற ராமானுஜாரிய திவ்யசரிதையில் எம்பெருமானார் மேல் நாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்து ஏழெட்டு வருடங்கள் கழிந்தபின்பே ஸ்ரீபுராஷ்யத்தில் மூன்றில் ஒருபகுதியைப் பூர்த்தி செய்தார் என்று குறித்திருப்பது இக்கர்ணபரம்பரைச் செய்தியை வலியுறுத்துகிறது. ஸ்ரீபுராஷ்யத்தின் கடைசிப் பகுதியில் தேவதாயநவருத்தியிலிருந்து எதையும் மேற்கோளாகக் காட்டாமலிருப்பதும் ஆழ்வான் அப்பகுதியை எழுதவில்லை என்பதை வலியுறுத்துகிறது ஸ்ரீபுராஷ்யம் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் இடையில் கருமிண்டன் உபதேரவம் ஏறிட்டதற்கையால், பல வருடங்கள் கழிந்த பின்பே அதைப் பூர்த்திசெய்தது குறையாகாது.

74 விம்மாசுநாதிபதிகளில் ஒருவராய் எம்பெருமானாரால் நியமிக்கப்பெற்ற இவர் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்கு "விஷ்ணுசித்தியம்" என்னும் வ்யாக்யானத்தையும், வித்தாந்த ப்ரமேயங்களைச்

சுருக்கி “ப்ரமேயஸங்கீரஹம்” என்னும் கீர்த்துத்தையும், ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் அதிகரணங்களின் ஸங்கீதியை (தொடர்ச்சியை) விளக்கி “ஸங்கீதிமாலா” என்னும் கீர்த்துத்தையும், கீர்த்திய வ்யாக்யானம் ஒன்றையும் வடமொழியில் அருளிச்செய்துள்ளார். இவற்றில் விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானம் ஒன்றே இப்போது உள்ளது. மற்ற கீர்த்துங்களிலிருந்து சில பகுதிகளை ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் நயாபுரித்தொழுந்தும், கீர்த்தியபூஷ்யம் முதலான தமது கீர்த்துங்களில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவர் மணிப் ப்ரவாளநடையில் அருளிய “ஸாரார்த்த சதுஷ்டயம்” என்னும் ரஹஸ்யம் வார்த்தாமாலையில் ஒருவாந்தையாக உள்ளது. அதில் நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானார் நினைநாட்டிய தென்னாசார்ய ஸம்பரத்யாயக் கொள்கைகளையே இவரும் நிலை நாட்டியுள்ளார்.

நடாதூராழ்வானுடைய பேரரான “வாத்ஸ்ய வரதாசார்யர்” என்னும் நடாதூரம்மாள் இவருடைய சிஷ்யர்களில் முதன்மையானவர். அவர் அருளிய “தத்வஸாரம்” என்னும் கீர்த்துத்தில் இவர் பெருமையைக் கூறும் “ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த” என்று தொடங்கும் முதல் ஸ்லோகமே இவருக்குத் தனியனாய் அமைந்துள்ளது. (இத்தனியன் தலைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.)

நடாதூரம்மாள் தமது பிதாஹுமும், ஸ்ரீபூஷ்ய எம்ஹாஸநாதீபதிகளில் ஒருவருமான நடாதூராழ்வானிடம் ஸ்ரீபூஷ்ய காலக்ஷேபம் செய்யத் தொடங்கியபோது “அகிலபூவந” என்று தொடங்கும் ஸ்ரீபூஷ்ய மங்குள ஸ்லோகத்தின் விவரணத்திலேயே “அகிலபூவந” என்று சொல்லுவானேன்? ‘நிகிலபூவந’ என்றோ, ‘ஸகலபூவந’ என்றோ சொல்லலாகாதோ?” என்று கேள்வி கேட்டார். வ்ருத்தூரான நடாதூராழ்வான், வாலிபரான தம் பேரனுக்குத் தக்கபடி காலக்ஷேபம் சொல்லுவது தம்மால் இயலாது என்று உணர்ந்து, “தினவுகெடச் சொல்லுவன் திருவெள்ளறைச் சோழியன், நீ திருவெள்ளறைக்குச் சென்று எங்களாழ்வானிடம் ஸ்ரீபூஷ்ய காலக்ஷேபம் செய்து வருவாய்” என்று நியமித்துக் காஞ்சியிலிருந்து அவரைத் திருவெள்ளறைக்கு அனுப்பினார். திருவெள்ளறைக்கு ஒருநாள் விடியற்காலையில் வந்து சேர்ந்த வாத்ஸ்யவரதாசார்யர், எங்களாழ்வான் திருமாளிகைக் கதவைத் தட்டி அழைத்தார். உள்ளிருந்தபடியே விஷ்ணுசித்தர் “யாஃ?” என்று வினவினார். “நான்தான்” என்று

வரதூர் 'நான் செத்த பிறகு வா' என்று கூறிக் கதவைத் திறக்காமலே அவரைத் திருப்பியனுப்பி விட்டார் எங்களாழ்வான். "நான் என்னுடைய அஹங்காரம் செத்தபிறகு வா" என்று அவ்வாக்கியத்தின் உட்கருத்தை அறியாத வரதூர் காஞ்சிக்குச் சென்று பட்டினரிடம் இச்செய்தியைத் தெரிவித்தார். "அடியேன்" என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, 'நான்தான்' என்று கூறிய உனது மடமையைச் சுட்டிக்காட்டி, தினவுகெடச் சொல்லிவிட்டார் பார்த்தாயா, மறுபடியும் அவரிடம் சென்று 'அடியேன்' என்று ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருத்தமாக வார்த்தைசொல்லி அவரிடம் பிரார்த்தித்து ஸ்ரீபூஷ்ய காலக்ஷேபம் கேட்டு வருவாய்" என்று மறுபடியும் அவரைத் திருவெள்ளறைக்கு அனுப்பினார் நடாதுராய் வான். மறுபடியும் சென்ற வாத்ஸ்யவரதூர் 'அடியேன்' என்று பதில் சொல்லி எங்களாழ்வானுடைய கடைக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமாகி, ஸ்ரீபூஷ்ய காலக்ஷேபம் சொல்லும்படி அவரைப் பிரார்த்தித்தார். "எனக்குப் புத்ரனில்லை, ஒரே பெண்தான் இருக்கிறான், அஃனக்குப் பிள்ளை பிறந்தால் அவனைக்கொண்டோ, அப்படிப் பிறக்காவிடில் சிஷ்யன் என்கிற முறையில் நீயேயோ எனக்குச் சரம கைங்கர்யம் செய்வதற்கு உனது தாய்தந்தையர் முதலானுரிடம் அநுமதிபெற்று வா" என்று எங்களாழ்வான் மறுபடியும் அவரைக் காஞ்சிக்குத்திருப்பியனுப்பிவிட்டார் அப்படியே அநுமதி பெற்று மறுபடியும் வந்து திருவெள்ளறையிலேயே அவர் திருவடிகளில் ஸூஸ்ருஷை செய்துகொண்டு நீண்டநாள் வாழ்ந்து, ஸ்ரீபூஷ்யார்த்தங்கள் அனைத்தையும் கசடறக் கற்றார் வாத்ஸ்ய வரதூர்சாரியராகிய நடாதுராய்மான். இப்படி அம்மாளுக்கு ஆசார்யரானமையாலே "அம்மாள்சாரியர்" என்று அழைக்கப்பெற்றார் எங்களாழ்வான். இன்றும் அவர் வம்சத்தில் உதித்தவர்கள் அப்பட்டத்தையிட்டு அழைக்கப்படுகின்றனர்.

எங்களாழ்வான் எம்பெருமானரைக் காட்டிலும் மீடவும் இளையவராகவே இருக்கவேண்டும். கூரத்தாழ்வான் கண் இழந்து எம்பெருமானார் திருநாராயணபுரத்திலிருந்து திரும்பி வந்தபின்பு ஆஸ்ரயித்தவராகையாலே, எம்பெருமானாருக்கும் இவருக்கும் சுமார் எண்பது பிராயம் வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும். இவர் சுமார் நூறு வயது வாழ்ந்திருந்தார். ஆக கி. பி. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டில் பெருப்பகுதி வாழ்ந்த மஹாசாரியர் இவர்.

அஃனாலேயே முதல்திருவந்தாதி வ்யாக்யானத்திலும் குருபரம்பராப்ரபூவங்களிலும், நம்பிள்ளை காலம் வரையில் இவர் எழுந்தருளியிருந்ததாக ஐதிஹ்யங்கள் கூறுகின்றன, “ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களும் வல்லவர் எங்களாழ்வான்” என்று நம்பிள்ளை அருளியதாக ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை கூறுகிறது.

எம்பெருமானார் தம் சரமகாலத்தில் இவரைப் பிள்ளான் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கச் செய்தார் என்று குருபரம்பராப்ரபூவத்தில் அருளியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிற்று, நஞ்சீயர் திருவாராதனப்பெருமானான ஆயர்தேவு, எங்களாழ்வான் கனவில் வந்து “நான் ஜீயர்மகன் ஆயர்தேவு; எனக்கு வெண்ணெய், நாவற்பழம் முதலானவை கொடும்” என்று கேட்டதாகவும், எங்களாழ்வான் நஞ்சீயரிடம் சென்று, “ஜீயரே! உமது மகன் ஆயர்தேவு ‘அதைக்கொடு இதைக்கொடு’ என்று கேட்டு, என்னைக் குடியிருக்க வெளட்டாமல் செய்கிறான்” என்று சொன்னதாகவும், அதைக் கேட்டு நஞ்சீயர் “யாருமறியாதபடி நமது திருவாராதனப்பெருமானுக்கு ‘ஆயர்தேவு’ என்று பெயர் வைத்திருக்க. அதை உலகமறியச் செய்வதற்காக எம்பெருமான் இப்படிச் செய்வதே!” என வியந்ததாகவும் ஐதிஹ்யம் உள்ளது. இவர் சிலகாலம் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு அருகிலிருந்த கொல்லங்கொண்டானில் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீபூஷ்ய காலகோபம் ஸாதித்து வந்தார் என்று வரலாறு கூறுகிறது.

எங்களாழ்வானுக்குச் சரமதூஸையில் செங்கமலநாச்சியார் என்ற பெண்மூலம் அருகிலுள்ள ஆமூரில் பிறந்த தெள்ளுவித்ரனுக்கு ‘வரதாச்சார்யர்’ என்னும் தம் திருநாமத்தையெயிட்டு, ஸ்விக்குதபுத்ரராக்கி, அவரைக்கொண்டு நடாதுரம்மாள் சரமகைங்கர்யங்களைக் குறைவற நடத்தியருளினார்; அவருக்கு ஸகலார்த்தங்களையும் கற்பித்து வைத்தார். அவரது பரம்பரை இன்றும் தொடர்ந்து வருகிறது.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம். எங்களாழ்வான் காக்கைப்பாடியாச்சான் பிள்ளையைப் பார்த்து ‘உம்மைப்பெருமான் முன்ந்தருளினபோது என் நினைத்திருந்தீர்?’ என்று கேட்டருள, அவரும் ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருந்தேன்’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

2. ஆளுயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபாவம். எங்களாழ்வான் தனியன். வைபவத்தின் தொடக்கத்தில் காண்க.

3. ஆளுயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபாவம், இவர்களுடைய பின் பழகியபெருமாள்சீயர் ஊனுமுறக்கமுமின்றியே பிள்ளை திருவடிகளிலே *வழுவினாவடிமை செய்துகொண்டு வாழ்ந்தருளுங்காலத்திலே, ஒருகால் திருமேனி பாங்கின்றியே கண்வளர்ந்தருளுகிற போது, தமக்கு அந்தரங்குரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைத்து, 'அடியேன் இப்போது திருவடிசாராமல் இங்கே இன்னம் சிறிது நாளிருக்கும்படி பெருமாள் ஸந்திதியிலே சென்று ஏழையேதலனும் ஆழியெழச்சங்கும் விண்ணப்பஞ்செய்து ப்ரபத்திபண்ணி வேண்டிக்கொள்ளுகோள்' என்ன, அவர்களும் அப்படியே செய்துநிற்க, சீயருக்குத் திருமேனி பண்டுபோலே பாங்காயிற்று.

இத்தைக்கேட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், நம்பிள்ளை ஸந்திதியிலே சென்று தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, 'ஜ்ஞாதவ்ருத்தாருமாய் வயோவ்ருத்தாருமாயிருக்கும் பின்பழகிய பெருமாள்சீயர் இப்படிச் செய்தார். இது இவர் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமோ' என்று விண்ணப்பஞ் செய், பிள்ளையும் 'அவருடைய அபிப்பிராயமறிகிலோம்; ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களும், போருவது பிள்ளையெங்களாழ்வானுக்காயித்து; அவர்பக்கல் சென்று கேளுங்கோள்' என்ன, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் எங்களாழ்வானைக் கேட்க, அவரும் 'ஸ்ரீரங்கைஸ்வரீயத்தில் ஸங்கடம்போலே காணும்' என்ன, பிள்ளையும் இத்தைக்கேட்டு 'அழகிது! திருநாராயணபுரத்தரையரைச் சென்று கேளுங்கோள்' என்ன, அவர்களும் அவரைக் கிட்டிக் கேட்டவிடத்தில் அவரும் 'இங்குத் துவக்கின கைங்கர்யம் தலைக்கட்டாமையாலே காணும்' என்ன, பிள்ளை இத்தையுங்கேட்டு 'ஆகிறது; அம்மங்கியம்மாளைக் கேளுங்கோள்' என்ன, அவரும், 'பிள்ளைகோஷ்டியிலிருந்து படிவத்துவிஷயங் கேட்கிறவர்களுக்கும் ஒருதேயஸவிலேஷம் ருசிக்குமோ?' என்ன. இத்தையும் பிள்ளைகேட்டு 'நல்லது!' என்று விட்டு, 'அம்மங்கிப் பொரிய முதலியாரைக் கேளுங்கோள்' என்ன, அவரும் 'நம்பெருமாள் சிவந்த திருமுக மண்டலமும் கஸ்தூரித்திருநாமமும் பரமபதத்திலே கண்டிலேனாகில் ஒரு முனையடியே முறித்துக்கொண்டு மீண்டு வருவேனென்றன்றோ பட்டர் அருளிச்செய்தது; அப்படியே இவரும் நம்பெருமாள் சிவந்த திருமுகமண்டலத்தையும் திருநாதலில் கஸ்தூரித் திருநாமத்தையும் விட்டுப்போகமாட்டா ராகவேணும்' என்று. பிள்ளை இவற்

தையெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றியருளி சீயர் திருமுகமண்டலத் தைப் பார்த்துச் சிரித்து 'இவை உம்முடைய நினைவுக்கு ஒக்குமோ' என்ன, 'இவை இத்தனையும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'ஆகில் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை நாம் அறிந்தோம்' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்து, சீயர் 'தேவரீர் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே, அறிந்தருளாததினே; அடியேனைக்கொண்டு லெளயிடத் திருவுள்ளமாகில் விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன்; திருமஞ்சனச்சாலைக்கு எழுந்தருளி, தேவரீர் திருமஞ்சநமுறைகளிலே திருமஞ்சனங் கொண்டருளித் தூயவுடையாடை திருவுத்தரீயஞ் சாத்தியருளி உலாவியருளும்போது குறுவேர்ப்போடே கூடின திருமுகமண்டலச் செவ்வியையும், அடியேன் சுற்றிச் சுழற்றிப்பரிமாறுகிற கைங்கரியத்தையும் விட்டு அடியேனுக்குப் பரமபத்துக்குப்போக இச்சையாயிருந்ததினே; பெருமுகேதாலாஸமும் இன்னம் சிறிது காலம் இக்கேயிருந்து பெறவேணுமென்று நினைத்துச் செய்தேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். இத்தைக் கேட்டருளிப் பிள்ளையும் முதலிகளும் 'இவ்வுடம்போடே இவ்வைஸ்வரீயம் கூடுவதே!' என்று மிகவுந் திருவுள்ள முகத்தருளினார்கள்.

4. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பரவாம். நம்பிள்ளை திருமேனியிலே நோவு சாத்தியெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, பிள்ளை யெங்களுழ்வாரும் அம்மங்கியம்மாளும் அறிவதாக எழுந்தருளி எங்களுழ்வான் நியமந்ததாலே அம்மங்கியம்மாள் பிள்ளை பக்கல் பரிவாலே ஒரு யந்த்ரத்தைத் திருக்கையிலேயிட்டுத் தொடர்புக, பிள்ளை திருமேனியை இருய்த்தருள, அவர்களும் விஷண்ணராய் 'உம்முடைய விஷயமாக நீர் ப்ரவர்த்திக்கிலன்றோ ஸ்வரூபஹாநி? உம்முடைய விஷயமாக நாங்கள் ப்ரவர்த்தித்தால் உமக்கு ஸ்வரூபஹாநி யில்லைகாணும்' என்று சில வசநங்களைப்படிக்க, 'எனக்கும் போம் சில வசநங்களையன்றோ நீங்கள் விஸ்வஸித்திருக்கிறது? நானும் ஒரு வசநத்தைத் தஞ்சமென்றிருப்பன் காணுங்கோள்' என்ன, அவர்களும் 'அதுவென்? சொல்லிக்காணீர்' என்ன, பிள்ளையும் 'சீயர் தம் சரமதுஸையிலே 'தூவயமொழிந்த மந்த்ரங்களை அறிவபஞ்சாஷ்டரம் புதலான ஷுத்ரமந்த்ரங்களை அறிவாசியில்லை' என்றருளினார்' என்ன, அவர்களும் 'பிள்ளை! திருமந்த்ரம் செய்வதென்?' என்ன, பிள்ளையும் 'அதுதான் செய்வதென்? விவரண விவரணிப்புவேந தூவயமந்தர்க்குதம்' என்ன,

அவர்களும் 'ஆகில் த்வயத்தைக்கொண்டு செய்யக் குறை என்?' என்ன, இவரும் 'விடாய்த்தவன் * விலவறத் தண்ணீர் குடிக்குமா போலே இருப்பதென்றிறே இது; ஆகையாலே, ஸ்வய்யாதி ஸாந்த்யர்த்தமான ப்ரபதநமும் ஸ்வரூபஹாநி; பரனிஷய ஸாந்த்யர்த்தமான ப்ரபதநமும் ஸ்வரூபஹாநி. எங்ஙனே யென்னில்:— ஸ்வவிஷயமாக ப்ரவர்த்திக்கில் ஸ்வஸ்வரூபபாரதந்த்ய தூஷணமாமித்தனை; பரனிஷயமாக ப்ரவர்த்திக்கில் பரஜ்ஞாந பரஸத்திகளுக்கு தூஷணமாம்' என்று அருளினார்; ஆகையால் தொடக்குழையும் பூப்போலே மந்த்ராத்ர ஸ்பர்ஸம் பொருத த்வயையகநிஷ்டை திஸயமும், த்வயத்தை மற்ருென்றுக்கும் ஸாத்நமாக்கிப் பிசக்கி முசிக்கப் பெருமையும், ஸ்வபரவிஷயவ்யாதி ஸாந்த்யர்த்தப்ரபதநதேஷணிலேஷமும சொல்லப்பட்டதிறே.

5. நடாதூரர்மான் அருளிய தத்வஸாரம்—முதல்ஸிலோகம். இதுவே ஐ நி. 2ல் கூட்டப்பட்ட தனியனாய் அமைந்தது.

6. வரத்தாஸாலை—17, a எங்களாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே அம்மங்கியம்மான் சென்று தண்டனிட்டு, 'அடியேனுக்கு b தர்ஸநமிருக்கும்படி அருளிச்செய்யவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; எங்களாழ்வானும், 'c தர்ஸநாந்தரிகளை நிரஸிக்கவே?' ஸ்வbதர்ஸநஸ்தாபநம் பண்ணவோ, b தர்ஸநமிருக்கும்படி கேட்கவே?' என்று அருளிச்செய்ய; இவரும், 'c தர்ஸநாந்தரிகளை நிரஸிக்கவும் ஸ்வbதர்ஸநஸ்தாபநம் பண்ணவும் தேவரீர் எழுந்தருளியிருந்தீர்; அடியேனுக்கு b தர்ஸநமிருக்கும்படி அருளிச் செய்யவேணும்' என்ன; எங்களாழ்வான், அம்மங்கியம்மானுக்கு அருளிச்செய்த ஸாரார்த்ததூஷணமாய்;—

எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருக்கும் நம் பூர்வாசாரியர்கள், தங்களுக்குத் d தஞ்சமாகவும் e உத்தாரகமாகவும் போகியமாகவும் அநுஸந்தித்தும் உபதேஸித்தும் போருவது f நாவிரண்டு அர்த்தமுண்டு. அவையாவன-ஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்றும், ஸ்வரூப யாத்ராதம்யஜ்ஞாநமென்றும், விரோதிஜ்ஞாநமென்றும், விரோதியாத்ராதம்யஜ்ஞாநமென்றும், பலஜ்ஞாநமென்றும், பலயாத்ராதம்யஜ்ஞாநமென்றும், உபாயஜ்ஞாநமென்றும் உபாயயாத்ராதம்ய ஜ்ஞாநமென்றும்.

இதில், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாவது - ஜ்ஞாநாநந்தங்கனும் ஐ புற விதழ் என்னும்படி புகழுவதற்குநயர்ஹ ஸேஷத்வமே ஸ்வரூப மென்றிருக்கை. ஸ்வரூபயாத்மயஜ்ஞாநமாவது - புகழுவச் சேஷத்வமும் புறவிதழ் என்னும்படி, புகழுவதனேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றிருக்கை விரோதிஜ்ஞாநமாவது - பரமபுகழுவத ி விஸேஷத்திலே நெஞ்சறியாத நினைவு. விரோதியாத்மய ஜ்ஞாநமாவது - வருந்தி ஒரு புகழுவதனோடே ி ஸம்ப்ரதேஷிக்கத்தொடங்கி, அவன்பக்கல் j தேஷாத்மநம் பண்ணுகை. k பதஜ்ஞாநமாவது - ஒரு புகழுவதன் நியமநத்தை வெறுத்தல், பொறுத்தல் செய்கையன்றிக்கே, விஷய ப்ரவணனுக்குப் படுக்கைத்தலையில் விஷயபாருஷ்யம் பேராக்யமாமாபேலே யாகிலும் பேராக்யமென்றிருக்கை. l பதயாத்மயஜ்ஞாந மாவது - ஆர்த்தப்ரபத்தியைப் பண்ணி அக்கரைப்பட ஒருப் பட்டிருக்கச்செய்தே, மாதாபிதாக்களுங்கூட அநாதரிக்கும் படியான ஆர்த்தியையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக இங்கேயிருக்கையிலே ஒருப்படுகை. உபாயஜ்ஞாநமாவது - ஸம்பந்தஜ்ஞாநம்; ஸம்பந்தஜ்ஞாநந்தான் - ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்த யாத்மயஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்த ஸ்வரூப யாத்மயஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்தஸ்வரூப யாத்மயஜ்ஞாநமென்றும் நாலு கையையிருக்கும் இதில் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாவது - அஹனுடைய m நிருபாதிசுலேஷித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிசு ஸேஷித்வத்தையும் தெளிய அறிகை. n ஸம்பந்த யாத்மய ஜ்ஞாநமாவது - அஹனுடைய நிருபாதிசுலேஷித்வத்தையும், தெளிய அறிகை. o ஸம்பந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாவது - அஹனுடைய நிருபாதிசு தர்மித்வத்தையும், தெளிய அறிகை. p ஸம்பந்த ஸ்வரூப யாத்மய ஜ்ஞாநமாவது - தர்ம தர்மங்களினுடைய ஐக்யத்தைத் தெளிய அறிகை; அதாவது - விஸிஷ்ட வேஷத்திலே அவனொருவனுமேயாய், தான் இல்லையென்னலாம் படயிருக்கை. q உபாயயாத்மய ஜ்ஞாநமாவது - தந்நிஷ்டை; அதாவது-ஸேஷித்வத்தில் கர்த்தருத்வ நிவ்ருத்தியும், ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வ நிவ்ருத்தியும், பேராக்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வ நிவ்ருத்தியும் பிறக்கை. ஸேஷித்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது - r ராஜா

ஸ்ரயத்தையிட்டு ஜகத்தைப் பீடிக்கும் மந்திரிகளைப் பேசலே. S புகுவதாஸத்தியையிட்டு t ஸதாசாரத்தை நெகிழ்கை; அதாவது - ஸப்தாதிவ்ஷயஸ்பர்ஸத்தில் அச்சமும், புகுவத்புகுவதவகைங்கர்ய விஸ்வேஷத்தில் ஆர்த்தியும் வினையாதொழிகை; தந்நிவ்ருத்தியாவது - பப்ரமாதிகமான விஷயத்திலே அச்சமும், ப்ரமாதிகமான கைங்கர்யவிஸ்வேஷத்தில் ஆர்த்தியும் வினையை. ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது-நாம் ஜ்ஞாதாவாகையாலே யன்றோ நம்மை அவன் அங்கீகரித்தது என்று தன் ஜ்ஞாதத்தை யிட்டு v இறுமாக்கை; தந்நிவ்ருத்தியாவது- 'தேஹஃ த்மாபிமாநிகளிலும் கடையாய். w அசிக்கல்பனய், x முதலழித்துக்கொண்டு அஸத்தகல்பனய்க்கிடந்த என்னை, இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப் பேசலே, y கருந்தரையிலேபுகுந்து, ஆத்மஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து அங்கீகரிப்பதே!' என்று க்ருதஜ்ஞையப்போருகை. கர்த்தருத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது - 'நாம் நிஷித்ஸுங்களை விட்டு விஹிதங்களைப் பற்றுகையாலேயன்றோ நம்மை அவன் அங்கீகரித்தான்' என்று தன் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியையிட்டு இறுமாக்கை; தந்நிவ்ருத்தியாவது - 'நம் வ்யாபாரங்கள் ஒன்றும் இல்லை. மரப் பாவையை ஆட்டுவாரைப்பேசலே தானே நிஷித்ஸுங்களினின்றும் விடுவித்து விஹிதங்களைப் பற்றிவித்தான் என்றிருக்கை. பேசுத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது-நாம் அவனுக்கு அடிமை செய்கிறோம் என்றிருக்கை; தந்நிவ்ருத்தியாவது- z தன் கையாலே தன் மயிரை வகுத்தால் அந்நயந்யம் உபகார ஸ்ம்ருதி பண்ணாதாப்பேசலே, அவயவ பூகனான ஆத்மா அவயவியான எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கிறான் என்றிருக்கை. இவ்வர்த்தங்கள் ஓராசார்யன் அங்கீகரித்த முமுக்ஷுக்கு ஜ்ஞாதவ்யம். [a எங்களாழ்வான் - திருவெள்ளறையில் பூர்வசிக்ஷைவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மண குலத்தில் அவதரித்தவராய், அஸ்மத்குலகூடஸ்தராய், 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னும் திருநாமமுடையவராய், எம்பெருமானாராலே 'எங்களாழ்வான்' என்று ஆழ்வானுக்குத் துஸாராக அபிமானிக்கப்பெற்று, 74 விஹிதஸநாதியபதிகளில் ஒருவராக நியமிக்கப்பெற்றவராய், 'தினவுகெடச் சொல்லுவர் திருவெள்ளறைச்சோழியர்' என்று புகழ்பெற்றவர். b துர்ஸனம்-மதம். c துர்ஸநந்தரிகள்-பிற மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். d தஞ்சம் - இங்கிருக்கும் நாள் காலகூடிபத்துக்கு உறுப்பானது. e உத்தாரகர்-பரமபுருஷார்த்தத்தை அளித்து உய்விப்பது. f நாலிரண்டு அர்த்தம்—நாலு ஜ்ஞானங்களும் நாலு யாத்நம்ம ஜ்ஞானங்களுமாக எட்டு

அர்த்தங்கள். g புறவிதழ்-ஒரு மலருக்கு வெளியிலிருக்கும் இதழ் கள்போலே பூவிறங்குமாயிருப்பவை; ஸேஷத்வம் உள்ளிதழ்போல் இருப்பது; ஜ்ஞாநாநந்தங்களைக்காட்டிலும் அந்தரங்குமாயிருப்பது என்று கருத்து. h விஸ்வலேஷம் - பிரிவு, i ஸம்ஸ்வலேஷிக்க - உற வாட. j தேஜாஷதர்ஸனம் பண்ணுகை-குற்றங்களைக் காண்கை, k பூலஜ்ஞானமாவது... பேராக்யமென்றிருக்கை ஒரு பரமபுகழ்வ தர் நமக்கு ஒரு நியமனத்தைச் செய்தால். அது நம் மனத்துக்கு ஏற்காமையாலே அந்த நியமனத்தை நாம் வெறுத்து அதை வெளிக்காட்டுவதுண்டு; வெறுப்பை உள்ளேயே அடக்கிக்கொண்டு பொறுத்திருப்பதுமுண்டு பூலஜ்ஞானமுள்ளவன் இவ்விருண்டை யும் செய்ய மாட்டான்; காதலியோடு புணரும்போது அதில் பல தாழ்ச்சிகள் இருந்தபோதிலும் அவற்றைப் பொறுத்துக்கொண்டு அவற்றை இனியவையாகவும் நினைப்பதுபோலையாவது தம் மனத் துக்கு ஏற்காத அந்த புகழ்வத நியமனத்தை இனியது என்றிருப் பான் என்றுகருத்து. l பூலயாத்மயஜ்ஞானமாவது... ஒருப்படுகை- ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலே "கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ" [திருவாய் 6-9-9] என்று ஆழ்வாரைப் போலே ஆர்த்தி வினைந்து உடனே எம்பெருமானைப்பெறவேணும் என்று ஆர்த்தப்பரபத்தி செய்ய ஸீர்தாமாயிருக்கும்போதும், தாய் தந்தையராலும் கைவிடப்பட்ட அநாதர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களைக் கண்டால் மோகமடையவேண்டும் என்னும் பேரார்வமும் அடங்கப்பெற்று, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தனக்குப் பொருந்தாத இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே இருக்க உறுதி கொள்பவன் பூலயாத்மயஜ்ஞானம் (பூலத்தைப்பற்றிய உண் மையறிவு) உடையவன் என்று கருத்து. புகழ்வதாநுபூவ கைங் கர்யங்களைக் காட்டிலும் புகழ்வதாநுபூவ கைங்கர்யங்களே பரம ப்ராப்யம் என்றபடி. n நிருபாதிசு-ஒரு காரணத்தை முன்னி டாத; அநாவது-இயல்வான என்றபடி. n ஸம்பந்தயாத்மய ஜ்ஞானம்-எம்பெருமான் இயல்வான ஸரீரியாயிருந்துகொண்டு ஸேஷியாயிருப்பவன் என்றும், தான் இயல்வான ஸரீரமாயிருந்து கொண்டு ஸேஷமாயிருப்பவன் என்றும், தெளிவாக அறிவது உறவை உள்ளபடி அறிவதாகும். o ஸம்பந்தஸ்வரூபஜ்ஞானம்- நம்முடைய ஸரீரம் நமக்கு ஸரீரமாயிருந்தபோதிலும், என்றும் நம்மைவிட்டுப் பிரிக்கமுடியாத தார்மமாய் (ப்ரகாரமாய்) இராகு; நாமும் அதற்கு தார்மியாய் (ப்ரகாரியாய்) இல்லை. நமக்கும் எம் பெருமானுக்குமுள்ள ஸம்பந்தஸ்வரூபம் இத்தகைய ஸரீர ஸரீரி

கள் போலிருப்பது மாதிரி மல்லாமல், தூர்மதூர்மிகளைப்போலும் இருப்பது என்றறிவது-ஸம்பந்தஸ்வரூபஜ்ஞானம் என்று கருத்து. P ஸம்பந்தக் ஸ்வரூப மாதூர்த்மயஜ்ஞானம் - உலகில் தூர்மங்கள் தூர்மியைவிட்டுப் பிரிக்கமுடியாவிடிலும், தூர்மியைக்காட்டிலும் தனித்து அறிவலாபடியிருக்கும், உதாரணமாக வெண்மை நிறம் வஸ்தரத்தைவிட்டுப் பிரியாத தூர்மமாயினும், பால் முதலான மற்ற பொருள்களிலும் அது இருக்கையாலே, தூர்மியாகிற வஸ்தரத்தைவிட்டுப் பிரித்து அறிவலாபடியிருக்கும். இங்கு எப்பெருமானுக்கு ப்ரகாரமான நாம், வேறென்றுக்கும் ப்ரகாரமாயில்லாமையாலே உலகிலுள்ள ப்ரகாரங்களைப்போலே அவனை விட்டுப் பிரித்தறியக் கூடியவர்களல்ல. ஆகையால் 'விஸிஷ்ட வேஷத்திலே அனனொருவனே இருக்கிறான். அவனைப் பிரித்து நமக்கு நிலையிலே' என்றறிவது ஸம்பந்தஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிவது என்று கருத்து ஆக, இத்துடன் உபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் நாலு வகை விளக்கப்பட்டது. P உபாயமாதூர்த்மயஜ்ஞானமாவது - முற்கூறிய உபாயமான எம்பெருமானை உட்புகுந்து அறிவது. R ராஜாஸ்ரயம்-அரசனை அண்டை கொண்ட பாலம். S புகுவதூஸத்தி-புகுவானை அண்டைகொண்டபாலம். T ஸதூசாரம்-நடலோர்களின் ஒழுக்கம்; அதாவது-ஸப்தம் முதலான விஷயங்களோடு தொடர்பு ஏற்பட்டால் புகுப்படுவதும், புகுவதூ புகுவதை கைங்கர்யமில்லாமற் போனால் கருத்துவதும். U ப்ராமாதிசுமான விஷயத்திலே-கவனக்குறைவினால் ஸப்தூதிவிஷயஸ்பர்ஸம் ஏற்படுவோது. V திறமாகை-கூர்வம்கொள்ளுகை. W அசித்தல்பன்-ஏறக்குறைய அசேதனத்தையொத்தவன், X முதலழித்துக்கொண்டு-ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டு. Y கருந்தரை-தரிசுநிலம்; (இங்கு) ஜ்ஞானம் வெளிப்படாத ஆத்மஸ்வரூபம். Z தன்கையாலே...பண்ணாதுப்போலே-ஒருமனிதன் தன் கையாலே தன் மயிரை வாரிவிட்டால் அந்தக் கைக்கு அனனோ. அனனுக்கு அந்தக்கையோ, கைக்கு மயிரோ நன்றிகூட்டவேண்டிய அஸ்யமில்லாததுபோலே, எம்பெருமான் தனக்குக்கைங்கர்யம் செய்யும் சேதனனுக்கு நன்றிகூட்டவேண்டிய அஸ்யமில்கை என்று கருத்து]

7. வார்த்தாமாலே 118 வார்த்தை சிவிவரணம். நடாரம் மாள் பிள்கையெங்களாழ்வார் ஸ்ரீபாதூத்திலே சரமஸ்ஸோகார்த்தம் கேளாநிற்கச்செய்தே. பிள்கை. "ஸர்வதூர்மாத் பரித்யஜ்ய" என்று அருளிச்செய்ய; அம்மாள், 'இதொரு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யமிருந்தபடியென்!' என்ன; பிள்கையும் "நீர் இப்படி சொல்லுவானென்?

அதிக்காரிக்குச் சேர்ந்ததைவிடச் சொல்லென்றே நீர் இப்படி சொல்லவேண்டுமது; அதிக்காரிக்குச் சேராததையன்றே விடச் சொல்லிற்று. ஆகையால் ஈஸ்வரஸ்வாதந்திரியமன்றுகாணும் இது; அதிக்காரிக்கு ஸ்வரூபஹ நிபாகையாலேகாண் இத்தை விடச்சொல்லிற்று” என்று அருளிச்செய்தார். [எம்பெருமானுடைய மருமகனான ‘கரத்யுவிஷ்ணு’ என்னும் திருநாமமுடைய நடாதா ராழ்வானுடைய பேரரான நடாதாசம்மாள் என்னும் வரத்யுசாரீயர் தம் ஆசாரீயராய், விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமமுடையவராய், திருவெள்ளறையில் எழுந்தருளியிருந்தவரான எங்கள்ராழ்வான் திருவடிகளிலே அமர்ந்து சரமஸ்லோகார்த்தம் கேட்டுநடும்போது “எல்லா உபாயங்களையும் வகையையோடு விட்டே என்னைப் பற்றவேண்டும’ என்கிறான் எம்பெருமான்” என்று அருளிச் செய்தார் எங்கள்ராழ்வான். இதைக்கேட்ட அர்மாள், “தானே ஸாஸ்தரங்களில் விதித்த எல்லா உபாயங்களையும் விடச்சொல்லி ஈஸ்வரனுக்கு இப்படி ஒரு ஸ்வாதந்திரியமாய்” என்று ஆஸ்சரீயப் பட்டார். அதற்கு எங்கள்ராழ்வான் “அத்யந்தபரதந்திரனான இச் சேதனனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தியதை விடச்சொன்னாலன்றே நீர் இப்படி ஆஸ்சரீயப்படலாம். இவனுடைய அத்யந்த பரதந்திரியஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாத ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ரூபமான இவ்வுபாயங்களையன்றே விடச்சொல்லுகிறான். ஆகவே ஈஸ்வரன் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே இவற்றை விடச்சொல்ல வில்லை, சேதனனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாது என்னும் காரணத்தாலேயே விடச்சொல்லுகிறான். ஆகையால் நீர் சொன்ன வார்த்தை சரியல்ல” என்று அருளிச்செய்தார்.]

8. வார்த்தாமாலை 143 வார்த்தை சிவிரணம், அதிக்காரி க்ருத்யம், ஆசாரீய க்ருத்யம், புருஷகார க்ருத்யம், உபாய க்ருத்யம் என்று நாலு. இதில் அதிக்காரி க்ருத்யமாகது—ஆசாரீய ஸ்வரூபமையும் க்ருதஜ்ஞதையும், உபாயத்தில் அத்த்யவஸாயமும்; உபாய க்ருத்யமாகது—விரோதி நிவர்த்தகத்தையும், ப்ராப்யஸித்த திகரத்தையும்; புருஷகார க்ருத்யமாகது—அபராத்யகாமத்தையும் கைங்கர்ய வர்த்தகத்தையும்; ஆசாரீயக்ருத்யமாகது—அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமும், ருசிப்ரவர்த்தகத்தையும். [இவ்வார்த்தையில் ஸரணம டையுர அதிக்காரி, ஸரணமடையப்படும் உபாயமான எம்பெருமான், புருஷகாரஞ்செய்யுப்பிராபீடி, ஸரணமடைபவனுக்கு அறிவுஅளித்த ஆசாரீயன் என்னும் நால்வர் செய்யும் காரியங்கள் சுருங்கக் கூறப்படுகின்றன. | அதிக்காரி செய்யவேண்டியவை—(1) ஆசாரீய கைங்கர்யம், (2) ஆசாரீய விஷயத்தில் நன்றி (3) எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொள்வதில் உறுதி. || உபாயமான எம்பெருமான் செய்பவை—(1) ஸரணமடைபவனுடைய விரோதிகளான அவித்யா

கர்ம ஸாஸநா ரூசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தாங்களைப் போக்குவது. (2) பரமப்ராப்யமான பரார்த்தநுபுல கைங்கர்யங்களை அளிப்பது. III புருஷகாரமான பிராட்டி செய்பவை— (1) ஸரணாகுதன் செய்த குற்றங்களை எம்பெருமானைப் பொறுப்பிக்கை. (2) அவன் செய்யும் (ப்ராப்யமான) கைங்கர்யங்களை வளர்க்கை. IV ஆசார்யன் செய்பவை— (1) ஸிஷ்யன் அறியாத அர்த்தங்களை அறிவிக்கை. (2) பரார்த்தநுபுல கைங்கர்யங்களில் ரூசியை வளர்க்கை.

9. வார்த்தாமாலை 174, இது பெரும்பாலும் ஐதிறய நிர்லாஹம் - 1ல் உள்ள ஆருயிரப்படி வாக்யங்களை யொட்டியே அமைந்துள்ளது.

10. முதல் திருவந்தாதி 44 வ்யாக்யானம். (எப்பேர் மற்றப் பேர்) எங்களாழ்வார்பாடே ஆயர்தேவு சென்று நாவற்பழம் வேண்ட, 'நீயார்' என்று அவர்கேட்க, "ஜீயர்மகனான ஆயர்தேவு" என்ன, ஜீயரைக்கண்டு "உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க வொட்டுகிறான்" என்றார்,

11. பகவத்விஷயம் முதல் ஸாயுபதி-ப்ரமாணத்திரட்டு.— விஷ்ணுபுராணோ ப்ரத்யுமேர்ஸே ஏகோந்விம்ஸே அத்யாயே ப்ரஹ்லாதசரிதே — "தத் கர்ம யந்த ப்ரந்தாய ஸா வித்யாயா விமுக்தயே | ஆயாஸாய அபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஸீல்ப நைபுணம் |" [1-19-41] அஸ்யார்த்தஃ ப்ரீவிஷ்ணுசித்தார்யை ரபிஷிதஃ — "கா தர்ஹி வித்யா? இத்யத்ராஹ (தத கர்ம) இதி | யா வித்யா முக்தயே ஸா வித்யா | அர்த்தஸாஸ்த்ராதிவித்யா ஸீல்பநைபுணம் | தத் கர்ம யந்த ப்ரந்தாய — அபிது வித்யாங்குத்வேந மோக்ஷாய | அபரம் கர்ம— ப்ரவ்ருத்திகர்ம" இதி || [விஷ்ணு புராணத்தில் முதல் அம்சம் பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தில் ப்ரஹ்லாத சரித்திரத்தில் "தத்கர்ம" என்று தொடங்கும் ஸ்லோகம் உள்ளது. இதற்குப்பொருள் ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தார்யரால் (எங்களாழ்வானால்) "அப்படியானால் வித்யை எது? என்னும் கேள்வி எழக் கூறுகிறார் (தத் கர்ம) என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தை, எந்த வித்யையை மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆகிறதோ அதுவே வித்யை; அர்த்தஸாஸ்த்ரம் முதலான வித்யை கைத்தொழில் திறமைபோன்றது. எது ஸம்ஸார ப்ரந்தத்தின் பொருட்டு அமையாமல், வித்யைக்கு அங்குமாயிருந்துகொண்டு மோக்ஷத்தின்பொருட்டு ஆகிறதோ அதுவே கர்மமாகும், மற்ற கர்மம்—உலகியல் செயல்கள் (வெறும் தேஹ ஸ்ரமத்தின் பொருட்டே அமைகின்றன.)" என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது.

12. பகவத்விஷயம் ஈடு 2-9-9 ப்ரமாணத்திரட்டு, விஷ்ணு புராணம் இரண்டாம் அம்சம் பனிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் 44, 45, 46 வது ஸ்லோகங்களுள் அவற்றுக்கு எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானமும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

13 பகவத்விஷயம் ஈடு 3-1-5 அரும்பதவுரைகள்.— விஷ்ணுபுராணம் (5-1-50) ஸ்லோகத்திற்கு எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

14, பகவத்விஷயம் ஈடு 3-1-8 ப்ரமாணத்திரட்டு. விஷ்ணு புராணம் (1-2-1) ஸ்லோகத்திற்கு எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

15. பகவத்விஷயம் ஈடு 3-2-7 ப்ரமாணத்திரட்டு விஷ்ணு புராணம் (6—5—87) ஸ்லோகமும் (1—19—40, 41) ஸ்லோகங்களும் அவற்றுக்கு எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானமும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

16. பகவத்விஷயம் 3-3-7 ப்ரமாணத்திரட்டு. விஷ்ணு புராணம் (6—5—84) ஸ்லோகமும் அதற்கு எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானமும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

17. பகவத்விஷயம் 3—6 ப்ரவேசம் ப்ரமாணத்திரட்டு சி ஜ்யர் அரும்பதவுரை, விஷ்ணுபுராணம் (5-17-4) ஸ்லோகமும் அதற்கு எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானமும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

18. பகவத்விஷயம் 5-6-11 எட்டில் “விஷ்ணோ: ஸ்ரீ” என்றதின் அரும்பதவுரைகள். “நித்யைவைஷ்ணா ஜகந்மதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநி யதா ஸர்வகூடோ விஷ்ணுஸ்ததைத்வேயம் த்விஜோத்தம ||” இதி ப்ரத்யேகமே அஷ்டமே, “(யதேதி) ஸர்வகூடோ விஷ்ணு யதா—யத் ஸ்வபாவ: இயம்பி ததா-தத்ஸ்வபாவேதி விஷ்ணோ: ஸர்வகூதத்வ ஸத்யஜ்ஞாநாக்ஷி ஸ்ரூபகல்யாண குணத்வம் அதிகேசர: || அதாவா பகவாத் விபுத்வேத ஸர்வகூத: அஸ்யஸ்து ஸக்திவஸத், அணுத்வேபி தத்ர தத்ர ஸந்திதாதாத் ஸர்வகூதத்வம் உத்தம்” (இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தியம்)

[‘நித்யைவைஷ்ணா ‘..... த்விஜோத்தம’ என்னும் ஸ்லோகம் விஷ்ணுபுராணத்தில் முதல் அம்சத்தில் எட்டாம் அத்தியாயத்தில் 17-வது ஸ்லோகம். இதன் பொருள் “(யதேதி) எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விஷ்ணு யதா—எத்தகையவனோ, இயம் ச—இவ

னும், தத₂—அத்தகையவளே என்று விஷ்ணுவின் (விக்ரஹத் தால்) எங்கும் வியாபித்திருக்கும் தன்மையும், ஸத்யம். ஜ்ஞாநம் முதலான ஸ்வரூபகல்யாணகுணங்கள் முதலியவையும் இவளுக்கும் உண்டென்று அதிதே₃ஸம் செய்யப்படுகிறது. அப்படியன்றிக்கே, எம்பெருமான் இயல்பாகவே விபுவாயிருந்து கொண்டு, ஸ்வரூபத்தால், எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான். இவளுக்கேவெனில், அணுவாயிருந்தபோதிலும், (அ₃₄தக₄டந₃) ஸக்தியினாலே பகவானிருக்கும் இடமனைத்திலும் இருக்கையால் ஸர்வவ்யாபித்வம் சொல்லப்பட்டது" என்று விஷ்ணுசித்தரால் (எங்களாழ்வானால்) அருளிச்செய்யப்பட்டது.

19. வாதிதேஸரி ஜீயர் அருளிய ரஹஸ்யத்ரயதாரிகாவளி
ஸ்லோகம் 45 — 49

நநு, ஸ்ரியோ விபுத்வேந ஸ்ரீஸஸ்ய ச தத₂த்வத: |
ஸர்வப்ரதே₃ஸஸம்பந்தே₃ நித்யயோக₃ இதீஷ்யதே ||
'யத₂ ஸர்வக₃தோ விஷ்ணு: ததை₂வேயம் த்விஜோத்தம |
'ஸர்வபூ₃கஸ்தி₂தா' இத்த்யாதே₃: ஸ்ரீவிபுத்வே ப்ரமாணதா ||
இதி சேத் தந்த. தத்₃வாக்யாத் அவிபுத்வேந ச ஸ்ரிய: |
'ஸக்த்யா ஸர்வத்ர ஸாந்நித்₄யாத் ஸர்வக₃த்வமுத்₃ரிதம் ||
இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தார் வயர் வ்யாக்யாந₃த் தா ந ஸாத₄நம் |
அந்யத₂ ஸர்வக₃த்வஸ்ய ஜீவே₃பி ப்ரதிபாத₃ந₃த் ||
'நித்ய: ஸர்வக₃த: ஸ்த₂ஷ்ணு:' இத்த்யாதே₃ஸ் தத்ர தத்₃ ப₄வேத் |
தேஷ்டாபத்தி₃ச ராத₃த₄த் கவி₃ராதே₄: ஸ்ணுத்வமாத₃த: ||

[ஆஷேபம்: பிராட்டியும், எம்பெருமானும் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விபுக்களாகையால், இங்கு சொல்லப்படும் நித்யயோக₃ம் எல்லாவிடங்களிலும் இருவரும் சேர்ந்திருப்பதைக்காட்டுமே; 'யத₂ ஸர்வக₃த:' என்று தொடங்கும் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண (9-8-17) ஸ்லோகமும், "ஸர்வபூ₃கஸ்தி₂தா" என்னும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமமும் பிராட்டியின் விபுத்வத்தில் ப்ரமாணமன்றோ. ஸமாத₄நம்: இது சரியல்ல; அந்த விஷ்ணு புராண ஸ்லோகத்தை விளக்கும் போது "ஸக்தியினால் இவன் எங்கும் வியாபித்திருக்கையால் இவளுக்கு விபுத்வம் கூறப்பட்டது" என்று எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்கையாலே, இந்த வாக்யங்கள் பிராட்டியின் ஸ்வரூப விபுத்வத்துக்கு ப்ரமாணமாக மாட்டா. இல்லாவிடில், 'நித்ய: ஸர்வக₃த: ஸ்த₂ஷ்ணு:' முதலான ப்ரமாணங்களில் ஜீவனும் எங்கும் வியாபித்திருப்பவன் என்று சொல்லப்படுகையால் ஜீவனையும் விபுவென்று கொள்ளவேண்டியவரும். ஜீவன் 'அணு' என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகையால், ஜீவனை 'விபு' என்று இசைவது எரித்த₄ந்த விரோத₄மாகும்.]

ஈழபாது நல்லி ஸிம்ஹாஸனநாதபதிகள்

ஆரூபியப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : எம்பெருமானார் திரு வடிசனிலே அஸ்யமித்த முகங்களான எழுபத்து நாலாசார்யர் களாதேவனில் — ஆளவந்தார் குமாரர் சொட்டைநம்பி. அவர் குமாரர் என்னுச்சான். அவர் குமாரர் பிள்ளையப்பன் 1, பெரிய நம்பி குமாரர் புண்டரீகர் 2, திருக்கோட்டியூர் நம்பி குமாரர் தெற்காழ்வான் 3, திருமாலையாண்டான் குமாரர் கந்தரத்தோளு டையார் 4, பெரிய திருமலைநம்பிகுமாரர் ராமாநுஜனும் பிள்ளை திரு மலைநம்பியும் 5, கூரத்தாழ்வான், குமாரர் பட்டரும் சீராமப்பிள்ளை யும் 6, முதலியாண்டான், அவர் குமாரர் கந்தாடையாண்டான், நடுவியாழ்வான் 8, கோமடத்தாழ்வான் 9, திருக்கோவலூ ராழ்வான் 10, திருமோகூராழ்வான், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான், நடாநூராழ்வான், எங்களாழ்வான், அநந்தாழ்வான் 15, மிளகாழ் வான், நெய்யுண்டாழ்வான், சேட்டலூர்ச்சிறியாழ்வான், வேதாந்தி யாழ்வான், கோயிலாழ்வான் 20, உக்கலாழ்வான், அரணபுரத் தாழ்வான், எம்பார், கிடாம்பியாச்சான், கண்யனூர்ச்சிறியாச்சான் 25, ஈச்சம்பாடியாச்சான், கொங்கிலாச்சான், ஈச்சம்பாடிசீயர், திருமலைநல்லான், சட்டம்பள்ளிச்சீயர் 30, திருவெள்ளறைச்சீயர், ஆட்கொண்டவிலிச்சீயர், திருநகரிப்பிள்ளான், காராஞ்சிலோமயா ஜியார், அலங்கார வேங்கடவர் 35, நம்பிகருந்தேவர், சிறுப் புள்ளிதேவராஜபட்டர், பிள்ளையுறந்தையுடையார், திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான், பெரியகோயில்வள்ளலார் 40, திருக்கண்ணபுரத் தரையர். ஆரூரிப்பெருமாள், முனிப்பெருமாள் அம்மங்கிப்பெரு மாள், மாருதிப்பெரியாண்டான் 45, மாருன்றில்லாமாருதிச் சிறி யாண்டான், ஸோமாசியாண்டான், சீயராண்டான், ஈஸ்வராண் டான், ஈயுண்ணிப் பிள்ளையாண்டான் 50, பெரியாண்டான், சிறி யாண்டான், குறிஞ்சியூர்ச்சிறியாண்டான், அம்மங்கியாண்டான், ஆளவந்தாராண்டான் 55, அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார், தொண்டனூர்நம்பி, மருதூர்நம்பி, மழுதூர் நம்பி, திருக்குறுங்குடி நம்பி 60, குரவைநம்பி, முடும்பைநம்பி, வடுகநம்பி, வங்கிப் புரத்து நம்பி, ஸ்ரீபராங்குசநம்பி 65, அம்மங்கியம்மாள், பருத் திக் கொல்லையம்மாள், உக்கலம்மாள், சொட்டையம்மாள், முடும் பையம்மாள் 70, கொமாண்டுர்ப்பிள்ளை, கொமாண்டுரினையவில்லி, கிடாம்பிப்பெருமாள், ஆற்காட்டுப்பிள்ளான் 74.

இவர்களில் ப்ரதான சிஷ்யர்களின் வைபவம் இந்த பாகத்தில் 208-ம் பக்கம் ஈடுக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பட்டர் போன்ற முக்கியமானவர்கள் வைபவம் மூன்றம்பாகத்தில் வெளிவரும். மற்றவர்களைப்பற்றிய பூர்வ க்ரந்தங்களில் குறிப்புகள் அறிந்த வரையில் இங்கு கொடுக்கப்படுகின்றன.

1. சொட்டை நம்பி

1. பெரிய திருமுடியடைவு : சொட்டை நம்பிக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் சோழ தேஸத்தில் வீரநாராயணபுரம். திருத்தகப்பனார் ஆளவந்தார். திருத்தமயனார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர். குலம் வடமாள். குடி சொட்டை, குமாரர் என்னுச்சான். அவர் குமாரர் பிள்ளையப்பன். இவர்களுக்கு ஆசார்யர் எம்பெருமானார். இருப்பிடம் கோயில். இவர் நம்பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வார்.

2. தேசிகர் அருளிய குருபரம்பரா ஸாரம் : ஆளவந்தார் பிள்ளை சொட்டைநம்பி.

3. நாச்சியார் திருமொழி [11-5] : ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டை நம்பி, ஓரளவிலே திருக்கோட்டிபூர் நம்பியை நெகிழ் ஒரு வார்த்தை சொன்னாராய், 'நீ கடக்க வர்த்தி' என்றருளிச் செய்ய, அவரும் படைவிட்டிலே ராஜஸைவை பண்ணித் திரிந்தாராய், பின்பு இவருடைய சரம ஸமயத்திலே இவருடைய அத்திய வஸாயமறிய வேணுமென்று, "நீ நினைத்துக்கிடக்கிறதென்?" என்று கேட்டார்களாய்; "ஆளவந்தார் ஸீபாதத்தின் ஸம்பந்தம் பரம பத ப்ராப்தி பண்ணித்தந்தல்லது விடாது; அங்கே போனால் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் முகம் நம்பெருமாள் திருமுகமண்டலம்போலே குளிர்ந்திருந்ததில்லையாகில் முறிச்சுக்கொண்டு வருவதாக நினைத் திருந்தேன்" என்றாராம். "நச புநராவர்த்ததே" என்கிற மர்யாதையை இடறிப் போரவேணுமே" என்றாராம்.

4. திருவிருத்தம் [44] : (உருவும்) ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி அந்திமதசையிலே முதலிகளடையப்புக்கிருந்து 'நீர் நினைத்துக்கிடக்கிறதென்?' என்ன, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்றால் நம்பெருமானுடைய குளிர்ந்த முகம்போலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் முகம் குளிர்ந்திருந்ததில்லையாகில் முறித்துக்கொண்டு இங்கேற ஓடிப்போருமித்தனையென்று கிடக்கிறேன்" என்றார்.

5. பகவத் விஷயம் [4-5-7] (தன்'றனக்கின்'றிநின்றனை) எம்பெருமானார் தெற்கே யெழுந்தருளுகிற நாளிலே ஆளவந்தார் மஹா! சொட்டைநம்பி ப்ரஸாதித்த வார்த்தை : 'தன்'றனக்கென்றது -தானானதனக்கென்றபடி. ஒருவகைக்கொப்பின்றுக்கேயிருக்கிறது பரத்வத்திலல்ல, 'ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே' என்கிறபடி யோ-அவதரித்து மனிச்சேறிட்டுக்கொண்டு நிற்கிற நிலையிலே' என்றாராம்.

2. புண்டரீகாக்ஷர் (புண்டரீகர்)

பெரிய திருமுடியடைவு : புண்டரீகாக்ஷருக்குத் திருவவதாரஸ்தலம் நம்பெருமாள் கோயில். திருத்தகப்பனார் பெரியநம்பி. திருநக்ஷத்ரம் ஆனிமாஸம் உத்தராட்யம். திருத்தமக்கையார் அத்துழாய், குலம் ப்ருஹச்சரணம். குடி சாத்தனார். கோத்ரம் பூரத் வாஜம். ஆசார்யர் எம்பெருமானார், திருவாராதனம் அழகிய சிங்கர். இருப்பிடம் கோயில்.

இவருக்குத் தனியன்

வந்தே3 ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷம் மஹாபூர்ண குரோஸ் ஸுதம் |

பூரத்3வாஜகுலோத்3பூதம் யதிராத்2பத்யாஸ்ரிதம் ||

[பாரத்வாஜ குலத்தில் உதித்தவராய், பெரியநம்பிகளின் திருக்குமாரராய், எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயித்தவரான ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷரை வணங்குகிறேன்]

3. தெற்காழ்வான்

1. பெரியதிருமுடியடைவு : தெற்காழ்வானுக்குத் திருவவதாரஸ்தலம் பாண்டிய மண்டலத்தில் திருக்கோட்டியூர். திருநக்ஷத்ரம் ஆடி-1^{ம்} ஸ்ரவணம், திருத்தகப்பனார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருத்தமக்கையார் தேவகிப்பிராட்டியார். குலம் பூர்வசிகை. குடி திருக்கோட்டியூர். கால்யபகோத்ரம். த்யாஸ்யநாமம் நாராயண த்யாஸர். ஆசார்யர் எம்பெருமானார். இருப்பிடம் கோயில்.

இவர்க்குத் தனியன்

ஸ்ரீகோஷ்ட்யூர்ண ஸத்புத்ரம் யதிராஜ பத்யாஸ்ரிதம் |

கால்யபாங்வய ஸம்பூதம் நாராயண குரும் ப4ஜே ||

[திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் நல்ல பிள்ளையாய், யதிராஜரின் திருவடிகளை அடைந்தவராய், கால்யப கோத்ரத்தில் உதித்தவரான நாராயணன் என்னும் திருநாமமுள்ள தெற்காழ்வானை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

2. அமலனாதிபிரான் [1-30] (கையினுள் சுரிசங்குனலாழியர்)—
பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே
ஒரு விசேஷ திவஸத்தினன்று கோளரியாழ்வானைப் பார்த்து
தெற்காழ்வார் சொன்ன வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

3. பகவத் விஷயம் [1-42] திருக்கோட்டியூரிலே தெற்காழ்
வான் கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்தத் துறையிலே சொன்ன
வார்த்தை : “ஒரு முழுக்காலும் இரண்டு முழுக்காலும் போகாது
காண்-தெற்காழ்வார் கையிற்றிருவாழியாலே வ்ணையை அறுத்துக்
கொண்டு போகிலத்தனையொழிய, ஒன்றிரண்டு முழுக்கால்
போகாதுகாண் நான் பண்ணின பாபம்”.

4. சுந்தரத்தோளுடையான் (பெரியாண்டான்)

1. பெரிய திருமுடியடைவு : சுந்தரத்தோளுடையானுக்குத்
திருவவதார ஸ்தலம் அழகர் திருமலை. திருநகைத்ரம் சித்திரை
மாஸம் சித்திரை. திருத்தகப்பலூர் திருமாலையாண்டான். திருவா
ராதானம் சுந்தரத்தோளுடையான். ஆசார்யரெம்பெருமானார்.
இருப்பிடம் அழகர் திருமலை.

இவருக்குத் தனியன்

மாலாதரகுரோ: புத்ரம் ஸௌந்தர்யபு4ஜ தே3ஸிகம் |

ராமாநுஜார்ய ஸச்சிஷ்யம் வந்தே3 வரக்4ருணாதித்யம் ||

[திருமாலையாண்டானின் திருக்குமாரராய், எம்பெருமானுரின் நல்ல
சீடராய், சிறந்த கருணைக்கு இருப்பிடமான சுந்தரத்தோளுடை
யார் என்னும் ஆசார்யரை வணங்குகிறேன்.]

2. ப்ரமேயரத்தம். “ஆர்யண தஸ்யயில் ஈஸ்வரனுக்கு
அதிகாரி ரக்ஷயன்; அதிகாரி பூர்த்தியில் ஈஸ்வரன்தான் குழைச்
சரக்கு (ரக்ஷயப்பொருள்)” என்று பெரியாண்டான் அருளிச்
செயல்.

3. ப்ரமேயரத்தம். “மருகாந்தாரத்தில் தண்ணீர்ப்பந்தலோ
பாதி ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவஸஹவாஸம்” என்று பெரியாண்
டான் அருளிச்செய்வார்.

4. ப்ரமேயரத்தம். பெரியாண்டான் திருத்தோரணம்
தொடங்கி அழகர் திருவடிகளறுதியாகப் பத்தெட்டு திவஸம்
தூண்டுகிட்டுக் கிடப்பார். ராத்ரி மனுஷ்யர் போகும்போது

“ஆண்டான் கிடக்கிறாரோ, பசு கிடக்கிறதோ, வழிபார்த்துப் போங்கோள்” என்னும்படியிறே சலியாமல் புகுவதுபுவும் பண்ணும்படி.

5. ப்ரமேயரத்னம். “இதரோபாய நிஷ்டைர்களுடைய தீர்த்தப் ப்ரஸாதாத்யங்கீகாரமும் ஜ்ஞாநமாந்த்யவேதும் புகுவதுபாஸநநிஷ்டைருடைய தீர்த்தப் ப்ரஸாதாத்யங்கீகாரமும் ஜ்ஞாநமாந்த்யவேதும்” என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

6. ப்ரமேயரத்னம். “ஸரணுகதியும், திருவாய்மொழியுமாக இரண்டுமிறே த்வயம் என்று போருகிறது” என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

7. ப்ரமேயரத்னம். “கருந்தறையில் உபதேஸிக்கிற ஆசார்யன் திருவிளையாட்டமாம்படி (விளையாட்டுமடமாம்படி), திருவாழிக்கல் நாட்டினுடையதி, இவனைத் திருத்துகிற ஆசார்யன் திருவிளையாட்டத்தைத் திருநந்த்யவனமாக்கி அதில் உண்டான திருப்படித் தாமதாத (புஷ்பங்கோ) புகுவதேதேவபோக்யமாம்படி. பண்ணுகிறவனுடையதி” என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

8. ப்ரமேயரத்னம். பெரியாண்டான் புராஷ்யகாரர் ஸீபாதத் திலே ஆஸ்ரமித்து எம்பார் பக்கவிலே ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணினார்.

9. ப்ரமேயரத்னம். “வ்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விஸேஷம் ப்ரபத்தி” என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

10. ப்ரமேயரத்னம். “ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தானொருத் தனை இரண்டு பேராக எடுக்குமோபாதியிறே புராஷ்யகாரரும் எம்பாருமாக என்னை உத்தூரித்தபடி” என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்தார்.

11. ப்ரமேயரத்னம். “இதில் (பெருமானும் மிராட்டியுமாகிற மிதுனத்தில்) ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்ற நினைத்தாலுமில் மாத்ருஹீநன புத்ரனுடையதி அறவையாயும், பித்ருஹீநன புத்ரனுடையதி அநாதைவாயுக்குமும். இருவரும் கூடினபாதிறே ஹீமத்புத்ரவது” என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்தார்.

12. ப்ரமேயரத்னம். அழகர் திருவோலக்கத்திலே பிள்ளையழகப் பெருமாள் வந்து புகுந்து பெரியாண்டானைப் பார்த்து ‘பரமபதமிருக்கும்படியென்?’ என்று கேட்க, ‘இப்படியேயிருக்கும்’

என்ன, 'ஆனால் இத்தைவிட்டு அங்கே போவானென்?' என்ன. 'இங்கிருந்தால் முதுகு கடுக்கும்; அங்குப் - போனால் அது செய்யாது' என்று அருளிச்செய்தார்.

13. ப்ரமேயரத்னம். பாக்யவதிக்கு நுபுவத்துக்குப் படிமா (எடுத்துக்காட்டாயிருப்பவர்கள்) பெரியாண்டானும், எம்பாரும்.

14. ப்ரமேயரத்னம். "பாக்யதிக்கு ஆயாஸகௌரவம் உண்டா கிறவோபாதி ப்ரபத்திக்கும் விஸ்வாஸகௌரவம் உண்டு. பித் தோபஹதனுக்கு ரஸ்யபதார்த்தம் திக்தமாமோபாதி (கசப்பது போலே) பாக்யவநீனர்க்கு ப்ரபத்தியில் விஸ்வாஸகௌரவம் பிற வாது" என்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

5. பிள்ளை திருமலை நம்பி

பெரியதிருமுடியடைவு: பிள்ளை திருமலை நம்பிக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் திருமலை. திருநகைத்ரம்வைகாசி விசாகம். திருத்தகப்பனார் பெரிய திருமலை நம்பி. குலம் வடமாள். குடி திருமலை. ஆசார்யர் எம் பெருமானார். திருவாராதானம் மலைகுனிய நின்றபெருமாள். திருத் தாயார் அலர்மேல் மங்கைநாச்சியார், திருமங்கைநாயகி இரண்டு திருநாமம். திருவவதாரம் திருவேங்கடமுடையான் வரப்ரஸாதத்தி னாலே. இருப்பிடம் திருமலை.

இவர்க்குத் தலியன்

ஸ்ரீஸைலபூர்ண ஸத்திரம் ஸ்ரீலக்ஷ்மணபதார்பரிதம் |

ஸ்ரீஸைலாந்வய ஸம்பூதம் ஸ்ரீ ஸார்யமஹம் பஜே ||

[பெரிய திருமலை நம்பியின் நல்ல பிள்ளையாய், இளையாழ்வாரான உடையவரின் திருவடிகளை ஆயிரயித்தவராய், திருமலைக்குடியில் அவதரித்தவரான பிள்ளை திருமலை நம்பியை ஆயிரயிக்கிறேன்.]

6. கந்தாடை ஆண்டான்

1. ஆறுயிர்ப்படி குருபரம்பரை: (1) ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி முதல் பாகம் பக்கம் 808, 809 இரண்டு பாராக்கள் காண்க. (2) ஷே முதல் பாகம் 827 to 881 பக்கங்களில் உள்ள பாராக்கள் காண்க.

2. பெரிய திருமுடியடைவு: ஸத்திருக்நாமஸபூதரான கந்தாடை யாண்டானுக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் கோயில். திருநகைத்ரம் ஸர்வதாரி வருஷம் மாசி மாஸம் புனர்பூசம். திருத்தகப்பனார்

முதலியாண்டான். ஆசார்யர் எம்பெருமானார். குமாரர் கந்தாடை தோழப்பர். திருமாமங்கள் ராமாநுஜதாஸர், கந்தாடையாண்டான். இவருக்கு வேதுஸாஸ்திர ப்ரபுத்தா ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்கள் ஸாதித்தவர் திருமுகப்பனார். ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்கள் ஆட்கொண்ட வில்லி ஜீயர். இருப்பிடம் கோயில். இவர் செய்தருளின கைங்கர்யம் கோயிலிலும், ஸ்ரீபெரும்புதூரிலும் எம்பெருமானாரை விக்ரஹமாக ஏறியருளப் பண்ணினார். இவர் சிஷ்யர் கந்தாடை தோழப்பர் முதலானவர்கள். இவர் நூற்றைந்து திருநகைத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

தனியன்

ஸ்வாவதாரஸ்த வேதர்ச்சாபூத் ஸ்ரீரங்கே 8 யதீஸ்வர: |

யம்முதே தம் குணவாஸம் ராமாநுஜகுமும் பஜே ||

[தம்முடைய அவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீபெரும்புதூரிலும், ஸ்ரீரங்கத்திலும் எவருடைய உகப்புக்காக யதிராஜர் அர்த்தாவதாரமாக எழுந்தருளினோ, குணங்களுக்கு இருப்பிடமான அந்த ராமாநுஜார்யர் என்னும் கந்தாடையாண்டானிடம் பக்தி செய்கிறேன்.]

3. வார்த்தாமாலை : இருநூற்று முப்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை. கந்தாடையாண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை : (1) வைஷ்ணவன் ஸம்ஸார மண்டலத்திலே இருக்கும் இருப்பை, பிராட்டி ராவண புவநத்திலேயிருந்து காட்டினான்; எங்ஙனையென்னில், (1) a பிராட்டி இகையபெருமான் திறத்தில் அருளிச்செய்த வார்த்தை பெருமான் திருவடிகளை அகற்றினாற்போலே இவனுக்குத் ததீயா பராதும் எம்பெருமான் திருவடிகளை அகற்றும்; (2) பிராட்டிக்கு ராவணஸ்பர்ஸம்போலே இவனுக்கு தேஹஸம்புத்தும்; (3) பிராட்டிக்கு b தர்ஜந பூர்த்தஸநாதிக்களைப் பண்ணின ராஷஸிபள் ஸஹவாஸம் போலே இவனுக்குக் களத்ரபுத்ராதீ ஸஹவாஸம்; (4) பிராட்டிக்கு மாரீசதர்ஸநம்போலே இவனுக்கு விஷயப்ராவண்யம்; பிராட்டிக்கு ராவண தர்ஸநம்போலே இவனுக்கு இந்த்ரபிங்கன்; (5) பிராட்டிக்குத் திருவடி c தோற்றரவுபோலே இவனுக்கு ஆசார்யன் தோற்றரவு; (6) பிராட்டிக்குத் திருவடி ராமகுணங்களைச் சொன்னாற்போலே இவனுக்கு ஆழ்வார்களருளிச் செயல்; (7) பிராட்டிக்குத் திருவாழி மோதிரத்தின் வரலாறு சொன்னாற்போலே இவனுக்கு ஆசார்யன் அருளிச்செய்த குரு பரம்பரை; (8) பிராட்டிக்குத் திருவாழி மோதிரங் கொடுத்தாற்போலே இவனுக்கு ஆசார்யன் அருளிச்செய்த திருமந்த்ரம்; (9)

பிராட்டிக்கு : விநாயகனுழ்வான் பெயரின்மேல் உசாத்துணையா னுற்போலே இவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உசாத்துணை; (10) பிராட்டிக்கு விரோதியான ராவணாதிதிகளைத் துன்பித்துப் பெருமான பிராட்டியை எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு (பாடிந்போல் இவனுக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதி எம்புத்தந்தை சதுர்த்து எம்பெருமான் பரம்பத்துத்தேக்கொண்டுபோக; d இப்பத்த வார்த்தையை அதுஷ்டாநபர்யந்தமாய்கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் மரீரத்தளவும் நிரபாயமாக இருந்து எம்பெருமான் திருவடி சேர்ப்பெறும்.

[விவரணம் : a மாசிசனுவல் பெருமான் பிரிக்கப்பட்டபோது பிராட்டி இனைய பெருமானாக் ஐந்ததுச் சொன்ன கருஞ்சொல் பெருமானைவிட்டு அவனை அகற்றினது பாலே, ஜீவனுக்கும் புகாசு வதாபசாரம் எம்பெருமானைவிட்டு அகற்றினும். b தர்ஜனபுர்த் ஸனாதிதிகளை—மரட்டுதல் புகழுறுத்தல் முதலானவைகளை. c தோற்றரவு-காட்சி. d இந்தப் பத்துவார்த்தையையும் அறிவதோடல்லாமல் அநுஷ்டிக்கவும் வல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவன் உயிரோடிருக்கும் வரையில் யாதொரு ஆபத்தாமில்லாமலிருந்து எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறுவான் என்பது உறுதி]

4. வார்த்தாமாலை : இந்நூற்றெண்பத்தாம் வார்த்தை : கந்தாடையாண்டான் வார்த்தை; ப்ரபத்தி நிஷ்டை மூவர்—ஸப்தாநிஷ்டையும், அர்த்தநிஷ்டையும், அபிமானநிஷ்டையும்

[விவரணம் : ப்ரபத்தி நிஷ்டை மூவரைப்படுவர். (1) துவயஸப்தாநுஸந்தானத்தில் ஊழல்கொடுப்பவர்கள். (2) துவயத்தின் அர்த்தத்தில் ஊழல்கொடுப்பவர்கள். (3) துவயத்தில் அர்த்தத்தில் ஊழல்கொடுக்கும் ஒரு புகழவதனின் அபிமானமே உத்தராகம் என்றிருப்பவர்கள். இவர்கள் மேன்மேலே சிறந்தவர்கள்]

5. வார்த்தாமாலை : இந்நூற்றெண்பத்தஞ்சாம் வார்த்தை : a த்ரிபுவநவீரதேவன் பட்டருடைய a₂ ஆபிஜாத்யங்கண்டு, 'நீர் நம்பக்கல் ஒருநாள்வந்து போகீர்' என்று அபேஷிக்க, a₃ 'பள்ளிகொள்கிறவர் கைமறுத்தால் உன்னுடைய வாசலொழியவேறு பேசுக்குண்டோ' என்றருளிஞர்; a₄ இவ்வார்த்தத்திலே கந்தாடையாண்டான் பெரிய ஜீயர்க்கு 'நம்புத பரானாவன் உடுத்த புடவைக்கு. ப்ரதிகூலர் பகாவினே கஞ்சியரிசி (சில) வேண்டி நிதிகையாவது படிபெற்றுண்ணும் பதிவ்ரதை, மேல் அழிவுக்குப் பரபுர்த்துஞ்விசாரம் பண்ணின மாத்தரம்' என்றருளிச் செய்தார்;

b ஸாத்யபுத்தியா கைங்கர்யமாவது - பணிகொள்ளக் கூலியின்றிக்கே பணிசெய்து கூலி வேண்டுகை; இவ்வர்த்தத்தில் கந்தாடையாண்டான், கோபால ஜீயர்க்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை; கைங்கர்யம் பண்ணி பூலம் வேண்டுகையாவது? நாரும் ஊருமறிய ஒருவனுக்குக் கைகொடுத்த ஸ்திரீயானவள் தன் பூர்த்தாவோடே ராத்ரி ஸம்ஸ்லேஷித்து விடிந்தவாறே அதுக்குக் கூலி தாவென்று அவனை மடிபிடித்து வளைத்த மாத்ரம்; b₂ அது வென்? கைங்கர்யம் பண்ணுமவனுக்கு ஜீவிக்கவேண்டாவோ? என்ன; கொட்டையிட்டுப் பணிசெய்யாநின்றால், கொட்டின்வாய் தேய்ந்தால் கொட்டுடையவன் இரும்பிட்டுக் கொள்ளுமித்தனையல்லது, கொட்டு, தானே இரும்பிட்டுக் கொள்ளக்கண்டிலோமே; அப்படியே இவனைக் கைக்கொண்டு பணி கொள்ளுமவனுக்கே யன்றோ ஜீவநமிடுகையும் பூரமாயிருப்பது என்று அருளிச் செய்தார்.

[விவரணம் : a₂ ஆபிஜாத்யம்-நற்குடிப் பிறப்பு. a₃ பெரியபெருமாள் அஞ்சலென்றகையை மாற்றினுல்தான் உன்னைப்போன்ற அரசனுடைய வாசலுக்கு வருவேன். அவர் மாற்றமாட்டாராகையாலே வருவதற்கு இடமில்லை என்று கருத்து a₄ “ப்ரபந்நன் தன் வாழ்வுக்காக அவைஷ்ணவர்களுடம் சிலவற்றை வேண்டி நிற்பது ஜீவனம்சம் பெற்று வாழும் பதிவ்ரதை வேறொருவனைக் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்வதுபோல அழிவுக்கே காரணமாகும்” என்று முதலியாண்டான் குமாரரான கந்தாடையாண்டான் ஆழ் வானுக்கும் பூட்டருக்கும் ஸிஷ்யரான பெரியஜீயரென்னும் கூர நாராயண ஜீயருக்கு அருளிச்செய்தார். b வயிற்றுப் பிழைப்புக் காக எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதாவது — “ஒன்று நூருயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்” [நாச். திரு. 9-7] என்று மேலும் மேலும் எம்பெருமானுக்கும் கொடுத்துக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும் மனப்பான்மையோடு இருக்கவேண்டியிருக்க, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து கூலி வாங்கவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையோடு இருப்பது மிகத் தாழ்ந்தது என்று கருத்து. கந்தாடையாண்டான் கோபால ஜீயர்க்கு அருளிச்செய்த வார்த்தை இதை விவரிக்கிறது. b₂ முற் கூறிய விஷயத்துக்குமேல் ஏற்படும் ஓர் ஆக்ஷேபத்துக்குப் பரிஹாரத்தை உரைக்கிறது. “கைங்கர்யம் பண்ணுமவனும் உயிர்

வாழ்ந்துதானே ஆகவேண்டும். ஆகையால் கைங்கர்யத்துக்குக் கூலி எதிர்பார்ப்பது எப்படித் தவருகும்?" என்பது ஆசைப்பம். இதற்குப் பரிஹாரம் மின்வருமாறு—களைக்கொட்டு முதலான ஆயுதங்களைக்கொண்டு ஒருவன் கார்யக் கொள்ளும்போது, அவ்வாயுதத்தில் தேய்மானமேற்பட்டால், அதை ஆயுதத்தையுடையவன் சீர்திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமேயொழிய ஆயுதம் தன்னைத்தானே சீர்திருத்திக்கொள்ளாது. அதுபோலே ப்ரபந்தநிடைம் கைங்கர்யம் கொள்ளும் எம்பெருமானுக்கே ப்ரபந்தனுக்குச் சோற்றும் பொறுப்பே தவிர, ப்ரபந்தன் அதில் எப்பொறுப்பையும் ஏற்பது தகாது என்றபடி.]

6. வார்த்தாமாலை : முந்நூற்றறுபத்தேழாம் வார்த்தை : தர்ஸநரஹஸ்ய மிருக்கும்படி;—உறங்குகிறபோது நம்மை நோக்கு கிறவன் உணர்ந்தாலும் நம்மை நோக்குமென்று கந்தாடையாண்டான்.

[விவரணம் : உறங்குகிறபோது விஷஜந்துக்கள் நம்மைத் தீண்டாமலும், இடி முதலானவை தலைமீல் விழாமலும் நம்மை ரக்ஷிக்கும் எம்பெருமான் விழித்திருக்கும்போதும் நம்மை ரக்ஷிப்பான் என்று நினைத்து, உறங்குகிறபோது வலையற்று உறங்குவதுபோலே விழித்திருக்கும்போதும் 'நமக்கு ரக்ஷகர் யார்' என்னும் கவலைமீலாமல் வாழவேண்டும். இதுவே நமது தர்ஸனத்தின் ஸாரமான ரஹஸ்யம் என்பது முதலியாண்டால்து குமாரரான கந்தாடையாண்டானின் வார்த்தை.]

7. வார்த்தாமாலை : முந்நூற்றுத்தொண்ணூற்றேராம் வார்த்தை : எம்பெருமான் சிலரைப் போவென்னும்; சிலரை வா்வென்னும்; சிலரைப் போது என்னும்; ப்ரயோஜநாத்ந நிஷ்டைரைப் புலத்தைக் கொடுத்துப் போவென்னும்; கர்மஜ்ஞாத நிஷ்டைரைக் கர்மங் கழித்தவாறே வா்வென்னும்; அதந்ய ப்ரயோஜநரைப்போது என்னும். இந்த தேசத்தில் ஒரு அதந்யப்ரயோஜநரை உண்டென்றிருந்தோமோ? உண்டாகில் அங்கே கண்டு கொள்ளுகிறோம். எங்ஙனையென்னில்;—ப்ராப்ய ப்ரபாகங்களிரண்டும் எம்பெருமானென்றால் விஸ்வஸிப்பாரில்லை, விஸ்வஸித்தால் க்ருதஜ்ஞராயிருப்பாரில்லை, க்ருதஜ்ஞராகப் பெற்றதாகில் புகுவத்கைங்கர்யம் விரஸமாயிருக்கும்; இவை மூன்றுங் கூடிற்றுகிலும் ராகு

தேவேஷோபஹ உராகையாலே புகுவத கைங்கர்யத்துக்கு இசையார்கள், அதுவுங்஁டிற்றுகில் ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையைக் கண்டு நெகிழ நினைப்பார்கள், இதுவுங்஁டிற்றுகில் தங்களை மூத்தராக நினைப்பார்கள்; ஆகையாலே புகுவது குணஞ் சொல்லுகைக்கும் கேட்கைக்கும் இவ்விடத்தில் ஆளில்லை காணும்--என்று கந்தாடையாண்டான், பட்டருக்கு ஸரஸ்வதி பண்டாரத்திலே எழுந்தருளியிருந்து பணித்த வார்த்தை.

[விவாணம் : இவ்வார்த்தை முதலியாண்டான் குமாரரான கந்தாடையாண்டான் பட்டருக்கு அருளிச்செய்தது. மற்ற பயன்களை விரும்புகிறவர்கள் அப்பயன்களைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானை விட்டு அகல வந்தவர்களாகையால், எம்பெருமான் அவர்களுக்கு அப்பயனைக் கொடுத்து 'போ' என்பான். 'மோஷத்தில் நனைக்கு ஆந்ததும் வேணும்' என்னும் எண்ணத்தாலே கர்மம் ஜ்ஞானம் புகத்தி முதலான தன் முயற்சிகளில் ஈடுபடும் உபாயாத்ரநிஷ்டனைத் திருத்துவதற்காக 'ஸேஷத்வாநுஸந்தானம், ஜீவபர்களைப் பற்றிய உண்மையறிவு தீர்விதபரித்யாகங்கள், மரணகூதி முதலானவற்றை அட்குமாகக்கொண்ட உபாயாத்ரங்களை அநுஷ்டித்து ப்ராப்யத்யகர்மம் கழிந்த பிறகு வா' என்பான். எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் கொண்ட ஷித்ஸ்தேபாய நஷ்டனை "போதுவீர் போதுமினே" [திருப்பாவை 1] என்ற ஆவந்தனைப்போலே 'உடனே வாருங்கள்' என்று கை நீட்டி வரவேற்பான் எம்பெருமான். இந்த லோவிபூதியில் ஓர் அதந்ய ப்ரபோஜனைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் அரிது 'ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபு:' [கீதை 7-19] [அத்தகைய மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்] "மாம் து வேது ந கஸ்சந" [கீதை 7-26] [என்னை உள்ளபடி அறிந்தவன் ஒருவனுமேயில்லை] என்று அவனே அருளிச்செய்தானன்றோ. ஆகையால், அத்தகையவர்களை நித்ய விபூதியிலேயே காணலாம். இவ்வுலகில் 'ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் எம்பெருமான் ஒருவனே' என்றால் நம்புவார் எவருமில்லை. நம்புவார் சிலர் உண்டானாலும், எம்பெருமான் நமக்கு அநாதிகாலமாகச் செய்துவரும் நன்மைகளை உணர்ந்து நன்றி காட்டுகிறவர்கள் இல்லை; நன்றி காட்டுவார் இருந்தாலும் புகுவத கைங்கர்யத்தில் சுவையறிவார் எவருமில்லை. முற்கூறிய நம்பிக்கை, நன்றி காட்டுதல், கைங்கர்யச்சுவை ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்திருந்தாலும்,

ராகுத்வவேஷங்களாலே மற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பெருமைகளை இசைவாரில்லாமையாலே பாகுவத கைங்கர்யத்துக்கு இசைவார் எவருமில்லை. அதுவும் கூடினாலும் ஆசார்யன் வாழ்க்கை நடத்துவதைப் பார்த்து 'இவரும் நம்மைப்போல் ஒரு மனிதர் தானே' என்று நினைப்பவர்களாகவே அனைவரும் இருக்கிறார்கள். அப்படி நினைக்காமலிருக்கையாகிற சிறப்புக் கூடினாலும், தன்னை எல்லா நற்குணங்கள் உடையவனாகவும் தீயகுணங்கள் இல்லாதவனாகவும் நினைக்கிறார்களேயொழிய "அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்" [திருவாய் 1-5-7] "நீசனேன் நிறை வொன்றுமில்லை" [திருவாய் 3-3-4] என்ற ஆழ்வாரைப்போலே மனப்பூர்வமாகத் தம் தாழ்வுகளை அநுஸந்திக்கையாகிற ஆக்ஞ்சந்யாநுஸந்தானம் செய்வார் எவருமில்லை. ஆகையால் இவ்விந்தியில் எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுவதற்கும் கெட்பதற்கும் எவருமில்லை என்று கருத்து.

7. நடுவிலாழ்வான்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை : நடுவிலாழ்வான். திருநாராயணபுரத்திலேயிருந்து ஸ்ரீபூஷ்யம் வாசிப்பிக்கிற காலத்திலே வங்கிப்புரத்தாய்ச்சி சொட்டையம்மாளுள் எரிட்டார். ஸ்ரீபூஷ்யத்தைக் கேட்டு, 'இது அரிதாயிருந்தது' என்ன, 'ஆகில், இது அருளிச்செய்தருளின எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருங்கோள்' என்றருளினார்.

2. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை : நடுவிலாழ்வான் தனியன். "யேந ப்ரோத்ஸ்குலதே நித்யம் க்ஷார்க்யவம்ஸமஹாம் பூதிஃ | மந்மஹே தம் ஸதா சித்தே மத்யமாபயகலாநிதிம் ||" [க்ஷார்க்யகோத்ரமாகிற பெருங்கடல் எவரைக் கண்டவுடன் எப்போதும் பொங்குகிறதோ, அத்தகைய நடுவிலாழ்வானாகிற சந்திரனை நெஞ்சில் எப்போதும் நினைக்கிறோம்.]

8. கோமடத்தாழ்வான் (கோமடத்துப்பிள்ளான்)

ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை : கோமடத்துப்பிள்ளான், தம் ஸ்ரீபாதத்தில் காக்கைப் பாடியாச்சான்பிள்ளை மூன்று உரு ஸ்ரீபூஷ்யம் வாசித்து அத்தால் மிகவும் மேன்மையையுடையராயிருக்குமது கண்டு, இவர்க்கு இம்முகத்தாலே அபசாரம் வருமென்று அஞ்சி 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிரும்' என்று அருளிச் செய்தருளினார்.

9. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான்

1. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை : பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆம்ரயித்தவளவில். ஆழ்வான் ஆசார்யதுஷிணையாக “நிவிதிகரணங்களையும் பரிஹரித்துக் கொண்டு புகுவதற்களிடத்தே ஆநுகூல்யகரஸராய்ப்போரும்” என்று அருளிச்செய்ய; அவரும் ‘இது பரிஹரித்து முடியாது’ என்று புயப்பட்டு முசித்துக் கிடக்க, ஆழ்வான் அவஸரயைழத்து, ‘எதிரியைக் குத்தினால் எதிரி கூடக் குத்தும்; ராஜதண்டமும் வரும்; ஆகையாலே, காயிகாபராதும் செய்யக்கூடாது; ‘யதீச்சுஸி வஸீகர்த்தும் ஐக்யதேகேந கர்மணா : பராபவாத்ஸஸ்யப்யோ க்யாய்சரந்தீநிவாரய || ” [உலகினைத்தையும் ஒரே செயலால் வசப்படுத்த விரும்பினாயாகில் பிறர் குற்றம் கூறுவதாகிற பயிரில் மேய்கின்ற இயல்பையுடைய மாடுகளாகிற உன் சொற்களை அப்படி மேயாதபடி தடுப்பாயாக.] என்கிறபடியே பராபவாத்ஸு சொல்லுகிற வாக்கு ஒன்றையும் பரிஹரித்துக்கொள்ளும்’ என்று அருளிச்செய்து, ‘இவர் மதஸ்ஸாலே நினைத்தீராகில் அநுதபித்து, இது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தே படாதபடி எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றதும்’ என்று அருளிச் செய்தருளினார்.

2. வார்த்தாமாலை [400] வீரஸுந்தரப் பரஹ்மராயன் காலத்திலே புட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கக்கேடே, வீரஸுந்தரன் பட்டானென்று பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் ஆண்டாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, போரக் கேள்வித்தார்; ‘புட்டரைக் கோயிலிலிருக்கவுங்கூட வொண்ணாதபடி பண்ணின இவன் பட்டானென்றதுக்கு இதுவென்?’ என்னை; ‘பிள்ளையோடுண்டான விரோதத்தாலே அந்ருஷ்டத்தை இழந்தான்; சிலநாளிலிருந்து த்ருஷ்டஸுகமாகிலும் அநுபவிக்கருளு என்றிருந்தோம். அதுவுங்கூட இழந்தானாகாதே! என்று க்லேசமாயிற்று’ என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம். கூரத்தாழ்வான் சிஷ்யரான வீரஸுந்தரப் பூதம்மராயன் ஒரு மதின் கட்டும்போது ஆழ்வான் ஸிஷ்யரான பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் திருமானிகைக்கு இடையூறு செய்தமையால் மனைவருத்தம் கொண்டு புட்டர் தருக்கோட்டியருக்கு எழுந்தருளிவிட்டார். அங்கே பல வருடங்கள் வாழ்ந்திருந்தார். அதற்கிடையில் வீரஸுந்தரன் இறந்துவிட்டான் என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் புட்டருடைய தாயாரான ஆண்டாளிடம் விண்ணப்பித்தபோது ஆண்டாள் மிகவும் வருந்தினாள். அப்போது பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் ‘புட்டரை ஐரங்கத்தில் இருக்கவும் முடியாதபடி விரட்டின அந்தப் பாமி இறந்ததற்கு வருந்துவானேன்’ என்று கேட்டார். அதற்கு ஆண்டாள் ‘புட்டரிடம் அபசாரப் படுகையாலே மறுமையில் நற்குதியை இழந்தான். ஏதோ இவ்வுலகில் சில வருடங்கள் இருந்து அரசாட்சியையாவது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று நினைத்தேன். அதுவும் இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று வருந்துகிறேன்’ என்று அருளிச்செய்தாள். இதன் விவரணம் குருபரம்பராப்ரபுராவம் பக்கம் 351-ல் வந்துள்ளது. ‘ஆழ்வான் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையது ஒரு ஆத்மா இப்படி தட்டுப் பட்டுப்போவதே! என்று இத்தனை நினைத்து என் வயிறு எரிகிற படி உங்களுராவர்க்கும் தெரிகிறதில்லை’ என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்தாள்; ‘‘குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கவிலுமகப்பட ஹித பரராய் துயர்த்தரசித்தராய்ப் போருவது ஆழ்வான் ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கே உள்ளதொன்றிறே.’’ என்னும் குருபரம்பராப்ரபுராவ ஸ்ரீஸூக்திகள் மிகவும் குறிக்கொள்ளத்தக்கவை.]

3. திருப்பாவை [6] (மூவாயிரப்படி) (புள்ளும்சிலம்பின் காண்) பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் ‘பகவத் ஸமாச்சரணத்துக்கு அநுசூலமான காலத்தை ஸுசிப்பிக்கிற பகவநாதமல்லது இவ்வாத்மாவுக்கு உத்தேச்யமில்லை’ என்று பணிக்குமென்றருளிச்செய்வார்.

4. திருமாலை [37] 'தெளி கிலாக்கலங்கல் நீர்' வ்யா: (அளியன் நம் பையல் என்னார்) "பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் வாயாலே 'தம்பி அப்பிள்ளையாழ்வான் நம்மாண்' என்னப்பெற்றேன்" என்றாரிறே. [விவரணம் : பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானாலே 'தம்பி அப்பிள்ளையாழ்வான் நம் பையல்' என்னப் பெற்றேன் என்று அப்பிள்ளையாழ்வான் அருளிச்செய்தார்.]

5. திருமாலை [43] (அமரவோர்—தாம்புலையர்) ஜாதிசண்டா ளனுக்கு ஒரு காலத்திலே வைஷ்ணவனாகக்கொண்டிருந்து; இவன் உசரவேறித் தகர விழுந்தவனாய்ந்தும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணிவருவதாகும். அவனிலுந் தண்ணியன் தர்மசண்டாளனிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதஞ் சொன்ன ஸமநத்தரத்திலே ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

6. ஸ்ரீவசநுஷணம் சூர்ணை [203] இவ்விடத்திலே பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

[5,6க்கு விவரணம்: பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் கூரத்தாழ்வானை ஆஸ்ரயித்தவனாக, இவர் பிறப்பு முதலானவற்றில் தமக்குள்ள பெருமையைப் பார்த்து பாகவதாபசாரப்படுவதைக் கண்ட கூரத்தாழ்வான் இவரைப் படுகுழியில் வீழ்த்தவிடக்கூடிய பாகவதாபசாரத்தில் ஈடுபடாமல் வேலியிட்டு கவக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு புண்ய தினத்திலே "நீர் எனக்கு ஒரு தூணம் செய்ய வேணும்" என்று கேட்க, "எல்லாம் தேவரீருடையதாயிருக்க அடியேன் எதை தூணம் பண்ணுவது?" என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் பதில் சொல்ல, "முக்கரணங்களாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வாழ்க்கடவேன் என்று நம் கையில் நீர்வார்த்துத் தரவேணும்" என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்ய, இவரும் அப்படியே செய்து கொடுத்தார். பிறகு ஒருநாள் நெடுசாள் பழக்கத்தாலே ஒரு பாகவதாபசாரைய தோஷத்தைப் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் நினைத்துவிட்டார். உடனே நெடுசாள் முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு தம் திருமாளிகையிலேயே இருந்தார். இவர்

வரக்காணாத ஆழ்வான் இவரிருக்குமிடம் எழுந்தருளி 'ஏனிப்படி கிடக்கிறீர்?' என்று கேட்டார். தாம் மனத்தாலே புகுவதாப சாரப்பட்டதை விண்ணப்பம் செய்து 'மனோ வாக்காயங்ஙன் மூன்றாலும் புகுவதாபசாரம் வராதபடி பார்த்துக்கொண்டு இவ்வுடம் போடு வாழ்வது அரிதாயிருக்கிறதே!' என்று ஆழ்வான் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதார். "இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாகப் பெற்றதே!" என்று உகந்த ஆழ்வான் "மனத்தாலே உண்டான அபசாரத்துக்கு அநுதாபம் பிறந்து விட்டதால், நேரே எம்பெருமான் கைமித்துவிடுவான். மேலே தண்டனை ஏற்பட்டு விடும் என்னும் பயத்தாலே நீரே உடம்பைக் கொண்டு புகுவதாபசாரம் செய்ய மாட்டீர்; வாய் ஒன்றை மாத்திரம் அதிஜாக்ரதையாகப் பாதுகாத்துக்கொண்டு புகுவதாய் விஷயத்தில் அபவாதம் சொல்லித்திரியாதேயிரும்" என்று அருளிச்செய்தார் என்னும் ஐதீஹ்யம்.]

7. திருவிருத்தம் [43] கண்ணும் செந்தாமரை--(வண்ணம்) "ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைத்துத் தாய் முகத்தைப் பார்க்குமாபோலே" என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்.

8. பகவத் விஷயம் [1-1-1] (உடையவன்) ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையைப் பார்த்து 'நிர்க்குணமென்பார் மிடற்றைப் பிடித்தாப்போலே ஆழ்வார் 'நலமுடையவன்' என்றபடி கண்டாயே" என்று பணித்தான்.

விவரணம் : நிர்க்குணமென்பார்—அத்வைதிகள். மிடறு—கழுத்து.

9. பகவத் விஷயம் [3-5-4] (வம்பவிழ்கோதை) [தம் பிறப்பால் இத்தயாதி] வைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணிற்று என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக? 'திருப்புள்ளைக் கீழே ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே நம் முதலிகள் பத்துப்பேர் கூட நெருக்கிக் கொண்டிருக்கச் செய்தே, க்ராமணிகள், மயிரெழுந்த பிசுல்களும், பெரிய வடிவுகளும், மேலே சுற்றின இரட்டைகளுமாய் இடையிலே புகுந்து நெருக்குமாபோலே காண்' என்று பிள்ளைப்பிள்ளை.

10. மின்காழ்வான்

[மின்காழ்வான் மேல்கோட்டை திருநாராயணபுரம் கோயிலில் சிறிய உருவத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.]

1. ஆறுயிர்ப்படி குடும்பரம்பரம்பரப்பாவம் : மின்காழ்வான், முதலியாரண்டாளை 'என்னோடு தர்க்கிக்க வாரும்' என்ன, முதலியாரண்டாளும் 'நீர் தொற்றிராகில் செய்வதென்?' என்ன. மின்காழ்வானும் 'நான் தொற்றேனாகில் உம்மை என்னோளிலே எழுந்து கொண்டு போகிறேன்' என்ன, அநந்தரம் உபயாரும் தர்க்கிக்க, மின்காழ்வான் தொற்று முதலியாரண்டாளை ஸ்ரீ பாதந்நாங்கிக் கொண்டு சுற்றிடம் போய் 'இவரி அடியேனை இரங்கியருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆண்டாளும் உடையவர் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்து ஆய்ரயிப்பித்தருளி 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிரும்' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

2. வார்த்தாமாலை [197] : மின்காழ்வானை, முதலிகள் 'a கீழையுருக்குப் பலகாலும் போவானேன்?' என்று கேட்க; 'நான் அங்கே போனால் புகுவதும் விஷயத்துக்கு அநுகூலமான வார்த்தைகள் அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன்; அத்தாலே b இங்குத்தைக்கு விரோதியார்கள்' என்றும், 'அவர்கள் பக்கலிலே c சில கொண்டு போந்து புகுவத விஷயத்துக்கு உறுப்பாக்கினால் d அவர்களுக்கு ஓரானுகூலியம் பிறக்குமென்றும் போனேன்' என்ன; e 'அப்படியாகிலும் அவர்கள் பதார்த்தங்கள் ஆமோ?' என்ன? f 'நான் எல்லாரையும் நாராயண ஸம்பந்தி நிபந்திநமாகக் காணாமத்தையல்லது பரக்குநி ஸம்பந்தி நிபந்திநமாகக் காணேன்; அத்தாலே ஒரு வஸ்துவும் அந்ய ஸம்பந்தியாயிராதே' என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : a கீழையுரு-நீரங்குத்துக்குக் கிழக்கேயுள்ள திருவானைக்கா. b இங்குத்தைக்கு-நீரங்கம் கோயிலுக்கும், அதிலுள்ளவர்க்கும். c சில கொண்டு போந்து-சில தீரவ்யங்களைப் பெற்றுவந்து. d அவர்களுடைய தீரவ்யம் பாகவதர்களுக்கு உபயோகப்பட்டதாகையாலே அவர்களுக்கு ஸத்வருணம் மிகுதியாகி எம்பெருமானிடம் சடுபாடுண்டாகும் என்று கருத்து. e அப்படியானாலும் ஸாவர்கள் தீரவ்யத்தை வைஷ்ணவர்கள் உபயோகப்படுத்தலாமா? என்பது கேள்வியின் கருத்து. f எல்லாம் எம்பெருமான் உடைமையாகையாலே அது அவர்கள் பொருளன்று; எம்பெருமானுடையதே என்பது பதிலின் கருத்து.]

3. வார்த்தாமாலை [324] : பக்கம் 44, 45-ல் உள்ள முதலியாண்டான் வார்த்தையைக் காண்க.

4. பகவத் விஷயம் [3-5-5] : (வீதிகள் தோறும் துள்ளாதார்) மிளகாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது.

5. பகவத் விஷயம் [3-5-8] : (பிறர் கூற) வைஷ்ணவர் களங்கீகாரம் பெறுமதிலும் அவைஷ்ணவர்கள் 'இவன் நமக்கு உடல்லல்லன்' என்று கைவிடுகாதான் உத்தேச்யமாயிருக்கும்மே; ராவணன் *தவாம் து திக் குலபாம்ஸநம்* என்றதுதன்னை உத்தேச்யமாக நினைத்தானிஹ விபிஷணாழ்வான். மிளகாழ்வான் வார்த்தை—ராஜா அகரம் வைக்கிருளாய் அங்கே செல்ல, 'உமக்குப் பங்கில்லை' என்ன, 'அதுவென்? வேத பரீகை வேணுமாகில் அததைச் செய்வது, சாஸ்திர பரீகை வேணுமாகில் அததைப் பரீகைப்பது' என்ன, 'உமக்கு அவையெல்லாம் போதும்; அதுக்கு உம்மைச் சொல்லவொண்ணாது' என்ன, 'ஆனால் எனக்குக் குறையென்?' என்ன, 'நீர் வைஷ்ணவரன்றோ; ஆகையால்லொன்' என்ன, புடவையை முடிந்து ஏறிட்டுக் கூத்தாடிவருயிற்று, தன்னை அவர்கள் கைவிட்டதுக்கு.

[அகரம்—அக்ரஹாரம். ராஜாக்கள் அக்ரஹாரம் ஸ்தாபிப்பதற்காக, வேத சாஸ்திரங்களில் வல்ல அந்தணர்களுக்குப் பரீகை வைத்தல் அகரம் வைத்தலாகும்.] (இது முன் வார்த்தையின் விவரணம்)

6. பகவத் விஷயம் [3-8] முடியானே பர்வேசம் : [குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸத்திதேஃஸ்மி திவஸாந் பஹுநி]—ஐக்ருஹப்பெருமானோடே கூடி, பெருமனைப்பிரிந்ததிலடத்தில் நின்று கால் வாங்க மாட்டாதே நின்றானாயிற்று ஸுமந்தரன்; அங்கு நின்று ஒன்றிரண்டு நாளாயிருக்கச்செய்தே (பஹுநி) என ஒரு நின்றதாயிற்று; பிரிவாலே காலம் நெடுகின்படி. 'ஐக்ருஹப்பெருமானோடே நிற்க, காலம் நெடுகுவானென்?' என்று மிளகாழ்வானைக் கேட்க, 'ஸ்மாரக ஸந்திதியில் ஆற்றுமை இரட்டிக்குமிதே' என்று அருளிச்செய்தாராம்.

விவரணம் : ஸ்மாரக ஸந்திதியிலே ஆற்றுமை இரட்டிக்குமிதே—குஹைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனது நண்பனை ஸ்ரீராமன் நினைவு வந்து பிரிவுத்துன்பம் அதிகமாகும் என்று கருத்து.

7. பகவத் விஷயம் [10-9 4] எதிரெதிரிமையவர் : (எதிரெதி ரித்யாதி) மனகாந்ஸநாந படைவீட்டில்ல அபரந்துக்குச் செல்ல, 'நீ ஆந்தராளிகள், உனக்குப் பங்கில்லை' என்ன; 'நன்மையில் குறை யுண்டாய்ச் சொல்லு கிறீர்களோ அன்றோ' என்ன; 'நன்மையில் குறையில்லை இதிலே றேறுது' என்ன; 'நம்நெஞ்சில் இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றோமிறே' என்று புடைவையை முடிந்து ஏறவிட்டுக் கூத்தாடினான்.

விவரணம் : ஆந்தராளிகள்—இரண்டும் கெட்டான்; அதாவது எல்லாம் தெரிந்தவனாயிருந்தும் உலகத்தோடு ஒட்டாமல் வைஷ்ணவையுயிருப்பவன். 4, 5 வார்த்தையும் இவ்வார்த்தையும் ஒன்றே.

II. கணியனூர் சிறியாச்சான்

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்பயாவம் : கணியனூர்ச் சிறி யாச்சான், ஸசேகஸ்நாந பூர்வகமாக ஆர்த்தியோடே உபஸந்த ராய் திவ்யாஜ்ஞையிட்டு 'எம்பெருமானார் திருவடிகளொழிய வேறு தஞ்சமில்லை' என்றருளிநூர்; எங்ஙனே யென்னில்,

ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு : |

ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாமுத்தமந்தா நாத்ர ஸம்ஸய : ||

[முக்காலும் சத்தியம் செய்து கூறுகிறேன்! யதிராஜரே உலக குரு வாவார். எல்லாவுலகையும் உய்விக்கச் செய்யவல்லவர் அவரே] என்று இவர் நாமே பெரிய பெருமான் திருவோலக்கத்திலே ஸ்ரீமடகோபனைத் தம் திருமுடியிலே நிறுத்திக்கொண்டு அருளிச் செய்தருளினார்.

2. சரமோபாய நிர்ணயம் : முன் ஐதிற்யத்தில் வந்த விஷ யமே சரமோபாய நிர்ணயம் பக்கம் 534 ல் வந்துள்ளது.

3. வார்த்தாமாலை [68] : பக்கம் 57-ல் 10-ம் எண்ணுள்ள எம்பார் வார்த்தை காண்க.

4. வார்த்தாமாலை [127] : "சிறியாச்சான் கலங்குகைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச் செய்தே தெளிந்திருப்பர்; அடியேன் யோக்யதையில்லாமையாலே தெளிந்திருப்பது" என்று ஜீயரருளிச் செய்தார்.

விவரணம் : சிறியாச்சான் என்பவர் புக்தியை உபாயமாக அனுஷ்டிக்கத்தக்க ஜ்ஞான ஸக்திகளையுடைய அதிடாகாரி. அவ

ரைக் குறித்து நஞ்ஜீயர், “சிறியாச்சான் புக்தியை அநுஷ்டிக்க ஸக்தியிருந்தமையாலே, ‘அதுவும் உபாயமாகும்’ என்று கலங்கு வதற்குத் தகுதியிருந்தும் உபாயாத்ரங்கள் அத்யந்தபரதந்த்ர ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்பட்டவையாகையாலே அநுஷ்டிக்கத்தகா தவை என்று தெளிவு பெற்றிருப்பவர். அவ்வுபாயங்களை அநுஷ்டிக்கத் தகுதியேயில்லாமையாலே எம்பெருமானே உபாயமென்று தெளிந்திருப்பேன் அடியேன்” என்று அருளிச்செய்வர்.

5. வார்த்தாமாலை [128] : பக்கம் 184 அமுதனார் வார்த்தை காண்க.

6. வார்த்தாமாலை [369] : ஒரு ப்ரஹ்மணன் இறப்பில் நின்றும் விழ, அவ்வளவிலே சிறியாச்சான் அங்கேற எழுந்தருள், ப்ரஹ்மணன், ‘ஆச்சான்! பெருமாள் என்னைத் தள்ளினபடி கண்டரே’ என்ன, “அங்கனன்றுகான், கர்மத்தாலே நாம் விழுந்தோம்; பெருமானெடுத்தார்” என்று நினைத்திராய்” என்றருளினார்.

விவரணம் : ஒரு ப்ரஹ்மணன் கூடையிலிருந்து விழுந்து விட்டான். அப்போது சிறியாச்சான் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கேயெழுந்தருளினார். அவரைப் பார்த்த ப்ரஹ்மணன் அடிபட்ட மயக்கத்தாலே “ஆச்சான்! பெருமாள் என்னைத் தள்ளி விட்டார் பார்த்தீரா” என்றான். அதற்கு ஆச்சான் “அப்படி நினைக்காதீர். ‘முன்செய்த தீனையாலே கீழே விழுந்தோம். பெருமாள் தம் கருணையாலே பூமியில் இருந்து தாங்கி, கைகால் முற்பாதபடி எழுந்தருக்கச்செய்து உாப்பாற்றினார்’ என்று நினைத்திரும்” என்று அருளினார்.

7. வார்த்தாமாலை [370] : a ஒருநாள் திருவிதியிலே புகட்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் திரளாக எழுந்தருளியிருந்து புகழுவத்குணம் நடவாநிற்க, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், ‘நாய பண்ணிரை ஸுக்ருதம் கண்டதே! இப்படியிருக்கப் பெற்றோமே!’ என்ன; சிறியாச்சான் எழுந்திருந்து “இது நெடுநாள் பெருமாள் ரக்ஷகர் என்று ஸிஷித்தோம்; இப்போது ஒரு ஸுக்ருததேவருண்டாவதே!” என்றார்; b எம்பெருமான் ரக்ஷகனென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபமன்று; எம்பெருமான் ரக்ஷ்யமென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபமன்று; எங்ஙனெயென்னில்; -- ரக்ஷகனென்றிருந்தானாகில் அநந்யாஹ ஸேஷத்வத்துக்குச் சேராது; ரக்ஷ்யமென்றிருந்தானாகில் ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தத்துக்குச் சேராது.

விவரணம் : a இப்பகுதி ஆளுயிர்ப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் 357-ம் பக்கத்தில் வந்துள்ளது. 'இங்கு புகுவத் குணம் நடவா நிக' என்று 'அங்கு புகுவத் கல்யாண குணாநுஸந்தானம் நடவாநிக' என்றுள்ளது. இப்பகுதியின் கருத்து -- "இத்தால் உஜ்ஜீவியஸிஷுவான ஸ்வரணிருக்க, ஆநுசுலயங்களுக்கு ஸுக்ருதம் அடியென்னை ஸ்வரூபநாமம் என்றபடி" என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளாவது—அஜ்ஞாதமாகவும், ஆநுஷங்கிகமாகவும், ப்ராஸங்கிகமாகவும் சில ஸுக்ருதங்கள் ஜீவன் பண்ணியிருப்பவற்றைக் கணக்கிட்டு அவற்றை மேன்மேலே வளர்த்து இந்த ஜீவனை உய்விப்பதற்கு எம்பெருமான் அநாதிக் காலமாகப் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, நமக்கு எம்பெருமானிடமுள்ள ஈடுபாட்டுக்கு இந்தப் புண்புகளைக் காரணமாகச் சொல்வது எம்பெருமான் விஷயத்தில் செப்தந்தறிவொன்ற குற்றத்தின்பாற்படுமாகையாலே நம் ஸ்வரூபத்தை அறிந்துவிடும் என்றபடி. 'ஸுக்ருத தேவன் உண்டாவதே!' என்று சிந்யாச்சான் அருளியது -- "பரமசேதனாய் தேவநாதி தேவனான எம்பெருமான் நமக்கு ரக்ஷகன் என்று இவ்வளவு நாளாக நமக்கு ஆசார்யர்கள் கற்பித்திருக்க, இப்போது இவர் அசேதனமாய் கணத்தில் அழிவதான நம்முடைய செயலாமிற ஸுக்ருதத்தை ஒரு நெய்வம்போலே ரக்ஷகமாகச் சொல்லுவதே!" என்றும் கருத்துடையது. b முன் பகுதியை மேலெழுந்த வாரியாகக் காண்பார் சிலர் எம்பெருமான் எப்போதும் நாம் விரும்புகிறவற்றைக் கொடுத்து நம்ம ரக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பான் என்று நினைக்கக் கூடும். இப்படி நினைப்பது நம்முடைய அநந்யார்ஹரேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாது. ஸ்வாபியாயிருப்பவன் உட்ப்பது, கோழிப்பது, பரிசளிப்பது, துண்டிப்பது முதலான எதைச் செய்தாலும், தூஸபூதனாயிருப்பவன் கங்காமல் அதை எடுத்துக் கொள்வதே அவனுக்கு ஸ்வரூபமாகும். கோழிக்கும்போதும் துண்டிக்கும்போதும் கலங்கி ஸ்வாமியை வெறுத்தானால் அநந்யார்ஹரேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு முரையாகும். ஆகையால் கோழிப்பது, துண்டிப்பது முதலானவையும் நமக்கு பரியமாயில்லாவிடும் முடிவில் நன்மையையே செய்து ஹிதமாயிருக்கும்மாதையாலே அவையும் ரக்ஷணத்தின்பாற்படும் என்று எண்ணவேண்டும். ரக்ஷகனான எம்பெருமானைப் பரிவாலே ரக்ஷயமாக எண்ணி அவனுக்கு மங்குளாஸநம் செய்து ஜீவக்ஷணவர்களுக்கு ஸ்வரூபமாயினும், எம்பெருமானை எப்போதும் ரக்ஷயப்பொருளாகவே நினைத்துவிடக்கூடாது. ப்ரேமதூஸையில் பரிவு எனப்படும் ப்ரே

மம் ஏற்படும்பாது ரக்ஷகனான அவனை ரக்ஷயமாகக் கலங்கி மங்குளரூபஸனம் செய்தாலும், ஜ்ஞானத்துலஸையில் அவனை ஸர்வரக்ஷகனென்று உணரவும் வேண்டும். இப்படி உணரவில்லை யென்றால் 'எம்பெருமான் ஸ்வாமி; நாம் அவனாக ரக்ஷிக்கப்படும் உடைமை' என்னும் ஸம்பந்தத்தோடு பொருந்தாது. ஆக ஜ்ஞானத்துலஸையும் ப்ரேமத்துலஸையும் மாறிமாறி நடக்கவேண்டும் என்று கருத்து. பெரியாழ்வார்க்குப் போலே சிலர்க்கு ம்ரேம துலஸ விஞ்சியும், மற்ற ஆழ்வார்களுக்குப் போலே சிலர்க்கு ஜ்ஞானத்துலஸ விஞ்சியிருக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.

8. வார்த்தாமாலி [441 X] "நெருப்பெழுந்து தாக்கின போது ஒன்றுண்டோ" என்றார் சிறியாச்சான். [ப்ரகரணம் விளங்க வில்லை.]

9. திருவிருத்தம் [44] பெரியவாச்சானின்னை வ்யா : (பேரும்) திருமலைமயி அந்திமதுசையிலே கணியனார் சிறியாத்தானை "பிள்ளை தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குந் திருநாமமென்? அதைச் சொல்லவேணும்" என்ன, "இவர் முன்னே நாமெத்தைச் சொல்லுவது" என்று கூசியிராநிற்க. "தாசுதீ! பேசாதிருக்கும் அவஸ்தையன்று காண்பிது" என்ன, "நாராயணதிநாமங்களுஞ் சொல்லிப் போருவர்; ஆகிலும் விரும்பியிருப்பது அழகிய மண வாளப் பெருமாள் என்னும் திருநாமத்தை" என்ன, 'புர்த்துநாமத் தோபாதிபிராநின்றது; ஆகிலும் பிள்ளை நினைத்திருந்தது போக்கித் தஞ்சமில்லை' என்று 'அழகிய மணவாளப் பெருமானே சரணம்' என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தார். கூரத்தாழ்வானோபாதி யாகையாலே பட்டரைப் பிள்ளையென்பர்

10. பெரியதிருவந்தாதி [61] : (இறை) லோகயாத்ரையை அனுஸந்திக்கப் புக்காலும் அவனை முன்னகவல்லது காணமாட்டாமை சொல்லுகிறது. சிறியாச்சான், 'சப்தாதி விஷயங்களில் நின்று, நாம் மீளமாட்டாதாப்போலே ஆழ்வார்கள் பகவத் விஷயத்தில் நின்று மீளமாட்டார்கள்' என்றுபிள்ளைக்குப் பணித் தான்.

12. ஈச்சம்பாடி ஆச்சான். 13. ஈச்சம்பாடி ஜீயர்

[செங்கற்பட்டில் கருடபுரம் திருமலை ஈச்சம்பாடி வீரராகவசர் மனாள், அவரது "மங்களின் அக்ஷரசாலையில் கலி 5034 (கி. பி. 1937) திருமு-ஸ்ர ஜ்யோபசி-ம் 4-வ அச்சிடப்பட்ட "திருமலை ஈச்சம்பாடி அழகப்பிரான் என்கிற ஸ்ரீஸுந்தர தேசிகன் வைபவம்" எனும் நூலிலிருந்து சில பகுதிகள் பின்வருமாறு :-]

இப்படிக்கொத்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்ரீ பாதத்து முதலிகளான 20 திருநாமங்களில் ஒருவராயும் நமக்காசார்யராயும், ஸ்ரீ ஆளவந்தாராலே தாஸ்யநாமம் சாத்தப்பட்ட திருமாலிருஞ்சோலை தாஸர் என்னும் பேருடைய ஸ்ரீஅழகப்பிரான் என்கிற ஸ்ரீ சுந்தர தேசிகன் புரட்டாசி மாஸம் ஸ்வாதீ நஷைத்திரத்தில் திருமலைக்கு ஸமீபத்திலிருக்கிற ஈச்சம்பாடி என்கிற அக்கிரகாரத்தில் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்க்குத் திருக்குமாரராகத் திருவவதாரம் செய்தருளினார். திருத்தகப்பனார் இக்குமாரருக்கு ஜாதகர்மம் நாமகரணம் அந்நப் பிராசன சௌவ உபநயநாதிகளை அந்தந்தக் காலங்களில் சாஸ்த்ரக்கிரமப்படி செய்தருளினார். இம்மஹாப்ரபாவமுடையவான இவ்வழகப்பிரான் ஸகல வித்யைகளையும் காலக்ரமேன அப்யஸித்தருளினார். இக்குமாரரைக் கண்டுநக்து திருமலை நம்பிகள் தன் குமாரத்தியைக் கொடுப்பதாக அத்யவஸிக்க அதை உகந்து இவர் திருத்தகப்பனார் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரும் தம் குமாரரான ஸுந்தர தேசிகனுக்குத் திருக்கல்யாணமும் செய்தருளினார். பிறகு ஸுந்தர தேசிகனும் க்ருஹஸ்தாச்சரம தர்மத்தை நன்றாக அனுஷ்டித்திருந்து திருத்தகப்பனார் நியமனத்தாலே ஆளவந்தார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று யமுனைத் துறைவராலே தாஸ்யநாமம் சாற்றப்பட்டவராய் அவரிடத்தில் திருமந்தரம் த்வயம் சரமச்சலோகம் முதலிய ரஹஸ்யார்த்தங்கள் வேதவேதாந்தார்த்த வியாஸஸுத்திரார்த்த ஸகல புராண இத்ஹாஸ த்வய ப்ரபந்தார்த்த தங்கள். தன் ஆசார்யரான ஸ்ரீ ஆளவந்தார் செய்தருளின ஆகம ப்ராமாண்யம், புருஷநிர்ணயம், ஆத்மஸித்தி, ஈச்வரஸித்தி, ஸம் வித் ஸித்தி, கீதார்த்த சங்கீரகம், ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்னம், சதுச் சலோகி முதலிய க்ரந்தங்கள் இன்னமும் (வண்ணவன அத்யாத்ம வித்யைகளையும் நன்றாக அப்யஸித்தார்.

ஆசார்யரான யமுனைத் துறைவரையே தமக்கு ப்ராப்ய ப்ராபகமாக அத்யவஸித்து, அவரிடத்திலேயே ஸகல அடிமைகளும் செய்துகொண்டு பேருங்காலத்தில் ஆசார்யரான ஸ்ரீஆளவந்தார் அழகப்பிரான் என்கிற ஸுந்தர தேசிகனுக்கு ‘தெவகணீர்பாய் வேங்கடம்’, ‘குளிர் அருவி வேங்கடம்’, ‘வேயேப் பூம்பொழில் குழி விறையார் திருவேங்கடம்’ ‘பொங்குநீர் செங்கயல் திணைகடம்’ எனத் திருவேங்கடம்”..... இப்படிக்கு ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டதும் புராணங்களிலும் “வேங்கடாட்சிஸமம் ஸ்தோத்ரம் ப்ரபஹ் மாண்டேடி நாஸ்தி கிஞ்சந, வேங்கடேஸஸமோ தேயுவோ நபூதோ ந பூவிஷ்யதி” என்றும், “மாயாவீ ப்ரமாநத்தம் த்யக்த்வா

வெகுண்டமுத்தம். ஸ்வாமி புஷ்கரிணிதீரே ரமயா ஹேமோ
தூதி எவ் றும புதழ்பெற்றதுமான திருவேங்கடமேலே இம் திருப்
பதியில் திருமஞ்சளம் திருத்துழாய் புஷ்பம் சாத்துப்படி சூபத்யம்
வேதபாராயணம் மந்திர புஷ்பம் புராணம் முதலிய ஸகல கைங்
கரீயங்களையும் நீரும் நம்பியைப்போல் திருவேங்கடத்தானுக்குச்
செய்து கொண்டு போகும் என்று ஆசார்யரான ஆளவந்தார்
நியமித்தபடி. திருவேங்கடம் என்னும் திருப்பதியில் திருமேலே
எந்தைக்குச் செண்பகப்பிராகாரத்தில் தக்ஷிணபாகத்தில் ஒரு
பூவலவாபி எடுத்து அந்தக் கூபத்திற்குத் தம்முடைய திருநாமத்
தைச் சாத்தி அந்த கூபத்திலிருந்து பெருமாளுக்குத் திருமஞ்ச
ளம் நித்யம் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு இருந்தார்.

இப்போதும் அந்த ஸுந்தர கூபத்திலிருந்து திருவேங்கடத்
தான் திருவாராதனம் கண்டருளுகிறார்.

இவ்வழகப்பிரான் திருமலையில் ஸ்வாமி புஷ்கரிணிக்கரை
யில் திருமலை நம்பிகள் திருமாளிகைப் பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு
ஸந்தித் பிராகார வெளியில் அனேகம் திருநந்த வனங்களின்
நடுவே தாமும் ஓர் உத்யானவனம் செய்து அந்த தோட்டத்
திற்குத் தம்முடைய திருநாமமான திருமாலிருஞ்சோலை தாஸர்
என்னும் பேர்சாத்தி அந்தத் தோட்டத்தில் நின்றும் நாநாவித
புஷ்பங்கள் திருத்துழாய் தவனம் மருகு முதலான மாலைகளும்
மலைப்பனுக்கு நித்யம் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு திருவாராதன
காலத்தில் வாசிக கைங்கர்யமான திருப்பல்லாண்டு பாடுகை
வேதபாராயணம் மந்திரபுஷ்பம் முதலான ஸகல கைங்கர்யங்களி
லும் அந்வயித்து எழுந்தருளியிருக்கும் காலத்தில் நம் இராமா
நுசன் ஒருகால் திருவேங்கட யாத்ரையில் இம் மஹாப்ரபாவ
ரான இந்த ஸுந்தர தேசிகரிடத்தில் நம்பிகளின் நியமனத்தால்
தாபநீபோபநிஷத்தையும் ந்ருஸிம்ம மந்த்ரம் முதலியவைகளையும்
பெற்றுக் கொண்டபடியால் ஸுந்தர தேசிகன் இராமாநுஜனுக்கும்
குருவாகி விளங்கினார்.

பிறகு கோவிந்தன் கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு
போகும் இந்த ஸுந்தர தேசிகனுக்குச் சிலநாளில் ஒரு குமாரர்
தைமாலம் ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தார். அதற்குப்
பிறகு நாலைந்து வருஷம் கழித்து மற்றொரு குமாரர் ஆனிமாலம்
திருவோண நக்ஷத்திரத்தில் அவதாரம் செய்தார்.

திருத்தகப்பனார் ஸுந்தரதேசிகள் இக்குமாரர்களுக்கு ஜாதகர்மம் நாமகரணம் முதலியவைகளை அந்தந்தக் காலங்களில் ஒவ்வொரு வருக்கும் தலித்தலியாய் சாஸ்திர விஹிதப்படி செய்தருளினார். முதலில் திருவவதரித்தவருக்கு ஆச்சான் ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர் என்றும், மற்றொருவருக்கு ஸ்ரீவேங்கடேசன் என்றும் திருநாமம் சாற்றினார். மேலும் இக்குமாரர்களுக்கு, காலக்ரமமாக அந்தந்தக் காலங்களில் செய்யவேண்டிய அந்நப் பிராசனம் செளளம் உபநயநாதிகளை எல்லாம் அந்தந்தக் காலங்களில் சாஸ்திர விதிப்படி செய்து வேதாத்யயனம் முதலான ஸகல வித்யைகளையும் அப்யஸிக்கும்படிக்கும் திருத்தகப்பனார் செய்தருளினார். திருக்குமாரர்களும் ஸகல வித்யைகளிலும் ஸமர்த்தர்களாய் விளங்கும் ஸமயத்திலே இவர்களைக் கண்டுகந்து கன்னிகைகளைக் கொண்டு கொடுக்க, திருத்தகப்பனாரும் உகந்து 2 திருக்குமாரர்களுக்கும் திருக்கல்யாண மஹோத்ஸவத்தையும் சாஸ்திர விஹிதப்படி செய்தருளினார்.

அனந்தரம் திருக்குமாரர்களும் க்ரஹஸ்தாசீரம தர்மத்தை அடைந்து விளங்கும் காலத்தில் திருத்தகப்பனாரான ஸ்ரீஅழகப் பிரான் தன்குமாரர்களைக் கடாக்கித்து நீங்கள் இனி நம் இராமாநுஜன் திருவடிகளை அடைந்து உய்ம்மின் என்று நியமிக்க, அப்படியே இக்குமாரர்களும் இராமாநுஜன் திருவடிகளை அடைந்து பஞ்ச ஸம்ஸ்காராதிகளைப் பெற்று திருமந்திர த்வய சரமச் சீலாகார்த்தரஹஸ்யாதிகளையும் உபநிஷத்—அர்த்தங்களையும் வியாஸ ஸூத்ரார்த்தங்களையும் ஸ்ரீபாஷ்யம் திவ்ய ப்ரபந்தார்த்தங்களையும் ஸகல இதிஹாஸ சாஸ்திர புராண வ்யாகரண தர்க்க மீயாம்ஸாதி ஸகல சாஸ்திரங்களையும் ஆளவந்தார் ஸாதித்த க்ரந்தங்கள் இன்னம் மற்றுமுள்ள அத்யாத்மக்ரந்தங்களையும் யதிராஜரிடத்தில் அதிகரித்து இராமாநுசனையே எல்லா உறவுமாகப் பெற்று எல்லா வடிமைகளும் செய்து காலக்ரமேண புத்ர பெளத்ர சிஷ்ய ப்ரரசிஷ்ய யுக்தர்களாய், பகவத் பாகவத கைங்கர்ய விசிஷ்டர்களாய், ஸ்ரீபாஷ்யாதி திவ்யப் பிரபந்தார்த்த காலகேபாதி களுடன் கூடினவர்களாய், சதுஸ் ஸப்ததி பீட ஸ்தர்களில் தலைவர்களாயும் எழுந்தருளியிருந்தார்கள்.

இப்படி சிலகாலம் கழிந்தபிறகு ஸுந்தர தேசிகனுடைய த்விதீய குமாரர் ஜ்ஞான பக்தி விரக்தி யுக்தராய் யதிராசரிடத்

திலே ஸந்யாஸாச்சரம ஸ்வீகாரமும் மந்த்ர த்ரிதண்ட கமண்டலாதி களையும் பெற்று அதுமுதல் ஈச்சம்பாடி ஜீயர் என்று பெயர் விளங்கி மிகவும் நிஷ்டையுடன் அதிவிரக்தராய் சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர் களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய திவ்ய ப்ரபந்தார்த்தங்கள் ரஹஸ்ய மந்த்ரார்த் தங்கள் எல்லாம் ஸாதித்துக்கொண்டு ந்ருஸிம்ஹன் திருவாராத னத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தாரென்பது ப்ரஸித்தமே.

திருவவதார காலம்

அழகப்பிரான் கலி-4089 சர்வஜித் ஸ்ரஸ்வாதி புரட்டாசி-மீ சுக்லபக்ஷம் திருதியை திதி

ஈச்சம்பாடி ஆச்சான்-4126 ரக்தாஷி-ஸ்ரஸ்வாதி-மீ க்ருஷ்ண பக்ஷம் பஞ்சமி திதி ஹஸ்தம்

ஈச்சம்பாடி ஜீயர்ஸ்வாமி கலி-4181 சுக்ல-ஸ்ரஸ்வாதி-மீ க்ருஷ்ணபக்ஷம் சதுர்த்தி திதி ச்ரவணம்.

ஸுந்தர தேசிகள் — வாழித் திருநாமம்

1. புரட்டாசிச் சோதிதனில் புவிவந்தோன் வாழியே.
2. பொழிலமரும் வேங்கடவர் புரோகிதனார் வாழியே.
3. ஆளவந்தார் தாளிணையாய் அமர்ந்தருள்வோன் வாழியே.
4. வேங்கடமாம் விண்ணக்கரை விரும்புமவன் வாழியே.
5. செண்பகத்தில் பொற்கூபம் செய்துகந்தான் வாழியே.
6. யதிராசர்க்குத் தாபநீயம் ஈந்தருள்வோன் வாழியே.
7. மாதவனை மறையதனால் வாழ்த்துமவன் வாழியே.
8. திருவழகப் பிரானார் தம்—திருத்தாள்கள் வாழியே.

ஈச்சம்பாடி ஆச்சான் — வாழித் திருநாமம்

1. ஏராரும் தையத்தம் இங்குதித்தோன் வாழியே.
2. ஈந்தரேசன் திருமகனாய்த் துலங்குமவன் வாழியே.
3. பார்ப்புழும் யதிராஜன் பதம்பணிவோன் வாழியே.
4. சீராரும் வேங்கடத்தில் திகழுமவன் வாழியே.
5. பார்ப்புழும் பாடியத்தைப் பகருமவன் வாழியே.
6. உத்தமமாம் குலமதனில் உதித்தபிரான் வாழியே.
7. தொண்டர் குழாம் கண்டுகக்கும் தொல்புகழோன் வாழியே.
8. நல் ஈச்சம்பாடி வாழ் நம்மாச்சான் வாழியே.

ஈச்சம்பாடி ஜீயர் — வாழித் திருநாமம்

ஆனிதனில் ஓணத்தில் அவதரித்தோன் வாழியே.
வேங்கடத்தைப் பதியாக விரும்புவன் வாழியே.
பூவார்ந்த கழல்களையே போற்றுவன் வாழியே.
பதினமாக்கலை யுட்பொருளைப் பகருவன் வாழியே.
அனவரதம் அரியுருவன் அடி தொழுவோன் வாழியே.
எப்பொழுதும் யதிபதியை யேத்துமவன் வாழியே.
முத்திரும் முந்நூலும் முக்கோலும் வாழியே.
எழில்ஈச்சம் பாடிஉறை ஜீயர்தாள் வாழியே.

14. திருமலை நல்லான்

குருபரம்பராப்ரபாவம் 241 முதல் 246 வரை உள்ள பக்கங்களிலும், வார்த்தாமாலை 190-ம் வார்த்தையிலும் திருமலை நல்லான் சிஷ்யர்கள் ப்ரபாவம் காணப்படுகிறது. ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி முதல் பாகம் 250 முதல் 255 வரை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது காண்க.

15. ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர்

1. பெரிய திருமுடியடைவு : ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயருக்குத் திருநகைத்ரம் சித்திரை மாஸம் திருவாதிரை. இவருக்குத் தனியன் :—

ஜ்ஞான வைராக்ய ஸம்பந்நம் ராமாநுஜ பத்யாஸரிதம் |

சதுர்த்த்யாஸ்ரம ஸம்பந்நம் ஸம்யமீந்த்ரம் நமாம்யஹம் ||

[ஜ்ஞான வைராக்யம் நிறைந்தவராய், எம்பெருமானாரின் திருவடிகளைப் பற்றியவராய், ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தை ஏற்றுக்கொண்டவரான முனிவர் தலைவராம் ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயரை வணங்குகிறேன்.]

2. வார்த்தாமாலை [96] ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம் பீஜபூதமான ஸம்ஸாரத்தில் அருசியும், ஸ்வபாரதந்தர்ய மூலமான உசித கைங்கர்யத்திலே ருசியும், தன்னுடைய ஜ்ஞானாநுஷ்டீயநங்களில் ப்ராவண்ய பூத்வத்தியும், இதுக்கு அடியான முமுக்ஷுக்களோட்டை ஸஹவாஸத்தில் கர்த்தவ்யபூத்வத்தியும், இதினுடைய விபாக ஆஸையான நித்ய முக்தர் பரமபத்யத்தில் உத்தேஸ்ய பூத்வத்தியும்,

இவை ப்ரபந்த நிஷ்டை₃; ஸ்வரூபம் ஒருமிது₂நமென்றிருக்கையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்த₂ம் மிது₂ந விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமென்றிருக்கையும், ஸ்வரூபவிரோதி₄ ஸ்வாதந்தர்யமென்றிருக்கையும் இவை பரமைகாந்தி நிஷ்டை₂; இவையிரண்டு வார்த்தையும் ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர் அருளிச்செய்தவை.

[விவரணம் : ப்ரபந்தனுக்குத் தொடக்கத்தில் இருக்கவேண்டிய தன்மைகளும், ப்ரபத்தி நிஷ்டை நிறைவடைந்து பரமைகாந்தியான பிறகு ஏற்படும் தன்மைகளும் இங்கு இரண்டு வாக்யங்களால் விவரிக்கப்படுகின்றன. ப்ரபந்தனுக்கு இருக்கவேண்டிய தன்மைகளாவன : (1) 'நானே ஸ்வதந்தர்ய' என்னும் நினைவாலே ஏற்படும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் உண்டான ருசி நீங்கப்பெறுகை. (2) 'நான் எம்பெருமானுக்குப் பரதந்தர்ய' என்னும் நினைவாலே, ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த புகழ்வத் புகழ்வத் கைங்கர்யங்களிலே ருசியுண்டாகை. (3) ப்ரபந்தனுக்கு உரிய ஜ்ஞானமும் அநுஷ்டானமும் தனக்கு உண்டாகவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகை. (4) அந்த ஜ்ஞானானுஷ்டானங்கள் உண்டாவதற்காக, மோக்ஷமடையவேண்டும் என்னும் விருப்பமுள்ள மற்ற ப்ரபந்தர்களோடு கூடியிருக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம். (5) இவ்வெண்ணத்தின் முற்றிய நிலையான—நித்யர், முக்தர், அவர்கள் வாழும் பரமபதும் ஆகியவற்றை அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணம். பரமைகாந்திக்கு இருக்கவேண்டிய தன்மைகளாவன : (1) நம் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஸேஷி ஸ்வரூபம் பெருமானும் பிராட்டியுமான ஒரு மிது₂னம் என்று நினைத்திருக்கை. (2) அந்த மிது₂ன விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமே ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க புருஷார்த்தம் என்று நினைத்திருக்கை. (3) ஸ்வரூபத்துக்கு முரணான தேவதாந்தரம், ப்ரயோஜநாதரம், தன் ஆநந்தத்துக்காக மோக்ஷத்தை விரும்புவது ஆகியவற்றிலே மூட்டும் ஸ்வாதந்தர்யம் (தான் ஸ்வதந்தர்ய என்னும் நினைவு) ஸ்வரூபவிரோதியாகும் என்று நினைத்திருக்கை. இரு வாக்யங்கள் கொண்ட இவ்வார்த்தை அருளிய ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர் எம்பெருமானுடைய ஸிஷ்யர்களிலொருவர்.]

3. வார்த்தாமாலை [350] ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாவது—மூன்று ப்ரகாரமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்; ஸத்காரயோக்யரென்றும், ஸஹவாஸ யோக்யரென்றும், ஸத்யாநுபவயோக்யரென்றும், ஸத்காரயோக்யர்—ரூபநாமப்ரத்யாநர், உச்சாரணப்ரத்யாநர்,

அபிமானப்ரதாநர்; ஸஹவாஸயோக்யர் - ஜ்ஞானப்ரதாநர், அநுஷ்டாநப்ரதாநர், அங்கீகாரப்ரதாநர்; ஸத்யாநுபயயோக்யர்-ஆர்த்திப்ரதாநர், அபிநிவேஸப்ரதாநர், அபிநுசிப்ரதாநர் என்று ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர்.

[விவரணம் : ஸ்ரீவைஷ்ணவர் மூன்று வகைப்படுவர். (1) ஸத்காரயோக்யர். (2) ஸஹவாஸயோக்யர். (3) ஸத்யாநுபயயோக்யர். இவர்கள் மேன்மேலே சிறப்புற்றவர்கள். (1) ஸத்காரயோக்யராவார்-வைஷ்ணவத்தின் முதல்படியிலே நிற்பவர். வைஷ்ணவரென்னும் பெருமையையிட்டு ஸத்காரம் (உபசாரம்) செய்யலாமெயொழிய அடுத்த அதிகாரிகளைப்போலே கூடிவாழ்வதற்கோ, அதற்கடுத்த உத்தமாதிகாரிகளைப்போலே எப்போதும் அநுபுவிப்பதற்கோ தகுதியற்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களை எப்படி கண்டுபிடிப்பது? எனில்; இவர்கள் வைஷ்ணவ ரூபநாமங்களை தரிப்பதை முக்யமாகக் கொண்டிருப்பார்களேயொழிய வைஷ்ணவர்களுக்குரிய ஆத்ம குணங்களையும் அநுஷ்டானங்களையும் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். திருமந்திரம் முதலானவற்றை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்களேயொழிய, அவற்றின் அர்த்தத்தில் ஊன்றி நிற்கமாட்டார்கள். 'நான் வைஷ்ணவன்' என்று குர்வங்கொண்டிருப்பார்களேயொழிய வைஷ்ணவர்களுக்கு வேண்டிய அடக்கத்தோடு இருக்கமாட்டார்கள். சுருங்கக் கூறினால் அடுத்த அதிகாரியிடமுள்ள ஜ்ஞானமும், அநுஷ்டானமும், அங்கீகாரமும், உத்தமாதிகாரியிடம் உள்ள ஆர்த்தியும் அபிநிவேஸமும் அபிநுசியும் இவர்களிடம் இராது. (2) ஸஹவாஸயோக்யராவார்—கூடிப் பழகுவதற்குத் தகுதியுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். முற்கூறியவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள். ஞானம் அனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடையவர்கள். ஒரு ஸத்யாசார்யனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பெருமையையுடையவர்கள். ஆகையால் இவர்களோடு கூடிப்பழகுவதால் நன்மையுண்டு. (3) ஸத்யாநுபயயோக்யராவார் — “ஆஹ்லாத்யஸீதனேத்ராமபு: புலகேருதகூத்ரவாந் | ஸத்யா பரகுணவிஷ்ட: த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி: ||” [விஷ்ணுதத்வம்] [ஆநந்தக்கண்ணீர் பெருகாநிற்பவராய், உடம்பெங்கும் மயிர்க்கூச்செறியாநிற்பவராய், இதற்குக் காரணமாக எப்போதும் புகுவதே குணநுபுவம் செய்பவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமர்கள், ஸரீரம் படைத்த அனைவராலும் கண் காது முதலான ஸகலேந்த்ரியங்களாலும் எப்போதும் அநுபவிக்கத்தக்கவர்கள். (உடம்பைப் படைத்த பயன் இவர்களை அநுபுவிப்

ப்தேயென்னை]] என்கிறபடியே முற்சூறிய இருவகையினரைக் காட்டிலும் சிறந்த உத்தம ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். இவர்கள் புகுவத்பாகவதர்களைப் பிரிந்தால் ஆர்த்தி (வருத்தம்) விஞ்சியிருப்பார்கள். பகவத் புகுவதர்களோடு கூடி நிற்கவேண்டும் என்னும் அபிநிவேசம் (பெருவிருப்பம்) மிக்கிருப்பார்கள். புகுவத் புகுவத கைங்கர்யங்களைச் செய்வதில் அபிநுசி (பெருத்த ஈடுபாடு) உடையவர்களாயிருப்பார்கள். ஆகையால் இவர்கள் உடம்பு படைத்த அனைவராலும் எப்போதும் அநுபூவிக் கத்தக்கவர்கள் என்பது எம்பெருமானாரூடைய ஸிஷ்யர்களில் ஒருவரான ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயரின் வார்த்தை.

4. வார்த்தாமாலை [441] “பாய்ந்த பாய்ச்சலே தஞ்சமென்றிருந்தேன்” என்று ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர்.

5. திருப்பாவை [7] (ஆரூயிரப்படி அவதாரிகை) ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர் எழுந்தருளாநிற்கச்செய்தே நஞ்சீயர் தண்டனிட்டு நிற்க. ‘பகவத் விஷயத்தில் ருசி நமக்கு மெய்யாகப் பிறந்ததில்லை காணும்’ என்றருளிச்செய்ய, ‘உம்மைப்போலே ஆசார்யவாண்களுண்டோ? இங்ஙனே அருளிச்செய்வதென்? என்ன? ‘பகவத் விஷயத்திலே மெய்யே ருசியுண்டென்றிருக்கையாவது—பாகவதர்களைக் கண்டால் உகக்குமன்று காணும்’ என்றருளிச் செய்தார்.

[காஞ்சீ P B A ஸ்வாமியின் குறிப்பு : ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயரென்பவர் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்களில் ஒருவர்; அவர் நஞ்சீயர் காலத்திலும் எழுந்தருளியிருந்தார். அவர் ஒரு நாள் நம்பெருமானார் மங்களாசாஸனம் செய்துவிட்டுத் திரும்புகையில் நஞ்சீயர் அவரைத் தண்டனிட்டு நல்வார்த்தை கேட்டருளுகையில், “எம்பெருமான் திறத்தில் நமக்கு மெய்யான ருசி உண்டாகவில்லையே” என்று அவர் குறையுடன் பணித்தாராம்; அதைக் கேட்டு நஞ்சீயர், “தேவீரும் இப்படி ஸாதிக்கலாமோ? ஸாக்காத எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்ரயிக்கும் பாக்கியம் பெற்ற தேவீருக்கு பகவத் விஷயத்தில் மெய்யான ருசியில்லை என்னப்போமோ?” என்றாராம். அதற்கு அவர் அருளிய மறுமாற்றம்—‘நாம் எம்பெருமான் ஸன்னிதிக்குப் போய்வருகிறோம்;

அப்பெருமானை ஸேவித்து வருகிறோம், அவனது வடிவழகி¹டு பட்டுக் கண்ணர் பெருக்குகிறோம் என்பதெல்லாம் வாஸ்தவமே; பாகவதர்களைக் கண்டால் நிலாத்தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவற்றைக் கண்டாற்போல் உகந்திருக்கப் பெற்றருலன்றோ பகவான் திறத்தில் நமக்கு உண்மையான ருசியுண்டாகப் பெற்ற தாவது; அது இல்லையே! ஆதலால் சொன்னேன்" என்று. இதனால் பாகவதர்கள் விஷயத்தில் ப்ரதிபத்தியுண்டாவது மிகவுமரிது— என்றதாயிற்று.]

ஆட்கொண்டவில்லி வம்சஸ்தரான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் A R ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி எழுதியவை :—

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வாதூல வீரராகவர் என்ற மஹான் இருந்தார். வில்லிபுத்தூரிலிருந்து பலரை ஆட்கொண்டதால் அவருக்கு ஆட்கொண்டவில்லி என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டது. இவர் குமாரர் ஆட்கொண்டவில்லி அம்மங்கியார். இவர் ஆளவந்தார் சிஷ்யர். இவர் குமாரர் வகுளாபரணர் என்ற ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர். எம்பெருமானார் சிஷ்யரான இவர் ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

16. பெரியகோயில் வள்ளலார்

1. வார்த்தாமாலை [203] நஞ்ஜீயரைப் பெரியகோயில் வள்ளலார் திருவாய்மொழியிலே ஓரர்த்தப்ரஸ்தாபத்திலே ஜீய ஏருளிச் செய்தபடியொழிய இங்ஙனையானாலோவென்ன; 'நான் சொன்னபடி அழகிதென்று த்ருக்கலிகன்றி தாஸர் சொல்லுவர்' என்று ஜீயர் அருளிச்செய்ய; 'உம்முடைய ஸிஷ்யர் அழகியதென்ப ரென்றது ப்ரமாணமாகச் சொல்லுவானென்?' என்ன; 'அதி லொரு திர்புந்தநமில்லைக னும், ஸதாசார்ய ஸந்நிதியோடு ஸச்சிஷ்யஸந்நிதியோடு வாசியில்லைகானும் ஒருவனுக்குத் திருத்தம் மிறக்க' என்றருளினார்.

[விவரணம் : 'நல்ல ஆசார்யன் மூலமாக நம்முடைய ஜ்ஞானத்தைச் சீர்திருத்திக்கொள்வது' பாலே, நல்ல ஸிஷ்யன் மூலமாகவும் நாம் அறியாத ஓர் அர்த்தம் கிடைத்தால் அதைக் கொண்டு நம்முடைய ஜ்ஞானத்தைத் திருத்திக்கொள்ளலாம்' என்ற பரந்த மனப்பான்மையை உடையவர் நஞ்ஜீயர் என்பது

இவ்வார்த்தையிலிருந்து விளங்குகிறது. அருளிச்செயல் வ்யாக்
 யானங்களிலும் சில இடங்களில் நம்பிள்ளையாகிற திருக்கலிகல் றி
 தாஸர் தம் ஸீஷ்யரென்றும் பாராமல் சில அபூர்வார்த்தங்களை
 அவர் சொல்லும்போது அவற்றை ஏற்று நஞ்சீயர் அவரைக்
 கொண்டாடினார் என்று காணப்படுகிறது.]

2. வார்த்தாமாலை [358] ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று இவர்
 களுக்குப் பேராகைக்கு அடி ஏதென்று கேட்க; “ஸ்ரீமத்புத்ர
 ராகையாலும், ஸ்ரீமாந் பிதாவாகையாலும், ஸ்ரீ புருஷகாரமாகையா
 லும், ஸ்ரீமாந் வைபுவத்தையறிகையாலும், இவர்கள் ஸ்ரீமத்பத்யத்தே
 பிறக்கையாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று நிருபகம்” — என்று
 பெரியகோயில் வள்ளலார் அருளிச்செய்வார்.

[விவரணம் : ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்னும் திருநாமம் எம்
 பெருமானடியார்கள்க்கு ஏற்படுவதற்குப் பின்வரும் காரணங்கள்
 சொல்லலாம் :— (1) ஸ்ரீமானான எம்பெருமானுக்கு இவர்கள்
 செல்லப்பிள்ளைகள், (2) ஸ்ரீயஃபதியான எம்பெருமான் இவர்
 களுக்குத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருப்பவன், (3) பிராட்டி
 இவர்களுக்குப் புருஷகாரமாயிருப்பவன்; இப்படி, ஸ்ரீஸம்பந்தத்
 தால் வைஷ்ணவர்கள் ஆனவர்கள் என்றபடி. (4) ஸ்ரீமானான்
 எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிந்தவர்கள். (5) “ஸ்ரீமந்
 நாராயண” என்று தொடங்கும் த்வயத்தாலே ஜ்ஞானஜன்ம
 மடைந்தவர்கள். இக்காரணங்களாலே இவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
 கள். இது எழுபத்துநாலு எம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவரான
 பெரியகோயில் வள்ளலார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

3. வார்த்தாமாலை [440 h] நம்பிள்ளை ப்ரஹ்மதேஸத்திலே
 எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே பெரியகோயில் வள்ளலார் காணவர,
 “குலந்தரும்” என்றிற பாட்டில் முதல் பதத்துக்குத் தாத்தர்ய
 மருளிச்செய்யவேனுமென்று பிள்ளையைக் கேட்க, “முரட்டுத்
 திருப்பதியான உன்னை நம்பூர் குலத்துக்கு வேஷமாக்கின
 குலம் தரும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

17. மாடுருன்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டான்

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : மஞ்ஜரி முதல் பாகம் பக்கம் 266-ல் முதல் பாரா இறுதியையும், அடுத்த பாராவில் பக்கம் 267-ல் 'மீளவும் த்ருவயத்தையே அவர்களுக்குப் பரிசிலாக இரங்கியருளி' என்பது வரையிலும் காண்க.

2. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : மாருதிச் சிறியாண்டான் தம்முடைய அந்திமதுஸையிலே பணித்த வார்த்தை :— திருவேங்கடமுடையான் தன் ஸ்வரூபத்தை மறந்து என் ஸ்வரூபத்தை நினைத்தானாகில், பழைய நரகங்களொழிய வேறே எனக்கென்று சில நரகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்மே; அன்றிக்கே, என் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தானாகில், பழைய திருநாடு போராது; எனக்கென்று வேறே ஒரு திருநாடு ஸ்ருஷ்டிக்க வேணும்மே; அதாவது—ஸ்வக்குத தோஷஸ்மரணம் அநந்ததுக்கப்பரதூந்நேது; ஈஸ்வர வாத்ஸல்யஸ்மரணம் அநந்தாஸ்சர்யஸுகூப்ரதூந்நேது என்றபடி.

இவர் தனியன் "ஜ்ஞாதும் கூரகுலாதிபம் கிரிமிகுளாத் ப்ராப்தாபதம் ப்ரேஷித: | ஸ்ரீராமாவரஜேந கோஸலபதூத் த்ருஷ்ட்வா ததீயாம் ஸ்திதிம் || ஸம்ப்ராப்தஸ்த்வரயா புராந்தகபுராத் கல்யாணவாபிதே யோஸௌ மாருதிரித்யஸம்ஸத வயம் தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே ||"

[கிரிமிகண்டனிடம் ஆபத்தடைந்த கூரத்தாழ்வானைப் பற்றி அறிய, கோஸலராஜ்யத்தினின்றும் எம்பெருமானாராலே அனுப்பப் பெற்றவராய் அவருடைய நிலையை அறிந்து புராந்தக புரத்தினின்றும் அதிவேகமாகக் கல்யாணி ஸரஸ்வரின் கரையை (நல்ல செய்தியுடன்) வந்தடைந்தமையாலே '(மாடுருன்றில்லா) மாருதி' என்று எவரொருவர் எம்பெருமானாராலே கொண்டாடப்பட்டாரோ, அத்தகைய மாருதிச் சிறியாண்டானை நமஸ்கரிக்கிறோம்.]

3. வார்த்தாமாலை [91]: a சிறியாண்டான் தம்முடைய அந்திமதுஸையிலே பணித்த வார்த்தை :— திருவேங்கடமுடையான், தன் ஸ்வரூபத்தை மறந்து என் ஸ்வரூபத்தை நினைத்தானாகில் பழைய நரகங்களொழிய வேறே எனக்கொரு நரகம் ஸ்ருஷ்டிக்க வேணும்; அன்றிக்கே, என் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தானாகில் பழைய திருநாடு போராது, எனக்கென்ன ஒரு திருநாடு ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்.

[விவரணம் : a சிறியாண்டான்—எம்பெருமானாகுடைய ரீஷ்யபராப் க்ருமி கண்டன் அழிந்த நற்செய்தியைத் திருநாராயண புரத்தில் எம்பெருமானாருக்குச் சொல்லி, 'அவரால் மாடுருன்றில்லா மாருதி' (ஸீதா பிராட்டியால் கைம்மாறு காணமுடியாத அனுமனைப் போன்றவர்.) என்று கொண்டாடப் பெற்ற சிறியாண்டான். ஐ. நி. 2-ல் இவ்வார்த்தையின் விவரணம் காண்க.]

18. காராஞ்சி ஸோமயாஜியார்

சுரமோபாய நிர்ணயம் : காராஞ்சியில் ஸோமயாஜியார், எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்துச் சிலநாள் ஆசார்ய கைங்கர்யம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து, பின்பு தம்முடைய ஊரான காராஞ்சியிலே எழுந்தருளிச் சிலநாள் கழித்தவாறே. ஸ்வாசார்யரைத் தேட்டமாய், தேவியாருடைய உபாதிதியினாலே ஸ்வாசார்யருடைய ஸன்னிதிக்குக் கெழுந்தருளக் கூடாமையாலே, எம்பெருமானாருக்குப் ப்ரதிநிதியாக ஒரு விக்ரஹம் ஏறியருளப்பண்ண, அந்த ஸம்ஸ்தானம் நன்றாக வகுப்புண்ணுமையாலே அத்தையழித்து வேறே ஏறியருளப்பண்ண, அற்றைக்கு ராத்ரி இவர் ஸ்வப்னத்திலே உடையவர் எழுந்தருளி, “நீர் ஏன் இப்படி நம்மை நலிந்து உருவழிக்கிறீர். எங்ஙனேயிருந்தாலும் நம்முடைய அபிமானமே உத்தராகமென்று அப்யவஸிக்கமாட்டாத நீரோ நம் விக்ரஹத்திலே ப்ரதிபத்தி பண்ணப்போகிறீர்” என்று அருளிச்செய்ய, திடுக்கிட்டு எழுந்திருந்து அப்போதுதானே அந்த விக்ரஹத்தை சேமத்திலே எழுந்தருளப்பண்ணி, தேவியாரையும் அறத்துறந்து, அங்கு நின்றுப் புறப்படடுக் கோயிலேற எழுந்தருளிக் கண்ணும் சுண்ணீருமாய்க் கைகால் பதறி வந்து உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலப் புகல் அற்று விழுந்து பெருமிடறு செய்து அழப்புக்கவாறே. இது ஏதென்று கேட்டருள, அங்குற்றை வ்ருத்தாந்தத்தை ஸப்ரகாரமாக விண்ணப்பம் செய்ய, உடையவரும் முறுவல் செய்தருளி, “வாரீர் அஜ்ஞாதாவே! உம்முடைய ஸ்த்ரீபாரவஸ்யத்தை அறுக்கவேண்டிச் செய்தோமித்தனை; நீர் இகழ்ந்தாலும் நாம் உம்மை நெகிழ்விடத்தக்கதில்லை. நீர் எங்கேயிருந்தாலும் நம்முடைய அபிமானத்தாலே உம்முடைய பேற்றுக்குக் குறைவாராது. ஸர்வபுரங்களையும் நம் பக்கவிறே பொகட்டு திர்ப்புரராய் மார்விலே கைபொகட்டு உறங்கும்” என்று அருளிச்செய்தார்,—என்று நம்முடைய பிள்ளை அருளிச் செய்வர். [நம்முடைய பிள்ளை—பெரியவாச்சான் பிள்ளை.]

19. தொண்டனூர் நம்பி

1. ஆறுமீரப்படி குருபரம்பராம்பாவம் : அங்கே அத்தேசத் திற்கு அதிபதியான விடலதேவராயன் மகள் பிராசாவிஷ்டையா யிருக்க, அவனும் மந்த்ரவாதிகள் பலரையுங்கொண்டு தீர்க்கத் தேடினவிடத்திலும் தீராதபடியாலே து:க்கிதனாயிருக்க, தப்பத்னியும் நிர்வாணமாய் ஓடித்திரிகிற தன் பெண்ணைக் கண்டு மிகவும் வ்யாகுலப்பட்டிருக்குமளவிலே தொண்டனூர் நம்பி உபாத்நா நார்த்துமாக ராஜக்ருஹத்தேற எழுந்தருளினவர். து:க்கிதையால் ராஜபத்தியைக் கண்டு 'து:க்கிதேது என்?' என்று கேட்டருள, அவளும் தக்காரணத்தைச் சொல்ல, நம்பியும் கேட்டருளி 'நம் ஆசார்யர் எம்பெருமானார் எழுந்தருளினார்; அவர் கடாஷித்தால் இப்பேய் காடேறிப்போம்' என்று பூரஹ்மரக்ஷஸ்ஸின் கதையை ஸவிஸ்தாரமாக அவளுக்கு அருளிச்செய்ய, அவளும் கேட்டு ஆஸ்ரயப்பட்டுத் தன் புர்த்தாவுக்கு அறிவிக்க, அவனும் 'உடையவர் இப்பேயை விடுவிக்கில், அவரே நமக்கு ஆசார்யர்; அவர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்கக்கடவேன்' என்ன, அவ்வளவிலே அவன் ஸ்வகூருக்களுக்கு விருந்திடத்தேட, இவளும் தன் புர்த்தாவைக் குறித்து, 'நீர் அங்குஹீநரென்று அவர்கள் இங்கே வாரார்கள்; சொல்லாதேகொள்ளும்' என்ன, அவனும் 'அவர்கள் வாராதிருப்பார்களோ?' என்று இவள் வார்த்தையை அதிக்ரமித்துச் சொல்லிப்போகவிட, அவர்களும் முன்பு டில்லீஸ்வரனான துருஷ்கன் இவனை ஆக்ரமித்துப் பிடித்துக் கொண்டுபோய், பட்டாஹனன்றிக்கே போம்படி ஒரு அங்குஸிச்சேதும் பண்ண, அத்தால் 'விடல தேவராயன்' என்று ப்ரஸித்தமானாகையாலே, ஹீநாங்குனகத்தே புஜிக்க வொண்ணாதென்று தவிர்த்துவிட்டார்கள்; அதுகண்டு அவன் அவர்களிடத்தே அதிகுபிதனாய் அவர்களைத் திரஸ்கரித்திருக்குமளவிலே, அவனுடைய ஸ்திரீயும் அவனைக் குறித்து 'உடையவர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கலாகாதோ? இவர்களால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?' என்ன; அவனும் இசைந்து 'உடையவரை 'ஸ்வகூருஹத்தேற எழுந்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்க, இராமாநுசனும் 'நாம் ராஜதூநியை மிதிக்கக் கடவோமல்லோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வளவிலே தொண்டனூர் நம்பி முதலான முதலிகள் 'இவனை விசேஷகடாஷித் செய்தருளினால் தர்ஸநத்துக்கு பூஹுஉபகாரமுண்டு' என்று பூஹுஸ: வேண்டிக்கொள்ள, உடையவரும் ஸம்மதித்து அவனகத்தேற எழுந்தருளினவளவிலே அவனும் அதிஸந்துஷ்ட

னாயத் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்கப் ப்ரணாமம்பண்ணி ஸவிநயனாய் நிற்க. முதலிகளும் உடையவர் ஸீபாத்ரீர்த்தத்தை அவன்புத்ரிக்கு ப்ரஸாதித்துத் தத்தீர்த்தத்தாலே ப்ரோஷிக்க, அவனடைய சித்தப்பூரமம்போய்த் தெளிந்துவந்து சேலையும் உடுத்து உடையவரை ஸேவிக்க, இத்தை விடலதேவராயன் கண்டு அத்தயாஸ்சர்ப்பப்பட்டுத் தத்ஷணமே ஸீபாத்ரீர்த்திலே ஆஸ்ரயிக்க, அவனையும் இரங்கியருளித் திருவடிக் கு அந்தரங்கனும்படி கடாஷித்தருளினார்.

2. சரமோபாய நிர்ணயம் : அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த அனந்தாழ்வானும் எச்சானும், தொண்டனார் நம்பியும், மருதூர் நம்பியும் உடையவர் திருவடிகளிலே துண்டும் ஸமர்ப்பித்து, “இவ்வாத்மாவுக்கு ஆசார்யன் ஒருவனே பலரோ?, இத்தனை பேருண்டென்று நிர்ஸயித்து அருளிச்செய்யவேணும்” என்று கேட்க, ‘பொன்னுச்சியாரைக் கேளுங்கோள்’ என்று அருளிச்செய்ய, அவர்களும் அங்கே எழுந்தருளி, “எம்பெருமானார் தேவரீரைக் கேட்கச்சொல்லி அருளிச்செய்தார். இவ்வாத்மாவுக்கு ஆசார்யன் ஒருவனே பலரோ? இத்தனை பேருண்டென்று தேவரீர் நிர்ஸயித்தருளிச்செய்யவேணும்” என்ன, அவரும் திருக்குழற்கற்றையை உதறி ஒன்றாக ஒட்ட முடிந்து பொகட்டுக்கொண்டு. “அடியேனாலே இது நிர்ஸயித்துச் சொல்லக்கூடாது. அபுலையான அடியேனுக்குத் தெரியுமோ? எம்பெருமானார் தாமே அருளிச்செய்ய வேணும்த்தனை” என்று அருளிச்செய்து, தரையிலே கிடந்த காவி நூலை எடுத்துத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு உள்ளே எழுந்தருளினார். இவர்களும் அப்ராப்தமநோரதராய், உடையவர் ஸன்னிதியிலே சென்று துண்டும் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, போன கார்யம் என்னென்று கேட்டருள, அவர் — தமக்குத் தெரியாது. எம்பெருமானார் தாமே அருளிச்செய்ய வேணும்த்தனை — என்று அருளிச்செய்தார் என்ன, நீங்கள் போனபோது அவர் செய்த வ்யாபாரம் என்னென்று கேட்க, “திருக்குழற்கற்றையை உதறி ஒன்றாக முடித்துத் தரையிலே கிடந்த காவிநூலை எடுத்துத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு எங்களை அனுப்பி உள்ளே எழுந்தருளினார்.” என்ன, “அவர் வெறுமலே எழுந்தருளவில்லை. நீங்கள் பண்ணின ப்ரஸனத்துக்கு ஸதுத்தரமாகப் பொருள் சொல்லிப் போனார். உங்களுக்குத் தெரிந்ததில்லையே” என்றருளிச்செய்ய, ஆகிலும் அந்த அர்த்தத்தை தேவரீர் வெளியிட்டருள வேணு

மென்ன, உடையவர் அருளிச்செய்தபடி—“அவர் திருக்குழற் கற்றையை உதறினத்தினாலே—இவ்வாத்மாவுக்கு ஆசார்யனைப் பார்க்கும்போது ஓரோராகாரத்தாலே பலராயிருக்குமென்றபடி, ஒன்றாக முடிந்து பொகட்டத்தாலே—இவனுக்கு ஆசார்யனாய் நின்று பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறவன் ஒருவனென்றபடி; தரையிலே கிடந்த காவிறுலை எடுத்ததினாலே பேற்றுக் குடலாக அறுதியிட்ட ஆசார்யனை விசேஷப்பதாக நினைத்துப் பேற்றுக் குடலாக அறுதியிட்ட ஆசார்யர் சதுர்த்தாய்ரமத்தைப் பராமிதித்துக் காஷாயம் சார்த்தியிருக்கிற எம்பெருமானாரென்று நம்மைச் சொன்னபடி. தலையிலே வைத்ததினாலே நமக்கு மூர்த்தந்நயரான இவர் அனைவர்க்கும் அதிசயாவஹர் என்னுமிடத்தை வெளியிட்ட படி; அங்கிராமல் உள்ளே புகுத்ததினாலே இப்படிப்பட்ட ஆசார்யனை ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே, ‘‘பேலாடிக் கொணர்ந்து புகுத வைத்துக்கொண்டேன் பிறிதொன்றி’’ என்கிறபடியே பேணியிட்டு வைத்துக்கொண்டு அநுஸந்தித்துக்கொண்டு இருக்கையே தத்ஸம்பந்நிதிகளுக்கு ஸ்வரூபமென்னும் அர்த்தத்தை வெளியிட்ட படி. ஆகையாலே நீங்களும் இவ்வர்த்தத்திலே நிஷ்ட்டராய்ப் போருங்கோ என்று அருளிச்செய்தார். இத்தாலே பொன்னாச்சி யாரையிடுவித்துத் தம்முடைய உபாயதாத்தமகமான ஆசார்யத் வத்தை வெளியிட்டபடியிறே.

3. வார்த்தாமாலை [44] : தொண்டனார் நம்பி ‘மின்னாட்டி யாகப் பெற்றிலேன்’ என்று. [வரலாறு விளங்கவில்லை.]

4. வார்த்தாமாலை [450] : a ‘புகுவச்சேஷமாய் வைத்து அகன்றுபோன ஆத்மாவை எம்பெருமானோடே சேர்க்கைக்குப் பற்றுகாகப் பிராட்டியுள்ள’ என்று அத்தியவளித்திருக்கை. தொண்டனார் நம்பி தம்முடைய அந்திமதூஸையிலே மருதூர்நம்பி நடக்க, ‘‘இவ்வாத்மா எம்பெருமானைப் பற்றிக் கரைமரஞ்சேரும் படி ஒரு வார்த்தை சொல்லவல்லையே?’’ என்று கேட்க; ‘‘எம் பெருமானுக்கு இல்லாததுமாய் இவ்வாத்மாவுக்கு உள்ளதொன்று மாய், எம்பெருமானைப் பெறுகைக்குப் பொருள் விலையுந்தானையா யிருப்பது ஒரு அஞ்சலியேகாண்’’ என்றருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனையென்னில்;—அடித்துப் பறிக்கும் தூஸையிலே ஓரறிமுகம் பெற்றற்போலேயும், கருடமுத்தூரைக்கு விஷம் தீருமாப்போலே யும், நமக்குப் புகுஷகாரபூதையான பிராட்டி உள்ள என்று அத்தியவளித்திருக்கையே வேண்டுவது.

[விவரணை : 8 அநாதீ, காலமாக எம்பெருமானுக்கு அடிமைப் பட்டிருந்தும் அகன்றிருந்த இவ்வாத்தமாவை எம்பெருமானோடே சேவைப்பதற்குப் புருஷகாரத்துதையான பிராட்டி இருக்கிறாள் என்று உறுதிபூண்டிருக்கையே ஜீவன் செய்யவேண்டியது என்னும் அரித்தத்தை ஐதீயந்தைக் காட்டி நிரூபிக்கிறது இவ்வார்த்தை. தொண்டனார் நம்பியினுடைய அந்திம காலத்தில் மருதூர் நம்பி எழுந்தருள, தொண்டனார் நம்பி அவரிடம் தமக்கு உய்யும் வகைகளைன்றைக் கேட்ட, 'அஞ்ஜலிருபமான காயிகர்ப்பத்தியோ அது' என்று மருதூர் நம்பி அருளிச்செய்தார். இந்த அஞ்ஜலியைப் பரமாத்ம சேவரைக் குறித்துச் செய்யமுடியாது. நாம் அவனைக் குறித்துச் செய்யக்கூடியது இது. "அம் ஜலயதி இதி அஞ்ஜலி:" [அகாரணச்யனான எம்பெருமானை நீர்போலே உருக்கிறதாயினால் 'அஞ்ஜலி' எனப்படுகிறது.] என்னும் வ்யுத்தத்தின்படி எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு எளிய உபாயமாயிருப்பது அஞ்ஜலி. தன் கையில் ஒன்றுமில்லை என்பதைக் காட்டுவதாயிருப்பதாலே காயிகர்ப்பத்தியாகவேயிருப்பது அஞ்ஜலி என்று கருத்து. இந்த அஞ்ஜலியையும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக வரித்துச்செய்யவேண்டும். வறிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்கள் நம்மிடம் உள்ளதையெல்லாம் அடித்துப் பறிக்கும் காலத்தில், அவர்களை விரட்டவல்ல ஒரு துணைவன் அங்கு வந்தது போலவும், பாம்பு கடிக்கப் பெற்றவனுடைய விஷம் சுருட்டமுதுரையால் தீருவதுபோலவும், புருஷகார துதையான பிராட்டி என்னித்யாலே நமக்குப் பேறு தப்பாமற் கிடைக்கும். ஓர் அஞ்ஜலிமாதரத்திலே எம்பெருமான் தன்னை நீர்ஹேதுகமாக அளிப்பான் என்று 'உறுதி பூண்டிருப்பதே இவன் செய்யவேண்டுவது. தொண்டனார் நம்பியும் மருதூர் நம்பியும் எம்பெருமானுருடைய ஸிஷ்யர்களாய் அவரால் நியமிக்கப்பெற்ற எம்ஹாஸனாதிபதிகளாய் அவருக்குப் பின் அருளாளப் பெருமான் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்கள்.]

20. மருதூர் நம்பி

1. ஆருயிர்ப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : மருதூர் நம்பி தம்முடைய அந்திமதூயையிற் பணித்த வார்த்தை : 'மூன்று ஜந்மம் தம் திருவடிகளிலே அபராதம் பண்ணின ஸீஸுபாலன் திருவடிகளைப்படைந்தான். அந்த ஜந்மம் திருவடிகளிலே அபராதம் பண்ணின நான் இழந்திருக்கை வழக்கோ?' என்ன, சிங்கர்

அன்றே திருவடிகளைத் தந்தருளினார்; அதாவது—இத்தலையில் அபராதமே அவன் அங்கீகாரத்திற்குப் பச்சைபென்று உணர்கை சரம ஜ்ஞாநபரிபாகமென்றபடி.

2. சரமோபாய நிர்ணயம் : தொண்டனார் நம்பி 2-வது ஐ. நி. காண்க.

3. வார்த்தாமாலை [89] : 2 மருதூர்நம்பி தம்முடைய அந்திம துஸையிலே பணித்த வார்த்தை; "மூன்று ஐந்மம் திருவடிகளிலே அபராதம் பண்ணின ஸிஸுபாலன் திருவடிகளைப் பெற்றான்; அநாத் காலம் திருவடிகளிலே அபராதம் பண்ணின நான் பெரு திருக்கை வழக்கோ?" என்று அழ. அப்போதே பரமபதத்தேற எழுந்தருளினார்.

[விவரணம் : 2 மருதூர்நம்பி—எம்பெருமானார் ஸிஷ்யர்களில் ஒருவர்.]

4. வார்த்தாமாலை [450] : 2 தொண்டனார் நம்பி 4-வது ஐ. நி. காண்க.

21. வங்கிப்புரத்து நம்பி

1. பெரிய திருமுடியடைவு : மணக்கால் நம்பி திருவடிகளில் லாஸ்யமித்தார் வங்கிபுரத்தாச்சி; குமாரர் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் லாஸ்யமித்த வங்கிபுரத்து நம்பி. அவர் குமாரர் வங்கிபுரத்தாச்சி. அவர் குமாரர் வங்கிபுரத்தாச்சான். அவர் குமாரர் ஸ்ரீரங்கராஜர். அவர் குமாரர் கரிகிழைவர். அவர் குமாரர் தேவராஜர். அவர் குமாரர் வரதராஜர். அவர் குமாரர் ஸ்ரீரங்கராஜர். அவர் குமாரர் பெரிய திருவேங்கடாசார்யர். சிறிய திருவேங்கடாசார்யர், பெரிய திருவேங்கடாசார்யர் குமாரர் வேங்கடாசார்யர்.

வங்கிபுரத்து நம்பிக்குத் தனியன்

புரத்துவாஜகுலோத்தபுதம் ஸக்ஷ்மணர்ய பதாஸரிதம் |
வந்தே வங்கிபுராதீஸ்ரம் ஸம்பூர்ணர்யம் க்ருபாமிதிம் ||

[பாரத்வாஜ குலத்துதித்தவராய், ராமாநுஜ முனிவரின் திருவடிகளை ஆஸ்யமித்தவராய், கருணைக்கோர் இருப்பிடமான வங்கிபுரத்து நம்பியை வணங்குகிறேன்.]

2. சரமோபாய நிர்ணயம் : “சரம பர்வத்துக்கு ஆளாகாத வன் ப்ரதம பர்வத்துக்கு ஆளாகான்; ப்ரதம பர்வத்துக்கு ஆளாகாதவன் சரம பர்வத்துக்கு ஆளாவானிறே” என்று வங்கி புரத்து நம்பி வார்த்தை. “ததீயஸேஷத்வஜ்ஞானமில்லாதவனுக்குத் தச்சேஷத்வ ஜ்ஞானமும் இல்லையாய்விடும். புகுவத்ஷ விஷயத்தில் ஜ்ஞானமில்லாதவன் தத்ப்ரப்த்யர்த்தமாச ஆசார்யோபஸத்தி பண்ணும். ஆசார்யாபிடிமான நிஷ்டைன் ப்ரதமபர்வத்தில் கைவையான்” என்றபடி. அன்றிக்கே, “ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தவன் புகுவத் க்ருதமான ஸ்வரூப ஸங்கோசத்தை உடையனும். ஸஸ்வராபிடிமானத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிடிமானத்திலே ஒதுங்கவேணும். சரமோபாய நிஷ்டைனுக்கு ஸஸ்வராபிடிமானம் வேண்டுவதில்லை” என்று இங்ஙனே பொருளாகவுமாம். இத்தால் “எம்பெருமானாரோடு ஸம்பந்தமில்லாதவனை ஸஸ்வரன் கைவிடும். ப்ரதமபர்வமான ஸஸ்வரன் தோஷ துர்ஸந்ததாலே சேதனைக் கைவிடும். சரமபர்வமான எம்பெருமானார் கைவிடுவதில்லை. எம்பெருமானாரோடு ஸம்பந்தமுண்டானவனுக்குப் பேற்றுக்கு உடலாக ஸஸ்வரன் கைபார்த்திருக்கவேண்டாவிதே” என்றபடி. “தேவமற்றறியேன் — மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே” என்றிருந்தால், பின்னை அங்ஙனல்லது இராதிறே. ‘பொன்னடி’ என்றருளிச்செய்தாரிறே. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வர்க்கும் உத்தராகர் எம்பெருமானாரேயாகக் குறையில்லை. இப்படி உத்தராகரான எம்பெருமானாருடைய அபிடிமானத்திலே அந்தர்ப்படிவியாதார் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போருவர்கள்.

3. வார்த்தாமாலை [71] : வங்கிப்புரத்து நம்பி, யதிவர குடாாமணி தூஸர்க்கு. “ஒரு ஸர்வ ரக்தியை ஒரு அஸக்தன் பெறும்போது, தானும் பிறரும் தஞ்சமன்று; ஆசார்யன் அநுக்ஷரஹபூர்வகமாக த்வயத்தில் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்துப் பிழைத்தல், நித்ய ஸம்ஸாரியாய் முடிதல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட்டதில்லை” என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : வங்கிப்புரத்து நம்பி எம்பெருமானாருடைய ஸிஷ்யர்களில் ஒருவர். மணக்கால் நம்பியின் ஸிஷ்யரான வங்கிப்புரத்தாச்சியின் குமாரர்.]

4. வார்த்தாமாலை [441] : "அத்தீட்டை யாருக்குச் சொல்லு வேன்" என்றார் வங்கிபுரத்து நம்பி [வரலாறு விளங்கவில்லை.]

5. நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம் 9—6 : (ஏறு திருவுடையான்) வங்கிப்புரத்து நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேயாய்த்துச் சிறியாத்தான் ஆஸ்ரயித்தது. போசள ராஜ்யத்தில் நின்றும் வந்த நாளிலே ராஜகேஸரியிலே ஆச்சான் நடந்திருந்தானாய், காணவேணுமென்று அங்கே சென்று கண்டிருக்கிறவளவிலே, நம்பி எனக்கு இங்ஙனே பணிக்கக்கேட்டேன்;—“பூர்வ ஸமயங்களிலுள்ளாரும் ஒரு வஸ்துவைக்கொண்டு அது தனக்கு ஜ்ஞாநாதிக்கயத்தையும் உண்டாக்கிக் கொள்ளாநின்றார்கள். அவர்களிற்காட்டில் வைதிக ஸமயமான நமக்கேற்றம் ‘ஸ்ரிய:பதி ஆஸ்ரயணியன்’ என்று பற்றுகிற இதுகாண்” என்று பணித்தானும்.

[விவரணம்: எம்பெருமானுடைய ஸிஷ்யர்களில் ‘வங்கிப்புரத்து நம்பி என்பவர் ஒருவர். சிறியாத்தான் அல்லது சிறியாச்சான் என்று அழைக்கப்படும் மஹாநுபூவர் அந்த நம்பியின் ஸிஷ்யராவார். ஒரு ஸமயம் சிறியாச்சான் போசளராஜ்யத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வந்திருந்தபோது, ‘ராஜகேஸரி’ என்னுமிடத்திலே எழுந்தருளியிருந்த நம்பியைக் காணச்சென்று, அவரோடு வார்த்தை சொல்லும்போது அவர் ஆச்சானிடம் “ஹைம் முதலான புறச்சமயங்களிலுள்ளவர்களும் ஸிவனைப் போன்ற ஒரு தெய்வத்தைப் பரம் பொருளாகக்கொண்டு, அவனை ஸர்வஜ்ஞனாகவும் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காட்டிலும் வைதிக மதத்திலுள்ளவர்களான நமக்குச் சிறப்பு ‘லக்ஷ்மீநாதனே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவன்’ என்று ஒரு மிதுனத்தைப் பற்றுகிற இதுவேயாகும்” என்று சொன்னதாக ஆச்சான் அருளிஞர்.]

6. பெரிய திருமொழி 6-7-4 : முதல் பாகம் எம்பெருமானார் வைபவம் பக்கம் 390 ஐ. நி. 54 காண்க.

7. திருவிருத்த ப்ரவேசம் : (வ்யாக்யானம் 6 ஈடு) அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார் வைபவம் பக்கம் 108 ஐ. நி. 10 காண்க.

8. திருவிருத்தம் 56 : (வ்யாக்யானம் & ஈடு) முதல் பாகம் பக்கம் 892 ஐ. நி. 66 காண்க.

9. திருவிருத்தம் 83 : (வ்யாக்யானம் & ஈடு) (முன்றில் பெண்ணை) 'முன்றில்' என்று முற்றத்துக்கும், வாசலுக்கும் பேர். 'முற்றத்தில் பனை நடலாமோ?' என்று இவ்விடம் நிர்வஹியா நிற்கச் செய்தே. வங்கிப்புரத்து நம்பியைச் சிலர் கேட்க. "அதுவா! இவள் கார்யம் தனிரும் முறியுமாய்ச் செல்லுகிறது" என்று பணித்தாராம்.

10. ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யக்யாத்மந: |
ப்ராப்த்யபாயம் பஸம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்திவிஹோதிச ||
வத்யந்தி ஸகஸா வேத்யா: ஸேதிஹாஸ புராணகா: |
முந்யாஸ மஹாத்மாந: வேத்யவேத்யார்த்தவேதிந: ||

[அடையத்தக்கதான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும், அடைபவனாகிற ஜீவஸ்வரூபத்தையும், அடைவதற்கு உபாயத்தையும், அடைந்து பெறும் பயனையும், அடைவதற்குத் தடையையும் இதிறாஸ புராணங்களோடு கூடிய எல்லா வேதங்களும், வேதத்தையும் அதன் பொருளையும் அறிந்த மஹாத்மாக்களான முனிவர்களும் கூறுகின்றனர்.] என்று ஸகலவேததாத்பர்யம் இவ்வர்த்தபஞ்சகம் என்னுமிடத்தைப் பெரிய வங்கிப்புரத்து நம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தார்.

11. பகவத் விஷயம் ஈடு [7-2-7] : (கொழுந்து) "இப்பாட்டில் ஒருதலைக்கட்டின்றிக்கேயிருக்கு மிதுக்குக் கருத்து—பரிஹரிக்கு மெல்லையழிந்தான்; நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்?—என்று தன்னிலே நோவுபடுகிருள்" என்று வங்கிப்புரத்து நம்பி பணிக்கும்.

12. பகவத் விஷயம் ஈடு [9-2-8] : 48-ம் பக்கம் 43-வது ஐ. நி. காண்க.

13. முமுக்ஷுஸ்படி சாமஸ்ஸோக ப்ரகரணம் சூர்ணை 265 : "இதுதான் அநுவாத்ய கோடியில்" என்று வங்கிப்புரத்து நம்பி வார்த்தை :

[விவரணம் : இந்தச் சரம ஸ்லோகார்த்தத்தில் நம்பிக்கை பிறப்பது மிகவும் அரிது என்பது இச்சூர்ணையில் காட்டப்படுகிறது. அதாவது—முன்பு அறியப்படாத ஒரு பொருளை அறி

வித்து அதைச் செய் என்று கட்டளையிடுவது விதி₄ எனப்படுகிறது. அறிந்ததொரு அர்த்தத்தையே திருப்பிச் சொல்லுவது அநுவாத₃ மெனப்படுகிறது, மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது ‘‘என் னையே சரணமடைவாய்’’ என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் கண்ணன் அர்ஜுனனைக் குறித்து விதி₄ப்பதாகத் தோன்றினாலும், அர்ஜு னன் ஏற்கனவே அறிந்த விஷயத்தையே இதில் கண்ணன் அநு வாதும் செய்கிறான் என்பதே உண்மை என்று மிகவும் ஆப்த ரான வங்கிப்புரத்து நம்பி இவ்வார்த்தையில் திருவுள்ளம் பற்று கிறார் என்கிறது இச்சூத்ரீண. வங்கிப்புரத்து நம்பி எம்பெருமானு ரால் நியமிக்கப்பெற்ற எழுபத்துநாலு ஸீம்ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவர் என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.]

14. ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம். ஸாத்தியோபாயஸோதாநாதி₄காரம் அபி₄கூச்ச₂ம் ஹரிம் ப்ராத: பர்சாத் த்ரவ்யாணி சார்ஜயம் | அர்ச்சயம்ர்ச ததோ தேவம் ததோ மந்த்ரார் ஜபந்நபி || த்யாயந்நபி பரம்தேவம் காலேஷு₄க்தேஷு பஞ்சஸு | வர்த்தமாந: ஸதா சைவம் பாஞ்சகாலிகவர்த்தமாந || ஸ்வார்ஜிதை: க்ஷந்த்யுஷ்பாத்த்யை: ஸுபை: ஸக்த்யநுருபத: | ஆராத்யம் ஹரிம் பக்த்யா க்யமயிஷ்யாமி வாஸராம் ||

[காலவேளையில் எம்பெருமானை அடைந்து, அவனுடைய திரு வாராதனத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களைச் சேகரித்து, பிறகு அவனை ஆராதனம் செய்து, அதற்குப்பின் மந்திரங்களை ஜபித்து, கடைசியில் பரமாத்மாவான அவனை தியானம் செய்து, இப் படியே விதிக்கப்பட்ட ஐந்துகாலங்களிலும் அவனை ஆரதித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாளையும் அபி₄கூமநம், உபாதானம், இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், யோகம் என்னும் ஐந்து பாகங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு, அவற்றில் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டு, சக்திக்குத் தக்கபடி ஸம்பாதிக்கப்பட்ட சந்த னம், புஷ்பம் முதலான மங்களத்ரவங்களாலே எம்பெருமானை பக்தியுடன் ஆரதித்துக் கொண்டே நாட்களைப்போக்குவேன்.] என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்யக்கேட்டு, வங்கிப்புரத்துநம்பி (தம்) நித்யத்திலே ஸங்க்ரஹித்தார்.

15. ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்—சரமஸ்லோகாதிகாரம் : வங்கிப்புரத்து நம்பியும், ப்ரபந்நனுக்கு அஹோராத்ர க்ருத்யமான புகுவத் ஸமாராதாநத்தைச் சொல்ல இழிந்து,

கூயத்ரீஜபபர்யந்தம் மந்த்ராசமநபூர்வகம் |
 ஸாந்த்யம் கர்மாகி₂லம் ஸாது₄ ஸமாப்ய ச யதோ₂விதி₁ ||
 ஸமித்யாஜ்யாதி₃பி₁ர் த்ரவ்யை: மந்த்ரரபி யதோ₂தி₃தை: |
 ஹுத்வாக்₃நிம் அக்₃நிஹோத்ராத்யாவுக்தம் காலமபி ஸ்விபந் ||

[மந்த்ரத்தோடு ஆசமநம் தொடங்கி கூயத்ரீஜபம் வரையிலுள்ள ஸந்த்யா காலக் கடமைகளைத்தையும் முறைப்படி நன்குசெய்து, ஸமித் நெய் முதலான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு அதற்கு ஏற்பட்ட மந்த்ரங்களால் அக்₃நிஹோத்ரம் முதலான கர்மங்களில் அக்னிகளில் ஹோமம் செய்துகொண்டு, ஸாஸ்த்ரம் விதித்த முறையிலே காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு.] என்றும்,

ததோ மாத்யந்தி₃நம் கர்ம ஸ்வோதி₃தம் ஸ்ருதிசோதி₃தம் |
 ஸநாநாதி₃ ப்ரஹ்மயஜ்ஞாந்தம் க்ருத்வாகி₂லமதந்த்₃ரித: ||

[மத்யாஹ்ணத்தில் செய்யவேண்டியதாய், ஸாஸ்த்ரங்களில் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஸநாதம் முதல் ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் வரை எல்லாவற்றையும் சோம்பலின்றிச் செய்து முடித்து.] என்றும்,

ஹோமம் பித்ருக்ரியாம் பஸ்சாத் அநுயாகூதி₃கம் ச யத் |

[பிறகு தேவயஜ்ஞத்தையும், பித்ருயஜ்ஞத்தையும் செய்து, எம் பெருமானுக்கு அமுது செய்விக்கப்பட்ட உணவை ஸவீகரிக்க வேண்டும்.] என்றும் இப்ரகாரங்களிலே தத்தந் மந்த்ரபூர்வ கங்களான வர்ணஸ்ரமத₄ர்மங்களை அருளிச்செய்தார்.

22. அம்மங்கியம்மாள்

1. ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : முதல்பாகம் பக்கம் 267 காண்க.

2. வார்த்தாமாலை—பதினேழாம் வார்த்தை : எங்களாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 200 ஐ. நி. 6 காண்க.

3. வார்த்தாமாலை—132-ம் வார்த்தை : முதல் பாகம் எம் பெருமானார் வைபவம் 366-ம் பக்கம் ஐ. நி. 11 காண்க.

4. வார்த்தாமாலை—163-ம் வார்த்தை : அம்மங்கியம்மாள், பரமபதூத்துக்கு எழுந்தருளுகிற காலத்திலே, அவர் திருமா ளிகை

யிவே பிள்ளை எழுந்தருள்; அவருடைய தேவியார் ப்ரஸந்தை யாயிருக்க, ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்துப் போந்த முதலிகள் 'இதுக்கு நித்யாநம் என்?' என்று கேட்க; 'அம்மாள், தேவியார் விஷயத்தில் இதுக்கு முன்பு பண்ணின ப்ராதிகூல்யம் உண்டாகி லன்றோ அவர் பேற்றுக்கு இவர் வெறுக்கவேண்டுவது' என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : அம்மங்கியம்மாள் தேவியார் ஆர்த்தாதிகாரி யாகையாலே தமது பூர்த்தா பரமபத்யமடைந்ததற்கு உகந்து, தாமும் விரைவில் அவரை அடைந்துவிடுவதில் உறுதியுடனிருந் தார்.]

5. வார்த்தாமாலை—174, ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : எங்களாழ்வான் வைபவம் பக்கம் 198 ஐ. நி. 3 காண்க.

6 வார்த்தாமாலை—244-ம் வார்த்தை : அம்மங்கியம்மாள் வார்த்தை;—a உடம்பைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், b உறவு முறைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், c உடம்பரைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், d உடம்பு(பர்)களைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், e லோகத்தைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், f உயிரைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், g அவனைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், h அவனைப்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், i அவனையும், அவனையும் பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், j தன்னையும் அவனையும்பற்றிச் சோறு தேடுவாரும், k தன்னையும் அவனையும் அவனையும்பற்றிச் சோறு தேடுவாருமாயிரேயிருப்பது என்று.

[விவரணம் : இவ்வார்த்தையில் மேன்மேலே சிறந்த புரு ஷார்த்தங்களைப் பெறுகின்ற பலர் காட்டப்படுகின்றனர். அவர் களாவார் — a தேவஹாத்மாபிடிமானிகளாய் இருந்துகொண்டு, உடம்புக்கு நன்மையை விரும்பி ஐச்வர்யத்தை ஸம்பாதிப்பவரீ கள். b பெண்பிள்ளை முதலான உறவுமுறையார்க்கு நன்மையை விரும்பி இவர்களுடைய உடலை வளர்க்க ஐச்வர்யத்தை ஸம் பாதிப்பவர்கள். c தேவஹத்திற்காட்டிலும் மேற்பட்ட ஆத்மா ஓன்று உண்டு என்று உணர்ந்து, உடம்பையுடைய அவ்வாத்மா வுக்கு நன்மையை விரும்பி ஸ்வர்க்குமாகிற மறுமைச் செல்வத்தை யுடைய இஷ்டாபூர்த்தங்களை (புண்யகார்யங்களை)ச் செய்பவரீ கள். d உடம்பையுடைய தமக்கு மாத்திரமல்லாமல் தமது பெண் பிள்ளைகள் முதலான உறவுமுறையாருடைய ஆத்மாக்

களுக்கும் நன்மையை விரும்பி, அதற்குரிய புண்ட காரியங்களை அநுஷ்டிப்பவர்கள். e உலகத்துக்கே நன்மையை விரும்பி, தம் உடல், பொருள் ஆவிகளாலே பாடுபடுபவர்கள். f தம் உயிருக்கு நன்மையை விரும்பிக் கைவல்ய மோஷைத்தையடைய எம்பெருமானைக் குறித்து ஸாதாநாநுஷ்டானம் செய்பவர்கள், முந்தியவர்கள் எம்பெருமானைப் பற்றாதவர்களாகையாலே இவர்களை விடத் தாழ்ந்தவர்கள். மோஷைத்தை விரும்பி எம்பெருமானைப் பற்றுகையால் இவர்கள் அவர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள். இனி, அடுத்தபடியாக எம்பெருமானையும், பிராட்டியையும் பற்றி ஐஸ்வர்யங்களை விரும்புகிறவர்களை இவர்களைக் காட்டிலும் உயர்வாகச் சொல்வது “ஏடுநிலத்தில்” [திருப்பல். 4] பாசுர வ்யாக்யானத்தில் சொன்ன ரீதியில், இக்கைவல்யார்த்திக்கு என்றுமே புகழுவதற்குபுலம் இல்லாமற் போகையாகிற துர்க்கதியைக் கண்டு என்று கொள்வ வேண்டும். g எம்பெருமானைப் பற்றி ஐஸ்வர்யத்தைப்பெற ஸாதாநாநுஷ்டானம் செய்பவர்கள். h ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுப்பதையே இயல்வாகக் கொண்ட பெரிய பிராட்டியாரைப்பற்றி ஐஸ்வர்யத்தைப்பெற ஸாதாநாநுஷ்டானம் செய்பவர்கள். பிதாவாய் ஹிதபரணா எம்பெருமானைப்பற்றி ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறுவதைக் காட்டிலும், மாதாவாய் பிரியபரையான இவளிடம் பெறுவது எளிதாகையாலே இவர்கள் முந்தியவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள். i இருவருமான சேர்த்தியிலே அவனைப் புருஷ காரமாகக்கொண்டு அவளிடம் ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறவிரும்புகிறவர்கள். இது ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகையாலே, மோஷைத்தில் ருசியை விளைவித்துவிடும். ஆகையாலே இவர்கள் முந்தியவர்களைவிடச் சிறந்தவர்கள். j தனக்கு நன்மையை விரும்பி அவனை உபாஸித்து புகழுவதற்குபுலவருப மோஷைத்தைப் பெறுவதற்கு ஸாதாநாநுஷ்டானம் செய்கிறவர்கள். k இருவருமான சேர்த்தியில் அவர்களுடைய முகமலர்த்திக்காகவும், அதைக் கண்டு தான் களிப்பதற்காகவும் பரமபுருஷார்த்தமான பரார்த்தாநுபுல கைங்கர்யங்களை அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே பெறவிரும்புகிறவர்கள். இவர்கள் அவைவிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.]

7. பெரிய திருமொழி [3-6-9]: அம்மங்கியம்மாளுடைய சரமதசையிலே நஞ்சீயரறிய எழுந்தருளினவர், அவர் படுகிற க்லேசங்களைக் கண்டு “இக்குத்தை ஆசார்ய ஸேவைகளும் பசுவத் குணங்களைக் கொண்டு போது போக்கின படிகளுமெல்

லாங்கிடக்க, அல்லாதாரைப்போலே இப்படி படவேண்டுமாதே!” என்ன, “நியாளவனையான மாட்டோமே” என்றன்றோ. பகவத் பரிஶ்ரவணமானால் க்லேசப்பட்டே போமித்தனை காணும்” என்றார். புறப்பட்ட பின்பு, நஞ்சீயர் நம்மினையைப் பார்த்து, “முடிகிற விவ்வளவிலேயும் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது விச்வாஸத்தின் கனமான பூவபூத்தத்தில் ஊற்றமிழே” என்றருளிச்செய்தார்.

8. பகவத் விஷயம் [2-1-7] : முதல் பாகம் எம்பெருமானால் வைபவம் பக்கம் 395 ஐ. நி. 78 காண்க.

9 பகவத் விஷயம் [4-5-1] : (வெம்மாபிளந்தான்றனை) “ஆற்றல்மிக்கானும்படி சொல்லுகிறது” என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி; “ஆற்றல்மிக்கானும்மான்ஆரெவரால், இன்னானென்கிறது”—என்று அம்மங்கியம்மாள் நிர்வஹிக்கும்படி.

10. பகவத் விஷயம் [4-6-11] : (தொழுதாடித் தூமணி வண்ணனுக்காட் செய்து நோய்தீர்ந்த) என்றதற்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்கும்படி—மோஹித்தவன் அல்பம் ஆச்வஸித்தவாறே மோர்க்குழம்பு குடித்தான், தரித்தான், கண் விழித்தான், வார்த்தை சொன்னான் என்பார்களிறே; அது போலே காணும் என்று.

11. பகவத் விஷயம் [5-9-10] : [நல்லினையால்]“.....நா நீரற்றிருக்கை பாபபுலமிறே; நா நீருண்டதாய்த் திருநாமம் சொல்லவல்லோமே என்கிறான்” என்று அம்மங்கியம்மாள் வாக்பார்த்தமாகச் சொல்லும் என்றருளிச் செய்வார்.

12. பகவத் விஷயம் [7-4-4] : (அப்பனாளியெழு) ஒரோ கௌபுங்களுண்டானால் நம்முடைய அடையவனைத்தானுக்கு உள்ளே புகும்போது திருவாசலில் பிறக்கும் ஆரவாரம்போலே திருவயிற்றிற் புகுகிறபோது ப்ராணிகளுக்கு உண்டான ஸம்பூர மத்வநிகள் கிளர. அன்றியே ‘இவற்றையுட்கிற போதைத் தவநி காண்’ என்று அம்மாள் பணிக்கும்படி என்றருளிச்செய்வார்.

13. பகவத் விஷயம் [7 6] ப்ரவேசம் : அம்மங்கியம்மாள் இத்திருவாய்மொழி பாடக்கேட்டு அநுபவித்துப் போரு மிதுக்கு மேற்பட இதிலோடுகிற ஆர்த்திக்கு நம்மாற் பாசரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது’ என்று பணிக்கும் என்றருளிச்செய்வார்.

14. பகவத் விஷயம் [7-6-10] : (கூற்றியல் கஞ்சனைக் கொன்று) “விசுளத் கிரீட மவந்தலே மாதயாமாஸ” [கிரீடம் விழப்பெற்ற கம்ஸனைக் கண்ணன் பூமியில் விழச்செய்தான்.] ‘ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக் கொல்லுவாரைப்போலே காண்’ என்று அம்மாள்.

15. பகவத் விஷயம் [8-3-11] : (தவிர அருள்நீண்முடியாளை) ‘இவருடைய பயம்போம்படி உம்முடைய அபேஷிதம் செய்ய கிரேமம் என்று ஸீரகம்பனம் பண்ணினான்போலே காண்’ என்று அம்மங்கியம்மாள்.

16. பகவத் விஷயம் [8-4-11] : (கஞ்சனைத்தகர்த்த) ‘ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக்கொல்லுமபோலே தான் கொடுத்தமுடியை வாங்கிக்காண் கொன்றது’ என்று அம்மங்கியம்மாள் பணிப்பர்.

17. பகவத் விஷயம் [8-5-5] : (அல்லல் இத்தயாதி) ‘உண்டைக் காட்டாதே அருமைப்படுத்தப் பார்த்தாயாகில், நாட்டார் தண்ணிது என்கிற அஜ்ஞாநம் வருவதோருபாயம் ஏதோ!’ என்றருளிச்செய்வர் பட்டர்; இப்போது மறந்து பிழைக்கலாமென்னுமத்தாலே ‘திருவடிகள் என் ற்றுதயத்திலே ப்ரகாசியாநிற்க, து:கூர்தமகமாம் அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமுண்டோ’ என்னும் அம்மாள்; உண்டாகில் உண்டுடுத்துத் திரியலாமே நாட்டாரோபாதி.

18. பகவத் விஷயம் [8-7-9] : (மதியாலே) a “இவன்படியை அறிந்துகொண்டேனென்கிருர்” என்னும் அம்மாள். b அன்றிக்கே, ‘மதி: அநுமதி:’ என்றாக்கி ‘அநுமதிமாத்ரத்தாலே’ என்பர் பட்டர். அதாவது அவன் புருகிறவிடத்தில் விலக்கிறதிலென்கை.

[விவரணம் : a ‘மதி’ என்று அறிவைச் சொல்லும்; ‘மதியாலே மன்னவைத்தேன்’ என்றது ‘அறிவாலே அவனை நெஞ்சில் வைத்தேன்’ என்று பொருள்படும்; அதாவது—அவன் (நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரிக்கும்) தன்மையை அறிந்து ‘இனி விலக்கமாட்டேன்’ என்றிருக்கிறார் என்று கருத்து. b ‘மதி’ என்னும் சொல்லை ‘அநுமதி’ என்னும் அறித்தத்தில் வழங்கியிருப்பதாகக் கொண்டு, ‘விலக்கிறதிலேன்’ என்னும் இதே பொருளை அருளுகிருர் பட்டர்.]

23. ஸ்ரீபராங்குஸநம்பி

(எம்பார் தம்பி சிறிய கோவிந்தப்பெருமாள் குமாரர்)

1 ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : அநத்தரம் எம்பார் திரும்தம்பியார் சிறிய கோவிந்தப் பெருமானுக்கு ஒரு குமாரர் அவதரித்தருள, அத்தைக்கேட்டு உகந்து உடையவர் 'ஆளவந்தார் க்ருஷி பவிக்கப்பெற்றதே!' என்று அவர் திருமானிகையேற எழுந்தருளி, அவர் குமாரரையும் க்ருபையாலே கடாஷித்தருளி, அக்குமாரருக்கு 'ஸ்ரீபராங்குஸநம்பி' என்று நம்மாழ்வார் திரு நாமஞ்சாத்தியருளி ஆளவந்தாருடைய மூன்றமிழவையும் தீர்த்தருளினார். "கோவிந்தராஜாந்வயஜோ மநீஷி பராங்குஸோ யாமுநவைமநஸ்யம் | அபாசகார ப்ரஸப்யம் த்ருதீயம் விரரஜதே வ்ருத்தமணி ப்ரதீப: ||" [கோவிந்தராஜரின் வமிசத்தில் பிறந்தவராய், நல்லறிவுடைய பராங்குஸப்பட்டர், ஆளவந்தாருடைய மூன்றுவது குறையை அடியோடு போக்கினார். ஆகையாலே வட்டமணிகுலத்துக்கு விளக்காக விளங்கினார்.] என்று இதுவும் லக்ஷ்மி காவ்யத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே.

2. பகவத் விஷயம் [1-5-11] : (பாலேய்தமிழர்) ஆழ்வான் ஒருருவிலே "ஸ்ரீபராங்குஸ நம்பியைப்பாலேய்தமிழர் என்கிறது..." என்று பணித்தானும்.

24. பருத்திக் கொல்லை அம்மாள்

[ப்ரபந்நாமருதம் 27, 28 அத்தியாயங்களில் இவருடைய வைபவம் விளக்கப்படுகிறது. நம்பதிப்பில் அப்பகுதியின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு கீழே அளிக்கப்படுகிறது.]

அஷ்டஸஹஸ்ரக்ராமத்தில் இரு சிஷ்யர்கள்

15* - *19 அப்போது சைவர்களால் சித்ரகூடம் ஆக்ரமிக்கப் பட்டிருப்பதை விசாரித்து அறிந்த அவர், 'இந்த திஷ்யதேஸுத் தைப் பழையபடி ஆக்குவதற்கு (விஷ்ணு த்வேஷியான அரசன் ஆட்சி செலுத்தும்) இக்காலம் தக்கதல்ல' என்று நினைத்து, (அந்த ப்ராந்தத்திலுள்ள) *அஷ்டஸஹஸ்ர வகுப்பினர் வாழும் அஷ்டஸஹஸ்ர க்ராமத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார். வித்வான்

*வடமர், ப்ருஹச்சரணம்போலே, எண்ணாயிரம் குடியினர் கொண்ட 'அஷ்டஸஹஸ்ர வகுப்பு' என்பது அந்தணர்களில் ஒரு தனிப்பிரிவாயிருந்துவந்தது.

கள் நிறைந்த அவ்வூரில், 'வரதாசார்யர்' என்றும், 'யஜ்ஞேஸ்ரீ (எச்சான்)' என்றும் பெயர் பெற்றவர்களாய், உலகம் நிறைந்த புகழுடையவர்களாய், யதிராஜருடைய சிஷ்யர்களான இரு அந்தணர் தலைவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவ்விருவருள் 'பருத்திக்கொல்லை அம்மாள்' என்று பெயர் பெற்ற வரதாசார்யர் ஏழையாயிருந்தார். பேரறிவாளராய், குருபுக்தியுடைய யஜ்ஞேஸ்ரீரோ செல்வமுடையவராயிருந்தார்.

யஜ்ஞேஸ்ரீரின் செல்வச் செருக்கு

19*-29. (தம்முடன் கூடவந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆராதிப்பதற்காக, செல்வம் நிறைந்த சிஷ்யரான யஜ்ஞேஸ்ரீரைக் குறித்து இரு ஸிஷ்யர்களை முதலில் அனுப்பினார் ஸ்ரீராமானுஜர். அவர்களும் விரைவில் அவ்வூருக்குச் சென்று, யஜ்ஞேஸ்ரீரிடம் எல்லாச் செய்தியையும் கூறினர். வைஷ்ணவரான அவரும் யதிராஜர் ஸிஷ்யர்களோடு எழுந்தருளியிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, தம் ஆசார்யரின் நியமனத்தால் அங்கு வந்தவர்களாய், கௌரவிக்ரதக்கவர்களாய், வழிநடந்து களைத்தவர்களான அவ்விருவரையும் தாம்பூலம், ஆஸனம், உணவு ஆகியவற்றை அளித்து கௌரவிக்காமல், ராமானுஜரை ஆராதிப்பதற்காகப் பொருள் களைச் சேகரிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆஸாபங்குமடைந்த அவ்விரு ஸிஷ்யர்களும் திரும்பி வந்து எம்பெருமானுரிடம் அச்செய்தியைக் கூறினார்கள்.

பருத்திக்கொல்லை லக்ஷ்மியின் ஏழ்மை நிலை

24. - 35. காரேய் கருணையிராமானுசர் அச்செய்தியைக் கேட்டு, ஸிஷ்யரான யஜ்ஞேஸ்ரீரிடம் செல்லும் நினைவைக் கைவிட்டு, கூட வந்த சிஷ்யர்களோடு கூட ஏழையான பருத்திக்கொல்லையம்மாளின் வீட்டிற்குச் சென்றார். அப்போது ஏழை வைஷ்ணவரான அந்த வரதாசார்யர் உஞ்சல்வருத்தி செய்வதற்கு அவ்வூரில் ஸஞ்சரிப்பதற்காக அக்ஷயபாத்ரத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் சென்றிருந்தார். பருத்திக்கொல்லை லக்ஷ்மி

||கார்ப்பாஸம் என்பது பருத்தி; ஆராமம் என்பது கொல்லை, வரதாசார்யர் என்று பெயருள்ளவர்கள் 'அம்மாள்' எனப்படுவர். ஆகையால், எழுபத்துநாலு எம்ஹாஸநாதியுதிகளில் ஒருவரான பருத்திக்கொல்லையம்மாளே கார்ப்பாஸாராம வரதாசார்யரென்று ப்ரபந்தாமருதத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

அம்மாள் என்னும் பெயருள்ள அவருடைய பத்னியாகிற மங்கை நல்லாள், கிழிந்த கீழ் வஸ்திரத்தை மாத்திரம் உடுத்துக்கொண்டு (ஏழ்மையாலே) மேல் வஸ்திரமில்லாமல் வீட்டினுள் துவயாநு ஸந்தானம் செய்துகொண்டு வீற்றிருந்தாள். ஸிஷ்யர்களோடு அந்த வீட்டிற்கு வந்த யதிராஜர், வீட்டுக்குரியவரான வரதாசார்யரைக் காணாமல், “வரதாசார்யர் எங்கே இருக்கிறார்?” என்றும் கேள்வியை (வெளியிலிருந்தபடியே) கேட்டார். யதிராஜரின் குரலைக்கேட்ட புக்திமிக்க அந்த மங்கை நல்லாளான பருத்திக்கொல்லை லக்ஷ்மி, மேல்வஸ்திரமில்லாதவளாய், உடல் நடுங்கி, லஜ்ஜையாலே சிறிது கவிழ்தலையிட்டுக்கொண்டு, “ஸிஷ்யவத்ஸலரான ஆசார்யர்” என் குடிசைக்கு இன்று கருணையோடு எழுந்தருளியிருக்கிறார். மேல்வஸ்திரமில்லாத நான் எப்படி ஸேவிப்பேன்? பேசாமலிருந்தால், ஆசார்யர் ஆஸாபுகங்குமடைந்து சென்று விடுவாரே” என்று நினைத்து, அப்போதே கையைக்கொட்டி ஒலியை எழுப்பினாள். அவருடைய கையொலியைக்கேட்டு இங்கிதமுணர்ந்தவரான ஆசார்யர், தம் தலையைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்த வஸ்திரத்தை உடனே வேகமாக வீட்டினுள் எறிந்தார். அந்த மங்கை நல்லாள், மஹாபுருஷரான அவர் அளித்த அதை எடுத்து மேலே போர்த்திக்கொண்டு, மஹாத்மாவான யதிராஜரை முதலில் வணங்கி. அவருக்கு அரங்க்யம், பாதுக்யம், ஆசமனீயம், நமஸ்காரம் ஆகியவற்றை அளித்து புக்தியோடு ஆராதித்தாள்.

பருத்திக்கொல்லை லக்ஷ்மியின் ஆசார்ய நிஷ்டை

§35*. - 54. அவர்கள் அனைவர்க்கும் முறைப்படி அரங்க்யம் முதலானவற்றை அளித்து, அவர்களுக்கு அவ்வந்தணப் பெண்பிள்ளை விருந்துபடைக்க எண்ணங்கொண்டாள். “முற்பிறவியில் நாம் என்ன புண்ணியம் செய்தோம்? என்ன பெருந்தவம் புரிந்தோம்? நல்ல பாத்திரத்திற்கு என்ன பெருந்தானம் செய்தோம்? விஷ்ணுவினுடைய நேர் அம்ஸாவதாரமாக இப்புனியில் லோககேசுமத்தின் பொருட்டு அவதரித்த மஹானான யதிராஜர் இப்போது என்னிடத்தில் பெருங்கருணை வைத்து, ஸிஷ்யர்களோடு என் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். ‘குருவே தேவனுன பரப்ரஹ்மம்; குருவே மேலான ப்ராப்யமாவார்’. ‘உடல், பொருள், ஆவி ஆகியவற்றை நல்ல ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்’. ‘உடல், செல்வம், அறிவு, வஸ்திரம், தானியம் முதலானவை, ப்ராணன் ஆகியவையனைத்தையும் குருவிற்காக எவன் கொண்டிருக்கிறானோ, அவனே ஸிஷ்யன் எனப்படுகிறான்; வேறு எவனும் ஸிஷ்யனல்லன்’ என்று

வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் பலகால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. என்னிடமோ ஒரு நாழி நெல்கூட, ஏன், ஒரு குத்துமணி நெல்கூட இல்லை. யதிராஜரோ பெருத்த ஸ்ரமத்துடனிருக்கிறார். என்ன செய்வேன்? கணவரோ உஞ்சவ்ருத்தி செய்யப்போய் விட்டார். அவர் தாலியம் கொண்டு வந்தாலும் இவர்களுக்கு அது எப்படிப் போதும்? ஆகையால், இக்கட்டான நிலையில் உள்ள நான் தகாக கார்யத்தையாவது செய்து ஆசார்யருடைய ஆராதனத்தைச் செய்வேன். இது விஷயத்தில் நமது ஆழ்வார்களில் ஒருவரான திருமங்கையாழ்வார் எனக்கு வழிகாட்டியாகிறார். கண்கன்றியான அவ்வாழ்வார் திருடுவதாகிற தகாத கார்பத்தைச் செய்து பணம் ஸம்பாதித்து எப்போதும் பெரிய தத்யாராதனத்தை முன்பு செய்தாரன்றோ. ஸமர்த்தரான அவர், திருட்டுத் தொழிலை மேற்கொண்டவராய், பல திருடர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அடர்ந்தகாட்டில் ஒளிந்திருந்து வழியை அடைத்து, அவ்வழியில் செல்லும் தீயவர்களுடைய பெருந்தனத்தை வழிப்பறி செய்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு எப்போதும் தத்யாராதனம் செய்தாரன்றோ. முன்னொருநாள் பெருமுயற்சி செய்து ரங்கநாதனுடைய செல்வத்தையும் அவனடியாரை ஆரதிப்பதற்காக வழிப்பறிக் கொள்ளையடித்தாரன்றோ. அதனால் சிறிது குற்றமும் உண்டாகவில்லையே; அதைக்கண்டு அரங்கன் அவருக்கு முக்தியையே யன்றோ அளித்தான். இந்த ஸம்ஸாரமாகிற சக்கரத்தில் தன்கர்மங்களால் சுழன்றுவிக்கப்படுகிறான் ஜீவன். நல்லறிவை உபதேயித்து அவனுக்கு ஆசார்யன் மோகூத்தை அளிக்கிறான். ஒரு மனிதனுடைய ஆயுள் முழுவதும் முயன்றாலும் அவ்வாசார்யனுக்குக் கைம்மாறு செய்யமுடியாது. ஆகையால், உடலை விற்பது ஆசார்யபூதஜை செய்யப்படவேண்டும். “என் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட பாபமும் புண்யமாகும்; என்னை அலட்சியம்செய்து புரிந்த புண்யமும் பெரும்பாபமாகும்” என்று எம்பெருமானே அருளியிருக்கிறான். ஆகையால், ஆசார்யன் எம்பெருமானைக் காட்டிலும் சிறந்தவன். இந்த கிராமத்தில் வைபவஜாதியில் பிறந்த ஒருவன் பணக்காரனாகவும், காமவசப்பட்டவனாகவும் வாழ்கிறான். அழகும், யௌவனமும் நிறைந்த என்னை அடைய எப்போதும் விரும்புகிறான் அவன். மலம் மூத்ரம் முதலானவை நிறைந்த இவ்வழுக்குடம்பை அவனுக்கு வசப்படுத்தி, அவனிடமிருந்து பணத்தைப்பெற்று, மஹாபுருஷரான ஆசார்யருக்கும், அவருடன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் விரைவில் ஆராதனம் செய்யக்கடவேன் நான்” (என்று உறுதி பூண்டான் பருத்திக்கொல்லை லக்ஷ்மி).

லக்ஷ்மியும் வைஸ்யனும்

55. *65. இவ்வண்ணமாக உறுதிபூண்ட லக்ஷ்மி, யதிராஜரைப் பார்த்து, “ஐயா! தேவரீருடைய அருளாலே, உமது அடியார்களை ஆராதிப்பதற்குரிய எல்லாப் பொருள்களும் தாமே இப்போதே நிர்ஸயமாக வந்து சேரும். கவலையில்லாமல் அடியார்களோடு இங்கேயே சிறிது நேரம் இளைப்பாறுவீர்” என்று விண்ணப்பித்தாள். நற்குணமுடையவளும், நல்லொழுக்கமுடையவளுமான அம்மங்கைநல்லாள் அப்போதே அந்த வைஸ்யனுடைய வீட்டிற்கு விரைவில் சென்றடைந்து, புன்முறுவல் கொண்டவளாய் அவனைக்குறித்துப் பின்வருமாறு பேசினாள். — “உமக்கு நல்வார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேட்பீர். உமது நீண்டநாள் மனோரதம் இன்று நிறைவேறப் போகிறது. வீஷ்ணுமூர்த்தோடு கூடியவராய் எமது ஆசார்யர் எம் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். அவர்களுடைய ஆராதனைத்திற்காக எல்லா திரவியங்களையும், எல்லா சமையல் பாத்திரங்களையும் இப்போதே விரைவில் அனுப்புவீர்” என்று. அழகிய அம்மங்கையர் திலகத்தைப் பார்த்த அந்தப் பணக்கார வைஸ்யன் காமவஸப்பட்டவனாய் பேரானந்தங் கொண்டு “ஏற்கனவே என்னால் அழைக்கப்பட்ட இவள் வந்தது மில்லை; பேசியதுமில்லை. இனிய ஆபுரணங்கள், வஸ்திரம் முதலானவற்றை நான் அனுப்பிய போதும் அவற்றை ஏற்றதில்லை. அத்தகைய இவ்வழகி ஏழு கட்டுகளைத் தாண்டி, என்னுடைய அந்தபுரத்திற்கே புன் முறுவலோடு தன்னிச்சையாக வந்துவிட்டாள். நெடுங்காலம் பலமுறை என்னால் (இவளிடம்) வெளிப்படுத்தப்பட்ட மனோரதம் இன்று பரிபூர்ணமாக நிறைவேறப்போகிறது என்பது நிர்ஸயம்” என்று பலவாறு எண்ணி, தன் அருகிலிருப்பவளும், நெஞ்சையிர்ப்பவளும், நற்குணவதியும், நல்லவளுமான அவளைப் பார்த்துப் பேரானந்தங் கொண்டான் அந்த வைஸ்யன்.

லக்ஷ்மியின் ததீயாராதனம்

65*. 71. அதற்குப்பின் அந்த வைஸ்யன் வரதாசார்யரின் வீட்டிற்கு அரிசி, பருப்பு, காய்கறிகள் முதலான பலவகைப் பொருள்களையும், பால், தயிர், நெய் முதலானவற்றையும் ஆர்வத்தோடு விரைவில் அனுப்பினான். அப்போது அந்தப் பதிவ்ரதாஸிரோமணியும், புக்தியோடு கூடியவளாய் யதிராஜரின் திருமுன்பே எல்லாப் பொருள்களையும் வைத்து, கைகூப்பியவளாய் நின்றாள்.

யதிராஜரான ராமானுஜர் அந்த வஸ்துக்களையும் அந்தப் பதி வரதையையும் கடாக்கித்து, அவளுடைய ஆசாரஜ்ஞானம், ஒழுக் கம், புக்தி, ஸாஸ்திரஸாரஜ்ஞானம் ஆகியவற்றைக் கண்ணியப் புற்ற நெஞ்சினராய், வினயத்தால் விளங்காநிற்கும் அவளைக் குறித்து, “பேருளாளனுன எம்பெருமானுடைய திருவாராதனைத் தின் பொருட்டு, நீயே விரைவில் குளித்துச் சமையலைச் செய்வாய்” என்று நியமித்தார். இவ்வண்ணம் உரைத்தபின்பு, தமது சிஷ்யர் களான சில பெரியவர்களை சமையல் செய்யத் துணையாயிருக்கும் படி நியமித்தார். தாமும் விரைவில் நீராடி, ஊர்துவபுண்ட்ரம் துரித்தவராய், மஹாத்மாவான ஸ்ரீராமானுஜர் வரதனுக்கு (அவ்வன்னத்தைப்) படைத்துத் திருவாராதனைம் செய்து, வேதப் பொருளறிந்தவர்களில் சிறந்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு கூட அவ்வன்னத்தை அமுது செய்தார். புக்தியோடு அளிக்கப் பெற்றதாய், (அதனாலேயே) பரமபனித்ரமானதான அவ்வன் னத்தை அமுது செய்த ஸ்ரீராமானுஜரான ஆசார்யஸ்ரேஷ்டர், அடியார்கள் அனைவரோடும் அங்கேயே இனிது எழுந்தருளி யிருந்து, அம்மங்கைநல்லாளாலே உபசரிக்கப்பட்டு மிகவுகந் தார்.

ஸ்ரீபரந்நாமருதத்தில் ராமானுஜ சரித்திரத்தில், அஷ்டஸாஹஸ்ரக், ராமத்தில் பருத்திக் கொல்லையம்மாளி வீட்டில் ராமானுஜாசார்யருக்கு நடந்த ஆராதனைத்தை விளக்கும் இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் வைச்யன் ஸ்ரீவைஷ்ணவகுதல்

வரத ஆசார்யரின் ஆனந்தம்

1-5. சந்திரன் போன்ற யதிராஜர் திருப்தியடைந்த நெஞ் சுடையவராய் அவ்விட்டில் இனிது எழுந்தருளியிருந்து, தம் சிஷ் யர்களுக்கு அரும்பொருள்களை உபதேசமித்து வருகையில், உஞ் சவ்ருத்தி செய்து முடித்த வரதாசார்யர் வீட்டிற்கு எழுந்தருளி னார். மனைவியிடமிருந்து நடந்த செய்தி முழுவதையும் அறிந்து மிகவும் பரபரப்படைந்தவராய், வைஷ்ணவரான அவ்வரதாசார் யர், தமது ஆசார்யரான யதிராஜர் திருப்தியடைந்திருப்பதைக் கண்டு மனைவியிடம்பின்வருமாறு கூறினார். — “அபுலைப்பெண்ணே!

நீ பூஜையாபிழுந்தபோதிலும் உன் அறிவு மிகப்பெரிதாயிருந்தது. உன்னால் பெரிய அற்புதம் நிகழ்த்தப்பெற்றுவிட்டது. அழகிய வளே! நீ எனக்கு மனைவியல்லள்; நான் செய்த சிறிது பூங்கூயத் தால் என்னை இப்பிறவியில் அடைந்த பரதேயுவதையே நீ. எவ னெருவன் ஆசார்யனுக்காக ஏதாவதொரு வழியில் உடலையும், செல்வத்தையும், உயிரையும்விட்டு அவ்வுத்தமரை ஆராதிக்கி ருளே அவனே ஸிஷ்யன்; மற்றவன் ஆசார்யனை வஞ்சிப்பவனே. ஏதாவதொரு வழியில் தன் உடலையும், பொருளையும், உயிரையும் மஹாபுருஷரான ஆசார்யனின் பொருட்டு ஸமர்ப்பிப்பது நல்லதே யாகும்'' என்று.

யதிராஜ ஸ்துதி

6-16. நல்லொழுக்கமுடைய தமது மனைவியை, (இவ்வண்ண மாகப்) பலவாறு கொண்டாடி, அவ்வைஷ்ணவோத்தமர் விரும் பியே மனிதவுருவை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் அந்த யதிராஜரு டைய திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டார். கைகூப்பிநின்று மிக வுகந்தவராய், யதிராஜரைப் பின்வருமாறு துதித்தார் :—''புருஷர் களில் சிறந்தவரே! உமக்கு நமஸ்காரம்; யதிஸ்வரே! உமக்குப் பலகால் நமஸ்காரம். ஸ்ரீராமாநுஜரே! ஸ்தூவரஜங்குமங்களடங் கிய இவ்வுலகின் நன்மையின் பொருட்டே உமது அவதாரம் ஏற்பட்டுள்ளது. உலகிற்கு ஆதாரமானவனாய், பாபங்களைப் போக்கடிப்பவனாய், ஸர்வவ்யாபியான எம்பெருமானுடைய அவ தாரம் உலகின் நன்மைக்காகவே ஆவதுபோல், உம் அவதாரமும் ஆகிறது. நீர் எல்லாம் அறிந்தவர்; எல்லாமறிந்தவர்களில் தலைவர்; எம்பெருமானுடைய வடிவாகவேயிருப்பவரென்று அனைவ ராலும் இசையப்பெற்றவர். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரே! இக்காரணத் தினாலேயே உமது செயல்கள் ஆர்ச்ச்யமானவையாய், சிறப் புற்று விளங்குகின்றன. விஷ்ணுவின் மாயையாகிற ஸ்ரீரஸம்பூந் துத்தால் உண்டான பிள்ளை, மனைவி, உற்றார் உறவினர் ஆகிய வர்களிடம் ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனாய், பாழுங்கிணற்றில் விழுந்த பிராண்போல் இவ்வுலகில் ஸம்ஸாரி ஜீவன் மயங்கி நிற்கிருன். பார்வையினாலேயே விஷத்தைக் கக்கும் பாம்பினால் கடிக்கப்பட்ட மனிதனை உயிர்ப்பிக்க வைத்யராஜனைத் தவிர வேறெவராலும் ஆகாததுபோல், மயங்கும் அந்த ஜீவஸமூஹத் தைத் தன் ஸக்தியால் ரக்ஷிக்கவல்லவர் உம்மையாழிய வேறு யார் உளர்? இருளை அழிப்பதற்கு ஸூர்யனைத் தவிர வேறு எவ

ராலும் ஆகாதது போலும், கோடையில் வெயிலால் வருந்துமவனின் தாபத்தைப் போக்குவதற்குச் சந்திரனைத் தவிர வேறு எவராலும் ஆகாததுபோலும், ஸம்ஸாரத்தில் வருந்துகிற வனுடைய வருத்தத்தைப் போக்குவதற்கு உமது திருவடியை ஆராதிப்பது தவிர வேறு வழியில்லை. எவருடைய திருவடிகளின் ஸ்பர்ஸத்தால் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸானது தான் பிடித்திருந்த உடலைத் தானே விட்டு தேவர்களும், எரித்தார்களும் வாழும் புண்யலோகத்தை அடைந்ததோ, அத்தகைய பெருமையுடைய மஹாசார்யரான உமக்கு நமஸ்காரம். யோகியர் தலைவரே! தேவரீர் இன்று இவ்வுலகில் அவதரித்திராவிடில், என்னைப் போன்றவர்கள் எப்படி நற்கதியடையமுடியும்! கவி சென்ற வழியில் நெஞ்சு செல்லப் பெற்று, படித்தவர்களும் பாஷண்டிகளின் ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு நரகில் வீழ்கிறார்களே! எந்தக் கைம்முதலுமற்ற என்னிடம் கருணைவைத்து, பருத்திக்கொல்லை வீட்டைத் தேடிவந்து உமது திருவடித் தாமரைத்துகள்களாலே புனிதப்படுத்துவதற்காக ஸிஷ்யர்களோடு கூடியவராய் இங்கு எழுந்தருளியுள்ளீரே! யதிராஜரே! உம்மைக் கண்டதால் அடியேனது முந்தைவல்வினைகளெல்லாம் அழிந்து விட்டன. அடியேன் துன்யனானேன். செய்யவேண்டியதையெல்லாம் செய்தவர்களில் தலைவனானேன். எனது பித்ருக்ஷணங்கள் அனைவரும் வானவர் நாட்டை அடைந்துவிட்டனர்” என்று.

**ஸேஷப்ரஸாத் ப்ரபாததீர்த்தங்கனாஸ்
வைபவன் திருத்தியது**

17. *25. அதற்குப்பின் யதிராஜரால் நியமிக்கப்பெற்ற வரதாசார்யர், மனைவியோடு கூடியவராய், அவருடைய பரமபதிர்மான ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைப் பருகி, ஸேஷப்ரஸாதத்தையும் உண்டு உகந்தார். தும்பதியான அவ்விரு சிஷ்யர்களும் கருத்தொருமித்து வாழ்வதைக்கண்டு உகந்தவராய், அனைத்தையும் அறிவதில் வல்லவராய், மனிதர்களின் பாபங்களாகிற ஸமித்துக்களை எரிக்கும் அக்ஷுனியென்று உலகெங்கும் புகழ்பெற்றவரான யதிராஜர், அவர்களால் எப்போதும் ஆராதிக்கப்பட்டு, சிஷ்யர்களோடுகூட அவ்வீட்டிலேயே தங்கினார். யதிராஜருடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையும், ஸேஷப்ரஸாதத்தையும் அன்போடு எடுத்துக்கொண்டு, தும்பதிகளிருவரும் அந்த வைபவனின் வீட்டிற்குச் சென்றனர். வைபவனைத் திருத்துவதில் உறுதி கொண்டவனான லக்ஷ்மி, அந்தத் தீர்த்தப்ரஸாதங்களை அவனுக்கு அளித்தாள்.

அறிவு கெட்டுக்கிடந்த அந்த வைர்யனுக்கு, அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைப் பருகியதாலும், அந்த ஸேஷப்ராஸாதத்தை உண்டதாலும் பெருநல்லறிவு ஏற்பட்டது. அவன்—லக்ஷ்மியைக் குறித்து ப்ரதக்ஷிணமும், நமஸ்காரமும் செய்து, கைகூப்பிநின்று, 'தாயே! எனக்கு நற்குணவதியான நீயே தாயும், தந்தையும், ரக்ஷகமாமாயிருக்கிறாய். இதில் ஐயமில்லை. அஜ்ஞாநமாகிற இருட்டினால் குருடாகி அறிவுகெட்ட நான் காமவசப்பட்டு, உனது தன்மையை அறியாமல் உன்னிடம் கெட்ட எண்ணம் கொண்டேன். அதைப் பொறுத்தருள்வாய். உன் பிள்ளையான என்னை ரக்ஷிப்பாய். பேரறிவுடையவளே! உனது ஆசார்யரின் திருவடித் தாமரையில் என்னைச் சேர்ப்பித்து, நான் செய்த பாபங்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் செய்வித்து, வருந்தத்தக்க நிலையிலுள்ள அடியேனை எப்படியாவது நல்வழிப்படுத்துவாய்'' என்று வார்த்தை சொன்னான்,

வைர்யன் வைஷ்ணவனாதல்

25. *32. அந்த மங்கை நல்லாள் வைர்யனுடைய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுப் பெருவியப்பூற்று, மஹாத்மாவான தன்கணவருக்கு அச்செய்தியைச் சொன்னாள். அவள் சொன்னது அனைத்தையும் கேட்டு வியப்புற்ற கருணைக்கடலான பருத்திக் கொல்லை அம்மானும், எம்பெருமானுக்கு ப்ரியஸிஷ்யராகையாலே, வைர்யர்களிற் சிறந்த அவனை உடனே அழைத்துச்சென்று யதிராஜரின் திருவடித்தாமரைகளில் சீடனாக ஸமர்ப்பித்தார். நிர்ஹேதுகமாகச் சேதனரை ரக்ஷிக்கும் சிறப்புமிக்க யதிராஜரும் அந்த வைர்யனுக்கு உடனே பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து கருணையோடு அவனை ரக்ஷித்தார். வைர்யனும் அவரது கருணையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகி, காமத்தை வென்று, ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற பெரிய தவத்தைச் செய்பவனாய், குற்றமற்ற ஸரத்கால

சந்திரன்போலே பிரகாஸித்தான். பலவகைப்பட்ட தனது செல்வங்கள் அனைத்தையும் ஆசார்யன் திருமுன்பே ஸமர்ப்பித்து, அவற்றை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று அவரைப் பலவாறு பிரார்த்தித்தான். கருணைக்கடலான யதிராஜரும் அப்பெரும் பொருளைக் கருணையோடு ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த வைபவனுக்கு திருப்தியை விளைத்தார். திடுக்கெட்டும் பரவிநின்ற புகழுடையவராய், அனைத்துலகையும் ரக்ஷிப்பவராய், ஸிஷ்யர்கள் அனைவராலும் நன்கு ஸேவிக்கப்படுமவரான யதிராஜர் அப்போது வரதூசார்யர் திருமாளிகையில் இனிது வாழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ ப்ரபந்நாமருதத்தில், ராமாநுஜ சரித்திரத்தில்

வைபவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவஞாதலாகிற

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

25. கொ(கு)மாண்டுர் இளையவில்லி

சுரமோபாய நிர்ணயம் : குமாண்டுர் இளையவில்லி என்கிறவர் திருப்பேருளிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, ஒருநாள் ராத்ரி ஸ்வப்னத்திலே உடையவர் அநேகமாயிரம் ஆதித்யர்கள் சேர உதித்தாப்போலே நிரவதி₄கதேஜோருபமான திவ்ய விமானத்திலே ஏறியருளி நிற்கப் பரமபத₃த்துக்கும் பூமிக்கும் நடுவே நிரவகாஸமாம்படி பரமபத₃நாதன், அநந்தக₃ரு₃விஷ்வக் ஸேனாதி₃கள் தொடக்கமான அநேகமாயிரம் நித்யஸூரிகளும், ஆழ்வார் நாதமுனிகள் தொடக்கமான அளவிறந்த முக்தரும் தாமுமாக ஸங்க₂காஹளபே₄ரிகள் தொடக்கமான வாத்திய கோஷங்களுடனே வந்து உடையவரை எதிர்கொண்டு திவ்ய விமானம் முன்னே நடக்கத் தாமும் பரிகரமும் பின்தொடர்ந்து போகிறதாகக் கண்டு திடுக்கிட்டு எழுந்திருந்து, அசலகத்தில் வள்ளல் மணிவண்ணனை அழைத்தருளி, “எங்களாசார்யரான எம்பெருமா னார் திவ்யவிமானத்திலே ஏறியருளி, பரமபத₃நாதன் நித்யஸூரிகளும் தாமுமாக எதிர்கொள்ளப் பரமபத₃த்துக்கு

எழுந்தருளுகிறதாகக் கண்டேன். துரியேனினி' என்றருளிச் செய்து 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே ரரணம்' என்று மூச்சடங்கினாரிதே. இப்படி இருந்த இடங்களிலே மூச்சடங்கினார் பலரும் உண்டிதே. அருகிருந்தாரை ஏற்கவே ஆணையிட்டு விலக்குகையாலும் தூர்ஸநார்த்துங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்க வேண்டிப் பெருமாள் வலிய விட்டுவைக்கையாலும் அருகிருந்த முதலிகள் ஆற்றமுமைப்பட்டிருந்தார்கள். இப்படித் தம்முடைய விஸ்வலேஷத்தில் ஸ்வாஸரிதர் மூச்சடங்கும்படியான வலலக்ஷைய முடையராயாயிற்று உடையவர்தாமிருப்பது.

26. உக்கலாழ்வான்

ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : (எம்பெருமானார் வைபவம்) உக்கலாழ்வான் (எம்பெருமானாருக்கு) ப்ரஸாதாகல மெடுப்பர்.

27. உக்கலம்மாள்

ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : (எம்பெருமானார் வைபவம்) உக்கலம்மாள் (எம்பெருமானாருக்குத்) திருவாலவட்டம் பரிமாறுவர்.

28. மாருதிப் பெரியாண்டான்

ஆருயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : (எம்பெருமானார் வைபவம்) மாருதிப் பெரியாண்டான் (எம்பெருமானாருக்குத்) திருக்கைச் செம்பு மிடிப்பர்.

29. ஆஸுலிப் பெருமாள்

'ஆயி' என்னும் ஐந்யாசார்யர் வம்சத்தவர் கூறும் விபரம்: எம்பெருமானார் திருவவதரித்த வம்சம் ஹாரீத வம்சம். 'ஆஸுலிப் பெருமாள்' 'ஆஸுலிதேவர்' என்று ப்ரஸித்தரான ஆஸுலி புண்டரீகாஷ்டர் இந்த ஹாரீத வம்சத்தில் அவதரித்து எம்பெருமானாரை அடிபணிந்து போந்த மஹாநுபாவர். இவர் 74 ஸிம்

ஹாஸநாதிபதிகளில் ஒருவர். “குடும் க்ருத்வா தஸ்யிந் யது: கிரிதடே நித்ய வஸதி:” [யாதவகிரியில் ஓர் குடில் அமைத்துக் கொண்டு அதில் நித்யவாஸம் செய்யவேண்டும்.] என்று எம் பெருமானார் பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளுவதற்கு முன்பு கட்டகா யிட்ட ஆறு உபதேசங்களில் நான்காவதான ஸ்ரீயாதவகிரியில் நித்யவாஸத்தை ஆதரித்து, இந்த ஆஸூரிப்பெருமாள் திரு நாராயணபுரத்துக்கு எழுந்தருளி, எம்பெருமானார் திருவுள்ளத் துக்கு உகப்பாக அங்கே நிகையாக நின்று, பெருமானுக்கு மங்களாசாஸன்பரராய் தர்ஸந நிர்வாஹகராய் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் வம்சத்தில் அவதரித்தவர் ஜநந்யாசார்யர் (ஆய்).

30. முடும்பை நம்பி

பிள்ளையுலகாரியர், ஏறும்பியப்பா, ப்ரதிவாதி பயங்கர மண்ணன் ஆகியோர் இவர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பர்.

முடிவுரை

இதுவரையில் எம்பெருமானுருடைய முக்கிய சீடர்களைப் பற்றியும், மற்ற எம்ஹாஸனாதிபதிகளைப் பற்றியும் குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டன. மேலும் சிலரைப் பற்றிய குறிப்புகள் பிற காலத்தில் தெரியவந்தால் அடுத்த பதிப்பில் சேர்க்கப்படும். இனி, பட்டர் தொடங்கியுள்ள ஆசார்யர்களைப் பற்றிய விளக்கங்கள் ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரியின் மேல் பாகங்களில் அளிக்கப்படும்.

